the year's best

Science Fiction

Antologiile GARDNER DOZOIS

Volumul II

Cuprins:

Paolo Bacigalupi - Omul-calorie

Paolo Bacigalupi a debutat în 1998, în revista *The Magazine of Fantasy Science Fiction.* El s-a îndepărtat de gen pentru câțiva ani și a revenit în noul secol cu alte texte apărute în *FSF* și *Asimov’s.* Povestirile lui au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 21 și 22. Bacigalupi locuiește cu familia sa în vestul statului american Colorado, unde a lucrat pentru un ziar preocupat de probleme ecologice.

În povestirea plină de suspans care urmează, câștigătoare a Premiului Theodore Sturgeon în 2006, Bacigalupi ne poartă pe un Pământ transformat de științele biologice și de necesitățile economice aspre, într-o călătorie periculoasă care, dacă va avea succes, ar putea preschimba planeta *din nou,* într-un mod foarte diferit…

*****

— Fără mămică, fără tătic, săracu’ de mine. Bănuți? Îmi dai și mie niște bănuți?

Puștiul își întoarse capul, apoi făcu o tumbă în mijlocul străzii și praful galben se învolbură, învăluindu-i goliciunea.

Lalji se opri locului, holbându-se la copilul blond și murdar care îi aterizase la picioare. Atenția acordată păru să-l încurajeze pe micul derbedeu; așa că făcu încă o tumbă. Stând pe

vine, își ridică zâmbind ochii către Lalji, prudent și nerăbdător, cu pârâiașe de sudoare și noroi scurgându-i-se de-a lungul feței.

— Bănuți? Îmi dai și mie niște bănuți?

În jurul lor, liniștea așezării toropite de căldura amiezii era aproape netulburată. Câțiva fermieri în salopete de stambă își conduceau catârii către ogoare. Clădirile din bucăți presate de Orice Vreme se sprijineau, ca niște bețivi, de cele de alături, dar erau încă solide, după cum o sugera numele materialului lor de construcție. În capătul opus al străzii înguste, începea ansamblul luxuriant de SoiaPRO și Agrocalor, o întindere unduitoare, care se derula fremătând și pierzându-se în albastrul cerului. Nu se deosebea de celelalte sate văzute de Lalji în timpul călătoriilor sale în susul fluviului, nefiind decât o altă enclavă cultivată care își plătea taxele de proprietate intelectuală și trimitea vase încărcate de calorii în aval, către New Orleans.

Băiatul se apropie tiptil, cu un zâmbet lingușitor, dând din cap ca un șarpe atras de speranța unei prăzi ușoare.

— Bani? Bani?

Lalji își vârî mâinile în buzunare, pentru cazul că puștiul cerșetor ar fi avut prieteni prin preajmă, apoi își concentra atenția asupra lui.

— Și de ce ți-aș da bani ție?

Băiatul se holbă la el, uluit. Deschise gura,

apoi o închise. În cele din urmă, se întoarse la partea mai familiară a repertoriului său, la care apelase ceva mai înainte:

— Fără mămică? Fără tătic?

Dar acum era redusă la o întrebare lipsită de convingere.

Lalji se strâmbă, dezgustat, și își repezi piciorul în direcția băiatului. Puștiul se aruncă într-o parte, ferindu-se cu o disperare care îl făcu să cadă pe spate, ceea ce îi oferi lui Lalji un scurt moment de plăcere. Cel puțin băiatul era sprinten. Se răsuci pe călcâie și își reluă drumul în susul străzii. În spatele lui răsuna bocetul disperat al derbedeului.

— Fărăăă mămicăăă! Fărăăă tătiiic!

Lalji scutură din cap, iritat. O fi plâns copilul după bani, dar el nu reușea să-l înțeleagă. Nu era nicidecum un cerșetor, nu în adevăratul sens al cuvântului. Doar un oportunist – probabil creația neintenționată a străinilor ajunși în sat, care erau mână spartă când dădeau cu ochii de un mic cerșetor blond. Specialiștii de la Agrigen și de la Midwestagro și oamenii, de pe teren, pricepuți la toate erau încântați să facă paradă de milostenie în inima imperiului lor.

Printr-un spațiu gol dintre cocioabele șui, Lalji zări din nou valurile mănoase de SoiaPRO și Agrocalor. Întinderea unduitoare de calorii îi dădea furnicături, stârnindu-i fantezii în care

încărca o barjă, o strecura printre ecluzele din St Louis sau New Orleans și apoi în gurile unor megadenți nerăbdători. Era o imposibilitate, dar priveliștea acelor ogoare de smarald te asigura, într-o măsură mai mult decât satisfăcătoare, că niciun copil nu putea cerși cu adevărat pe asemenea meleaguri. Nu în mijlocul lanurilor de SoiaPRO. Lalji scutură încă o dată din cap, cu dezgust, apoi se strecură pe aleea îngustă dintre două clădiri.

Cărarea întunecoasă era îmbâcsită de mirosul înțepător de Orice Vreme. În fața lui, două pisici de Cheshire, adăpostite în spațiul nefolosit, o tuliră care încotro, lăsându-și în urmă părul năpârlit și pierzându-se în lumina strălucitoare a zilei. Dincolo de ele, o prăvălie cinetică se sprijinea de casele părăginite de alături, adăugându-și mirosul de balegă și de sudoare animală la duhoarea de Orice Vreme. Lalji se împinse în ușa din scânduri și se strecură înăuntru.

Mănunchiurile aurii de raze de soare străpungeau, alene, întunecimea bălegarului cu miros dulceag. Două afișe făcute de mână stăteau pe un perete, ca niște cruste, rupte în parte, dar încă inteligibile. „Caloriile netimbrate înseamnă familii care rabdă de foame. Noi verificăm chitanțele de redevență și timbrele PI”, scria pe unul dintre ele. Un fermier și odrasla lui se holbau de jos în sus,

cu ochii duși în fundul capului, la cuvintele mustrătoare. Sponsorul era Purcal. Celălalt poster era un fotomontaj cu arcuri spirale, șiruri înverzite de SoiaPRO scăldate în soare și copii surâzători, alături de care se puteau citi cuvintele: „Noi îi oferim lumii energie”. Lalji studie afișele cu o mutră acră.

— Te-ai și întors?

Proprietarul ieși din atelierul de înfășurare, ștergându-și mâinile de pantaloni și dând din picioare ca să-și desprindă paiele și noroiul de pe ghete. Se uită la Lalji.

— Arcurile mele nu erau suficient de încărcate. Am fost nevoit să le dau porții suplimentare catârilor, ca să strâng toți joulii de care ai nevoie.

Lalji ridică din umeri; se așteptase la o tocmeală în ultima clipă, atât de asemănătoare cu cele la care apela Shriram, încât nu izbuti să pară ofensat.

— Da? Cât face?

Celălalt îl privi cu coada ochiului, apoi își lăsă capul în jos, într-o postură defensivă.

— Ci… cinci sute.

Vocea îi zăbovi asupra sumei, ca și cum ar fi vrut să pună o stavilă în calea lăcomiei surprinzătoare care se grăbea să-i desprindă cuvintele din gâtlej.

Lalji se încruntă, trăgându-se de mustață. Era un preț de speculă. Caloriile nici măcar nu

fuseseră aduse de altundeva. Satul mustea de energie. Și, în ciuda nevinovăției pe care o afișa negustorul, nu era sigur că toate caloriile care îi alimentau prăvălia erau dobândite pe căi la fel de cinstite. Nu acolo, alături de ispititoarele lanuri verzi care unduiau la câțiva metri de magazin. Shriram spunea adesea că a folosi calorii timbrate era totuna cu a băga bani într-un compost plin de metan.

Lalji se trase din nou de mustață, întrebându-se cât putea să-i plătească pentru jouli fără să atragă prea mult atenția asupra sa. Probabil că omul cinetic devenise atât de lacom fiindcă prin tot satul mișunau bogătanii. Magnați ai caloriilor, fără nicio îndoială. Totul se potrivea. Se aflau aproape de centru. Poate că până și satul ăla se angajase să cultive bijuteriile coroanei monopolului energiei deținut de Agrigen. Totuși, nu toată lumea care trecea pe acolo era chiar atât de bogată.

— Două sute.

Omul cinetic își etala dinții strâmbi și galbeni într-un zâmbet de ușurare, cu sentimentul de vinovăție aparent diminuat de tocmeala lui Lalji.

— Patru.

— Două. Pot să acostez pe fluviu și să-mi las propriile mașini de înfășurat să facă același lucru.

— Ar dura săptămâni întregi, pufni celălalt.

Lalji ridică din umeri.
— Am timp. Descarcă joulii înapoi, în arcurile tale. O să-mi fac treaba singur.
— Am de hrănit o familie. Trei?
— Locuiești alături de mai multe calorii decât o parte dintre bogătanii din St Louis. Două.
Omul clătină din cap, posomorât, dar îl conduse pe Lalji în atelierul de înfășurare. Aburul înălțat din bălegar se îndesi. Tamburii mari de stocare cinetică, de două ori mai înalți decât un om, stăteau într-un colț întunecat, iar noroiul și bălegarul săreau în jurul arcurilor spirale de precizie și de mare capacitate. Razele soarelui se strecurau prin golurile rămase în acoperiș, în locurile de unde sărise șindrila. În aer pluteau alene fărâme, infime de bălegar.
O jumătate de duzină de catâri hiperdezvoltați erau ghemuiți în roțile lor de moară, cu cuștile toracice dilatându-se încet, cu coastele brăzdate de dârele de sare rămase din sudoarea care îi năpădea în timp ce înfășurau arcurile bărcii lui Lalji. Mirosul său, apărut pe neașteptate, enervă animalele care îl adulmecară cu nările fremătând și își strânseră sub ele picioarele scurte și groase. În timp ce se ridicau, mușchii ca niște lespezi li se ondulară sub pielea prin care li se conturau oasele. Îi aruncară priviri ranchiunoase, aproape inteligente. Unul dintre ei își arătă

dinții rebeli și galbeni, care se potriveau cu ai proprietarului său.

Lalji se strâmbă, dezgustat.

— Dă-le să mănânce.

— Am făcut-o deja.

— Li se văd ciolanele. Dacă vrei banii mei, mai dă-le o dată. Omul se încruntă.

— Nu trebuie să se îngrașe, trebuie să înfășoare blestematele tale de arcuri.

Dar le puse câte două mâini de SoiaPRO în gălețile cu mâncare.

Catârii își îndesară capetele înăuntru, salivând și fornăind de poftă. Cuprins de zel, unul dintre ei se apucă să-și antreneze roata, trimițând energie în arcurile de stocare descărcate ale atelierului, înainte de a părea să înțeleagă că nu i se cerea să muncească și că putea să mănânce fără să fie hărțuit.

— N-au fost concepuți ca să se-ngrașe, murmură omul cinetic.

Lalji schiță un zâmbet în timp ce-și numără câteva dintre bancnotele albastre făcute sul și îi întinse banii. Omul cinetic îi deconecta arcurile de la roțile de spiralat și le stivui alături de catârii cu boturi pline de bale. Lalji ridică un arc, icnind din cauza efortului. Avea aceeași greutate ca atunci când îl adusese la atelierul de înfășurare, dar acum părea, ce-i drept, să vibreze, încărcat cu munca depusă de catâri.

— Ai nevoie de ajutor?
Omul nu schițase nicio mișcare. Își aruncă ochii către gălețile cu mâncare ale animalelor, continuând să-și calculeze șansele de a le întrerupe masa.
Lalji nu se grăbi să răspundă, uitându-se la catârii care scormoneau, căutând să asimileze până și ultima calorie.
— Nu. Ridică din nou arcul, de data asta apucându-i mai bine. Omul meu o să vină după celelalte.
După ce se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre ușă, îl auzi pe celălalt trăgând gălețile din fața catârilor și îi ajunse la urechi fornăitul lor, în timp ce se luptau pentru hrană. Și regretă încă o dată că fusese de acord cu o asemenea călătorie.
Shriram venise cu ideea. Stăteau sub copertina terasei lui Lalji din New Orleans, scuipând suc de betel în rigolele aleii, privind rafalele de ploaie și jucând șah. În capătul opus al drumeagului îngust, ricșele-bicicletă și bicicletele simple alunecau prin cenușiul amiezii, zvâcniri de verde, de roșu și de albastru ce treceau prin gura aleii, drapate în ponchouri lucioase, impermeabile, din polimeri de porumb.
Jocul de șah era, de ani de zile, o tradiție, un ritual îndeplinit de fiecare dată când Lalji era în oraș și Shriram putea să lase deoparte

munca din mica lui companie cinetică, unde reînfășura arcuri de casă și de barcă. Îi lega o prietenie sinceră care se dovedea, în același timp, fructuoasă, de fiecare dată când Lalji avea calorii neștampilate, care trebuiau să dispară în gura unui megadent flămând.

Niciunul dintre ei nu știa cu adevărat să joace șah, așa că partidele lor se transformau, adesea, într-o serie de schimburi derulate într-o succesiune năucitoare; o cascadă nimicitoare, care transforma tabla cu piese inițial frumos înșiruite într-un câmp de luptă devastat cu furie, iar cei doi adversari strângeau din ochi, deopotrivă de surprinși, încercând să aprecieze dacă meritase să se înfrunte pentru a o pustii într-un asemenea hal. După una dintre aceste epurări în stilul dinte pentru dinte, Shriram îl întrebase pe Lalji dacă ar fi putut să meargă în susul râului. Dincolo de granița statelor din sud.

Lalji clătinase din cap și scuipase sucul sângeriu de betel în rigola plină-ochi de apă.

— Nu. N-ai niciun profit dacă mergi atât de mult în aval. E nevoie de prea mulți jouli ca să ajungi acolo. Prefer să las caloriile să plutească înspre mine.

Descoperi, cu surprindere, că încă mai avea regina. O folosi ca să ia un pion.

— Și dacă ți s-ar rambursa costul energiei?

Lalji râse, așteptând ca Shriram să-și facă

mutarea.
— Cine s-o ramburseze? Agrigen? Tipii de la PI? Numai vasele lor ajung atât de departe, în susul și în josul fluviului.
Se încruntă, dându-și seama că regina îi era acum amenințată de singurul nebun cu care rămăsese celălalt.
Shriram păstră tăcerea. Nu se atinse de piese. Lalji își ridică ochii de la tablă și fu uimit de expresia lui serioasă.
— Eu ți-aș plăti, îl auzi spunând. Eu și alții. E vorba de un bărbat, pe care unii dintre noi am vrea să-l vedem venind în sud. Un bărbat extrem de aparte.
— Atunci de ce nu-l aduceți încoace pe un vas cu zbaturi? E scump să mergi în susul fluviului. Câți megajouli face? Ar trebui să schimb arcurile bărcii și, pe urmă, ce m-ar întreba patrulele PI?" Unde mergi, indianule străin, cu bărcuța ta și cu atât de multe arcuri? Te duci departe? Și cu ce scop?" Lalji clătină din cap.
Lăsați-l să ia un feribot, sau să vină cu o barjă. Nu e mai ieftin? Arătă cu mâna către tabla de șah. E mutarea ta. Ar trebui să-mi iei regina.
Shriram își legănă capul în stânga și-n dreapta, cu un aer meditativ.
— Da, mai ieftin este…
— Dar?
Shriram ridică din umeri.

— O ambarcațiune rapidă, lipsită de importanță, ar atrage mai puțin atenția.
— Ce e cu omul ăsta?
Shriram aruncă priviri furișe în jur, părând să aibă, dintr-odată, ceva de ascuns. Dincolo de ferestrele închise și pline de stropi de apă ale vecinilor, lămpile aprinse, cu metan, păreau niște silfide albastre. Ploaia se scurgea în șiroaie de pe acoperișurile lor, răpăind pe aleea udă, pustie. De undeva, din umezeala din jur, se auzea o pisică de Cheshire în călduri, dar urletul îi era acoperit de ropotul apei.
— Creo e înăuntru?
Surprins, Lalji ridică din sprâncene.
— A plecat la sala lui de gimnastică. De ce? Are vreo importanță?
Shriram dădu din umeri și zâmbi, stingherit.
— E bine ca unele lucruri să rămână numai între vechii prieteni. Oameni între care există legături puternice.
— Creo e cu mine de ani de zile.
Shriram mormăi ceva ca s-o scalde, se uită din nou în jur, se aplecă în față și își coborî vocea, silindu-l și pe Lalji să se aplece către el.
— E un tip pe care trusturile caloriilor și-ar dori foarte mult să-l găsească. Se bătu cu degetul în țeasta cheală. Un om foarte inteligent. Vrem să-l ajutăm.
Lalji își ținu respirația.

— Un generuptor?

Shriram își feri ochii.

— Într-un anumit fel. Un om-calorie.

Lalji se strâmbă, dezgustat.

— Un motiv în plus ca să nu mă amestec. Nu fac trafic cu ucigași din ăștia.

— Nu, nu. Sigur că nu. Totuși... ai adus cândva firma aia enormă, nu-i așa? Câteva mâini unse, atât de fin, după care ai intrat cu barca în oraș și Lakshmi[1] ți-a zâmbit dintr-odată, ție, un traficant de calorii, iar acum treci, în schimb, drept negustor de antichități. O acoperire excelentă.

Lalji ridică din umeri.

— Am avut noroc. Cunoșteam pe cineva care m-a ajutat să-l trec prin ecluze.

— Și ce-i cu asta? Mai fă-o o dată.

— Dacă e căutat de trusturile caloriilor, ar putea fi periculos.

— Dar nu imposibil. Ar fi simplu la ecluze. Mult mai simplu decât să aduci cereale fără licență. Sau ceva atât de mare ca o firmă. E vorba de un om. Mirosul lui n-ar stârni interesul nici unui câine adulmecător. Pune-l într-un butoi. Ar fi simplu. Și ți-aș plăti. Toți joulii tăi și ceva pe deasupra.

Lalji supse din betel, din drog, și scuipă roșu, încă un scuipat roșu, cu gândul dus.

— Și ce crede un om cinetic de mâna a doua,

[1] Zeiţa hindusă a norocului şi a prosperităţii (n. tr.)

ca tine, că ar face acest om-calorie? Generuptorii lucrează pentru rechini, iar tu ești plevușcă.

Shriram rânji cu un aer patetic și ridică din umeri, luându-se singur în râs.

— Nu crezi că Ganesha Kinetic ar putea ajunge, într-o bună zi, o companie importantă? Poate o a doua Agrigen?

După care râseră amândoi de absurditatea ideii și Shriram abandonă subiectul.

Un PI-ist care patrula însoțit de un câine se postă în fața lui Lalji când acesta se întorcea la barcă, luptându-se cu arcul spiral. Părul bestiei se zbârlise la apropierea lui Lalji și se smucea în lesă, cu nasul bont fremătând, încercând să ajungă la el. PI-istul făcu un efort și izbuti să-l tragă înapoi.

— Trebuie să te adulmec.

Casca îi zăcea pe iarbă, aruncată dinainte, dar continua să transpire, înfășat în căldura uniformei gri, anticuțit, și sub apăsarea grea a chingilor puștii cu arcuri și a bandulierei.

Lalji rămase nemișcat. Câinele mârâi, gros, din gâtlej, și se apropie de el pas cu pas. Îi adulmecă hainele, dezgolindu-și colții flămânzi, îl mai adulmecă o dată, apoi coama de pe spate lui căpătă irizări albastre, se relaxa și începu să dea din coada butucănoasă. Se așeză. Limba roz îi ieși printre

dinți rânjiți. Lalji îi întoarse zâmbetul, cu acreală, bucurându-se că nu făcea contrabandă cu calorii și că nu trebuia să interpreteze pantomima supunerii în timp ce PI-istul cerea timbrele, străduindu-se apoi să verifice dacă pentru transportul de grâne se plătise redevența de licență.

După schimbarea culorii câinelui, omul se relaxase întru câtva, dar continua să studieze cu atenție chipul lui Lalji, străduindu-se să-l recunoască, să-l identifice cu vreuna dintre fotografiile pe care le memorase. Fiind obișnuit să fie examinat cu minuțiozitate, Lalji așteptă cu răbdare. Mulți încercau să fure din profiturile cinstite ale Agrigen și ale baronilor săi, dar, din câte știa Lalji, el le era necunoscut protectorilor proprietății intelectuale. Se ocupa de vechituri din secolul trecut, era negustor de antichități, nu unul dintre hoții de calorii care te priveau din dosarele cu fotografii ale corporației.

Într-un târziu, PI-istul îi făcu semn să treacă. Lalji dădu politicos din cap și o luă în josul scărilor care coborau către țărmul jos al fluviului, unde își legase barca. În larg, barjele greoaie, pline cu grâne, se legănau trecând prin dreptul ei, lăsate mult în apă sub greutatea poverii.

Cu toate că traficul de pe fluviu era intens, nu se compara cu cel din vremea recoltării. Atunci

întregul Mississippi se umplea de calorii ce se scurgeau către vale, extrase din sute de orășele ca acela. Barjele erau o masă de cheaguri pe artera fluvială, începând de sus, din Missouri, din Illinois, din Ohio și din mii de alte mici localități tributare. O parte dintre acele calorii nu ajungeau mai departe de St Louis, unde erau mestecate de megadenți și preschimbate în jouli, dar celelalte, marea majoritate, continuau să plutească pe undele fluviului, către New Orleans, unde marile trusturi își încărcau cu prețioasele grâne cliperele și dirijabilele. Și străbăteau pământul pe aripile alizeelor și pe mare, ajungând la timp pentru însămânțările din sezonul următor, pentru ca lumea să poată continua să mănânce.

Lalji se uită la barjele care înaintau agale, legănându-se, umflate, sub povara bogăției lor, apoi își ridică arcul spiral și sări la bordul bărcii-ac.

Creo era întins pe punte, așa cum îl lăsase, cu trupul musculos uns cu uleiuri și strălucind în soare, un Arjuna[2] blond, în așteptarea începerii bătăliei aducătoare de glorie. Șuvițele de păr împletite îi erau răsfirate în jurul capului, ca un halo, cu micile bucăți de oase înfipte în ele zăcând pe puntea încinsă, ca pietrele unui

[2] Personaj din mitologia hindusă, prinţ războinic din epopeea sanscrită *Mahabharata*.

oracol. Nu deschise ochii când Lalji sări la bord. Acesta veni și se așeză în dreptul soarelui, tăindu-i drumul către pielea lui bronzată. Tânărul își săltă încet pleoapele de pe ochii albaștri.

— Scoală-te.

Lalji lăsă arcul pe abdomenul generos al lui Creo. Acesta slobozi un ”huf” și își încolăci brațele în jurul arcului. Se ridică cu ușurință în capul oaselor și îl așeză alături.

— Celelalte au fost înfășurate?

Lalji dădu din cap. Creo luă arcul și coborî pe scările înguste ale ambarcațiunii, până în camera mașinilor. Acolo îl fixă în mecanismul sistemului de alimentare al bărcii.

— Arcurile tale sunt, toate, niște rahaturi, spuse el, la întoarcere. Nu știu de ce n-ai adus unele mai mari. Trebuie să le reînfășurăm, cât de des, după fiecare douăzeci de ore? Ai fi putut face tot drumul până aici numai cu două din alea mari.

Lalji se încruntă și arătă, cu o zvâcnire a capului, către paznicul care continua să stea pe cheiul apei, uitându-se în jos, către ei. Își coborî vocea.

— Și ce-ar fi spus autoritățile din Midwest despre călătoria noastră în susul fluviului? Cu toți oamenii lor de la PI în barca noastră? Abordându-ne și întrebându-se pe urmă ce facem cu niște arcuri atât de mari. De unde

am făcut rost de atât de mulți jouli? Clătină din cap. Nu, nicidecum. Așa e mai bine. Barcă mică, distanță mică, așa că, cine să-și facă griji din pricina lui Lalji și a ajutorului lui blond și idiot? Nimeni. Nu, e mai bine așa.

— Ai fost întotdeauna un găinar.

Lalji îi aruncă o privire.

— Ai noroc că nu suntem cu patruzeci de ani în urmă. Atunci ai fi vâslit în susul fluviului, în loc să stai pe fundul ăla puturos și să lași arcurile astea spirale fantastice să-ți facă treaba. Te-am fi văzut punându-ți mușchii la muncă.

— Dacă aș fi fost norocos, m-aș fi născut în timpul Expansiunii și am mai fi folosit încă benzina.

Lalji era pe punctul de a riposta, dar o ambarcațiune a PI-ului despică apa pe lângă ei, lăsând în urmă un făgaș adânc. Creo se întinse către arsenalul lor secret de puști cu arc. Lalji se repezi după el și trânti ușa ascunzătorii.

— Nu sunt pe urmele noastre!

Creo se holbă la el, neînțelegându-l în prima clipă, apoi se relaxa. Se îndepărtă de arsenalul ascuns. Barca PI-ului își continuă drumul, cu jumătate din capacitatea sa rezervată pentru arcurile spirale masive, de precizie, pentru joulii depozitați care izvorau din moleculele deblocate ale acestora. Siajul său unduitor

legănă barca. Lalji se prinse de balustradă în timp ce ambarcațiunea PI-ului se micșora până la dimensiunile unui grăunte, dispărând dincolo de șirul de barje.

Creo se încruntă în urma ei.

— Puteam să le vin de hac. Lalji respiră adânc.

— Puteai aranja să fim uciși.

Își ridică ochii către chei, ca să vadă dacă PI-istul le remarcase panica. Nici măcar nu se mai zărea. Îi mulțumi lui Ganesha[3] în tăcere.

— Nu-mi place să-i știu pe toți în jurul meu, se plânse Creo. Sunt ca furnicile. Paisprezece la ultima ecluză. Și ăla, sus, pe deal. Iar acum bărcile astea.

— Suntem în inima patriei caloriilor. Era de așteptat.

— O să scoți o grămadă de bani din călătoria asta?

— De ce te interesează?

— Fiindcă n-ai mai riscat niciodată în halul ăsta. Creo își roti brațul, arătând către sat, către câmpurile cultivate, către întinderea mâloasă a fluviului ce gâlgâia pe lângă ei și către barjele masive care o îmbâcseau.

— Nimeni nu ajunge atât de departe în susul fluviului.

— O să scot destui bani ca să te plătesc. Asta

[3] Zeul hindus al înţelepciunii şi profeţiei, cel care înlătură obstacolele (n. tr.).

trebuie să fie singura ta grijă. Acum du-te după celelalte arcuri. Când gândești prea mult, creierul începe să debiteze absurdități.

Creo clătină din cap, a îndoială, dar sări pe doc și urcă scările către prăvălia cinetică. Lalji se întoarse cu fața către fluviu. Trase aerul adânc în piept.

Scăpaseră de barca PI ca prin urechile acului. Creo era prea nerăbdător să treacă la luptă. Numai printr-un noroc nu o sfârșiseră ca niște zdrențe de carne lăsate în urmă de puștile cu arc ale PI-iștilor. Scutură din cap, istovit, întrebându-se dacă avusese vreodată atâta încredere nechibzuită în sine cum avea Creo. Nu credea să fi fost așa. Nici măcar când nu era decât un puștan. Poate că Shriram avea dreptate. Deși demn de încredere, Creo era, totuși, periculos.

Un șir de barje încărcate cu Grâu Total Nutritiv alunecă pe lângă el. Snopii cu fețe joviale de pe emblema lui surâdeau pe deasupra undelor noroioase, promițând „Un Mâine mai sănătos” alături de acidul folic, de vitaminele din gama B și de proteinele de porc. O altă barcă a PI-ului despică apa, mergând în susul fluviului și strecurându-se printre barje. Când ajunse în dreptul lui, echipajul îl studie cu răceală. Lui i se făcu pielea ca de găină. Oare merita? Dacă se gândea prea mult la asta, instinctul de om de

afaceri – cultivat în timpul miilor de ani de practică ai castei sale – îi spunea că nu. Totuși, mai era și Gita. Cum putea să-și justifice ceea ce-i datora, în fiecare an, de Diwali[4], când punea totul în balanță? Cum putea plăti pentru ceva care atârna mai greu decât toate profiturile, din toate încarnările sale?

Grâul nutritiv se unduia pe lângă el, ispitindu-l fără să o știe și neoferindu-i niciun răspuns.

— Voiai să știi dacă o să ai ceva de câștigat de pe urma călătoriei în susul fluviului.

Lalji și Shriram stătuseră de vorbă în atelierul de înfășurare de la Ganesha Kinetic, privind cum se transforma în jouli o tonă rătăcită de Superaromă. Cei doi megadenți ai lui Shriram, de fapt o pereche, trudeau învârtind axele tamburilor de înfășurare, greoi și neobosiți, transformând caloriile abia consumate în energie cinetică și răsucind principalele arcuri de depozitare ale atelierului.

Priti și Bridi. Creaturile masive abia dacă mai semănau cu elefanții care furnizaseră cândva ADN-ul folosit drept șablon pentru crearea lor. Generuptorii îi perfecționaseră, obținând un echilibru fără cusur între musculatură și pofta de mâncare, cu un singur scop: să ingereze calorii și să facă munci grele fără niciun fel de protest. Mirosul lor îți tăia răsuflarea.

[4] Festival hindus care celebrează încheierea anotimpului musonic, ţinut în octombrie-noiembrie (n. tr.).

Trunchiurile li se târau pe pământ.

Animalele îmbătrâneau, cugetă Lalji, și asta atrase după sine un alt gând: și el îmbătrânea. În fiecare dimineață își descoperea, în mustață, fire cărunte. Bineînțeles că și le smulgea, dar apăreau, într-una, tot mai multe. Și încheieturile îl dureau dimineața. Iar țeasta lui Shriram strălucea ca lemnul de tec lustruit. La un moment dat, chelise. Gras și chel. Lalji se întreba când se transformaseră în niște bărbați atât de bătrâni.

Shriram își repetă spusele și Lalji își alungă gândurile.

— Nu, nu mă interesează nimic din susul fluviului. Ala e teritoriul trusturilor caloriilor. Am acceptat ideea că tu o să îmi împrăștii cenușa aruncându-mi-o în Mississippi și nu în sfântul Gange, dar nu sunt chiar atât de nerăbdător să-mi încep noua viață încât să doresc să-mi plutească hoitul la vale, dinspre Iowa.

Shriram își frânse cu nervozitate mâinile și se uită în jur. Își coborî vocea, cu toate că scârțâitul axelor era mai mult decât suficient ca să i-o acopere.

— Te rog, prietene, există oameni… care vor… să-l ucidă pe bărbatul ăsta.

— Și de ce ar trebui să-mi pese?

Shriram schiță câteva gesturi împăciuitoare.

— Știe cum să genereze calorii. Agrigen îl

vrea, cu disperare. Așa cum îl vrea și Purcall. I-a respins, pe ei și pe toți cei de teapa lor. Mintea lui e valoroasă. Are nevoie de cineva demn de încredere care să-l aducă în josul fluviului. Cineva care să nu se numere printre prietenii PI-iștilor.

— Iar eu ar trebui să-l ajut, pur și simplu, pentru că e dușmanul Agrigen? Vreun fost asociat al clicii din Des Moines? Vreun fost om-calorie cu mâinile mânjite de sânge despre care crezi c-o să te ajute să faci bani?

Shriram clătină din cap.

— Îl faci să pară o spurcăciune.

— Vorbim despre generuptori, nu? Cât de mult crezi că se sinchisește de morală?

— E genetician. Nu generuptor. Geneticienii ne-au dăruit megadenții. Își flutură mâna înspre Priti și Bridi. Mie mi-au oferit un mijloc de trai.

Lalji se întoarse spre el.

— Acum îți găsești refugiu în chestiile astea semantice? Tu, care ai făcut foamea în Chennai când a apărut gărgărița genopocită niponă? Când solul s-a transformat în alcool? Înainte ca U-Tex, și Agrocalor, și tot restul, să iasă în față cu atâta ușurință? Tu, care așteptai pe docuri când soseau semințele, le zăreai apărând și pe urmă le vedeai dincolo de garduri și de paznici, așteptând să fie cumpărate de tipi plini de bani? Ce fel de

afaceri aș putea să fac eu cu astfel de indivizi? Mai degrabă aș scuipa pe ăsta, pe omul ăsta calorie. Eu aș zice să-i lași pe diavolii de la Purcal să pună mâna pe el.

Orașul era așa cum i-l descrisese Shriram. Malurile erau împânzite de plopi și sălcii, iar deasupra lor se vedeau ruinele podului, care se mai întindea încă, în parte, peste fluviu, într-o rețea confuză de frânturi de grinzi cu zăbrele și de piloni dărâmați. Lalji și Creo se holbară la construcția mâncată de rugină, un păienjeniș de oțel, cabluri și beton care se năruia treptat, prăbușindu-se în fluviu.

— Cam cât crezi că face oțelul? întrebă Creo.

Lalji își umplu gura cu o mână de semințe Pestrasis de floarea-soarelui și începu să le spargă între dinți. Scuipă cojile în apă, una câte una.

— Nu cine știe ce. E nevoie de prea multă energie ca să-l tai și ca să-l topești pe urmă. Clătină din cap și scuipă o altă coajă. E o adevărată risipă să faci așa ceva din oțel. E mai bine să folosești lemn dur, Iutegen, sau Oricevreme.

— Nu și ca să acoperi distanța asta. Acum nu s-ar putea face. Poate doar dacă ești în Des Moines. Am auzit că acolo ard cărbune.

— Și au lumini electrice, pe care le țin aprinse toată noaptea, și computere cât casa. Lalji

respinse ideea cu o fluturare a mâinii și se întoarse cu spatele ca să amareze barca. Cui îi trebuie acum un astfel de pod? O risipă. Te poți folosi, la fel de bine, de un feribot și de un catâr.

Sări pe uscat și începu să urce treptele dărăpănate. Creo o luă pe urmele lui.

În vârful scării abrupte îi aștepta o suburbie în ruine. Construită ca să deservească orașele de pe malul celălalt pe vremea când naveta era o practică obișnuită și petrolul ieftin, li se întindea acum în fața ochilor într-o stare avansată de ruină. Un oraș în paragină, construit din materiale vechi, care se degradau cu viteza unei ape curgătoare, abandonat cu bună știință imediat ce costurile navetei deveniseră exorbitante.

— Ce dracu' e locul ăsta? bombăni Creo.

Lalji îi răspunse cu un zâmbet cinic. Arătă cu o zvâcnire a capului către câmpurile verzi de pe partea opusă a fluviului, unde lanurile de SoiaPRO și Agrocalor unduiau către orizont.

— Însuși leagănul civilizației, da? Agrigen, Midwestagro Grup, Purcal, toți au terenuri aici.

— Da? Asta te excită?

Lalji se întoarse cu spatele și studie un lanț de barje care se legănau sub ei, coborând în josul fluviului, cu dimensiunile de mamut reduse din cauza depărtării.

— Dacă am putea transforma toate caloriile

lor în jouli cărora să nu li se poată lua urma, am fi bogați.

— Continuă să visezi.

Creo respiră adânc și se întinse. Spatele îi trosni și sunetul îl făcu să tresară.

— Îmi ies din formă când merg atât de mult cu barca ta. Ar fi trebuit să rămân la New Orleans.

Lalji înălță din sprâncene.

— Nu te bucuri că faci această călătorie turistică? Arătă cu degetul spre malul opus. Undeva, acolo, poate chiar pe acrii ăia, a creat Agrigen SoiaPRO. Și toată lumea i-a crezut niște oameni atât de minunați. Se încruntă. Iar pe urmă au venit dăunătorii și, dintr-odată, n-a mai fost nimic altceva de mâncare.

Creo se strâmbă.

— Nu mă dau în vânt după astfel de teorii ale conspirației.

— Tu nici măcar nu erai născut când s-a întâmplat asta. Lalji se răsuci pe călcâie, gata să-l călăuzească prin suburbia dărăpănată. Dar eu mi-aduc aminte. Până atunci nu s-a mai întâmplat niciodată un accident de genul ăsta.

— Monoculturi. Erau vulnerabile.

— Orezul Basmati nu era monocultură! Lalji își întinse mâna înapoi, către câmpurile verzi. SoiaPRO e monocultură. Purcal e monocultură. Generuptorii fac monoculturi.

— Cum spui tu, Lalji.

Lalji îi aruncă o privire, încercând să-și dea seama dacă tânărul avea de gând să-l mai contrazică, dar Creo studia cu atenție ruinele înșiruite de-a lungul drumului, așa că dădu uitării discuția. Începu să numere străzile, urmărind indicațiile pe care le memorase.

Bulevardele erau ridicol de late și de asemănătoare, destul de largi ca să poți mâna o turmă de megadenți. Douăzeci de ricșe-bicicletă puteau merge cu ușurință alături și, cu toate acestea, nu fusese altceva decât o suburbie. Lalji era de-a dreptul uimit când se gândea care fuseseră standardele vieții de pe vremuri.

O ceată de copii îi urmăreau cu privirea din pragul ușii unei case dărâmate. Jumătate din lemnul folosit pentru construcție fusese înlăturat, iar bârnele rămase erau crăpate și se înălțau din temelie ca oasele dezgolite de carne ale unui hoit.

Creo le arătă copiilor pușca cu arc și ei o rupseră la fugă. Se uită încruntat în urma siluetelor care se îndepărtau.

— Și ce dracu' culegem de-aici? Ai prins un fir către un alt artefact?

Lalji ridică din umeri.

— Ei, haide. O s-o car peste vreo două minute. Ce-i cu secretomania asta?

Lalji îi aruncă o privire.

— N-ai ce să cari. E vorba de un om. Căutăm

un bărbat. Creo exclamă a neîncredere. El nu se osteni să-i răspundă. În cele din urmă, ajunseră la o intersecție. În centru zăcea un semafor vechi, făcut bucăți. În jurul lui, pavajul era ciuruit de buruienile care creșteau din abundență. Păpădiile își înălțau capetele galbene. În partea opusă a răspântiei se afla o construcție înaltă din cărămidă, mina unei clădiri publice, încă în picioare, construită din materiale mai rezistente decât scopul căruia îi servise.

O pisică de Cheshire alerga de-a curmezișul întinderii de buruieni. Creo încercă s-o împuște. Greși ținta.

Lalji studie clădirea de cărămidă.

— Asta e locul.

Creo mormăi și trase după străfulgerarea altei pisici.

Lalji se apropie de semaforul sfărâmat, într-o doară, curios să vadă dacă putea fi valorificat. Era ruginit. Ocoli încet locul, examinând împrejurimile, căutând ceva destul de valoros ca să fie cărat în josul fluviului. Într-o serie de mine din vremea Expansiunii se mai găseau încă artefacte prețioase. Găsise firma trustului Conoco[5] într-un loc asemănător, într-o suburbie care urma să fie înghițită în curând de SoiaPRO, cu desăvârșire intactă, părând să

---

[5] CONtinental Oil Company, companie petrolieră americană fondată în 1875.

nu fi fost niciodată expusă în aer liber, să nu fi fost niciodată obiectul furiei mulțimii din epoca Reducerii Energiei. I-o vânduse unei directoare executive de la Agrigen, pentru mai mult decât un întreg transport de contrabandă de Agrogalor.

Firma stârnise râsul femeii. Și-o montase pe perete, în mijlocul unor artefacte de mai mică importanță din vremea Expansiunii: pahare de plastic, monitoare de computer, fotografii ale unor mașini de curse, jucării viu colorate. Își atârnase firma pe perete, apoi se retrăsese cu câțiva pași și murmurase că, la un moment dat, aceea fusese o companie puternică… ba chiar o companie globală.

Globală.

Rostise cuvântul cu o sete aproape erotică, holbându-se la polimerii rubinii din care era făcută firma.

Globală.

Preț de o clipă, Lalji fusese izbit de viziunea ei: o companie care aducea energia din cele mai îndepărtate zone ale planetei, vânzând-o, la mare depărtare, într-un interval de ordinul săptămânilor; o companie cu clienți și investitori pe fiecare continent, cu directori care traversau fusele orare cu aceeași nepăsare cu care traversa el aleea, ca să-l viziteze pe Shriram.

Femeia își atârnase firma pe perete ca pe un

trofeu de vânătoare, ca pe un cap de megadent și, în clipa aceea, stând alături e reprezentanta celei mai puternice companii energetice din lume, Lalji căzuse brusc pradă tristeții, gândindu-se cât de mult decăzuse omenirea.

Își alungă amintirile și se învârti din nou agale prin intersecție, căutând o urmă a pasagerului său. Printre ruine trecură în goană mai multe pisici de Cheshire, siluete de culoarea fumului, fulgerând sub razele de soare și pierzându-se apoi în umbră. Crep își amorsa pușca cu arcuri și îi împrăștie discurile. O sclipire se stinse, încremenind într-o încâlceală multicoloră, însângerată.

Creo își reamorsă arma.

— Și unde e tipul ăsta?

— Cred c-o să apară. Dacă nu azi, atunci mâine sau poimâine.

Lalji urcă treptele clădirii publice și se strecură printre ușile ei stricate, înăuntru nu era nimic altceva decât praf, semiîntuneric și găinaț. Dădu peste niște scări și urcă până ce găsi un geam spart, prin care se zăreau împrejurimile. Rama ferestrei zăngăni, izbită de o pală de vânt, agățându-i mustața. În văzduhul senin se învârteau două ciori. Dedesubt, Creo își armă pușca și trase din nou înspre licăririle unor pisici de Cheshire. Când își nimerea ținta, se auzeau urlete furioase, în

timp ce mai multe animale scăpau cu fuga, petele de sânge împestrițară buruienișul de pe pavaj.

În zare, periferia suburbiei pierdea deja teren în favoarea culturilor agricole. Nu mai avea mult de trăit. Curând, casele aveau să ajungă sub brazde și totul urma să fie acoperit cu o pătură fără cusur de SoiaPRO. Istoria localității, așa stupidă și efemeră cum fusese, avea să se piardă, zdrobită de înaintarea producției energetice în expansiune. Din punct de vedere al valorii, nu era nicio pierdere, dar, cu toate acestea, cu gândul la răstimpul șters, o parte din Lalji se chirci. Își petrecuse prea multă vreme încercând să-și reamintească India, așa cum fusese în vremea adolescenței sale, pentru ca o astfel de dispariție să-i facă plăcere. Se întoarse la Creo, coborând scările pline de praf.

— Ai văzut pe cineva?

Lalji clătină din cap. Creo mârâi și trase într-o altă pisică, ratând-o cu câțiva centimetri. Era un țintaș bun, dar animalele aproape invizibile erau o țintă dificilă, își armă pușca și trase încă o dată.

— Nu-mi vine să cred că aici sunt atât de multe pisici.

— N-are cine să le extermine.

— Ar trebui să le adun blănurile și să le duc la New Orleans.

— Nu cu barca mea.
Cele mai multe dintre creaturile pâlpâitoare o rupseseră la fugă, înțelegând cu cel fel de dușman aveau de-a face. Creo armă din nou și luă în bătaia armei o buclă de lumină aflată destul de departe, în josul străzii.
Lalji îl urmărea plin de satisfacție.
— N-o s-o nimerești niciodată.
— Fii atent.
Creo ochi cu grijă.
Peste ei căzu, în treacăt, o umbră.
— Nu trage.
Creo schimbă cu repeziciune direcția armei. Lalji îi făcu semn cu mâna.
— Stai! E el!
Nou-venitul era un bătrân costeliv, chel – cu excepția unei borduri unsuroase de păr cărunt și castaniu – cu falca de jos îngroșată de miriștea unei bărbi încărunțite. Era înveșmântat în pânză de sac, din cânepă, iar în adâncul ochilor lui părea să se ascundă o cunoaștere profundă, ceea ce scoase din străfundurile memoriei lui Lalji amintirea unui *sadhu*[6] din vremuri apuse, plin de cenușă și având încă alte câteva trăsături comune: părul încâlcit, lipsa interesului față de haine, privirea distantă a unui iluminat. Lalji scutură din cap, alungând amintirea. Ăsta nu era un om sfânt. Doar un om și, pe deasupra, un generuptor.

[6] Ascet considerat un om sfânt în tradiţia hindusă (n. tr.).

Creo își îndreptă din nou pușca înspre creatura din depărtare.

— În sud, primesc câte o rață cu cap negru pentru fiecare pisică pe care o ucid.

— Aici n-ai de unde căpăta rațe, spuse bătrânul.

— Da, dar animalele astea sunt o pacoste.

— Nu-i vina lor că noi le-am făcut atât de perfecte. Bătrânul schiță un zâmbet nesigur, de parcă ar fi vrut să-și pună la încercare mobilitatea feței.

— Te rog. Făcu o plecăciune în fața lui Creo. Nu trage. Lalji își așeză mâna pe arma lui.

— Lasă pisicile să trăiască.

Creo se încruntă, dar lăsă mecanismul puștii să se destindă, desfășurându-se și eliberând energia cu un suspin.

— Sunt Charles Bowman, zise omul-calorie. Se uită la ei, în expectativă, parcă așteptându-se să fie recunoscut. Sunt gata. Pot pleca.

Gita era moartă, Lalji nu mai avea acum nicio îndoială.

Din când în când, se prefăcuse convins că n-ar fi fost așa. Că ea ar fi putut să aibă parte de o nouă viață, chiar și după plecarea lui.

Dar ea era moartă și el era sigur de asta.

Era unul dintre secretele lui rușinoase. Unul dintre sedimentele vieții, agățat de el ca scaiul, ca un rahat de câine lipit de pantof,

care îl făcea să scadă în propriii săi ochi: ca atunci când aruncase o piatră în capul unui băiat, din senin, ca să vadă dacă așa ceva era posibil; sau ca atunci când îngropase semințe în noroi și le mâncase una câte una, prea înfometat ca să le împartă cu oricine altcineva. Tot așa era Gita. Întotdeauna Gita. O părăsise, preferase să plece, să trăiască mai aproape de calorii. Iar ea rămăsese pe doc, fluturându-și mâna în timp ce el înălța pânzele, ea, cea care plătise prețul călătoriei.

Își amintea cum o urmărea în copilărie, luându-se după foșnetul *salwar kameez*[7]-ului ei când se avânta în fața lui, își amintea părul ei negru, ochii negri și dinți albi, albi. Se întreba dacă fusese într-adevăr atât de frumoasă cum și-o aducea aminte. Dacă pletele negre, unse cu ulei, îi străluceau într-adevăr, așa cum își aducea aminte, când stătea alături de el, în întuneric, spunându-i povești despre Arjuna, despre Krishna, despre Rama și despre Hanuman. Atât de multe se pierduseră. Uneori se întreba dacă își amintea cu adevărat chipul ei, dacă nu cumva îl înlocuise cu cel de pe vreun afiș cu o fată de la Bollywood, unul dintre cele vechi, păstrate de Shriram în seiful din atelierul lui de înfășurare și ferit cu gelozie de influența contactului cu aerul și cu lumina.

---

[7] Veşmânt tradiţional din sudul Asiei, purtat în India doar de femei, alcătuit din şalvari şi o tunică lungă.

Multă vreme, se gândise că avea să se întoarcă și s-o regăsească. Se gândise că i-ar fi putut face rost de mâncare. Că ar fi putut trimite bani și hrană acolo, pe pământul mănat care nu mai exista acum decât în mintea lui, în visele lui, în halucinațiile din momentele de semitrezie în care îi apăreau deșertul, sari-urile roșii și negre, femeile umblând prin praf, mâinile lor înnegrite și brățările lor argintii, și foamea lor – atât de numeroasele ultime amintiri despre foame.

Își imaginase că ar fi putut s-o aducă pe Gita clandestin, trecând-o peste marea strălucitoare, s-o aducă mai aproape de contabilii care calculau cotele de ardere a caloriilor din întreaga lume. Mai aproape de calorii, așa cum spusese ea, cu atât de mult timp în urmă. Mai aproape de oamenii care păstrau echilibrul stabilității prețurilor, eliminând marjele de eroare, care controlau piețele energiei, protejându-le față de potopul de hrană. Mai aproape de acei zei mărunți care aveau mai multă putere decât Kali când era vorba de distrugerea lumii.

Dar ea murise între timp, de foame sau răpusă de vreo boală, Lalji nu mai avea nicio îndoială.

Și nu de asta venise Shriram la el? Shriram, care știa mai multe decât oricine altcineva despre trecutul lui. Shriram, care dăduse peste

el după sosirea în New Orleans, care îl recunoscuse drept un compatriot: nu drept un alt hindus stabilit de multă vreme în America, ci drept unul care vorbea încă dialectele din satele abandonate și care își aducea aminte de țara lor, așa cum fusese înainte de gărgărița genopocită, de frunza-buclă și de rădăcinile putrede. Shriram, care își împărțise cu el locul de pe podea când lucrau amândoi în ateliere de înfășurare, primind în schimb calorii, nimic altceva, și simțindu-se recunoscători pentru asta, de parcă ar fi fost ei înșiși niște genopociți.

Bineînțeles că Shriram știuse ce să-i spună ca să-l trimită în susul fluviului. Shriram știa cât de mult își dorea să îndrepte ceea ce era imposibil de îndreptat.

O porniră pe urmele lui Bowman, străbătând străzile pustii și aleile dărăpănate, șerpuind printre resturile de lemn ale clădirilor, jalnice și pline de termite, printre fundații de beton în ruină și printre armături ruginite de oțel, prea nefolositoare ca să fi fost adunate și prea încăpățânate pentru a se fi mistuit cu desăvârșire. În cele din urmă, bătrânul îi strecură printre două caroserii de automobil, goale și mâncate de rugină. Când ajunseră în capătul opus, celor doi li se tăie răsuflarea.

Deasupra capetelor lor unduia un lan de

floarea-soarelui. O junglă de frunze late, de dovlecel, le înconjura genunchii. Tulpini uscate de porumb foșneau în bătaia vântului. Bowman se uită peste umăr, le văzu surprinderea și surâsul lui atât de șovăielnic de la început, care părea o simplă încercare, se lăți, cu o încântare scăpată din frâu. Râse și le făcu semn cu mâna, îndemnându-i să-l urmeze, înaintând cu greu printr-o grădină cu flori, buruieni și legume, agățându-și veșmântul rupt de cânepă de tulpinile uscate de varză crescute în neștire și într-o grămadă de vrejuri de cantalup. Creo și Lalji își croiră drum prin încâlceala nesfârșită din jur, de flori purpurii de vinete, de globuri de pătlăgele roșii și de ardei chili portocalii, legănându-se ca niște podoabe. Dintre pălăriile de floarea-soarelui se auzea bâzâitul puternic al albinelor împovărate de săculeți de polen.

Lalji rămase locului, în mijlocul revărsării de plante, și strigă după Bowman.

— Plantele astea nu sunt modificate genetic? Bătrânul se opri și se întoarse, parcă treierând, ștergându-și de pe față sudoarea și resturile vegetale și rânjind.

— Ei, modificate genetic, asta e o chestiune interpretabilă, dar, nu, nu sunt proprietatea trusturilor caloriilor. Unele sunt chiar niște amintiri de familie. Rânji din nou. Sau se apropie foarte mult de asta.

— Cum de supraviețuiesc?
— A, asta era. Întinse mâna și smulse o roșie. Gărgărițe genopocite nipone, sau bucla B, sau, poate, bacteria *cibis-cosis,* sau altceva de genul ăsta? Mușcă din roșie și lasă sucul să i se scurgă pe țepii cărunți ai bărbii. Pe o distanță de sute de kilometri, nimeni nu mai sădește plantele moștenite din bătrâni. Asta e o insulă, într-un ocean de SoiaPRO și Agrocalor. Care reprezintă o barieră formidabilă. Își studie grădina dus pe gânduri și mușcând din nou din roșie. Acum, după ce ați venit aici, presupun că foarte puține dintre aceste plante vor mai rămâne în viață. Dădu din cap către cei doi. Probabil că sunteți purtătorii unei molime sau a alteia, iar multe dintre aceste rarități nu pot supraviețui decât în izolare. Smulse o altă roșie și i-o întinse lui Lalji. Gust-o.
Indianul studie pielița roșie, strălucitoare. Mușcă din ea și îi simți gustul dulce-acrișor. Rânji și i-o oferi lui Creo, care luă o înghițitură și se strâmbă, dezgustat.
— Rămân credincios față de SoiaPRO. I-o înapoie lui Lalji, care o termină cu lăcomie.
Pofta cu care o mâncase îi smulse lui Bowman un zâmbet.
— Cred că ești destul de bătrân ca să ții minte cum era mâncarea pe vremuri, înainte de plecare, poți lua cât de multe vrei. Pentru că

oricum or să moară.

Se răsuci pe călcâie și treieră din nou prin grădina luxuriantă, dând deoparte tulpinile uscate de porumb, care trosneau, măturate de mișcările autoritare ale brațelor sale.

Dincolo de grădină zăcea o casă prăvălită, lăsată într-o rână, ca răsturnată de un megadent, cu pereții turtiți și curbați. Panta acoperișului șui era diformă și la baza ei se întindea un heleșteu cu apă rece și adâncă, clipocind de pește. O serie de jgheaburi uzate fuseseră montate ca să conducă apa de ploaie de pe acoperiș în iaz.

Bowman o luă pe marginea acestuia și dispăru, coborând treptele deformate ale unei pivnițe. Când Lalji și Creo ajunseră jos, el folosea deja o lanternă, al cărei bec chior își împrăștia lumina în beci în vreme de arcul își derula cursa. O armă din nou și scotoci prin jur, până ce dădu peste un chibrit și aprinse o lampă. Fitilul ardea deasupra unui strat gros de ulei vegetal.

Lalji trecu în revistă pivnița. Era igrasioasă și aproape goală. Pe podeaua fisurată, de beton, zăceau două saltele de paie. Într-un colț era îndesat un computer, cu carcasa de culoarea mahonului, cu ecranul minuscul scânteind și cu pedala uzată, semn de îndelungată folosință. Lângă unul dintre pereți era înghesuită o bucătărie dezordonată, cu

borcane pline cu grăunțe pe rafturi ca de cămară și cu pungi cu legume agățate de tavan, la adăpost de rozătoare.

Bărbatul arătă către un sac de pe podea.

— Uite, acolo e bagajul meu.

— Și computerul? întrebă Lalji.

Bowman se uită la mașinărie încruntând din sprâncene.

— Nu. N-am nevoie de el.

— Dar e valoros.

— Am în cap tot ce-mi e necesar. În mașina aia nu e nimic care să nu fi venit de la mine. Grăsimea mea s-a mistuit transformându-se în cunoștințe. Caloriile mele au acționat pedala, preschimbându-se în evaluări de date. Se posomorî. Câteodată, mă uit la computerul ăsta și mă văd pe mine, micșorându-mă. Cândva, am fost un bărbat gras. Clătină din cap, cu vehemență. N-o să-i simt lipsa.

Lalji dădu să protesteze, dar Creo tresări și își ridică brusc arma.

— Aici mai e cineva.

Lalji o zări chiar în timp ce Creo începuse să vorbească: o fată, ghemuită într-un colț, ascunsă în umbră, o creatură sfrijită, pistruiată, cu ochii cât cepele și părul castaniu, cleios. Creo își coborî arma cu un oftat.

Bowman îi făcu semn.

— Ieși de-acolo, Tazi. Ei sunt tipii despre care ți-am spus.

Lalji se întrebă de câtă vreme stătea ea în întunericul pivniței, așteptând. Părea mai degrabă o anexă a subsolului: părul lung și lins, ochii întunecați aproape înghițiți de propriile pupile. Se întoarse spre Bowman.

— Credeam că e vorba numai de tine.

Zâmbetul mulțumit al celuilalt păli.

— O să dați înapoi din pricina asta?

Lalji aruncă o privire către fată. O iubită? Fata lui? O sălbăticiune adoptată? Nu reușea să ghicească. Ea își strecură mâna într-a bătrânului. Bowman i-o bătu ușurel, încercând s-o liniștească. Lalji scutură din cap.

— Ea e în plus. Pe tine, da, am acceptat să te iau. Sunt pregătit să te transport, să te ascund de vizitatorii nepoftiți și de controale.

Își flutură mâna către fată.

— Cât despre ea, nu sunt de acord. E un risc să iei pe cineva ca tine, iar acum vrei să mărești pericolul adăugând-o pe fata asta? Nu. Clătină din cap cu hotărâre. Nu se poate.

— Care e diferența? întrebă Bowman. Nu te costă nimic. Curentul ne duce pe toți. Am mâncare suficientă pentru amândoi. Se duse lângă cămară și se apucă să dea jos de pe rafturi borcane cu fasole, linte, boabe de porumb și orez. Uite, aici.

— Mâncarea noastră e mai mult decât suficientă, zise Lalji. Bowman se strâmbă.

— SoiaPRO, presupun?

— Nu-i nimic rău cu SoiaPRO, spuse Creo. Bătrânul îi adresă un zâmbet larg și ridică un borcan cu boabe verzi, plutind în saramură.

— Nu. Sigur că nu. Dar omului îi place diversitatea, începu să-și umple sacul cu mai multe borcane, ascultându-le clinchetul când le așeza cu grijă unul lângă altul. Îl surprinse pe Creo pufnind cu dezgust și surâse, devenind brusc afabil.

— Pentru vremuri grele, dacă nu pentru altceva.

Aruncă mai multe borcane cu grâne în sac. Mâna lui Lalji despică aerul.

— Mâncarea ta nu e o problemă. Fata e o problemă, ea reprezintă un risc!

Bowman clătină din cap.

— Absolut niciunul. Pe ea n-o caută nimeni. Poate călători chiar și la vedere.

— Nu. Trebuie s-o lași aici. Nu vreau s-o iau.

Bătrânul își coborî ochii, uitându-se nehotărât la fată. Ea îi întoarse privirea, trăgându-și mâna dintr-a lui.

— Nu mi-e frică. Pot să mă descurc și singură. Cum am făcut-o și înainte.

Bowman se încruntă, căzut pe gânduri. În cele din urmă scutură din cap.

— Nu. Îl înfruntă pe Lalji. Dacă ea nu poate să vină, atunci nu pot nici eu. Ea m-a hrănit când lucram. Am lipsit-o de calorii ca să-mi continui cercetarea, iar ea avea nevoie de ele. Îi

datorez prea multe. Nu le-o las lupilor din locul ăsta.

Își puse mâinile pe umerii fetei și o trase în fața lui, între el și Lalji.

Creo se strâmbă, dezgustat.

— Ce importanță are? Ia-o cu tine. Avem loc berechet.

Lalji clătină din cap. Privirile lui traversară pivnița, încrucișându-se cu ale lui Bowman, țintuindu-se reciproc.

— Dacă ne-ar da computerul? zise Creo. L-am putea considera drept plată.

Lalji clătină din cap cu încăpățânare.

— Nu. Nu-mi pasă de bani. E prea periculos s-o luăm și pe ea. Bowman izbucni în râs.

— Atunci la ce-ai mai bătut drumul până aici, dacă ți-e frică? Jumătate dintre trusturile de calorii vor să mă ucidă și tu vorbești despre riscuri?

Creo se încruntă.

— Ce tot spune acolo?

Sprâncenele lui Bowman se ridicară a surpriză.

— Nu i-ai povestit asociatului tău despre mine? Creo se uită de la Lalji la Bowman și înapoi.

— Lalji?

Lalji respiră adânc, cu ochii încă pironiți asupra lui Bowman.

— Se spune că poate sparge monopolul

caloriilor. Că poate pirata SoiaPRO.

Creo ezită o clipă.

— Asta-i imposibil!

Bowman ridică din umeri.

— Poate pentru tine. Dar pentru un om experimentat, cu multe cunoștințe?

Dornic să-și dedice viața structurilor ADN? Mai mult decât posibil. Dacă cineva vrea să-și ardă caloriile pentru un astfel de proiect, să-și risipească energia făcând statistici și analize de genom, să pedaleze la un computer vreme de milioane peste milioane de cicluri. Mai mult decât posibil.

O înconjură pe fata ciolănoasă cu brațele și o strânse la piept. Îi zâmbi lui Lalji.

— Asta e. Batem palma? Creo clătină din cap, nedumerit.

— Credeam că te-ai gândit cum să faci niște bani, Lalji, dar asta... Clătină din cap încă o dată. Nu pricep. Cum dracu' o să scoatem bani din asta?

Lalji îi aruncă o privire urâtă. Bowman zâmbi, așteptând cu răbdare. Lalji își stăpâni impulsul de a înșfăcă lampa și de a i-o arunca în față – era atât de încrezător în sine, atât de sigur pe el, atât de loial...

Se întoarse brusc și o porni către scară.

— Ia computerul, Creo. Dacă fata ne face vreun necaz, îi aruncăm pe amândoi în fluviu și rămânem, totuși, cu cunoștințele lui.

Lalji și-l aminti pe tatăl său împingându-și deoparte *thali*[8]-ul, pretinzând că era prea plin, când *dal*[9]-ul abia dacă păta farfuria din oțel. Și-o aminti pe mama sa, punând o îmbucătură în plus într-a lui. Și-o aminti pe Gita, privind totul în tăcere, își aminti cum își întindeau cu toți picioarele, cum coborau din patul familiei și cum se agitau prin jurul cocioabei, ignorându-l cu ostentație în timp ce își mânca porția suplimentară. Își aminti cum simțea în gură bucățile de *roti*[10] uscate ca cenușa, și cum se silea să le înghită, chiar și așa.

Își aminti cum însămânțau. Stătea ghemuit, alături de tatăl său, în căldura deșertului, cu praful galben înconjurându-i de pretutindeni, îngropând semințele pe care le depozitaseră, pe care le economisiseră deși le-ar fi putut mânca, pe care le păstraseră, deși ar fi putut s-o facă pe Gita să se îngrașe și să fie bună de măritat, iar tatăl lui surâdea, spunând:

— Din semințele astea or să iasă alte sute de semințe noi și atunci o să mâncăm cu toții pe săturate.

— Câte semințe or să iasă? întrebase Lalji.

Și tatăl său râsese și își desfăcuse larg

---

[8] Tavă rotundă pe care se află mai multe boluri mici, conţinând diferite feluri de mâncare.

[9] Mâncare indiană din legume (cum ar fi lintea) fierte în abur, cu ceapă şi mirodenii.

[10] Pâine nedospită, friptă pe grătar (n. tr.).

brațele, părând atât de mare și de impozant cu dinții lui enormi și albi, cu cerceii roșii și aurii și cu încrețurile din jurul ochilor, în timp ce striga:

— Sute! Mii, dacă te rogi!

Și Lalji se rugase, la Ganesha, la Lakshmi, la Krishna, la Etani Sati[11] și la Vishnu, se rugase la toți zeii care îi veniseră în minte, alăturându-li-se numeroșilor săteni care făceau același lucru, în timp ce uda semințele mărunte cu apă din fântână și în timp ce le păzea, pe întuneric, pentru ca nu cumva prețioasele grâne să fie scoase din rădăcini în timpul nopții și mutate pe terenul altui țăran.

Stătea acolo noapte de noapte, în vreme ce stelele nepăsătoare i se roteau deasupra capului, supraveghind rândurile de semănături, udându-le, rugându-se și așteptând zi după zi, până ce tatăl său clătinase într-un târziu din cap, spunând că totul era zadarnic. Ba încă și atunci mai sperase, până când, în cele din urmă, se dusese pe câmp și dezgropase semințele una câte una, ca să le găsească deja descompuse, cadavre minuscule, putrezite, adunate în mână. Erau în palma lui, la fel de moarte ca în ziua în care el și tatăl său le plantaseră.

Se ghemuise în întuneric și mâncase

[11] Femeie care a murit în 1295 pe rugul funerar al soţului ei şi căreia i s-a dedicat un templu din Jhunjhunu, Rajasthan (n. tr.).

semințele reci și moarte, știind că ar fi trebuit să le împartă cu ceilalți și totuși neizbutind să-și stăpânească foamea și să le ducă acasă. Le înfulecase singur, pe jumătate putrezite și pline de noroi: atunci simțise pentru prima oară gustul de Purcal.

În lumina zorilor, Lalji se scaldă în cel mai sacru fluviu din țara lui adoptivă. Se scufundă în Mississippi, în apele lui nămoloase, curățându-se de povara somnului, spălându-se de necurățenii în fața zeilor săi. Se trase înapoi, pe punte, lucind, ud leoarcă, cu apa picurând din turul indispensabililor ce îi acopereau fundul căzut, cu pielea cafenie scânteind, și se șterse chiar acolo, privind spre malul celălalt, unde soarele în ascensiune împrăștia pete aurii pe suprafața unduitoare a fluviului.

Reuși să se usuce și își puse haine curate înainte de a intra în altarul lui. Arse tămâie în fața zeilor, își puse ofranda de U-Tex și SoiaPRO în fața micilor idoli sculptați înfățișându-i pe Krishna, cu lăuta lui, pe milostivul Lakshmi și pe Ganesha, cel cu cap de elefant. Îngenunche în fața lor, se prosternă și se rugă.

Plutiseră către sud, duși de curent, urmărindu-i cu ușurință meandrele în zilele strălucitoare de toamnă, privind cum se

schimba culoarea frunzelor și cum se apropia vremea rece. Cerul senin li se boltise deasupra capetelor, oglindindu-se în fluviu și preschimbând apa mâlosului Mississippi într-o strălucire albastră, într-un drum albastru pe care îl urmaseră Mergând într-una către sud, purtați de imensa arteră navigabilă, în timp ce brațele secundare, afluenții și șirurile de barje înlănțuite se îngrămădeau în jurul lor, iar gravitația îi purta pe toți la vale.

Era recunoscător pentru înaintarea lor lină în josul apei. Primele ecluze rămăseseră în urmă și, uitându-se la câini adulmecători care ignoraseră ascunzătoarea lui Bowman de sub punte, Lalji începuse să spere că puteau avea parte de o călătorie liniștită, exact așa cum pretinsese Shriram. Cu toate acestea, pe zi ce trecea, se ruga mai îndelung și mai fierbinte, în vreme ce patrulele PI-ului goneau pe lângă ei în bărcile lor rapide, și punea mai multă SoiaPRO în fața statuii lui Ganesha, sperând cu disperare că Cel ce înlătură Obstacolele avea să continue s-o facă.

Când își termină rugăciunile de dimineață, în restul bărcii era agitație. Creo coborî sub punte și începu să se foiască prin cambuza înghesuită. Bowman îl urmă, plângându-se de SoiaPRO și oferindu-i ingredientele moștenite, pe care Creo le respinse cu suspiciune. Pe punte, Tazi stătea pe marginea bărcii, cu o

undiță afundată în apă, sperând să prindă în cursă unul dintre somonii masivi și letargici care înotau prin întunecimea caldă a fluviului, izbindu-se din când în când de chila bărcii.

Lalji ridică ancora și își luă locul la cârmă. Barca hurui, pătrunzând în ape mai adânci, cu jouli înmagazinați picurând din arcurile spirale de precizie pe care le deblocase, scurgându-se în flux constant pe măsură ce moleculele se destindeau, una după alta, funcționând fără greș, de la prima spiră până la ultima. Poziționa barca-ac în mijlocul barjelor cu grâne legănate de unde și bloca arcurile, lăsându-și ambarcațiunea purtată de curent.

Bowman și Creo reveniră pe punte în timp ce cel de al doilea întrebă:

— … știi cum să cultivi SoiaPRO?

Bowman râse și se așeză lângă Tazi.

— La ce-ar folosi asta? Oamenii PI-ului ar descoperi ogoarele, ar întreba de licență și, dacă nu li s-ar arăta, câmpurile ar arde, ar arde și ar tot arde.

— Atunci la ce ești bun?

Bowman râse și îi răspunse cu o altă întrebare.

— SoiaPRO – care e cea mai valoroasă dintre calitățile ei?

— E foarte bogată în calorii.

Râsul strident al lui Bowman pluti de-a curmezișul apei. Ciufuli părul lui Tazi și

schimbară priviri amuzate.

— Ai văzut prea multe panouri publicitare de la Agrigen. „Energie pentru o lume-ntreagă”. Într-adevăr, într-adevăr. Oh, Agrigen și alții de teapa lor te-ar îndrăgi, probabil, foarte mult. Atât de maleabil, atât de... influențabil. Râse din nou și clătină din cap. Nu. Oricine poate obține plante foarte bogate în calorii. Altceva?

— Rezistă la gărgăriță.

Bowman căpătă un aer mucalit.

— Da, ești ceva mai aproape. E dificil să creezi o plantă care să se lupte cu gărgărița genopocită, cu rugina numită frunza-buclă, cu bacteriile din sol care le macină rădăcinile... atât de mulți paraziți ne dau bătăi de cap acum, atât de multe animale ne asaltează culturile, dar, haide, ce anume ne place nouă, mai presus de toate, la SoiaPRO? La Agrigen, la „oferă energie pentru o lume-ntreagă”? Arătă către un lanț de barje purtând sigla Superaroma. Ce face ca Superaroma să fie atât de perfectă din punctul de vedere al unui președinte de trust? Se întoarse spre Lalji. Tu știi, indianule, nu-i așa? Nu de asta ai bătut atâta drum?

Lalji îi întoarse privirea. Când îi răspunse, o făcu cu voce răgușită.

— Nu se reproduce.

Ochii lui Bowman îi întâlniră o clipă pe ai lui. Zâmbetul i se topi. Își lăsă capul pe o parte.

— Da. Chiar așa, chiar așa. O fundătură genetică. O stradă cu un singur sens. Acum plătim pentru un privilegiu pe care natura ni l-a oferit cândva de bună voie, în schimbul unui foarte mic efort. Își ridică ochii spre Lalji. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi închipui. Probabil că ai simțit pe pielea ta, într-o măsură mai mare decât alții, toate estimările optime, efectuate la cerere de contabilii noștri.

Lalji clătină din cap.

— N-ai cum să-ți ceri scuze. Dădu din cap către Creo. Spune-i lui restul. Spune-i ce poți să faci. Ce mi s-a spus că poți să faci.

— Poate că e bine ca unele lucruri să rămână nespuse. Lalji era de nedomolit.

— Spune-i. Spune-mi și mie. Încă o dată. Bowman ridică din umeri.

— Dacă tu ai încredere în el, atunci pot să am și eu, nu-i așa? Se întoarse spre Creo. Ai văzut pisicile de Cheshire?

Creo scoase un sunet care îi trăda dezgustul.

— Sunt o pacoste.

— Ah, da. Câte o rață cu cap negru pentru fiecare pisică ucisă. Uitasem. Dar ce le face să fie o astfel de pacoste?

— Năpârlesc. Ucid păsări.

— Și? îl îmboldi Bowman.

Creo ridică din umeri.

Bătrânul clătină din cap.

— Și când te gândești că pentru oameni ca

tine mi-am risipit întreaga viață, dedicând-o cercetării, și mi-am consumat toate caloriile pentru ciclurile computerului. Zici că pisicile de Cheshire sunt o pacoste și e adevărat, chiar sunt. Câțiva patroni bogați, obsedați de Lewis Carroll, și ne-am trezit deodată cu ele pretutindeni, împerechindu-se cu pisicile obișnuite, omorând păsări și urlând în noapte, dar, mai presus de toate, progeniturile lor sunt, într-un uluitor procent de nouăzeci și doi la sută, tot pisici de Cheshire, pure, perfecte. Într-o singură clipită din timpul evoluției speciilor, noi am creat una nouă, iar populația noastră de păsări cântătoare dispare aproape tot atât de repede. Un prădător mai mult decât desăvârșit și, mult mai important, unul care se răspândește.

În cazul SoiaPRO, sau al U-Tex, trusturile caloriilor pot să-și breveteze plantele și să se folosească de poliția proprietății intelectuale și de câini sensibilizați care să le recunoască mirosul, dar până și PI-iștii nu pot face nimic mai mult decât să inspecteze atât de multe hectare. Lucrul cel mai important e că semințele sunt sterilizate, sunt ca niște cutii zăvorâte. Unii pot fura câte puțin de ici, de colo, așa cum faceți tu și Lalji, dar, în ultimă instanță, nu sunteți decât o mică cheltuială dintr-un bilanț care abundă în profituri, pentru că plantele nu pot fi cultivate decât de

trusturile caloriilor.

Dar ce s-ar întâmpla dacă i-am imprima acestei SoiaPRO o nouă caracteristică, pe furiș, așa cum face un bărbat care se urcă peste nevasta celui mai bun prieten? Ridică mâna, arătând către lanurile verzi, întinse de-a lungul malurilor fluviului. Dacă cineva ar picura polen nelegitim printre aceste bijuterii ale coroanei care ne-nconjoară? Înainte ca trusturile caloriilor să-și strângă recolta și să trimită semințele obținute în lumea-ntreagă, cu flota lor puternică de clipere, înainte ca vânzătorii autorizați să livreze recolta patentată către clienți. Ce fel de semințe s-ar vinde atunci?

Bowman începu să le numere caracteristicile pe degete.

— Rezistente la gărgăriță și la frunza-buclă, da. Foarte bogate în calorii, da, firește. Unice din punct de vedere genetic și, de aceea, nebrevetabile? Afișă un zâmbet scurt. Poate. Dar, mai presus de toate, fecunde. Incredibil de fecunde. Mature, cu un imens potențial reproductiv. Se apleacă spre Creo. Imaginează-ți. Semințe distribuite în întreaga lume de aceiași soți încornorați care le-au ținut întotdeauna atât de strâns în gheare, toate semințele alea tânjind să se reproducă, tânjind să aibă propriii lor descendenți, puri, mustind, în primul rând, de același polen care a alterat, în prima etapă, bijuteriile coroanei. Bătu din

palme. Oh, ce molimă grozavă! Și cum s-ar mai răspândi!

Creo se holbă la el, cu trăsăturile schimonosite într-o expresie care trăda ceva între oroare și fascinație.

— Poți să faci asta?

Bowman râse și bătu din nou din palme.

— O să fiu următorul Johnny Appleseed[12].

*

Lalji se trezi brusc. În jurul lui, fluviul era cufundat într-o beznă aproape desăvârșită. Pe barjele cu grâne străluceau LED-urile câtorva balize cu arc, acționate de curgerea monotonă a apei care se lovea de corpurile lor dizgrațioase. Undele se spărgeau, clipocind, de părțile laterale ale bărcii-ac și de malul de care o legaseră. Ceilalți erau întinși pe punte, alături de el, înfășurați în pături.

De ce se trezise? În depărtare, doi cocoși din sat se provocau unul pe altul, în întuneric. Un câine lătra, stârnit de cine știe ce miros sau sunet nesesizat de oameni, care îi face pe câini să se-nfioare și să-și apere teritoriul. Lalji închise ochii și ascultă unduirea blândă a fluviului și zgomotele din satul îndepărtat. Cu un efort al imaginației, era aproape ca și cum s-ar fi aflat, înainte de ivirea zorilor, într-un alt

[12] American deschizător de drumuri în privinţa grădinăritului, pe numele său adevărat John Chapman (1774-1845), care a introdus cultura mărului într-o mare parte din Ohio, Indiana şi Illinois (n. tr.).

sat, la mare distanță, într-un sat care nu mai exista de multă vreme.

De ce era treaz? Deschise din nou ochii și se ridică în capul oaselor. Își încorda privirea, străduindu-se să străpungă bezna. Peste întunecimea fluviului apăru o umbră, o pată subtilă, în mișcare.

Lalji îl trezi pe Bowman, scuturându-l și astupându-i, în același timp, gura cu palma.

— Ascunde-te! îi șopti.

Pe deasupra lor trecură lumini. Bowman făcu ochii mari. Se strădui să scape de pături și se târî către cală. Lalji îi puse păturile laolaltă cu ale lui, încercând să ascundă numărul celor care dormiseră pe punte, în timp ce mai multe lumini strălucitoare fulgerară, alunecând de-a lungul bărcii, părând să-i încleieze ca pe niște gâze într-un insectar.

Abandonându-și camuflajul, barca PI își debloca arcurile și se apropie în grabă. Se izbi de ambarcațiune, țintuind-o de țărm în timp ce câțiva bărbați se urcau la bord. Trei bărbați și doi câini.

— Toată lumea să stea pe loc! Țineți-vă mâinile la vedere!

Fasciculele orbitor de strălucitoare ale lanternelor măturară puntea. Creo și Tazi își încleștară degetele de pături, dându-le la o parte și ridicându-se surprinși în picioare. Câinii adulți mârâiră și se smuciră în lese. Creo

se retrase din fața lor, mergând de-a-ndărătelea, cu mâinile întinse înainte, într-un gest de apărare.

Unul dintre PI-iști îi cercetă pe rând, în lumina lanternei.

— A cui e barca?

Lalji trase aer în piept.

— Ea mea. Barca e a mea.

Fasciculul de lumină se îndreptă brusc către el, săgetându-i ochii. Lalji strânse din pleoape.

— Am greșit cu ceva?

Șeful PI-iștilor nu răspunse. Ceilalți se răsfirară, plimbându-și razele lanternelor pe suprafața bărcii, încoace și încolo, scoțând în evidență oamenii de pe punte. Lalji observă că, în afară de șef, ceilalți nu erau decât niște băietani, părând cu greu destul de maturi ca să aibă mustăți și barbă. Niște puștani cu tuleiele abia mijite, cărând după ei puști cu arc și purtând echipamente de protecție care le dădeau ocazia să se fudulească.

Doi o luară către scări, împreună cu câinii, în timp ce un al patrulea sări la bord pe de ambarcațiunea PI ancorată. Fasciculele de lumină dispărură în măruntaiele navei, aruncând umbre amenințătoare de pe scara interioară. Creo reușise cumva să se proptească cu spatele de ascunzătoarea armelor lor cu arc. Mâna i se odihnea, nepăsătoare, alături de mânere. Lalji făcu un

pas către căpitan, sperând să împiedice o acțiune impulsivă a lui Creo.

Căpitanul își îndreptă lanterna asupra lui.

— Ce faceți aici?

Lalji se opri, desfăcându-și mâinile a neajutorare.

— Nimic.

— Nimic?

Lalji se întrebă dacă Bowman reușise să se pună la adăpost.

— Voiam să spun că n-am făcut altceva decât să acostăm peste noapte.

— De ce n-ați acostat la Willow Bend?

— Nu cunosc partea asta de fluviu. Se întunecase. N-am vrut să fiu strivit de barje. Își frânse mâinile. Fac comerț cu antichități. Am căutat așa ceva prin vechile suburbii din nord. Nu e ileg…

De sub picioarele lor se înălță un țipăt care îl întrerupse, închise ochii, plin de regrete. Mormântul lui avea să fie în fluviul Mississippi. N-avea să mai ajungă niciodată la Gange.

Oamenii PI-ului își făcură apariția, trăgându-l după ei pe Bowman.

— Uitați-vă ce-am găsit! Încerca să se ascundă sub punte.

Bowman se strădui să scape din mâinile lor.

— Nu știu despre ce vorbiți…

— Gura!

Unul dintre băieți îi repezi o bâtă în stomac.

Bătrânul se încovoie de durere. Tazi dădu să se apropie de el, dar căpitanul o prinse în brațe și o ținu zdravăn în timp ce lumina trăsăturile lui Bowman. I se tăie răsuflarea.

— Încătușați-l. Îl vrem. Țineți-i în bătaia armei. Toate puștile cu arc se înălțară către ei. Căpitanul îi aruncă lui Lalji o privire amenințătoare. Comerciant de antichități. Aproape că te-am crezut. E generuptor, le spuse oamenilor săi. De multă vreme. Vedeți dacă mai e și altceva la bord. Dischete, computere, hârtii.

— E un computer cu pedală sub punte, spuse unul dintre ceilalți.

— Luați-l.

Peste câteva clipe, computerul era pe punte. Căpitanul își studie prizonierii.

— Încătușați-i pe toți.

Unul dintre băieții de la PI îl sili pe Lalji să îngenuncheze și începu să-l percheziționeze, în timp ce un câine adulmecător mârâia către ei.

— Îmi pare într-adevăr foarte rău, spunea Bowman. Poate e vorba de o eroare. Poate…

Căpitanul țipă pe neașteptate. Lanternele PI-iștilor se îndreptară în direcția sunetului. Tazi îl mușca, era cu dinții încleștați în mâna lui. Căpitanul încerca să se scuture de ea ca de un câine și se străduia să-și elibereze arma cu arc folosindu-se de cealaltă mână. Pentru o scurtă clipă, toată lumea urmări încăierarea dintre

fată și bărbatul mult mai solid. Cineva – Lalji avu impresia că era un PI-ist – râse. Pe urmă Tazi fu azvârlită cât colo, căpitanul își scoase arma și se auzi șuieratul ascuțit al unor discuri. Lanternele căzură pe punte și se rostogoliră, aruncând raze năucitoare de lumină.

Alte discuri șuierară în întuneric. Căpitanul apăru în rostogolirea unui fascicul luminos, căzând, prăbușindu-se peste computerul lui Bowman, cu vesta de protecție străpunsă de discuri argintii. El și computerul alunecară către pupă. Din nou întuneric. O împroșcătură. Câinii urlau, fie scăpați din lesă și atacând, fie răniți. Lalji se aruncă pe punte și rămase întins, cu fața în jos, în timp ce discurile metalice zbârnâiau deasupra capului lui.

— Lalji!

Era vocea lui Creo. O armă alunecă pe puntea de lemn. Lalji se târî în direcția sunetului.

Unul dintre fasciculele lanternelor se stabilizase. Căpitanul stătea în capul oaselor, cu dâre întunecate de sânge scurgându-i-se din falcă, în timp ce-și ridica pistolul spre Tazi. Bowman se aruncă în lumină, apărând-o pe fată cu trupul lui. Se încovrigă când îl lovi discul.

Lalji dădu cu degetele de arma cu arc. O apucă, orbește. Mâna i se strânse în jurul ei. Îi acționa pompa și lăsă arcul să zbârnâie. Umbra unuia dintre PI-iști, a unui băiat, era

deasupra lui, prăbușindu-se, sângerând, deja mort când atinse puntea.

Se lăsă tăcerea.

Lalji așteptă. Nu se auzea nicio mișcare. Rămase așa, neclintit, impunându-și să respire cu calm, încordându-și ochii ca să străpungă întunericul de dincolo de lumina lanternelor. Oare el era singurul care supraviețuise?

Cele trei lanterne rămaseră, pe rând, fără curent electric, întunericul se închise. Ambarcațiunea PI-ului se lovea ușor de barca-ac. O adiere foșni prin pâlcurile de sălcii, purtând mirosul de nămol al peștilor și al ierburilor. Se auzea cântatul greierilor.

Lalji se ridică. Nimic. Nicio mișcare. Șchiopată încet de-a lungul punții. Probabil că își scrântise piciorul. Bâjbâi după una dintre lanterne, o găsi după ce îi desluși strălucirea metalică palidă și îi armă arcul. Apoi plimbă fasciculul pâlpâitor pe punte.

Creo. Uriașul băiat blond zăcea mort, cu un disc înfipt în gâtlej într-o baltă de sânge. Nu prea departe de el, Bowman era încins cu un brâu de discuri. Sângele i se prelingea în toate părțile. Computerul lipsea. Căzut peste bord. Lalji se lăsă pe vine alături de cadavre. Oftă. Dezgoli fața lui Creo, îndreptând pletele însângerate. Fusese rapid. Exact atât de iute cum se crezuse. Trei PI-iști în echipament de protecție și câinii lor. Slobozi încă un oftat.

Se auzi un scheunat. Lalji se repezi să îndrepte lanterna într-acolo, temându-se de ceea ce ar fi putut descoperi, dar nu era decât fata, părând nevătămată, târându-se către cadavrul lui Bowman. Scăldată în lumina orbitoare a lanternei, își ridică ochii, apoi îl ignoră pe Lalji și se ghemui deasupra lui Bowman. Suspină, dar își înăbuși plânsul. Lalji blocă arcul lanternei și lăsă întunericul să-i acopere.

Ascultă din nou sunetele nopții, rugându-se la Ganesha să nu mai fie nimeni altcineva acolo, pe fluviu. Ochii i se obișnuiră cu întunericul. Silueta fetei îndurerate, îngenuncheată printre cadavre învălmășite, se desprinse din beznă. Clătină din cap. Atâția morți pentru o idee. Ideea că un om ca Bowman ar fi putut fi de folos. Și acum, o asemenea irosire. Ascultă cu atenție, încercând să distingă zgomote asemănătoare celor care îl alertaseră, dar nu auzi nimic. Se părea că nu fusese decât o singură patrulă, neangrenată într-o acțiune mai amplă. Ghinion. Asta fusese. O clipă de ghinion, întrerupând o succesiune de evenimente favorabile. Zeii erau capricioși.

Șchiopătă către parâmele bărcii-ac și se apucă să le dezlege. Tazi i se alătură, neinvitată, și mâinile ei mici se apucară să desfacă nodurile cu stângăcie. Lalji se duse la cârmă și debloca arcurile spirale. Barca

tresaltă când elicea mușcă apa și alunecă în bezna fluviului. Lăsă arcurile să acționeze vreme de o oră, irosind joulii, nerăbdător să pună o distanță când mai mare între el și locul omorurilor, apoi cercetă malurile în căutarea unui golfuleț și aruncă ancora, întunericul era aproape deplin.

După ce asigură barca, căută niște greutăți și le legă de gleznele PI-iștilor. Făcu același lucru cu câinii, apoi începu să împingă leșurile de pe punte. Apa le înghiți cu ușurință. Simțea că o asemenea aruncare neceremonioasă era o prihănire, dar n-avea de gând să piardă timpul îngropându-i. Cu ceva noroc, urmau să se ducă la fund, să se dezintegreze, ciuguliți de pești.

După ce oamenii PI-ului dispărură, se opri lângă Creo. Fusese de o iuțeală magnifică. Îl împinse peste bord, dorindu-și să-i fi putut înălța un rug.

Se apucă să spele puntea, îndepărtând urmele de sânge. Luna se înălță, scăldându-i într-o lumină palidă. Fata stătea lângă trupul bătrânului ei însoțitor. În cele din urmă, Lalji, care continua să șteargă puntea, nu mai avu cum s-o ocolească. Îngenunche lângă ea.

— Înțelegi că trebuie să fie aruncat în apă?

Fata nu răspunse. El îi luă tăcerea drept consimțământ.

— Dacă există vreun lucru de-al lui pe care vrei să-l păstrezi, trebuie să-l iei acum.

Ea clătină din cap. Ezitând, Lalji îi puse mâna pe umăr.

— Să fii oferit unui fluviu nu e o rușine. E chiar o onoare să-ți găsești sfârșitul într-unul ca acesta.

Rămase în așteptare. În cele din urmă, fata dădu din cap, încuviințând. El se ridică și trase cadavrul la marginea bărcii. Legă greutățile de el și îi coborî picioarele peste copastie. Bătrânul îi alunecă din mâini. Fata nu scotea nicio vorbă, cu ochii pironiți asupra locului în care Bowman dispăruse sub unde.

Lalji termină de șters puntea. Trebuia să o mai șteargă o dată, după ivirea zorilor, și să curețe cu nisip petele, dar, pe moment, era în ordine. Se apucă să ridice ancorele. O clipă mai târziu, fata era din nou alături de el, ajutându-l. Lalji se așeză la cârmă. Ce pierdere, cugetă. Ce pierdere cumplită.

Curentul atrase, fără grabă, barca-ac în apele mai adânci. Fata se apropie și îngenunche lângă el.

— O să ne urmărească?

Lalji ridică din umeri.

— Dacă avem noroc? Nu. O să-și închipuie că dispariția atâtor oameni de-ai lor a fost provocată de ceva mai mare decât barca noastră. Acum, când am rămas numai noi doi, nu mai suntem, în ochii lor, decât un peștișor mult prea lipsit de importanță. Dacă avem

noroc.
Ea dădu din cap, părând să cugete asupra vorbelor lui.
— Știi, mi-a salvat viața. Acum aș fi fost moartă.
— Am văzut.
— O să plantezi semințele?
— Fără el, care să le prelucreze, n-o să le semene nimeni.
Tazi se încruntă.
— Dar avem atât de multe.
Se ridică și se strecură în cală. Se întoarse trăgând după ea sacul cu provizii al lui Bowman. Se apucă să scoată borcanele: orez și porumb, boabe de soia și grăunțe de grâu.
— Dar asta nu-i altceva decât mâncare, protestă Lalji. Tazi scutură din cap, cu încăpățânare.
— Sunt ca semințele lui Johnny Appleseed. Nu trebuia să-ți spun asta. El se temea că n-o să ne mai iei cu tine. Că n-o să mă mai iei și pe mine. Dar și tu ai putea să le plantezi, nu-i așa?
Lalji se încruntă și ridică un borcan cu porumb. Grăunțele erau înghesuite una într-altă, sute de grăunțe, niciuna dintre ele patentată, fiecare dintre ele o contaminare genetică. Închise ochii și văzu în minte un lan: rând lângă rând de plante verzi, foșnitoare, și tatăl său, râzând, cu brațele larg deschise în

timp ce striga:
— Sute! Mii, dacă te rogi!
Strânse borcanul la piept și începu, încet-încet, să zâmbească.
Barca-ac continuă să alunece în josul apei, un rest de epavă plutitoare pe undele fluviului Mississippi. În jurul ei se înghesuiau, neclare, mătăhăloase și întunecate, barjele pline cu grâne, străbătând regiunea fertilă din inima țării și scurgându-se toate către sud, către porțile New Orleans-ului; scurgându-se, toate, fără încetare, către întinderea vastă a lumii.

Gwyneth Jones - Punct de sprijin

Unul dintre cei mai aclamați scriitori britanici ai generației ei, **Gwyneth Jones** a câștigat (la egalitate) Premiul James Tiptree Jr. Memorial pentru lucrări care explorează problemele sexelor în science-fiction, pentru romanul ei *White Queen* din 1991, și a câștigat de asemenea Premiul Arthur C. Clarke cu romanul *Bold As Love,* alături de cele două premii World Fantasy – pentru povestirea „The Grass Princess” și culegerea *Seven Tales and a Fable* – și de Premiul Philip K. Dick pentru romanul *Life* în 2004. Printre cărțile ei se numără romanele *North Wind, Flowerdust, Escape Plans, Divine Endurance, Phoenix Cafe, Castles Mode of Sand, Stone Free, Midnight Lamp, Kairos, Life, Water in the Air, The Influence of Ironwood, The Exchange, Dear Hill* și *The Hidden Ones,* ca și peste șaisprezece romane pentru tineri adulți publicate sub pseudonimul Ann Halam. Prozele ei scurte au apărut în *Interzone, Asimov's Science Fiction, Off Limits* și în alte reviste și antologii și au fost colectate în *Identifying the Object: A Collection of Short Stories,* ca și în *Seven Tales and a Fable.* Este de asemenea autoarea studiului critic *Deconstructing the Starships: Science Fiction and Reality,* Povestirile ei au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 14, 15 și 16.

Gwyneth Jones locuiește în Brighton, Anglia, cu soțul ei, fiul și o pisică birmaneză.

Cândva Arhimede a spus: „Dați-mi un punct de sprijin și voi răsturna Pământul”. În povestirea care urmează, un asemenea punct de sprijin este oferit... și se dovedește că răstoarnă mai multe planete...

*

În constelația Orion iluminată de strălucitoarea stea Orionis N380, vei găsi reflecția nebuloasei NGC 1999 și Globula Bok „homo sapiens”, faimoasă în istoria astronomiei. Această maternitate de stele este locația aparentă a regiunii Buonarotti, căreia ecuațiile cvadridimensionale îi dau forma unei cruci cu aripi în expansiune, cunoscută Frontieriștilor și altor romantici drept Pivotul.

Pentru unii, această „cruciuliță” înseamnă poarta către Eldorado. Pentru alții reprezintă sursa conștiinței noastre și un oracol al viitorului nostru, un Delphi din centrul Universului.

La întoarcere, extratereștrii găsiră cabina făcută vraiște. Ultima dată le șutiseră drogurile. Acum bicicletele. Stăteau în mijlocul unui maldăr de lucruri împrăștiate, încercând să-și domolească, treptat, furia. Le era frică. Îi cam afectase pierderea uleiului de pește, dar un turist extrem trebuie să realizeze că

bogăția atrage după sine și infractorii. Acum era altă situație. Nimeni de pe stație n-ar fi putut să folosească bicicletele de exercițiu. Majoritatea prospectorilor erau frontieriști veterani. Câteva ore pe zi de întreceri simulate nu aveau să le rezolve problema cu puțul gravitațional.

Dezordinea din cameră îi indispunea, așa că deciseră să meargă la Eddie, supervizorul. Știau că nu le va rezolva problema, dar e întotdeauna de preferat să raportezi hărțuirile rasiale. Se echipară și o luară de-a lungul coridoarelor posomorâte, un cuplu de extratereștri umanoizi cam la doi metri fiecare, deschiși la culoare și neîncrezători, și cu creste țepene de păr roșcat. Deși formau un cuplu heterosexual, în ochii oamenilor păreau gemeni identici, dar, spre deosebire de gemenii umani, nu îi deranja să fie confundați. Pe drum nu le ieși nimeni în cale. Stația spațială de pe Centura lui Kuiper nu se ridica la nivelul grădinilor iluzorii sau a ofertelor de shopping ale hotelurilor orbitale din preajma Pământului. Dacă nu se pregăteau de plecare sau nu erau în bar, cei mai mulți dintre prospectori puteau fi găsiți în cabinele lor.

Se făcuseră planuri ca Mânerul să devină centrul unui Oraș Internațional de Frontieră. Așa se explica tot spațiul gol din Tigaie. La ora actuală nu era decât o bucată asimetrică de

fibră ceramicată, rotindu-se pe centura de asteroizi, într-o zonă orbitală cu risc minim de coliziune. Tigaia era plină-ochi de prospectori și personalul tehnic aferent, Măciulia fiind rezervată pentru treburile guvernamentale, iar Mânerul, un cordon ombilical cu aspect de acordeon, făcea legătura dintre ele. De lucrurile importante se ocupau computerele și roboții. Eddie era singura autoritate la bord și nu se prea omora cu munca. Din câte-și dădeau seama Orlando și Grace, singurul lucru pe care-l făcea cât era în tură, în biroul de la capătul Măciuliei, era să joace Free Cell. În timpul liber cobora în bar și pălăvrăgea cu zurbagiii de pe-acolo. Îți dădeai seama că-i amator, după costum și rangul oficial, dar el îi adora pe Frontieriști.

Cabina lui Eddie era ceva mai cu moț, în comparație cu cele obișnuite. Avea dublu strat protector, să țină frigul la respect, iar scaunele, mesele și dulăpioarele care răsăreau din pereți și podea aveau un design special, fiind parcă aduse din biroul monoton al unei corporații. Contribuții personale zero, echipament și mai puțin – fără să-l punem pe Eddie la socoteala – cu excepția unui ecran pe care trona nemuritorul solitaire. Individul era costeliv, cu un mănunchi de plete negre atârnându-i pe umeri, figură tristă și un adevărat pasionat de îmbrăcămintea

excentrică. Astăzi purta niște cizme până la genunchi, poleite cu sclipici argintiu. Costumul de presurizare era ascuns de mătasea aurită a tricoului și neoprenul pantalonilor de motociclist. În jurul gâtului îi flutura un șal filigranat cu argint și cupru. Ca o formă de umor negru, cei ce trăiau sub tirania gravitației puternice preferau hainele mai alunecoase. Iar Eddie era tocmai genul ăsta de neica-nimeni.

Îi întâmpină pe extratereștri cu voioșie, dar nu se arătă interesat de plângerile lor.

— Uite care-i treaba, îi întrerupse la un moment dat, îmi pare rău că ați rămas fără biciclete, dar știți care-s regulile. *Nu există reguli.* Poți să iei tot ce-ți poftește inima. Așa stau lucrurile pe stație și trebuie să înțelegeți asta. Nu poți să-ți dai ifose de sfânt aici, la dracu-n praznic.

— Înțelegem asta, spuse Orlando, dând ochii peste cap.

— N-aș avea nimic împotrivă, silabisi Grace ridicând din umeri, dacă ratații ăia ar avea ceva de valoare, în care să ne băgăm și noi mâna. Nu mi se pare corect.

Eddie radia, bucuros de faptul că cei doi nu l-au pus să facă pe polițaiul, și totul se transformă într-o vizită obișnuită. Cu toată admirația lui pentru Frontieriști, Eddie se temea de ei și nu prea mai conta că putea,

teoretic cel puțin, să-i azvârle de pe Tigaie sau să le pună cătușele. În astfel de cazuri contează personalitatea. Extratereștrii înțelegeau perfect asta. Erau oarecum în aceeași barcă. Turiștii extremi încearcă mereu să pară „de-ai casei”, chiar și în situații în care doar cei dați dracului fac față.

— În ultimul supervizor au băgat cuțitu’, le mărturisi Eddie, o simplă neînțelegere la meniu. Să nu mi-o luați în nume de rău. Tipii-s săriți puțin de pe fix…

Știau povestea. Nu era prea credibilă: probabil că prospectorii se înjunghiau doar între ei. Dar înțelegeau nevoia lui Eddie de a coase cu fir de aur o slujbă de rahat. O carieră în explorare spațială nu suna încântător.

— Mersi, spuse Grace, acum ne simțim mult mai bine.

Eddie scoase niște bomboane de ciocolată cu lichior de la centură și se așezară la taclale, vorbind resemnați despre îndepărtata planetă albastră, gunoiul ăla suprapopulat și enervant pe care aveau să se întoarcă în curând – Eddie la terminarea rondului, Grace și Orlando cu următoarea Praștie – care, pentru eroii Frontierei spațiale, uitați în restaurantul stației, părea un paradis fantasmagoric. Dintr-odată supervizorul tăcu, intrând pe o frecvență de comunicare imperceptibilă pentru oaspeții săi. Așteptară politicoși în timp ce Eddie se

uita în gol, întrebându-se dacă primea informații noi de la computer sau ceva comenzi de la Houston.

— Hopa, exclamă el. Sunt chemat la datorie. E timpul să mulgem extraterestrul.

— Vrei să zici *celalalt* extraterestru, îl corectă Grace.

Eddie își scutură capul, iar șalul fragil și părul se ondulară ca niște alge într-un acvariu.

— Ha! Ha! Ha! Hai că voi nu sunteți extratereștri pe bune.

Eddie credea orbește în tot ce îi povesteau Frontieriștii. Găuri de vierme? Pietre simțitoare, diamante cât Texasul? Le înghițea pe toate. Orlando și Grace își mărturisiră identitatea culturală, lucru perfect normal la ei acasă, dar fuseseră luați în derâdere.

— E o problemă de conștiință, explică Orlando.

— Hei, spuse Eddie, vreți să veniți și voi? E împotriva regulamentului, da' am încredere în voi, și pe deasupra v-au luat și bicicletele, și toate alea. O să fie bine. Nu o să vă prăjească nimeni.

Cizmele grele îl făcură să se bălăngăne când se ridică. Încercă să își vâre bunătățile la centură. Grace și Orlando schimbară o privire rapidă. Știau prea bine la ce minunăție aveau să asiste.

Eddie nu folosea cartele, nu se prosterna în fața unor scanere și nici nu se îmbăia în câmpuri de identificare. Merse pur și simplu până la capătul alb al ombilicului. Îi lăsă pe extratereștri să pătrundă prin proaspăta deschizătură din perete. Trecură prin Zidul de nepătruns și ajunseră în Măciulie, un soi de Fort Knox Spațial, un seif care, după câte se zvonea, ascundea cea mai mare comoară din universul cunoscut.

— Măciulia te recunoaște? întrebă Orlando, de-a dreptul impresionat. Sau ai vreo cheie sau implant prin care te identifică?

— Nu, doar eu. Am un implant…

— Da. Am observat.

— E un *strictum necesarum* pentru job. Dar profilul meu informațional e înscris în Măciulie doar pe rondul meu. Bios-ul n-ar fi destul de securizat.

Se aflau într-o versiune minusculă a Tigăii, mergând pe un coridor spiralat, despărțit de pereți verzi din fibră de ceramică. De îndată observară ce curat era aerul, fără praf, celule împrăștiate sau emanații antropice. În plus, era mai cald și mirosul era acceptabil. Pereții se deschiseră dinaintea lui Eddie, care îi lăsă pe cei doi însoțitori să treacă. În urma lor, pereții se închiseră cu o tonalitate sumbră.

— Întotdeauna e aer, căldură și gravitație la capătul ăsta? întrebă Grace fără să se

gândească prea mult.

— Întotdeauna. Nu pentru *creatură,* nu cred că are nevoie de aer. Mă îndoiesc că respiră dacă e până aici. Doar că ar fi mai costisitor să tot aprindem și să stingem instalațiile, atâta tot. Scutul împotriva radiațiilor e de căcat, adăugă el. Cu excepția cabinei mele. Și AI-ul e protejat, chit că n-are nevoie. Dar juma' de oră n-o să vă prăjească ouăle.

— Dar tu?

Eddie ridică din umeri.

— Am cabina mea. Cu familia am terminat-o oricum.

Părul sârmos al celor doi se încreți la vârfuri. Pentru câteva momente avură impresia că Stația Centurii Kuiper nu se rotește în gol, ci are o destinație precisă. Pluteau înspre afară – singura direcție posibilă – prin Golful Spaniol, în jurul Capului Horn, cu ochii lui Franklin ațintiți pe ei din Pasajul de nord-vest. În cele din urmă, Eddie îi băgă într-o cămăruță dotată cu aceleași accesorii fungoide ca și biroul său: mese, scaune, ecran și touchpad. Unul dintre pereți era străveziu, aparent cu vedere spre încăperea de alături.

— Asta e, spuse supervizorul tremurând. Puteți să vă lăudați ca ați văzut-o. Ah, fără poze, vă rog. Nu vreau să intru în bucluc.

— Nici nu ne-a trecut prin minte.

Eddie se legănă, trecându-și mâna prin părul

zburlit. Cei doi parcă erau la Zoo, uitându-se într-o celulă goală, unde un *ceva* se ghemuia la podea: un bulgăre fibros, violaceu, asemenea unei bucăți mari de carne de cal. Conturul îi era neclar, de parcă n-ar fi fost bine ancorat în dimensiunile cunoscute, și avea patru cocoașe teșite. O bucată de țesut mai palid se răsucea pe cocoașa principală, ca un strat de grăsime pe o halcă de friptură.

— E chiar aici în încăperea cealaltă? întrebă Grace ca să se afle în treabă.

— Bănuiesc, spuse Eddie. Nu m-am gândit la asta până acum. Pupilele i se dilatară în timp ce studia arhitectura internă a Măciuliei.

— Da, chiar așa e. Să fiu al dracului, nici n-aveam habar... Tremura din ce în ce mai tare.

— Pare că a fost jupuită de vie, tăiată felii, iar mâinile și picioarele smulse din țâțâni, bolborosi Orlando.

— Cred că ăla-i creierul, șopti Grace. Arată ca un cortex extras din craniul cuiva.

— Nu înțeleg de ce șoptești, spuse Eddie. Se fâțâi de colo până colo, unduindu-și mâinile lungi și delicate, într-o manieră aproape impacientată. Nu poate să v-audă. Hei, nu știți cum arată ei de fapt. Antropomorfizați. Cine știe, poate e un ceva mic și drăgălaș.

— Nu antropomorfizăm, îl contrazise Grace. Doar suntem extratereștri.

Eddie mormăi.

— Fie, cum vreți voi, puteți folosi orice cuvânt. Vă referiți la el ca la o persoană. Nu e.

În inima fiecărui om există ceva ce se hrănește cu groază. Orlando și Grace nu făceau excepție. Se holbară la creatura din camera de lângă ei, transpuși, cuceriți. Știau că Eddie nu le spune adevărul ca să suporte mai ușor situația. Fără îndoială, creatura fusese odată om. În pofida a tot ceea ce susținea guvernul, această gâscă cu ouă de aur a fost mai mult ca sigur un nefericit care a încercat tranzitul și nu s-a mai întors într-o bucată. Dar *de unde* căzuse în groapa asta, de unde? Pe unde fusese călătorul singuratic în țara abundenței?

— Nu-mi vine să cred că o țin aici, murmură Orlando, credeam că-s doar vrăjeli de Frontierist.

— Unde altundeva? întrebă Eddie sarcastic. În pivnița Pentagonului? Scutește-mă. E incredibil de ciudată și al naibii de periculoasă.

Acum creatura se mișca. Începuse să tremure și să se târască în tăcere pe podea, fiecare parte a corpului trădându-i groaza și durerea.

— Așa se comportă înainte s-o mulgi, sâsâi Eddie. Acum o să vedeți ceva, fiți pe fază, acum… Dar părea distras. Umezeala îi dădea târcoale nărilor și ochilor, respira greu și zâmbea într-un mod curios.

O secțiune din peretele încăperii se retrase,

scoțând la iveală un jgheab prins în inele. Apoi, în cabină își făcu intrarea guvernul, reprezentat de două mâini robotice de calibru. Extraterestrul mișcă de parcă voia să se prindă de mâini. Una dintre mănușile barosane se apropie de el și îl prinse de tentacul, în timp ce brațul doi se adânci printr-o despicătură care apăruse în carnea întunecată. Creatura se tăvălea de durere, convulsând aproape orgasmic în acea priză nemiloasă. Mâna îngropată reapăru, plină-ochi de ceea ce părea a fi o mâzgă argintie și groasă, ca mercurul lichid. Brațul mecanic ieși din cabină și apăru iar, pentru a continua procesul. Orlando și Grace numărară cinci astfel de procesiuni, cinci găleți pline gândiră ei, în ritmul sacadat al respirației lui Eddie care privea spectacolul de lângă ei. În cele din urmă, brațele dispărură, lăsând cabina goală și etanșeizată.

— Uau, ce grețos a fost, spuse Orlando, mersi mult, Eddie.

— Dar *vrea* să fie mulsă, șopti Eddie, prins încă în magia momentului. La fel ca scorpionul, trebuie să dea ascultare pornirilor interioare.

— Erau q-bits? întrebă Grace, încercând să-și controleze vocea. Sau heliu?

— Da, spuse Eddie, clipind, în timp ce șalul îi mătura sprânceana. Extrag heliu, jumătate din producția Pământului la ora actuală. Și

particule rezistente la decoerență, pentru compunerea q-bits-ilor. Oprește poluarea, copiii primesc apă curată, uaaa…

Își reveni.

— Rahat, nu știu. Mâzga merge direct pe Pământ, totul e automatizat. Eu știu ce se întâmplă pe stație doar. Nimic mai mult. Haideți, tre’ să vă duc înapoi.

Același drum, invers, doar că starea lui Eddie se degradase rău de tot. Extratereștrii erau și ei tăcuți. Se despărțiră în fața biroului său.

— Pe curând, spuse el, în timp ce se scufunda în intimitate. Nu le surâdea ideea să se întoarcă la cabină, așa că luară calea restaurantului.

După timpul standard era seară. Cu excepția alcoolicilor și pariorilor de rigoare, tăcerea învăluia barul igrasios și rece. Doi indivizi din staf-ul tehnic agresau un automat de alimente recalcitrant. Obeza din scaunul cu rotile, cu aspect morbid și părul dat pe-o parte într-o cascadă de valuri aurii, își luase rolul de bancher la o masă. Extratereștrii care se dădeau în vânt după Hollywood îi spuneau Lakey. Individul înalt cu vizieră – poreclit Blind Pew – se zgâi la ei, de după banda care lucea întunecat unde odată îi fuseseră ochii.” Twist”, spuse el, și se întoarse la joc. Cei doi comandară câte o doză de bere și se așezară la masa învecinată cu consolele jocurilor, pe

care nimeni nu le juca, fiindcă funcționau pe credite pământene, de care Frontieriștii duceau cu toții lipsă.

— Pfoaaai, scăpă Orlando, după un timp. Ceee…?

— Dumnezeule!

— Acum înțeleg de ce insistă să-i spună extraterestru.

— Porțile Eldorado-ului, îngăimă Grace. Doamne, credeam că… de ce nu…

Doar nu crezi că fac…

— Vrei să zici, de ce nu investighează Guvernul Internațional toată chestia asta? Nu îndrăznesc, Grace. Sunt drogați, total dependenți. În ruptul capului n-ar vrea să oprească traficul…

În ultimii cinci sute de ani, de când cu călătoria în spațiu, oamenii nu reușiseră să treacă peste faza turismului orbital, stațiilor spațiale guvernamentale și operațiunilor miniere împuțite – mână la gură – pe Centură. Descoperirea tranzitului non-local a fost o piatră de hotar. Toată șmecheria era ca o ființă umană conștientă să reușească tranzitul Buonarotti. Aveai voie să iei ce vrei cu tine, ce puteai să cari, atâta vreme cât nu era un procesor, și asta era tot. Așa se explica Loteria, ancorată la o distanță cât mai mare față de Pământ, în caz că vreun dezastru spațio-temporal va avea loc. Guvernul vindea

parcele ieftine pe brațele Frontierei galactice oricui se încumeta să vină pe Centura Kuiper. Îți dădeau o bază de date – existau programe care te sfătuiau cum să-ți faci bagajul – iar tu, dacă aveai norocul să descoperi o planetă similară pământului, atmosferă bună și restul, om erai.

Apoi trebuia să încerci pe pielea ta. Te întindeai pe canapeaua Buonarotti în compartimentul de tranzit, doar cu costumul pe tine – și ce puteai să bagi în el – și de aici, Dumnezeu știe unde…

Unii prospectori dispăreau cu lunile. Mulți ajungeau morți, mutilați sau doar bolnavi în fază terminală. Din când în când se-ntorcea câte unul teafăr și nevătămat, fericitul proprietar al unei operațiuni de exploatare. Suficient de bogat, chiar și după vânzarea afacerii la un preț de nimic, pentru a-și plăti factura medicală și a se întoarce pe Pământ cu mare pompă. Dar odată, odată la începuturi, cineva sau ceva s-a materializat în compartimentul de tranzit purtând nu numai informații, dar și *comoara…*

Orlando și Grace veniseră cu superrapida Praștie cu fuziune avansată, care făcea excursia să dureze – dacă setările orbitale erau potrivite – doar nouă luni în zilele noastre. Recolta de la creatura din Măciulie călătorea mai rapid, neavând nevoie de

întreținere și rezistând la mai mulți G. Știau că vor fi ținuți locului un an, indiferent dacă le ieșea afacerea sau nu, și apoi trebuiau să se confrunte cu drumul spre casă, care mai dura șase luni. Știuseră de la început că Loteria era destinată Frontieriștilor redundanți, un soi de fond de pensii pentru rămășițele erei spațiale de tip vechi. Dar întrevăzuseră o rază de speranță, de oportunitate, și hotărâseră că merită să riște.

Plănuiseră totul. Luaseră un împrumut de la guvern, plătiseră vitaminele și o sumă exorbitantă pentru transportul bicicletelor. Descoperiseră în urma cercetărilor că celebrul costum spațial este doar protetic și că trebuie să faci multe exerciții ca să-ți salvezi scheletul. Nu erau duși cu pluta. N-aveau nicio intenție să riște un tranzit adevărat. Planul era să pună mâna pe niște coordonate utile și să le vândă unui consorțiu de exploatare. Oricum era plin de ei, dădeau târcoale ca vulturii, iar manevra era cât se poate de legală. Consorțiul angaja un Frontierist pentru testul periculos, iar Orlando și Grace se alegeau cu o parte frumușică din câștiguri. Erau de nouă luni pe Kuiper, sondând spațiul, și se părea că se vor întoarce cu mâna goală. Nori uriași de gaz, bulgări de foc, bulgări de gheață. Nimic altceva. Bicicletele au fost picătura care a umplut paharul. Cu doar câteva ore înainte

căutau să se întoarcă cu coada între picioare din marea lor aventură, mai în vârstă cu trei ani, cu oase putrezinde și datorii cât să le-ajungă o viață întreagă.

Acum aveau cu ce să se prezinte. Era mare, era chiar *mare*…

— Știi, spuse Orlando, după incidentul cu bicicletele mi-a trecut prin minte să mergem la Eddie, să-i sucim mințile puțin. Ne place, asta-i clar. Poate ar fi învârtit Brațul Loteriei, ne-ar fi dat un sector mai bun…

Privirile li se întâlniră și izbucniră într-un râs aproape isteric.

Intrarea lor trecu total neobservată. Când însă Jack Solo și Draco Fujima dădură buzna în bar, cu figuri expresive, celebrii băieți puși pe fapte rele, toată lumea întoarse capul.

Extratereștrii simțiră un fior și văzură și explicația imediat. Ăștia erau mahării din Tigaie, brute de necontestat. Doar că Jack și Draco erau dușmani de moarte. Se urau și cu toate astea sosiseră împreună. Orlando și Grace se afundară în scaune, își coborâră privirea și se întrebară cine avea s-o încurce. Violența și crima erau ceva la ordinea zilei pe stație, dar ei n-aveau de să-și facă griji. Erau dispute interclanuri, și n-aveai ce să pățești atât timp cât nu intrai în poligonul de trageri.

Spre groaza lor, Jack și Draco se îndreptau spre console. Dintr-o mișcare își traseră

scaunele sub fiind și se așezară, cu fața spre ei. Anni-mah, prietena uscățivă a lui Jack, se așeză în obișnuita poziție bizară, ghemuită la picioarele lui. Draco era flancat de o gagică mai corpolentă, cu pieptul impresionant. Ochii ei mari și albaștri priveau în gol, iar pe buze avea arborat un zâmbet languros.

Orlando și Grace crezuseră că cele două tipe erau reale, cu obiceiuri curioase și îmbrăcăminte fără gust. În fapt erau holoboți, proiecții imateriale generate de un soft. Erau marfa de contrabandă, căci generatoarele de fx erau interzise la bordul Tigăii, la fel ca mai toate aparatele digitale. Dar nimeni nu avea să-i ia la bani mărunți pe ăștia doi, cu atât mai puțin Eddie supervizorul.

Jack Solo era un omuleț cărunt și vânos, un veteran al călătoriilor spațiale, ce părea că se luptase din greu cu uzura. Nu părea afectat de Spațiul de Frontieră. Nu tu mecanisme protetice, nu tu amputări din cauza trombozei, iar de văzut vedea bine. Dar ochii lui trădau o istorie cel puțin neplăcută. Purta de obicei o mănușă-de-date, care văzuse și zile mai bune, și un costum termoizolator cu un tub ca ghirlanda, pe care îl etala ca un soi de epolet. Draco Fujima era din alt tablou. Un tânăr plinuț, cu față bonomă, cu un costum spațial strâns pe el și un combinezon antiradiații, unul destul de scump. Se vedea de la o poșta ca nu

avea multe în comun cu ieșirile spațiale. La fel ca Grace și Orlando, era doar în trecere, făcuse parte din forțele ONU de menținere a păcii. Terminase serviciul militar la șaisprezece ani și aplicase pentru Loterie ca parte din solda. Un turist care se bucura de mult respect. Cu toate ca Jack Smintitul te-ar fi tranșat pentru o selecție din meniu, putea să-și numere victimele pe degetele de la o mână. În schimb, recordul oficial al lui Draco părea luat dintr-un film horror. Nu se pune nimeni cu un... ”Soldat-păpușă”. În privirile celor doi se citea dispretul. Grace și Orlando își luară o alura încrezătoare, relaxată, chiar cinică, genul de atitudine care te scotea la liman în astfel de situații.

— Ați fost la Eddie azi, spuse Jack.

— Cum ai aflat? întrebă Orlando.

Draco se aplecă spre el.

— Avem noi mijloacele noastre. Nu ne plac mutrele voastre, așa că știm tot timpul unde sunteți. Pentru ce-ați fost la Eddie?

— Ni s-au furat bicicletele, spuse Grace rânjind, știți ceva de asta, deștepților? Orlando îi dădu un picior pe sub masă. Prea multa relaxare strica uneori.

Jack sări la jumătatea mesei, ca o jucărie pe arcuri cu ochi sălbatici.

— Ascultați aici, găoazelor! Mănușa îi tremura spasmodic. Mă piș pe bicicletele voastre. Nu

îmi place legătura. Voi doi și cu Eddie… nu ne place. Ce dracu’ se-ntâmplă aici?

— Ne simpatizează, spuse Grace, putem să ne opunem?

— Se numește empatie, explică Olando, din ce în ce mai stăpân pe sine. Poate vi se pare ceva extraordinar, dar la noi se manifestă natural. Voi pur și simplu n-aveți acel… ceva.

Jack îl prinse de gât, scuturând mănușa și scoțând la iveală un pumnal. Lama subțire și lucioasă sclipi pe gâtul palid al extraterestrului. Anni-mah scânci:

— *Nu-l lovi, te rog.*

Cu pumnul înfipt în gâtul lui Orlando și fără să-l scape din ochi, Jack o plesni cu mănușa peste fălcile virtuale.

Probabil studiase figura, pentru că lovitura păru reală.

— *Oh, da, oh, mai dă-mi una, armăsarule,* scheună Anni-mah. *Da, te rog, mai tare…*

Femeia lui Draco stătea nemișcată. Era dintre cele forțoase și tăcute.

— Uite, spuse Grace relaxată, după ce termini cu masturbarea… ai înțeles greșit. Ne-am împrietenit accidental cu Eddie, nimic mai mult. Suntem doar extratereștri, departe de casă.

— Taci, găoază, spuse Jack. Extratereștri pe dracu’, astea-s baliverne, și vorbeam cu gagicu’ tău.

— Ascultă aici, târâtură, spuse Orlando, îndreptându-și combinezonul cu demnitate. Suntem extratereștri în raport cu tine, vânzător de doi bani, egomaniac de modă veche ce ești, pentru că n-o să înțelegi niciodată de unde venim noi. Ai priceput? Și, apropo, *eu* sunt găoaza, mulțumesc mult.

Cei care păleau la culoarea sângelui se căraseră deja. Cei mai dintr-o bucată rămaseră neclintiți. Era ciudat și chiar plăcut să fii dintr-odată în centrul atenției. Li se părea că hărțuiala la care erau supuși făcea parte dintr-un ritual de inițiere. Poate aveau să fie acceptați în sfârșit.

Jack se lăsă pe spate. Mânerul pumnalului era înfășurat într-o piele fin granulată, de culoare deschisă. Extratereștrii auziseră povestea despre originile „pielii”. Se jucă puțin cu lama, zâmbind cu subînțeles, apoi înfipse vârful în masa de ceramică.

Cei doi nu se gândeau atât la fragilitatea lor, cât la învelișul subțire al Tigăii, făcut din același material ca masa, la întunecimea rece, lacomă, sugrumătoare, care ar fi năvălit înăuntru…

— Nu sunteți Frontieriști, spuse Jack cu calm și cordialitate. Nu aveți ce căuta aici.

Draco se săturase să stea în fundal.

— În centrul Măciuliei există o celulă, străjuită de roboți letali și fanatici, înăuntru se află un

exemplu perfect, rece și dur, al faptelor inumane săvârșite în toată lumea de cei care se pretind a fi liderii noștri. Ar trebui să ascultăm, să ne hrănim cu durere, ar trebui să-i preschimbăm pe decăzuți, carnea spintecată în omor, în respect, respectul cuvenit oamenilor de treabă, cei care au protejat umanitatea. Știm, știm că merităm mai mult decât atât, iar VOI știți de unde putem să facem rost...

— Nu-l luați în seamă, se băgă Jack. Habar n-are. Celula aia provine din NGC 1999, o fabrică de stele din constelația Orion. Cu toții știm asta, dar eu sunt singurul care știe că a venit după mine. Orion a fost sacră pentru toate religiile antice, timp de zeci de mii de ani. Nimeni n-a știut de ce, până când telescopul a descoperit că noile stele formate în acele Globule Bok nu au decât o sută de mii de ani. Acum pricepi, târâtură, stelele sunt de-o vârstă cu *Homo sapiens. Creatura* din celulă are conștiință, ca omul, și este întoarsă în ea însăși, prin dimensiunea improbabilității. O ținem în lanțuri, dar eu știu. *Știu.* Acolo în spațiu, la o sută cincizeci de ani-lumină se află sursa întregii gândiri, sursa științei, și de acolo, din explozia aceea magică de lichior cosmic, *Dumnezeii* a venit să mă găsească, a venit după *mine.*

Pumnalul intra și ieșea din masă. Anni-mah se

tânguia: *nu mă lovi,* sau poate: *lovește-mă.* Dar Jack se calmase. Extratereștrii își dădură seama, spre surprinderea lor, că bătrânul pilot spațial era stăpân pe el însuși. Așa era el în zilele bune.

— Cincisprezece e cinci înmulțit cu trei. Stă scris în Marea Piramidă.

— Am a-auzit ceva despre asta, spuse Grace interesată. E nebuloasa aceea cu formă curioasă, despre care egiptenii credeau că, hmm, că Orion era Osiris…

— Egiptenii știau ceva, fetițo. Știau că Universul s-a născut din lichiorul singuratic al lui Dumnezeu. Dar eu sunt miruitul. Eu sunt alesul.

— E făcut din antiinformație, îl întrerupse Draco, ridicându-se. Sunteți mulțumiți acum? Sunteți suficient de speriați? De ce credeți că-l țin aici, cu gunoaiele astea? Aici nu-i locul meu, de ce credeți că m-au ademenit aici? Retardații de psihiatri spun că am ambivalențe de moralitate; ar spune orice. Să mă simt prost, asta urmăresc ei, să nu pun mâna niciodată pe chestiile ca lumea. E o conspirație care ascunde altă conspirație care…

— O să ne spuneți tot ce aflați, spuse Jack.

— De la fătălăul, mămăligarul, găinarul ăla trimis de guvern?… Grace simți ghionturile lui Orlando în coaste. Dădu scurt din cap după care se ridicară amândoi de la masă.

Tensiunea trecuse. Scăpaseră.

— Desigur, promitem. Acum trebuie s-o întindem. Anni-mah se ghemui și începu să tremure. Tipesa lui Draco stătea stană de piatră.

Extratereștrii se retraseră pe puntea de observație, în formă de semidom, goală ca de obicei. Frontieriștii adevărați se saturaseră de peisaj. Priveau panorama, ținându-se de balustradă ca să nu amețească, până când încetară să se mai clatine.

— Cred că ne-au luat la rând, spuse Orlando într-un final. Nu știau.

— Sper că ai dreptate.

Dinaintea lor strălucea mândria Nebuloasei Orion, nestemata din sabie. Puteau localiza cu ușurință Trapeziumul – patru stele legate prin gravitație, în a căror îmbrățișare se scăldau cunoscutele Globule Bok, un nor născător de stele ce aducea, vag, cu genitalele unui bărbat. Deși țesute cu iluzii, convingerile lui Jack erau întru câtva justificate. Conform informațiilor pe care le avea – guvernul nu făcuse o treabă bună în mușamalizarea cazului – *creatura* își trăgea originea din acea fabrică stelară. Nu prea înțeleseseră mare lucru din tirada lui Draco. Dar la ce te puteai aștepta de la unul fără speranță, care *omorâse* mii de oameni manevrat ca o păpușă? Iar el o știa, și fusese recompensat cu doze mari de plăcere,

astea înainte să împlinească cincisprezece ani.

Grace își petrecu mâna după gâtul lui Orlando. Se lăsară duși de frumusețea peisajului, de zonele neexplorate. Oricât susțineau că veniseră aici cu gândul la afaceri, aveau și doza lor de nebunie.

— Trist e că nu putem să ne apropiem de acel punct, spuse Grace încet.

— Acolo nu vom ajunge niciodată. Spațiul de Frontieră distruge.

— Spațiul de Frontieră e ca și cum ai trăi într-o parcare subterană, cu mâncare putrezită. Și tranzitul non-local e ca…

— … și cum te-ai urca în Eurostar la Waterloo și ai coborî în Adelaide.

— Doar că mai rapid, și prin alte constelații decât Crucea Sudului.

— Nici măcar nu-i reală, oftă Orlando. E doar o imagine de la televizor.

— E reală într-o oarecare măsură. Azotul e verde, oxigenul e albastru. Culorile spectrale au și ele un înțeles. Dacă am fi acolo, mințile noastre ar vedea ce vedem noi acum.

— Vorbești de parcă ai fi Jack Solo. Hai în cameră să ne uităm la un film.

Făcură curat în cabină și luară o cină modestă. Nu intenționau să se întoarcă la bar, dar, spre norocul lor, proviziile de siguranță erau încă acolo. După ce o căptușiseră cu un

covor nefolosit, plasa era numai bună de dormit. Oferta de divertisment era bogată – în comparație cu cea de mâncăruri. Găsiră o sumedenie de filme alb-negru, calitate excepțională a sunetului și imaginii, de parcă fuseseră prelucrate după copii originale, de mult pierdute pe Pământ. Dădură drumul la *Now, Voyager,* și se întinseră, două vrăbiuțe scoțiene, exilate într-un cuib ciudat, dar confortabil, departe de Clyde. Veștile proaspete mai puteau să aștepte. Readuși la realitate de întâlnirea cu băieții veseli, se temeau ca bunurile pe care tocmai le furaseră să nu fie prea scumpe și să nu le mai poată vinde.

— Deci la asta s-a ajuns, mormăi Orlando. Am bătut atâta cale doar să ne înghesuim într-o cameră neîncălzită de hotel, s-o vedem pe Bette Davis cum încearcă să și-o pună.

— Asta da turism extrem, pentru tine cel puțin. Nu contează. Nouă ne place Bette Davis.

Bette străpunse crisalida de „rățușcă urâtă” și se îmbarcă pe o croazieră ce avea să-i schimbe viața.

— Ce crezi că e antiinformația, Gracie? N-am auzit de așa ceva până acum, spuse Orlando cu blândețe.

— Mai multă informație probabil, ăăă, numerele negative sunt totuși…

— Nu-i ca antimateria? Adică, ai exploda dacă ai atinge-o?

— Mâinile robotice nu au expl… Hei, ajunge. Dar adăugă, înfiorată: Mi-e foarte frică. Draco vorbește ca un criminal în serie. Parc-ar fi un mesaj din acela pe care criminalii în serie îl trimit la poliție.

— El *e* unul. Scos pe bandă rulantă, luat de la țâța guvernului și a unchiului Sam.

Proiecția video tremură.

Deodată, în fața lor apăru o siluetă înaltă, lată-n umeri, îmbrăcată într-un echipament de luptă strâmt. Era Sara Komensky, femeiușcă virtuală a lui Draco.

Extratereștrilor le căzură fețele. Își petrecu brațele în jurul sânilor gargantuești, părând o adolescentă reală, rușinată de ce făcea.

— Hei, Draco nu știe că-s aici. Extratereștrii dădură din cap.

— Da, mormăi Orlando, desigur.

Fata războinică cercetă împrejurimile, lăsând să-i scape un „oh” surd. Cabina lui Draco era la clasa întâi, și probabil puțin mai răsărită.

— Ne-au făcut hoții o vizită, explică Grace. De obicei arată mai bine.

— E mișto, spuse fata. Ridică din umeri. Am văzut și vizuini mai nasoale. Sunt cu Draco de ceva vreme. Am fost în locuri… locuri dificile. Jungle, raiduri aeriene, vulcani, câmpuri de gheață din Uzbekistan, platforme petroliere

poluate, tot felul.

— Sigur că da.

Sara făcu câțiva pași după care se întoarse. Strângea în mâini banduliera, mușchii brațelor erau încordați.

— Trebuie să mă ajutați. Vedeți... Draco... Nu-l prea duce capul să facă planuri. Drogurile de luptă i-au făcut praf creierul. Nu pricepe că asta-i ultima noastră șansă. A ales Loteria pentru că așa l-au programat ei să facă. O să-și încerce norocul cu niște coordonate imprecise și o să moară. Totul e aranjat. Guvernul nu se debarasează de soldații-păpușă în mod direct. Nu dă bine la imagine. Au grijă în schimb ca oameni de genul ăsta să n-o mai ducă mult în viața reală.

— E urâtă treaba, spuse Orlando. Sunt sigur că în realitate e o persoană minunată. Dar ce putem noi să facem? Nu avem coordonate precise, p-poți să verifici.

— *Nu* e o persoană minunată, spuse proiecția. Dar dacă el pleacă, plec și eu.

— Cum?

Sara își mușcă buza țuguiată, cu niște dinți ca un șirag de perle.

— Ascultați la mine, idioților, venim din același loc. Sunteți făcuți din informație, sau ce? Nu e nimeni care să vă închidă și să vă aprindă? Sunteți așa de liberi? Ochii ei bulbucați mai că explodau de frustrare. Am

înțeles, în regulă, nu aveți încredere în mine. Dar știți ceva despre Pivot.

— Nu știm *nimic,* se precipită Grace.

Safirele ei mari se îngustară pe cât le permitea algoritmul grafic.

— Eu cred că știți. Mă ocup de sistemul de operare al Tigăii. Noi așa suntem făcuți. Dădu drumul la banduliere și își uni arătătoarele. Nu pot să intru în creierele voastre, dar *știu că ați fost acolo unde sis-opul nu poate să ajungă.* N-am nevoie decât de o picătură de licoare argintie. Cu o pepită de marfă bună e garantat pe viață, iar voi n-o să mai aveți nicio grijă. Nu i-am zis nimic, jur. Rămâne între noi. Acum trebuie să mă-ntorc. Gândiți-vă la ce v-am propus, atâta cer. Mai vorbim noi. Și dispăru.

Orlando și Grace țâșniră din plasă și căutară grăbiți printre haine antispionul, un dispozitiv care se dovedise util în câteva călătorii extreme. Cercetară camera de-a fir a păr, prin cornișe, crăpături, la toaletă, dar nu găsiră nimic. Era nefiresc. Cum putea să-și folosească Draco holograma așa, wireless și de pe alt nivel, fără un receptor aici? Filmul rula în continuare.

— Proiectorul, urlă Orlando. Într-o clipită opriră sistemul de divertisment, îl aruncară pe coridor, stinseră luminile și traseră zăvorul, pentru siguranță. Situația nu s-ar fi îmbunătățit dacă ar fi oprit aerul și gravitația,

chiar dacă ar fi știut cum să facă asta. Într-un final se prăbușiră la podea. Grace scoase sticla de whisky din valiză.

— Ce ne facem?

— Suntem morți, îngăimă Orlando, luându-i prețioasa sticlă de Highland Park din mână și aruncând-o înapoi. Suntem în groapă și putrezim. Avem o valiză furată, plină de cocaină, care aparține Mafiei.

— Nu-i adevărat, e a *noastră* acum.

— N-nu, valizele pline de cocaină, bancnote și antiinformație aparțin întotdeauna Mafiei. Sunt pe urmele noastre. Nu putem decât să aruncăm valiza undeva și să fugim cât ne țin picioarele.

— E imposibil să fugim. Suntem prinși aici până la Praștie.

— Am p-putea să șutim asteroverul unui Frontierist.

— Doar că nu știm să-l conducem. Și chiar dacă am ști, astea nu-s echipate pentru o călătorie pe Pământ. Ar fi o moarte lentă.

Nu existau bărci de salvare pe Tigaie. Majoritatea prospectorilor și a echipajului de întreținere erau dependenți de Praștie, iar cea mai recentă lansare era programată peste trei luni. Trebuie că supervizorul avea o capsulă de salvare, dar, mai bine nu. Era pentru o singură persoană. În Grace încolți speranța.

— Poate… Poate Draco *nu știe.* Poate

proiecția spunea adevărul.
— Bagă-ți mințile-n cap. Era o videogramă interactivă, Gracie. Vorbeam cu *Draco*, pentru numele lui Dumnezeu! Ce credeai?
— Ești așa convins? Înțeleg ce zici, dar nu știu, pur și simplu nu...
Cineva bătu la ușă. Cei doi înghețară. Uitaseră să mai respire, doar se holbau unul la celălalt. Grace se ridică în tăcere și aprinse lumina.
— Intrați, spuse Orlando.
În ușă apăru Lakey, doamna grasă în scaun cu rotile.
— Încuietoare voastră e spartă. Ar trebui să îi spuneți lui Eddie.
— Nu e spartă, spuse Grace, noi am lăsat-o așa.
Lakey cercetă camera din priviri, legănându-și cosițele blonde, a *la* Veronica Lake. Spre deosebire de Sara, nu părea la fel de surprinsă de cum arăta locul.
— Cu ce vă putem ajuta? întrebă Grace.
— Am venit pentru că vrem să vorbim cu voi.
— Toată lumea vrea să vorbească cu noi, spuse Orlando. Adică dumneata și scaunul tău?
— Scaunul meu nu gândește mai mult decât un hamster. Vreau să zic mai mulți dintre noi. Scaunul scoase un șuierat. Lakey se aplecă să vadă niște ciorapi aruncați.
— Ați dispărut azi-dimineață. Nu mai erați de

văzut pe ecranul sis-op. Probabil Eddie v-a dus prin Zid, iar asta o să vă coste viața, dacă nu cereți ajutor cuiva.

— Ce-i ăla Pivot?

Lakey era o epavă, dar felul în care zâmbea și fața atinsă de hidropie trădau reminiscențe de frumusețe de modă veche.

— Nu ești întreagă, fetițo.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Dați-mi un punct fix și vă răstorn Universul, spuse Lakey.

— Despre ce tot vorbiți?

— Pentru mine, Pivotul n-are nicio valoare. Pentru voi poate însemna diferența dintre viață și moarte. Mare tupeu ați avut să veniți pe Tigaie. Nici nu vă pasă de ce au făcut străinii cu eroii și cultura noastră. Asta-i peticul nostru, tot ce mai avem. Hala de întreținere e după prima intersecție cum pleci de pe puntea de observație. Acolo se dezmembrează aparatele alimentare, după ce ies din uz. Pentru binele vostru să fiți acolo la patru fix, în caz contrar… Știți ce înseamnă a fi *îngropat în mare*?

Când Frontieriștii îl aruncau pe câte un ticălos în vid, se numea „a fi îngropat în mare”.

— De-acord, o să vorbim, spuse Grace. Dar vrem bicicletele înapoi.

Lakey rânji mulțumită.

— Să vedem ce putem face.

Șase ore mai târziu, Mânerul se afla în ciclul de noapte. Gâlme obscure împrăștiau o lumină difuză pe coridoarele întunecate. Fiecare gâlmă era înconjurată de un nimb de sfărâmături minuscule. Convertoarele de aer suspinau în timp ce extratereștrii se îndreptau, în tăcere, către locul de întâlnire. La ultima intersecție, Orlando atinse brațul lui Grace. Ea încuviință în tăcere. Auziseră amândoi sunetul unor tălpi velero, asemenea unor ghete călcând în zăpada proaspăt așternută. Un adept al căilor spațiale se furișa în spatele lor, și în mod sigur nu era Lakey. Fără să scoată o vorbă, săriră în sus și, mulțumită orelor de antrenament în gravitație redusă, se proiectară din perete.

Nu îndrăzniră să se agate de nimic, așa că se rostogoliră în hală, abia evitând coliziunea cu un sintetizator de carne destul de mare, și se prăvăliră pe mocheta de lângă. Pașii se apropiau, încercară să-și țină respirația. Puteai să tai întunericul cu cuțitul, dar asta nu îi încuraja. Erau înconjurați de operatorii din umbră, neglijaseră trusa de menținere, parcă dintr-o răutate prostească, oarbă și suferindă. Se auzi un țipăt, ceva căzu și o voce de om dădu drumul unei horcăieli spasmodice.

— E Lakey, șopti Grace disperată. Hei, ai pățit ceva?

Cineva scânci. Holobotul lui Jack Solo se târa lângă cadavru, ca o umbră pictată pe întuneric, îmbrăcată în obișnuitul ei combinezon soios.

— Nu a fost Jack, miorlăi Anni-mah. Își frecă brațele goale și se ghemui după ce încasă o lovitură, în lumea ei virtuală.

— Nu a fost Jack, el nu era aici! Da, lovește-mă mai tare, da...

Pumnalul de la încheietura legendarului pilot zăcea pe podea, plin de sânge. Orlando și Grace se apropiară de ciudatul tablou. Lakey fusese înjunghiată în repetate rânduri. Sângele băltea în jurul ei, iar din carpetă ieșeau bule roșietice. Privirile li se întâlniră. Descreieratul trebuia să fie pe-aproape, și probabil în transă. Mai mult ca sigur înarmat. Jack Solo n-avea doar pumnal.

— Anni, șopti Grace, cu glas mieros, unde e Jack?

— Jack e chiar aici, spuse o voce necunoscută.

Se întoarseră. Coridorul fu invadat de lumini albe. Printre mașinăriile defuncte își făcu apariția un individ înalt și șchiop, cu vizieră și oase supuse la multe presiuni de-a lungul timpului, căruia îi spuneau Blind Pew. Bulbucatul de lângă el, pe care îl porecliseră Joe Cairo, îi sprijinea brațul. Se iviră și alții. Dirty Harry cel Ciung, o femeie cu cap bombat poreclită Jean Harlow pentru șuvițele

zdrențuite de păr blond-platinat, și doi indivizi din staff-ul tehnic, în combinezoane maronii-gălbui. Aceștia îl duceau pe Jack Solo, care le trase o căutătură ciudată extratereștrilor, parcă nepăsător la ce se întâmplă în jur, și bolborosi:

— Nu a fost Jack.

— A omorât-o pe Lakey? întrebă Grace. Am auzit zgomote.

— Lakey?

— Doamna cu scaunul…

— Așa se pare, spuse cu indiferență lunganul.

— Ne dădusem întâlnire aici. Zicea că poate să facă rost de bicicletele noastre.

— Ah, bicicletele. Haideți cu mine. Arătă cadavrul cu bărbia.

— Lăsați-l acolo. Se ocupă roboții de el. Numele ei este Lana. A fost soția mea, adăugă pe un ton flegmatic.

Îi conducea spre puntea de observație, sprijinindu-se de brațul lui Cairo.

— Pentru mulți ani, cât am fost pilot. Dar ne-am despărțit. Puntea era dominată de imaginea maiestuoasă și tăcută a nebuloasei, împânzită de stele tinere. Ceilalți prospectori precum și cei doi din staff-ul tehnic se adunară în jurul lunganului. Jack Solo își șoptea încă în barbă.

Anni-mah atârna în fundal, ca un strigoi care nu-și găsește liniștea.

Lunganul întoarse spatele spectacolului ceresc și își sprijini oasele de balustradă, căutându-i pe extratereștri prin vizieră.

— Numele meu... e imaterial. Mi se spune L'Hibou, adică bufnița. Eram odată canadian de origine franceză. Vorbesc în numele acestor oameni de treabă. Trebuie să discutăm. Ne interesează lucrurile pe care le știți despre Pivot și ce plănuiți să faceți cu această informație.

— Lake... Lana a folosit numele ăsta. Nu știm ce înseamnă, spuse Grace.

— Un Pivot, tinerii mei prieteni, este un punct de sprijin pe care se deplasează o pârghie. Un mișcător nemișcat, dacă îmi permiteți. Dar *reculons nous, pour mieux sauter.* Acum opt sute de ani, exploratorii s-au aventurat spre destinații necunoscute și astfel a luat naștere măreața civilizație care stăpânește încă peste lumea oamenilor. Acum patru sute de ani, omul a descoperit zborul spațial. Și ce s-a întâmplat?

Orlando și Grace nu știau ce să zică. Răspunse L'Hibou pentru ei.

— Nimic, spuse el, scârbit peste măsură. Steaguri și urme de pași prin pulberea lipsită de viață. Până la urmă, câțiva fraieri au reușit să-și facă o viață pe Frontierele brațului galactic. Dar ne-a învins puțul gravitațional. N-am reușit să construim o lume nouă. Nu

aveam cu ce să ne facem viitorul mai luminos: mirodenii, aur, piețe noi, niciodată destule materiale. Cei prezenți încuviințară cu un murmur amar.

— Știința Buonarotti a dat totul peste cap, continuă L'Hibou. Face strădania noastră să arate ca încercările eșuate ale lui da Vinci de a zbura. Precocitate emoționantă, dar inutilă. Erori demne de toată mila. Dar cu ce se va alege umanitatea din tranzitul non-local? *Planete-închisori,* prieteni. Guri de canal pentru surplusul de populație de pe Pământ, care va fi trimis acolo cu un târnăcop, o lopată și un săculeț de semințe. Asta intenționează Guvernul Internațional. Să facă ce doresc, nu e treaba noastră. Însă ceva s-a întâmplat acum cincisprezece ani pe stația asta. Era unul dintre primele experimente Buonarotti. Au deschis o poartă dimensională, prin care a venit ceva, ceva ce nu aparține acestui Univers. Au pierit oameni și roboți. Au dispărut toate mărturiile, toți martorii. Niciun experiment similar nu s-a mai desfășurat. Explorarea spațiului îndepărtat a fost restrânsă la coordonatele cunoscute. Dar am reușit să punem datele cap la cap. Le era frică. Au scos *creatura* din centru, împachetată în câmpul de energie care încă o mai înconjoară. Măciulia a fost construită în jurul acelui câmp și apoi conectată la Tigaie, astfel încât gardianul să se

afle într-o oarecare siguranță și să aibă o portiță de scăpare. A rămas acolo, vărsând lacrimi prețioase.

— Mulțumesc, spuse Orlando. Am citit broșura.

— E scorpionul, sâsâi omulețul cu ochii bulbucați. Scorpionul care înțeapă fiindcă așa a fost făcut, scorpionul care-l doboară pe mărețul vânător.

Lunganul arboră un zâmbet strâmb.

— Prietenul meu, Johnny Slender, e la fel de țicnit ca și Jack. E convins că lacrimile argintii vor distruge lumea, la fel cum aurul mexican a șubrezit măreția Spaniei. Pare a fi o otravă cu efect cronic.

— Ha! Ha! Ha! Când zeii vor să ne distrugă, ne oferă obiectul râvnei noastre.

— Gura, Johnny! Acesta se făcu mic. Adevărata importanță a lacrimilor este că au făcut tranzitul. Ce se întâmplă într-un tranzit Buonarotti, dragii mei turiști? Hai, doar ați citit broșura.

— Totul e nemișcat, spuse Grace. Trupul călătorului și bunurile sale – vreau să zic costumul de tranzit – dispar, datorită fazei de conservare a punctului local. În zona destinației, elementele de bază se coagulează conform informației primite și drept urmare va apărea un corp identic… și un costum. La întoarcere se întâmplă același lucru doar că în

revers. Datele nu sunt niciodată suficiente. Ele indică doar dacă tranzitul este posibil, nu și dacă toate elementele necesare sunt acolo. Dar când pilotul de teste se întoarce…

Frontieriștii făcură zgomote furioase.

— Voia să zică păpușă fără creier, se grăbi să o completeze Orlando. Maimuță, în fine…

— Într-adevăr, spuse cu răceală lunganul. Dar ideea rămâne în picioare. Nimic material nu poate călători, dar lacrimile argintii *sunt* materiale. Sunt validarea, dovada, poarta spre un imperiu care ar fi trebuit să fie al nostru, și de aceea guvernul nu va cerceta niciodată ce se întâmplă. *Nave,* prieteni. Dacă am avea niște mostre din lacrimile acelea, am putea construi nave luminice, care să traverseze…

— Sunt convinsă că ai dreptate, spuse Grace. Dar ce vrei de la noi?

— Știm că aveți cheia de la celula Pivotului.

Cu gurile căscate, extratereștrii se uitară unul la celălalt.

— Și dacă ați avea dreptate, spuse Grace, ce folos să știi combinația de la seif când n-ai cum să fugi?

— De-acord. Dar putem să convingem un nebun s-o facă. Un țicnit periculos.

Extratereștrii se uitară la Jack Solo care atârna încă în prinsoarea staff-ului tehnic. Însemnele cu Centura Kuiper de pe combinezoanele celor doi agenți străluciră

puțin în lumina difuză. Jack era în Țara Minunilor, vorbind cu holobotul care se ghemuise la picioarele sale. Aceasta purta o cămașă de noapte roz și soioasă. L’Hibou ridică mâna.

— A, nu, Jack e de-al nostru. Avem grijă de ai noștri.

— Drago Fujima are *lettres de cachet*, șopti Johnny Slender tremurând.

— *Lettres de cachet?* repetă Grace. Ce-s alea?

— Sintagma îmi aparține, spuse L’Hibou. Suficient să știți că ticălosul are spate, și toți de-aici l-am ofensat într-un mod sau altul. Amenință că o să ne arunce în puțul gravitațional.

— E-n stare s-o facă, spuse Dirty Harry sinistru. Asta dacă nu-l putem cumpăra.

— Vorbim aici de potul cel mare, să ne-nțelegem, adăugă Jean, legănându-și mâna. Nimic mai puțin.

Frontieriștii nu se temeau de moartea violentă. Să fie siliți să se-ntoarcă pe Pământ, săraci lipiți, să moară în umilința unei camere de spital, asta era pentru ei adevărata pedeapsă.

— Vrem bicicletele înapoi, și ceva coordonate utile.

— Ocupați-vă de soldații-păpușă, și avem noi grijă de restul.

Extratereștrii se întoarseră la cabina lor și își puseră gândurile la comun, atât la propriu, cât și la figurat, în încercarea de a ieși cu bine din bucluc. Trebuiau să se ocupe de afacerea asta, deși mai degrabă s-ar fi ocupat de Jack Solo, care părea un rău mult mai mic, în ciuda calităților sale de cuțitar. Un holobot pe post de jucărie sexuală dezvăluia până la urmă adevărata față a posesorului. Din acest motiv, boții nu se mai bucurau de succes pe Pământ. Puteai să-l înțelegi pe Jack smintitul, care o târa pe plângăcioasa Anni-mah după el ca o efigie a prăbușirii, a înfrângerii. Faptul că Draco se imagina ca o tipă vânjoasă le întorcea stomacul pe dos. Dar nu Anni-mah era cea care se va ocupa de sis-op.

— N-avem de ales, spuse Grace într-un târziu. Știm ce avem de făcut. Trebuie să te dai pe lângă soldatul-păpușică, să-ți riști viața.

Orlando încuviință.

— Iar tu trebuie să-l faci praf pe Eddie.

Trecură câteva zile. „Lakey” parcă nu existase. Nicio investigație. O singură regulă: nu există reguli. Un Frontierist obscur ce nu promitea nimic a reușit o călătorie bună. Un alt prospector a vândut niște coordonate unor investitori, iar câțiva „călători” pe termen lung au fost dați dispăruți. Alimentarea stației Centurii Kuiper – care făcea locul să arate ca o insulă Ellis din zilele de pe urmă – funcționa la

parametri normali. Se punea la cale mutarea gâștei cu ouă de aur într-un loc și mai izolat, dar Frontieriștii nu știau asta, nici măcar Eddie. Praștia era pe drum, dar mai avea nevoie de câteva săptămâni să ajungă.

Într-o după-amiază calmă, plăcută, cineva bătu la ușa lui Eddie. Era Grace. Se așeză pe un scaun în formă de ciupercă și se puseră pe taclale. Jack Solo se comporta de parcă nimic nu se întâmplase, dar care era următoarea lui țintă?

Eddie știa că nu se face, dar, dându-și seama că ceva o roade, întrebă:

— Unde-i Orlando? Grace ridică din umeri.

— Nu mă interesează, dar știu cu cine e.

— Cu cine?… dacă vrei să vorbim despre asta.

— Draco Fujima, mărturisi Grace, printre suspine. Eddie clipi. Accesă sis-opul în creier și consultă lista de pasageri. Lucru destul de ușor de făcut și amuzant în același timp, deși îl făcea uneori să se simtă vinovat. Nu primea poze, dar putea oricând să afle cine era în cabina cui. Din nefericire, Grace avea dreptate. Orlando era cu Draco.

— Grace, îmi pare rău.

— N-ai de ce. Avem o relație deschisă. Doar că… doar că mi-aș fi dorit să nu fie Draco.

— Pot să fac ceva în legătură cu asta?

Grace își șterse câteva lacrimi din ochi.

— Eddie, ești așa de drăguț. Zâmbi

încrezătoare. Ei, dacă tot ai adus vorba…

Domnule supervizor Eddie, putem să mergem în cabina dumitale?

— Chiar acum?

— Dacă se poate, da, chiar acum.

Eddie știa că era „folosit”. Dar nu-i păsa. La ce-s buni prietenii?

Câteva zile au fost precauți, dar Draco era cu ochii pe ei, și știa când trebuia să acționeze. Îl surprinse pe unul dintre ei singur pe puntea de observație și îl înșfacă. Oficial, el și Jack Solo erau parteneri, dar dă-l în măsa. Jack era veriga slabă, iar Draco merita o șansă mai bună.

— Uite cum stă treaba, îi explică lui Orlando în timp ce-l ducea în cabina sa de la clasa I, unde îl șifona puțin.

— Eu te lovesc, tu vorbești. Dacă nu-mi place ce-aud, te mai lovesc o dată. Ne-am înțeles?

— N-nu poți să faci așa ceva, protestă Orlando. Nu s-sunt Frontierist. Sunt un cetățean european. Dacă… dacă mi se întâmplă ceva, nu te văd bine!

— Nu te baza pe asta. Suntem departe de casă, iar eu sunt un veteran forjat. Am momente de nebunie. N-o să mă ducă nici dracu’ la tribunal.

Când era vorba de luptă, Draco era chiar foarte întreg la minte.

Ca să n-o mai lungească atât, îi prezentă extraterestrului arma de contrabandă de care făcuse rost. Când o văzu, Orlando deveni – sau poate era Grace, nu știa și nici nu-i păsa – foarte înțelegător. În țara orbilor, cel cu un singur ochi e rege. Asta se aplică mai ales atunci când ochiul este o gaură mică și neagră de la capătul țevii.

— O să-ți spun acum cum stă situația, spuse Draco. Tu și partenerul tău aveți implanturi. Trebuia să scăpați de ele, dar ați riscat pentru că nu aveați de gând să faceți tranzitul Buonarotti, și nici să vă pierdeți șmecheriile. Ați contat pe faptul că nimeni nu o să vă verifice, și v-a mers. Când ajung aici, Frontieriștii sunt prea beliți la creier ca să mai funcționeze vreun implant în ei. Când Eddie v-a dus prin Zid în acea zi, v-ați mai luat încă o dată inima-n dinți și i-ați șterpelit frecvența. Parola care deschide celula și activează mașinăria de recoltare se află în căpșoarele voastre. Spune-mi cum funcționează.

Lângă el stătea Sara Komensky.

— Bine, OK, spuse cu greu Orlando. Guvernul nu poate controla tot ceea ce fac roboții. N-ar îndrăzni să lase asta în grija unor aparate pe care pot pune mâna teroriștii sau țări dușmane. Eddie e cheia. Se preface că stă aici doar de formă, dar el este cheia ambulantă.

— Iar voi l-ați copiat, bit cu bit, în creierele

voastre.
— D-de unde ai…?
— Computerele pot fi sparte în multe feluri, iar voi doi aveți gură mare. Dacă nu mă înșel, partenerul tău e cu Eddie chiar acum, și aștepți un semn de la el ca să îți duci misiunea la bun sfârșit.
— N-o să-ți spun nimic!
— Probabil au pus la cale o diversiune, interveni Sara. Nu știm ce planuri au cu Eddie, s-au gândit ei la ceva. N-am reușit să prindem partea asta.
— Pentru binele tău, secătură, sper că e un plan bun. Orlando hotărî că îi ținuse piept suficient timp ca să pară credibil.
— Bine, în regulă, îți dau parola. Pot s-o descarc, dacă îmi dai pe ce.
Draco rânji.
— Nici să nu te gândești, secătură. Armata mi-a luat cipul când mi-au dat drumul. *Tu* mă vei băga înăuntru.
Grace și Orlando știau ce făcuse Eddie pentru a suporta mai ușor teribila sarcină care-i fusese încredințată. Un om n-ar înțelege asta și nici n-ar lua-o de bine, dar erau maeștri în căile întortocheate ale plăcerii, și înțelegeau. Eddie nu putea îndura să vadă *creatura* chinuită, nici rolul pe care îl avea de jucat ca declanșator al mecanismului de recoltare. Așa că modificase niște conexiuni. Redirecționase

vina și compasiunea pe care le simțea înspre libido. Când extraterestrul era muls, bietul, blândul Eddie avea orgasm.

Dar nu Eddie inventase creierul uman și nu era nici primul care să folosească paradoxala apropiere dintre excitația sexuală și comportamentul violent. Până la urmă lui Grace îi părea rău că îl amăgește. Dar știa că Eddie avea să o ierte. O singură regulă: nu există reguli. Dar acum? Nu știa calea spre inima lui Eddie. Era *imposibil* ca singura lui plăcere să fie provocată de o creatură jupuită, ciopârțită și penetrată de un robot. Eddie nu era chiar așa.

— Te rog, ia loc, spuse Eddie, vădit emoționat.

Grace cercetă cabina, pe care o găsi încântătoare, în ciuda decorului plictisitor. Totul era frumos aranjat, cu bun-gust și – ah, firește – fără tente sexuale. Empatia le venea ca o mănușă celor doi extratereștri. Făcea parte din abilitățile secundare pe care le selectaseră când deveniseră *aproape-gemeni.* Privirile îi căzură pe un raft răsucit, pe care zăcea, apărat de toanele gravitației, un serviciu drăguț de ceai, în nuanțe de albastru-închis și ruginiu.

— Servim un ceai?

Obrajii lui Eddie se îmbujorară, ochii îi sclipeau.

— Da, desigur, ceai indian sau chinezesc, mai am și Earl Grey, sau preferi un amestec de fructe?

— Aș fi încântată să încerc Earl Gray, îi spuse languros. Vai, Eddie, să fie ăsta cumva Wedgwood timpuriu?

Buzele drăguțului de Eddie se deschiseră în semn de încântare extatică. Respirația i se acceleră.

Draco îl conduse pe Orlando până la Zid, urmat îndeaproape de Sara Komensky. Draco mergea cu mâinile în buzunarul de la combinezon. Când și când îi mai trăgea un ghiont lui Orlando cu țeava armei sale de plastic.

— Treci înainte, Orlando, tu ești cel cu cheia.

— Nu pot, nu am voie, protestă extraterestrul fără prea multă convingere. Roboții ne vor depista, nu așa trebuia să decurgă conflictul ăsta.

Țeava din coaste îl avertiză că era indicat să nu se oprească. Proiectă un Eddie virtual în minte, și Zidul se deschise, făcând loc celor trei să între. Ajunseră în anticamera ce dădea în celulă.

Draco se holbă hulpav la abominația dinăuntru.

— Și acuma?

— Pare că așteaptă să fie muls, spuse

Orlando. Pe frunte îi alunecau broboane grele de transpirație, dar nu îndrăznea să le șteargă. Nu era nevoie să se prefacă speriat.

— Asta înseamnă că C. Grace e la datorie. Acum trebuie să mergem în încăperea de vizavi. Extraterestrul se mulge o dată pe zi. Eddie e… starea lui mentală e conectată la mecanismul de extragere. Copia lui pe care o am în implant e ca un set redus de instrucțiuni, suficient cât să ne treacă pragul, dar de-acum trebuie să intru pe frecvența adevăratului Eddie, iar pentru asta trebuie să fie într-o stare anume. Mai ai amintiri din copilărie, Draco? Te-au recrutat pentru că aveai conexiunea de care aveau nevoie și ți-au dereglat creierul într-atât încât atunci când le făceai felul la toți oamenii ăia te lovea un val de plăcere, plăcere, plăcere.

— Gura, secătură. Du-mă în camera de control.

Așa că Orlando, călărit de adevăratul Eddie, acum un parazit psihic trepidant, îl conduse pe Draco în camera de control. Părul roșcat de pe ceafă se ridică, știind probabil că dacă lucrurile nu merg cum trebuie în următoarele minute, va fi, împreună cu stăpânul său, subiectul plăcerilor lui Draco. Și nu avea de gând să dea colțul. Dar, fără să știe de ce, se uită în spate, peste umărul lui Draco. Privirea lui terifiată întâlni ochii mari și albaștri ai holobotului, și,

cu toate că nu era decât o jucărie sexuală virtuală, părea că îi spune: *fii tare, reușim noi cumva.*

— Ce-i cu antiinformația asta, Draco? întrebă ca să nu tacă. Mi se pare un concept curios. Nu este toată informația la fel?

— Creatura din NGC 1999 a venit dintr-un alt univers. Acolo, totul este întors cu curu-n sus, în ceea ce privește spațiul real și cel virtual. Asta spun blestemații de oameni de știință.

— Vrei să zici că substanța exotică pe care o extrag aici era odată nematerială, cum ar fi cod pur fără intermediar, sau idei născocite?

— Asta-i vorbă de poponar. E comoară acum.

Intrară în camera de control, iar peretele se închise ermetic în spatele lor. Simțurile lui Orlando erau pătrunse de valuri senzuale de fericire, dulceagă, umedă, care în combinație cu teama de moarte alcătuiau un amestec cel puțin ciudat. Pentru câteva clipe se întrebă ce anume *făcea* Grace să-l binedispună pe supervizor într-atât. Dar aveau o relație deschisă și nu îl deranja.

— Iată, recipientul sigilat va fi coborât în jgheabul acela. Trebuie să îl prinzi din mers, cum tragi un geamantan de pe banda rulantă.

Nu era mare lucru de văzut. Chestia cu mâinile-inele se întâmpla undeva în colțul camerei. Substanța recoltată urma să fie expediată într-un container mic cu pereți

supergroși, jos pe o bandă. Acolo, containerul avea să fie împachetat și trimis spre destinația sa necunoscută, pe Pământ. Interiorul celulei se vedea monocrom pe ecranul CETV-ului. Procesul începuse. Draco își băgă pistolul în combinezon și scoase de la centură o bobină cu cablu zimțat.

— Ce-ai de gând să faci? Hei, nu intra. Doar recipientul!…

Soldatul îl ignoră. Continuă să asambleze un ferăstrău electric folosit în cele mai dificile misiuni din lume. Doar pentru că făcuse serviciul militar sub comanda butonului nu însemna că nu avusese acces la materialele de instructaj.

— Rahat. Ești nebun!

— Secătură, credeai că o să mă mulțumesc cu câteva picături de lapte când pot să pun mâna pe tot ugerul? Iată și deschiderea. Intru.

Ferăstrăul bâzâia ca un țânțar. Creatura se cutremură în monocromie și toate dimensiunile spațio-temporale reale se năruiră.

— Sara! strigă Orlando, simțind cum i se înmoaie picioarele de groază. Se prăbuși lângă perete, zguduit de plâns.

— Oprește-l, Dumnezeule, o să ne omoare! Holobotul îi afișă obișnuitul zâmbet languros și dispăru.

Dacă cineva de pe Pământ urmărea toate acestea, n-ar fi putut decât să stea cu mâinile în sân. Pământul era la mare distanță. Draco Fujima își deschise drum prin fibra ceramică, neobservat de mașinărie. Eddie era pe culmile plăcerii, atât avea nevoie mașina să știe. Sara Komensky se strecură prin conexiunile ce leagă computerele de pe Tigaie între ele și se rematerializă în cabina lui Jack Solo. Pilotul era în lumea viselor, ajutat și de o persoană de la bar care dozase lichiorul astfel încât să-l facă praf în această după-masă fatală. Anni-mah stătea ghemuită într-un colț pe dușumeaua rece și tare, îmbrăcată în rochița soioasă, favorita lui Jack. Dormea și ea, scâncind spasmodic: *Nu a fost Jack, sărmanul Jack, da, lovește-mă, mai tare, da, da...*

— Alo, spuse Sara. Alo! Tilincuțo, trezirea!

Anni deschise cu greu ochii și se ghemui automat sub lovitura pe care era programată s-o primească.

— Ce?

— Atenție la mine, n-am timp, frumoaso. Nici măcar nu știu de ce fac asta, dar din câte văd ai nevoie de niște aer proaspăt așa că, dacă îți merge bibilica virtuală, ia-mă de mână!

Holobotul se uită la Jack, apoi la mănușa cu generatorul fx pornit non-stop, pe care era instalat softul ei. Apoi la Sara.

— Jack e distrus, șopti ea. N-are ce face.

— Asta-i problema lui. Îmi dai odată mâna sau ce faci? Anni întinse o mână virtuală, uscățivă și slabă și se scurse în fata războinică și apoi, împreună prin sisteme, la generatorul Sarei.

Draco își făcuse drum prin zid și fusese întâmpinat de un puternic câmp gravitațional, dar reușise să treacă mai departe. Se târa, împingându-se din mâini și picioare, spre halca aceea desfigurată de durere, aflată în pragul agoniei. Aerul din celulă fremăta în jocul fulgerelor virtuale.

— Draco, nu! urlă Orlando, atârnat de peretele din camera de control, protejându-și fața cu o mână. Nu face asta! Nu o atinge!

În cele patru dimensiuni ale tărâmului material, constată Orlando, nu se întâmplă nimic special. Aer avea, la fel și gravitație. De fapt era rupt în bucăți, aspirat împreună cu Draco spre un eveniment ciudat, cumva prezent în celulă.

— Poarta spre Eldorado, îngăimă Draco.

Se auzi o trosnitură, ca o puternică descărcare electrică, urmată de o fulgerare orbitoare. Pentru o clipă imaginară și trecătoare, Orlando avu impresia că vede lumea spintecată în două și două figuri ce nu păreau a fi oameni, ce nu fuseseră vreodată oameni, care se îndepărtau spre o altă lume, tocmai în cealaltă parte a…

Nu avea să înțeleagă niciodată semnificația

viziunii.

În lumea reală leșină. Își recapătă cunoștința ceva mai târziu, în camera de control. Nu se putea mișca. Rămase acolo, respirând cu greu, până ce veniră Eddie și Grace.

— Oh, Doamne, îngăimă Eddie, smintiților, ce-ați făcut? Dar, în afară de gaura din zid, care necesita ceva explicații serioase, totul părea să fie intact. Recipientul pe care Draco trebuia să-l fure era neatins, iar halca de carne agonizantă era la locul ei. Poate puțin mai mare ca înainte, dar nimeni nu avea să îl întrebe pe Orlando de ce.

Eddie îi iertă pe Orlando și Grace. Era mândru de fărădelegile lor și nu mai servise niciodată un ceai cu atâta plăcere. Soluția cu care veni Eddie era genială: spargerea camerei a fost de fapt un exercițiu de mult plănuit, dar ținut secret. Pe roboți îi convingeai ușor cu astfel de explicații. Puține organizații admit public că sistemul de securitate le-a fost spart, iar Guvernul Internațional nu făcea excepție. Chiar dacă bănuiau adevărul, nu lăsau să se vadă asta. Recoltarea substanței exotice continuă fără întrerupere. Draco Fujima dispăruse… fără urmă. Asta era, într-o mai mare sau mai mică măsură, soarta pe care i-o hotărâse Guvernul, ca să nu existe

repercusiuni. Nimeni nu știa ce se întâmplase cu holobotul lui Draco sau cu Anni-mah, care se părea că nu mai funcționa deloc, din după-amiaza aceea.

Holoboții erau bunuri de contrabandă, iar Guvernul nu era responsabil pentru pagube colaterale – și dubioase, cel puțin – pe o stație în care tranzitul Buonarotti se juca de-a iadul cu faza punctului local.

Jack nu găsea consolare… spre binele lui se pare.

Orlando și Grace își primiră bicicletele înapoi și câteva coordonate utile, pe care le vândură contra unei sume decente, își petrecură ultimele săptămâni pe stație în cabină, uitându-se la filme sau simulând curse de bicicletă pe munte. Nu prea mai călcau pragul barului și nici nu se apropiau de cabina de tranzit. Cu puțin înainte să plece cu Praștia, mai merseră o dată pe puntea de observație.

Și iată stelele din Orion. Betelgeuse cea roșie, Rigel cea albastră și strălucitoare, Bellatrix și Saiph, Mintaka, Alnilam și Alniak, pe centura Vânătorului. Nestemata din sabie nu ieșea în evidență, și doar un ochi antrenat ar fi zărit N380 Orionis… și nebuloasa în care se găsea substanța creatoare numită Globulă Bok. Un nor negru de praf asemănător cu un T înclinat, în care străluceau stele de-o vârstă cu *Homo sapiens.*

— Nu vom fi atât de departe de ele, spuse Orlando.

Șchiopătând, L'Hibou li se alătură la marginea punții.

— Nu în toată goliciunea noastră, spuse el. Dar nori de glorie în mișcare vom fi. Dacă stelele se nasc, prieteni, au viață înainte și după moarte?

— Îmi pare rău că nu a ieșit cum trebuie, spuse Orlando. Adio, nave luminice, din câte se pare. Dar nu-l credeam în stare de așa ceva.

— Creierul meu refuză să înțeleagă, spuse Grace. Ani-lumină, ecuații gravitaționale, timp și probabilitate, știința non-locației... Nu pot gândi la scara astă. Se transformă în fantezii în clipa în care încerc.

— Știința nu poate să facă mai multe, și aici, în spațiul îndepărtat, trăim aceleași drame nesemnificative ca și voi, în lumea voastră.

— Poate că e mai bine așa, încercă Orlando. Poate e mai bine dacă porțile rămân închise, iar imperiile separate de distanțe luminice, în stil clasic.

— Bah, nu va ține. Navele luminice vor veni... hm. Viziera fixă panorama de afară. Dar știau că în sinea lui pregătește o mărturisire, tipică pentru momente de despărțire.

— Când partenerul tău e ucis, spuse într-un sfârșit, nu poți să stai cu mâinile în sân. Eu și

cu Lana am fost împreună mult timp. Erau lucruri care nu-mi plăceau la ea, dar era, totuși, partenera mea. În ce mă privește, nu cred că Solo e ucigașul. Draco i-a zis lui Jack că urma să vă întâlniți cu Lana în noaptea aceea și că dorea să vă restituie bicicletele. Știa că asta o să-l scoată din minți pe bietul Jack... Jack ura bicicletele alea. Știam că Draco va încerca să treacă de poartă, dacă se ivea ocazia. Voiam ca ucigașul să sufere. Atât.

Frontieristul se întoarse șchiopătând și se făcu nevăzut pe coridor.

Orlando și Grace se cutremurară, gândindu-se la ce pățise Draco Fujima.

Dar, cum singura regulă era că nu există reguli, Draco n-avea de ce să se plângă.

— Într-o zi, spuse Orlando, vom face tranziția de care nimeni nu se poate feri.

— Da, și poate atunci o să pășim acolo unde se nasc stelele. Și cine știe?

Hannu Rajaniemi - Deus ex homine

Hannu Rajaniemi s-a născut în Finlanda, dar actualmente trăiește în Edinburgh, Scoția, unde lucrează la teza de doctorat în teoria stringurilor. Este membru al grupului de recitatori Writers' Bloc din Edinburgh. Textele sale au apărut în *Nova Scoția* și *Futurismic* și va publica în curând o culegere de povestiri bazate pe mitologia finlandeză.

În povestirea amețitoare și antrenantă care urmează, el ne poartă cu mult dincolo de o singularitate Vinge, într-o lume în care pericolele stranii sunt la tot pasul... ca și aliații chiar mai stranii.

*

Ca zeitate, n-am făcut parte din varietatea mai-sfânt-ca-voi, murind-pentru-păcatele-voastre. Am fost un zeu transuman complet dezvoltat, cu corp din metal lichid, creier extern, nori de ceață utilitară autoreproducătoare, care făceau tot ce doream, și o IA recursiv autoperfecționabilă controlată de voința mea. Puteam face orice aș fi vrut. Nu eram Iisus, ci eram Superman: un Bizzaro Superman rău.

Am fost al dracului de norocos. Am supraviețuit.

*

Liniștea din Pittenweem este mai profundă

decât ar trebui să fie, chiar și pentru un sătuc din Fife de lângă mare. Molima este teribilă aici în nord, dincolo de Zidul-de-securitate al lui Hadrian, și casele se ascund îndărătul halourilor ceții utilitare.

— Nu-i ca Prezzagard, este? spune Craig în timp ce mergem pe strada principală.

Neliniște, șoptește simbiotul din capul meu. *Teamă.* Nu-l învinuiesc pe Craig. Sunt prietenul fiicei lui vitrege, care a venit în vizită în prima ei învoire de weekend. Vor fi probleme.

— Nu tocmai, îi zic și anxietatea îmi bolborosește în măruntaie.

— Cerșetorii n-au de-ales, cum spunea bunică-mea, replică Craig. Uite c-am ajuns.

Sue deschide ușa și mă îmbrățișează. Ca întotdeauna, o văd în ea pe Aileen: același păr blond tuns scurt și ten pistruiat.

— Bună, Jukka, îmi spune ea. Mă bucur să te văd.

— Și eu, răspund, surprinzându-mă atât pe mine, cât și pe simbiot cu sinceritatea aceea.

— A telefonat Aileen, zice Sue. Ar trebui să sosească în câteva minute.

Înapoia ei, îl văd pe Malcolm care mă privește. Îi fac cu ochiul și el chicotește.

— Malcolm m-a scos din minți, oftează Sue. Crede că acum poate zbura cu un înger. E grozav cum crezi că poți face orice când ai șase ani.

— Aileen a rămas tot așa, spun eu.
— Știu.
— Vine! strigă Malcolm brusc.
Ne grăbim în grădina din spate și o urmărim cum coboară.

Îngerul este mare, chiar mai mare decât mă așteptasem din lifecasturi. Epiderma lui este sticlă transparentă, fluidă; aripile sunt negru-tăciune. Fața și trunchiul sunt cioplite grosolan, ca o sculptură nefinisată.
Iar înăuntrul pieptului său, captivă ca o insectă în chihlimbar, dar zâmbind, se află Aileen.
Coboară lent. Jetul de aer descendent al ventilatoarelor micronice din aripile îngerului smulg petale din crizantemele lui Sue. Se așază ușor pe iarbă. Carnea din sticlă se revarsă în lături și Aileen pășește afară.
O văd pentru prima oară de când a plecat. Costumul-de-mercur este un halo în jurul ei; o face să semene cu un cavaler. Trăsăturile îi sunt mai bine conturate acum și este bronzată. Fancasturile de pe Q-net susțin că, alături de gadgeturile cool, soldații Corpurilor Zeicid sunt supuși unei refaceri ADN. Ea rămâne totuși Aileen a mea: păr blond-închis, pomeți proeminenți și ochi verzi care par mereu să provoace. Aileen a mea, lumina soarelui.

Nu pot decât să mă holbez la ea. Îmi face cu ochiul, apoi își îmbrățișează mama, fratele, pe Craig. După aceea vine spre mine și simt costumul-de-mercur bâzâind. Îmi atinge obrazul cu buzele.

— Jukka, rostește ea. Ce cauți aici?

— Bleah, terminați cu pupatul! zice Malcolm. Aileen îl ridică în brațe.

— Nu ne pupăm, spune ea. Ne salutăm. Surâde: Am auzit că vrei să-mi cunoști îngerul.

Chipul lui Malcolm se luminează. Sue o apucă însă strâns de mână pe Aileen.

— Întâi la masă, anunță ea. Joaca – după aceea. Aileen izbucnește în râs.

— Acum știu că sunt acasă.

Aileen mănâncă cu poftă. Și-a schimbat armura cu blugi și un tricou și arată mai mult ca fata pe care mi-o reamintesc. Mă surprinde privind-o și-mi strânge mâna pe sub masă.

— Nu-ți face griji, îmi spune. Sunt reală. Nu răspund nimic și-mi trag mâna.

Craig și Sue schimbă priviri, iar simbiotul mă îndeamnă să spun ceva.

— Bănuiesc așadar că v-ați hotărât să stați de partea asta a Zidului? Mă conformez.

Sue încuviințează.

— Eu nu plec nicăieri. Tata a construit casa asta și rămânem aici, indiferent de zeii fugari. În plus, calculatorul ăla pare să ne protejeze bine.

— Fesu, zic eu. Ea râde.

— Nu m-am obișnuit niciodată cu numele ăsta. Știu că l-au construit flăcăii ăia tineri, dar de ce au trebuit să-i spună Fesu?

Strâng din umeri.

— Este o glumă de fraier, un acronim recursiv: Fesu Este Supra Uman. Multe majuscule. De fapt, nu-i chiar așa amuzant.

— Mă rog… Oricum, cu voia lui Fesu, vom sta pe cât de mult vom putea.

— Asta-i bine.

Și o tâmpenie, gândesc în sinea mea.

— I-o chestie scoțiană, ai putea spune. Încăpățânare, intervine Craig.

— Și finlandeză, completez eu. Nu cred că părinții mei intenționează să plece undeva prea curând.

— Vezi, am știut dintotdeauna că noi aveam ceva în comun, spune el, deși simbiotul mă anunță că surâsul lui nu este autentic.

— Auziți, zice Aileen, din câte știu, Jukka nu este fiica voastră. Și eu abia m-am întors dintr-un război.

— Ia zi, cum *a fost* războiul? întreabă Craig. *Provocare*, spune simbiotul. Mă simt stingherit. Aileen zâmbește trist.

— O mizerie, zice ea.

— Prin anii nouăzeci, un amic de-al meu a luptat în Irak, spune Craig. *Aia* a fost mizerie. Sânge și mațe. În ziua de azi nu-s decât mașini

și tocilari. Și mașinile nici măcar nu te pot ucide. Ce fel de război-ăla?

— Nu am voie să discut despre asta, zice Aileen.

— Craig, rostește Sue. Nu acum!

— Întrebam și eu... spune Craig. Aveam prieteni în Inverness și cineva cu molima l-a transformat într-un joc gigantic de Tetris. Aileen a fost în război și știe cum este. Am fost îngrijorați. Voiam numai să știu.

— Dacă ea nu vrea să vorbească despre război, n-o să vorbească, zice Sue. Acum i-acasă. Las-o-n pace!

Mă uit la Craig. Simbiotul îmi spune că-i o greșeală. Îi spun să-și țină fleanca.

— Are și ea dreptate, rostesc eu. Este un război rău. Mai rău decât o știm. Și ai și tu dreptate, agenții molimei-zeilor nu pot ucide. Dar zeii o pot face. IA-urile recursiv optimiste nu omoară oameni. Ciborgii ucigași omoară oameni.

Craig se încruntă.

— Și-atunci, întreabă el, cum se face că nu ești și tu-acolo, dacă crezi că-i așa de rău?

Privirea lui Malcolm trece de la sora lui la tatăl lui vitreg. *Confuzie.*

Lacrimi.

Pun furculița pe masă. Brusc, mâncarea și-a pierdut gustul.

— Eu am avut molima, vorbesc încet. Sunt

descalificat. Am fost unul dintre tocilari.

Aileen se ridică în picioare și ochii ei sunt ai unei Furii.

— Cum îndrăznești?! strigă ea la Craig. Habar n-ai despre ce vorbești. Habar n-ai! Din casturi nu poți să pricepi. Fesu nu vrea să-ți arate. E rău, e foarte rău. Vrei să-ți spun cât e de rău? O să-ți spun!

— Aileen... încep eu, dar îmi face semn să tac.

— Da, Inverness era ca un joc gigantic de Tetris. Tocilarii și mașinile au făcut-o. Și de-aia i-am omorât. Și mai știi ce-am văzut? Prunci! Prunci cu molima-zeilor. Pruncii sunt cruzi. Pruncii știu ce vor: mâncare, somn și să nu simtă nicio durere. Iar molima-zeilor le dă asta. Am văzut o femeie care-nnebunise, zicea că-și pierduse pruncul și nu-l mai putea găsi, deși noi vedeam că era însărcinată. Îngerul meu s-a uitat la ea și-a spus că avea o gaură-de-vierme în pântec, că pruncul era într-un mic univers personal. Și-n ochii ei era o privire... o privire...

Glasul i se frânge. Se năpustește afară din cameră în aceeași clipă în care Malcolm începe să plângă. Fără să mă gândesc, ies după ea.

— Doar întrebam și eu... îl aud pe Craig rostind în timp ce trântesc ușa în urma mea.

O găsesc în grădina din spate, stând pe pământ, lângă înger, cu o mână trecută în jurul piciorului său, și simt un val de gelozie.

— Te deranjează dacă mă așez? o întreb.

— Dă-i drumul, dacă există vreun petic liber de iarbă. Zâmbește șters. I-am speriat pe toți destul de rău, nu-i așa?

— Cred că da. Malcolm încă mai plânge.

— Chestia-i… Nu știu. A izbucnit pur și simplu din mine. Și dup-aia mi-am spus că nu contează dac-aude și el, că el joacă tot timpul jocurile alea cu chestii mult mai nasoale… că n-o să conteze. Sunt atât de proastă!

— Cred că problema a fost faptul că ai zis-o chiar *tu,* rostesc cu încet. În felul ăsta i s-a validat autenticitatea.

Suspină.

— Ai dreptate. Sunt o cretină. N-ar fi trebuit să-l fi lăsat pe Craig să mă-ntărâte în felul ăla, dar am avut o situație grea în nord și când l-am auzit luând-o peste picior…

— E-n regulă.

— Știi ceva? zice ea. Ți-am dus dorul. Tu le dai lucrurilor un înțeles.

— Mă bucur că cineva gândește așa.

— Haide, spune Aileen ștergându-și obrajii. Hai să ne plimbăm sau, și mai bine, hai la pub. Tot mi-e foame. Și mi-ar prinde bine să beau ceva. E prima mea permisie și încă sunt trează. Sergent Katsuki m-ar renega dac-ar afla.

— Să vedem ce putem face-n privința asta, replic și pornim împreună către port.

Nu știu dacă o fată ca Aileen ar fi fost vreodată interesată de un tip ca mine, dacă n-aș fi fost cândva zeu.

Cu doi ani în urmă. Cantina universității. Încerc să mă readaptez la culorile spălăcite ale lumii reale. Sunt singur. Apoi trei fete se așază la masa vecină. Drăguțe. Gălăgioase.

— Vorbesc serios, spune cea cu jachetă în culori pastelate și interfață Fesu de forma Salut-Pisicuțo, vreau s-o pun c-un post. Ia uitați-vă! Fetele se strâng în jurul ecranului-ceață. Există un cast numit Postcoit. Sex cu zei. Tipa asta-i un fel de *fană* a lor. Îi urmărește peste tot. Mă refer numai la cei *cool,* la cei care nu-s instabili.

Urmează o clipă de tăcere respectuoasă.

— Uau! zice a doua fată. Dintotdeauna crezusem că asta-i o legendă. Sau un fel de chestie porno regizată.

— Se pare că nu, comentează a treia.

În zilele astea extazul tocilarilor seamănă cu gripa: poate fi molipsitor. Molima-zeilor este un program de conexiune volițională, recursiv autoperfecționabil și autoreproducător. Un geniu care vine la tine, își stabilește căminul în mașinăria din jurul tău și-ți spune că unica lege trebuie să fie: fă orice vrei. Te dă peste cap, dă-i al naibii de sexy.

— Serios, spune prima fată, nu-i de mirare că

tipii care-au scris Fesu erau toți *tipi.* Chestia nu-i decât alt penis. N-are treabă cu sexualitatea feminină. Vreau să spun că-n toată vraja cu volițiune colectivă nu există *absolut* niciun punct de vedere feminist. Serios!

— Dumnezeule! zice a doua fată. Ala de-acolo. Vreau s-o pun cu el… ă-ă-ă… cu ea. Cu creatura… Cu *toți* laolaltă. Zău că vreau!

— Ba n-o vrei, îi spun.

— Pardon? Se uită la mine de parcă tocmai a călcat în ceva neplăcut și vrea să se șteargă. Este-o conversație privată.

— Sigur că da. Voiam doar să spun despre castul acela că-i o contrafacere. Iar în locul vostru n-aș dori să mă-ncurc deloc cu post-ii.

— Vorbești din experiență? Te-a mușcat de puță vreo fată post?

Pentru prima dată sunt recunoscător că am nevoie de simbiot; dacă i-aș ignora șoaptele, fața ei n-ar fi decât o mască opacă pentru mine.

Celelalte fete chicotesc nervos.

— Da, răspund. Am fost unul.

Ele se ridică la unison, mă privesc pentru o secundă și se îndepărtează.

Măști, mă gândesc. *Măști.*

Peste un moment sunt întrerupt din nou.

— Îmi pare rău, zice a treia fată. Realmente, îmi pare foarte, foarte rău. Ele nu-s de fapt

prietenele mele, doar suntem, colege de curs. Mă numesc Aileen.
— E-n regulă, îi spun. De fapt, nu m-a deranjat.
Aileen se așază pe colțul mesei și, de fapt, nu mă deranjează nici asta.
— Cum a fost? se interesează ea.
Ochii ei sunt foarte verzi. *Întrebătoare,* spune simbiotul. Și-mi dau seama că doresc cu disperare ca el să zică altceva.
— Chiar vrei să știi? o întreb.
— Da.
Îmi examinez mâinile.
— Am fost un hacuantic, încep fără grabă, un hacker cuantic. Și când a ieșit codul-sursă pentru Fesu, am meșterit prin el, aproape ca orice *geek* de pe planetă. Așa mi l-am compilat pe al meu personal: propria mea IA sclavă prietenoasă, un sistem superțintă asigurat împotriva greșelilor de utilizare, conceput doar pentru a mă transforma dintr-un boț de carne într-un Nou Zeu Jack Kirby, nu pentru a face rău cuiva. Cel puțin, așa m-a anunțat.
Mă strâmb.
— Sistemul meu nervos extern a preluat grupul de super-calculatoare al Universității Tehnologice din Helsinki în vreo treizeci de secunde. După aceea a devenit destul de nașpa.
— Dar ai reușit, rostește Aileen cu ochii larg

deschiși.

— Pe atunci Fesu încă își permitea să fie blând. Steaua-de-mare a intervenit înainte să se fi consemnat vreun mort irecuperabil. Mi-a cauterizat IA ca pe un cancer informatic și m-a măturat înapoi în…

Dau un spectacol întreg, examinându-mă.

— În chestia asta, cred.

— Uau! zice Aileen, cu degetele subțiri încremenite pe o ceașcă de espresso cu lapte.

— Da, încuviințez. Cam asta am spus și eu.

— Și cum te simți acum? A durut? Îi duci dorul? Râd.

— De fapt, nu-mi amintesc mai nimic din cele întâmplate. Fesu a amputat multe amintiri. Și-au fost și unele leziuni.

Înghit un nod.

— Sunt… Mai mult sau mai puțin, este o formă blândă de autism: sindromul Asperger. Nu mai descifrez prea bine reacțiile oamenilor.

Îmi scot tichia.

— E destul de urât.

Îi arăt simbiotul de la ceafă. Ca majoritatea mașinilor Fesu, seamănă cu o stea-de-mare.

— Este un simbiot. Îmi interpretează reacțiile oamenilor. Îl atinge lin și o simt. Simbiotul mapează informațiile tactile cu o rezoluție mult superioară epidermei și simt contururile complexe ale vârfurilor degetelor lui Aileen lunecând pe suprafața lui.

— Mie mi se pare chiar frumos, spune ea. Este ca o bijuterie. E cald! Ce altceva mai face? E ca… o interfață Fesu? În capul tău?

— Nu. Îmi scanează permanent creierul. Se asigură că entitatea care am fost nu se-ascunde acolo. Râd. Sunt un lucru de căcat: un zeu prăbușit.

Aileen zâmbește. *Este un zâmbet foarte frumos,* spune simbiotul. Nu știu dacă nu-i părtinitor, fiindcă este mângâiat.

— Trebuie să recunoști că sună destul de cool, zice ea. Sau povestești asta tuturor fetelor?

În seara aceea, mă duce la ea acasă.

Mâncăm pește și cartofi prăjiți în Smuggler’s Den. Aileen și cu mine suntem unicii clienți; proprietarul pubului este un bătrân care o întâmpină spunându-i pe nume. Mâncarea este artif și mi se pare prea unsuroasă, dar Aileen pare s-o savureze și o face să alunece pe gât cu o halbă de bere.

— Cel puțin nu ți-ai pierdut apetitul, comentez.

— Antrenamentele din Deșertul Gobi te-nvață să duci dorul mâncării, spune ea și inima îmi tresaltă când o văd cum își dă o șuviță de păr peste cap. Celulele mele epidermice pot face fotosinteză. Chestii pe care nu le afli din fancasturi. E teribil… Te simți mereu flămând,

dar nu te lasă să mănânci. Pe de altă parte, te face incredibil de alert. O să fac pipi de o culoare ciudată tot weekendul, fiindcă vor ieși nanoboții.

— Mulțumesc că mi-ai împărtășit chestia asta.

— Îmi pare rău… Așa vorbesc soldații.

— Te simți într-adevăr altfel, îi spun.

— Tu nu te simți.

— Dar eu sunt. Sorb din halbă, sperând că simbiotul mă va lăsa să mă-mbăt. Eu *sunt* altfel.

Suspină.

— Îți mulțumesc c-ai venit. Mă bucur să te văd.

— E-n regulă.

— Nu, vorbesc serios, înseamnă mult pentru mine, am…

— Aileen, te rog!

Aș vrea să blochez simbiotul. Îmi spun că nu știu ce gândește ea.

Onestitate.

— Nu trebuie s-o faci. Golesc halba. De fapt, mă-ntrebam o chestie… M-am gândit mult la asta. Am avut timp la dispoziție. Vreau să zic că…

Cuvintele mi se încleiază în gură.

— Zi! mă-ndeamnă Aileen.

— Nu există niciun motiv pentru ca tu *să fii nevoită* să faci asta, să mergi și să te lupți cu monștri, decât dacă…

Mă înfiorez înaintea gândului, chiar și acum.

— Decât dacă ai fi fost atât de furioasă pe mine, încât furia te-a împins să mergi și să ucizi creaturi… creaturi care sunt așa cum am fost eu.

Aileen se ridică.

— Nu, n-a fost asta, zice ea. N-a fost deloc asta!

— Te-am auzit. Nu-i nevoie să strigi. Strânge puternic din ochi.

— Deconectează-ți blestematul de simbiot și vino cu mine.

— Unde?

— Pe plajă, s-aruncăm pietre.

— De ce? întreb.

— Pentru c-așa simt nevoia.

Mergem pe plajă. Este însorit, așa cum n-a fost de câteva luni. Uriașul Fesu care plutește în apropierea orizontului, o stea-de-mare cu diametrul de un kilometru și jumătate, poate să aibă vreo legătură cu asta.

Umblăm în lungul liniei trasate de surf. Aileen aleargă înainte, jucându-se cu valurile.

Între două pontoane este un loc plăcut, cu multe pietre rotunde și plate… Aileen ia câteva, zvâcnește din braț și, cu o aruncare de expert, trimite una care saltă pe valuri.

— Haide. Încearcă și tu.

Încerc. Piatra zboară într-un arc înalt, cade și

dispare în apă. Nici măcar nu plescăie.

Râd și mă uit la ea. Chipul lui Aileen este iluminat de strălucirea îndepărtatei stele-de-mare, amestecată cu razele soarelui. Pentru o clipă seamănă leit cu fata care m-a adus aici ca să petrec Crăciunul cu părinții ei.

Apoi Aileen începe să plângă.

— Îmi pare rău, spune ea. Voiam să-ți zic înainte de a fi venit. Dar n-am putut...

Se prinde de mine. Valurile ne clipocesc la picioare.

— Aileen, te rog, zi-mi ce s-a-ntâmplat. Știi că nu-mi pot da seama de fiecare dată.

Se așază pe nisipul umed.

— Ții minte ce i-am spus lui Craig? Despre prunci? ...

— Da.

Înghite un nod.

— Înainte de a te fi părăsit, spune ea, am născut.

*

La început, cred că-i vorba doar despre sex făcut din milă. Nu mă deranjează; am mai avut parte de așa ceva, atât înainte, cât și după scurta mea perioadă de Zeitate. Însă Aileen rămâne. Pregătește micul dejun. Dimineața mă însoțește la campus, ținându-mă de mână, și râde de spamivorii care urmăresc pictograme publicitare pe stradă, învolburându-se ca niște frunze multicolore

purtate de vânt. Drept cadou de ziua ei de naștere, îi cresc o interfață Fesu din simbiotul meu: seamănă cu o buburuză. Ea îi spune Domnul Gândăcel.

Dau dovadă de slăbiciune; asta-i tot ce trebuie ca să mă-ndrăgostesc.

Iarna aceea trece repede în Prezzagard. Găsim un apartament în care să locuim împreună în satul vertical Stiva și-l achit cu scripting de hacker.

Iar apoi, într-o dimineață, patul ei este gol și Domnul Gândăcel stă pe pernă. Obiectele ei de toaletă au dispărut din baie. Le sun pe prietenele ei, trimit boți în rețelele locale de *subveghere peer-to-peer.* N-a văzut-o nimeni. Petrec două nopți, inventând coșmaruri. Are un amant? Am făcut ceva greșit? Simbiotul nu-i infailibil și există momente când mă îngrozește să nu spun ceva greșit, pur și simplu accidental.

Ea se întoarce în dimineața celei de-a treia zile. Deschid ușa și este acolo, palidă și ciufulită.

— Unde ai fost? o întreb.

Pare atât de pierdută, încât doresc s-o iau în brațe, dar mă împinge în lături.

Ură, spune simbiotul. *Ură.*

— Îmi pare rău, spune ea și lacrimile i se rostogolesc pe obraji. Am venit doar ca să-mi iau lucrurile. Trebuie să plec.

Încerc să rostesc ceva, că nu înțeleg, că putem rezolva problema, că nimic nu poate fi atât de rău, încât să nu-mi poată spune despre ce-i vorba și, dacă-i vina mea, voi rezolva problema. Vreau să pledez. Vreau să implor. Însă ura este o aură învăpăiată în jurul ei, care mă amuțește, și privesc tăcut cum dronele Fesu îi îndepărtează viața.

— Nu-mi cere să explic, rostește ea din prag. Ai grijă de Domnul Gândăcel.

După ce pleacă, îmi vine să-mi smulg simbiotul din țeastă. Vreau ca viermele negru care se ascunde în mintea mea să iasă și să preia din nou controlul, să mă facă un zeu mai presus de durere, iubire și ură, un zeu care să poată zbura. Lucrurile se încețoșează o vreme. Cred că încerc să deschid fereastra și să plonjez de la trei sute de metri, însă Fesu din pereți și din sticlă nu mă lasă; crudă este lumea aceasta pe care am creat-o noi, o lume iubitoare și nemiloasă care nu ne va îngădui să ne facem singuri vreun rău.

La un moment dat, simbiotul mă trimite la culcare. O face din nou când mă trezesc, după ce încep să sparg lucruri. Și iarăși, până se instaurează un soi de reflex pavlovian.

După aceea petrec nopți lungi, călătorind prin imaginile din memoria cache a Domnului Gândăcel; încerc să înțeleg ce s-a întâmplat și utilizez simbiotul pentru a potrivi, după

șabloane, sentimente din feliile vieții noastre împreună. Nu există însă nimic care să nu fi fost decis, nimic care să dăinuie și să supureze. Poate însă că eu pricep totul în mod greșit.

Este ceva ce s-a mai întâmplat, îmi spun. Ating cerul și mă prăbușesc. Nimic nou.

Așa că umblu ca un somnambul. Termin facultatea. Mă angajez. Scriu scripturi pentru Fesu. Uit. Îmi spun că am depășit momentul.

Apoi Aileen îmi telefonează și iau primul tren spre nord.

Îi ascult bătăile inimii, încercând să-i înțeleg cuvintele. Se rostogolesc prin mintea mea, prea grele ca să le pot prinde.

— Aileen… Isuse, Aileen…

Zeul care se ascunde în mintea mea, în părțile moarte, în celulele mele, în ADN-ul meu… Brusc, îmi vine să vomit.

— La început n-am știut ce se-ntâmplă, spune Aileen cu glas sec și lipsit de orice intonații. Mă simțeam ciudat. Doream doar să fiu singură, undeva sus și foarte departe. Așa că m-am dus într-un apartament pustiu din Vârful-stivei – unul dintre cele proaspăt-crescute – ca să-mi petrec noaptea și să mă gândesc. Apoi mi s-a făcut foame rău. Vreau să-ți zic – foame, rău… rău. Așa că am mâncat artifuri, multe, multe de tot. După aceea a-nceput să-mi crească burta.

Grație lui Fesu, contracepția este starea prestabilită, dacă nu-ți dorești *cu adevărat* un copil. Fusese însă o noapte din Pittenweem, imediat după Crăciun, în spatele Zidului, unde sporii Fesu care ticsesc aerul în Prezzagard sunt puțini. Și am putut vedea cum se întâmplase, cu sământa-zeului din creierul meu operându-mi celulele, creând minuscule mașini moleculare, mult mai mici decât sperma, care să poarte ADN cu cod sursă și să-l îngroape în Aileen.

— N-am simțit ceva anormal. N-a existat nicio durere. M-am întins, am pierdut apa și el pur și simplu s-a târât afară. A fost ființa cea mai frumoasă pe care o văzusem vreodată, zâmbește ea. Avea ochii tăi și niște degețele mici… mici de tot. Toate aveau unghii absolut perfecte. S-a uitat la mine și a surâs. Mi-a fluturat din mână. Ca și cum… ca și cum ar fi decis că nu mai avea nevoie de mine. Apoi pereții s-au *deschis* pur și simplu, iar el a zburat. Pruncul meu… A zburat!

Mecanismul de identificare pe care-l folosisem pentru a controla sământa-zeului fusese pur și simplu ADN-ul meu. Nu mă gândisem că acolo exista o fisură. Putea face ca voliţiunea mea să devină a lui. Să se reinventeze. Și odată ce făcea asta, se putea modifica oricât de mult ar fi avut chef. Putea să-și crească și aripi, dacă dorea.

O prind în brațe pe Aileen. Amândoi suntem uzi și tremurăm, dar nu-mi pasă.

— Iartă-mă... Atunci am venit să-ți spun, zice ea. Și l-am văzut privindu-mă iarăși. Prin ochii tăi... A trebuit să plec.

— Atunci te-ai înrolat în Corpuri. Suspină.

— Da. M-a ajutat. Făceam ceva... era nevoie de mine...

— Și eu aveam nevoie de tine.

— Știu. Îmi pare rău.

Furia îmi urcă prin gâtlej.

— Și merge? Îi înfrângeți pe superprunci și pe lorzii-ntunecați? Asta te face fericită?

Tresare și se desprinde de mine.

— Vorbești de parc-ai fi Craig.

— Păi, și ce-ar trebui să spun? Îmi pare rău de copil, *dar n-a fost vina ta.* Nici a mea.

— Tu ai... își duce mâna la gură. Iartă-mă, n-am vrut să spun asta. N-am vrut să spun asta!

— Întoarce-te la ispășirea ta și lasă-mă-n pace.

Încep să alerg în lungul țărmului, fără să mă îndrept undeva anume.

Îngerul mă așteaptă pe țărm.

— Salut, Jukka, spune el. Mă bucur să te revăd.

Ca întotdeauna, glasul este androgin și plăcut. Îmi gâdilă ceva din creier. Este glasul lui Fesu.

— Salut.

— Te pot ajuta?

— Nu prea. Decât dacă ai vrea s-o abandonezi. S-o faci să-nțeleagă.

— Nu pot interveni în deciziile ei, rostește îngerul. Asta nu este treaba mea. Eu doar vă dau, ție și ei, ceea ce doriți sau ceea ce ați dori dacă ați fi mai inteligenți. Aceasta este superținta mea. Știi bine.

— Ești un ipocrit nemernic! Volițiunea colectivă a omenirii spune că ea trebuie să se ducă și să se lupte cu monștri? Și probabil să și moară cu-ocazia asta? Ar trebui să *fie formatoare de caracter…* sau așa ceva?

Îngerul nu zice nimic, dar acum m-am ambalat.

— Iar eu nu pot nici măcar să fiu sigur că-i chiar decizia lui Aileen. Asta… chestia asta din capul meu ești tu! Ai fi putut lăsa sămânța-zeului să scape, doar ca s-o rănești pe Aileen îndeajuns ca s-o determini să se-nroleze în escadronul vostru kamikaze-nsângerat. Și sunt șanse foarte bune ca tu să fi știut că eu aveam să vin aici și să urlu la tine și că nu există nimic ce aș putea face ca s-o opresc. Sau există? Îngerul cade pe gânduri.

— Dacă aș fi putut face asta, lumea ar fi fost deja perfectă, își lasă capul din sticlă pe un umăr. Dar poate că există cineva care dorea ca tu să fii aici.

— Nu-ncerca să mă aiurești cu psihologia!

Furia se revarsă din mine ca un torent. Lovesc cu pumnii în pieptul îngerului. Pielea lui se deformează ca un balon de săpun.
— Jukka!
Glasul răsună de undeva de foarte departe.
— Jukka, Oprește-te, spune Aileen. Încetează, idiotule!
Mă smucește și mă răsucește cu o forță căreia nu mă pot împotrivi.
— Uită-te la mine! N-a fost Fesu. N-ai fost tu. N-a fost pruncul. Am fost *eu!* Eu vreau să fac asta. De ce nu mă lași?
O privesc și ochii mi se umplu de lacrimi.
— Pentru că eu nu pot să vin cu tine.
— Băiețaș prost ce ești, îmi spune și, de data asta, acum ea mă ține în timp ce plâng, pentru prima dată de când am încetat să fiu zeu. Băiețaș prost, prost de tot…

După un timp, lacrimile îmi secătuiesc. Stăm pe o stâncă și privim apusul. Mă simt amețit și pustiit.
— Poate că ar fi fost mai ușor dacă nu mi-ai fi telefonat, oftez.
Ochii lui Aileen se măresc.
— Ce vrei să spui? Păi, nici nu ți-am telefonat. Crezusem c-a făcut-o Craig. Ar fi fost tipic pentru el. Ca să m-oprească să mă-ntorc.
Apoi vedem pruncul.
Nu are niciun fir de păr, este gol și trandafiriu,

iar din buric îi atârnă un cordon ombilical argintiu, subțire ca un fir de păr. Ochii îi sunt verzi ca ai lui Aileen, dar are privirea mea. Plutește în aer și aproape că atinge apa cu degețelele lui perfecte de la picioare.

Pruncul se uită la noi și râde; sunetul este precum al unor zurgălăi de argint. Gura lui este plină de dințișori aidoma mărgăritarelor.

— Nu te mișca, spune Aileen.

Îngerul înaintează spre prunc. Mâinile lui explodează în tufișuri fractale de brice. Un tun de sticlă i se formează în piept. Sfere micuțe de lumină, puncte cuantice pompate cu energie, țâșnesc către prunc.

Pruncul râde din nou. Întinde mânuțele și *strânge* pumnișorii. Văzduhul – poate spațiul și timpul – vibrează și se răsucește. Apoi îngerul dispare și pruncul nostru ține o sferă mica din sticlă, ca un glob prespapier plin cu fulgi de zăpadă.

Aileen mă prinde de braț.

— Nu te-ngrijora, șoptește ea. Fesu cel mare din cer trebuie să fi văzut ce s-a-ntâmplat. Va face ceva. Stai calm.

— Copil rău ce ești, vorbesc eu încet. Ai stricat îngerul lui mami.

Pruncul se încruntă. Pot vedea furia cosmică clocotind îndărătul frunții roz, plină de cute.

— Jukka… zice Aileen, dar o întrerup.

— Tu știi doar cum să *ucizi* zei. Eu știu cum să

vorbesc cu ei.

Mă uit la... *fiul* meu, mă anunță micul apendice zbârcit dintre picioarele lui, și fac un pas spre el. Îmi amintesc cum este să deții toată puterea din lume. Este însoțită de nevoia de a face lucrurile perfecte.

— Știu de ce ne-ai adus aici, îi spun. Vrei să fim împreună, nu-i așa? Mami și tati.

Mă las într-un genunchi și-mi privesc fiul în ochi. Sunt în apă și atât de aproape de el, încât îi pot simți căldura pielii.

— Știu și ce gândești. Am fost și eu acolo. Ne-ai putea dezintegra. Ne-ai putea reconstrui mințile. Ne-ai putea *face* să vrem să fim împreună, să fim cu tine. Mă opresc și-i ating nasul cu degetul arătător: Dar nu merge așa. N-ar fi perfect. N-ar fi corect. Suspin: Crede-mă, știu. Mi-am făcut-o mie. Însă tu ești ceva nou, tu poți s-o faci mai bine.

Îl scot pe Domnul Gândăcel din buzunar și-l întind fiului meu. Îl înhață și-l bagă în gură. Inspir adânc, însă el nu mușcă.

— Vorbește cu gândăcelul, îi spun. El o să-ți spună cine suntem noi. După aceea vino înapoi.

Pruncul închide ochii. Apoi chicotește, cu gura plină de o IA în formă de insectă, și-mi atinge nasul cu o mânuță.

O aud pe Aileen icnind. Un armăsar galopează ca fulgerul prin creierul meu, cu tunetul

uruindu-i pe urme.

Mă trezesc picături care-mi cad pe față. Deschid ochii și văd chipul lui Aileen profilat pe cerul întunecat. Plouă.

— Ești bine? întreabă ea, cu ochii aproape înlăcrimați, ținându-mi capul în poală. Ticălosu-ăla mic!

Ochii i se lărgesc. Și, deodată, în mintea mea este o tăcere, o deplinătate. Văd uimirea din ochii ei.

Aileen întinde mâna. Simbiotul meu stă în palma ei. Îl iau și-l răsucesc între degete. Îmi iau avânt și-l arunc în mare. Ricoșează de trei ori pe suprafața apei, apoi dispare.

— Mă-ntreb de unde-l mai ia.

Jay Lake & Ruth Nestvold - Canadianul aproape reîntors din stele

În ultimii doi ani, noul și foarte prolificul autor **Jay Lake** pare să fi publicat texte scurte aproape peste tot – în *Asimov’s Science Fiction, Interzone, Strange Horizons, The Third Alternative, Aeon, Postscripts, Electric Velocipede* și în multe alte reviste. El a produs destule proze pentru a publica deja patru culegeri, deși și-a început cariera de numai câțiva ani: *Greetings from Lake Wu, Green Grow the Rushes-Oh, American Sorrows* și *Dogs in the Moonlight.* Este coeditor, cu Deborah Layne, al prestigioasei serii de antologii *Polyphony* și a mai editat antologiile *All-Star Zeppelin Adventure Stories*, cu David Moles, și *TEL: Stories.* În anul 2004 a obținut Premiul John W. Campbell pentru „cel mai bun autor nou”. A publicat cinci romane dintre care cel mai recent este *Mainspring.*

Ruth Nestvold este o autoare nouă, care a absolvit Clarion West și a publicat în *Asimov’s Science Fiction, Strange Horizons, Realms of Fantasy, Andromeda Spaceways Inflight Magazine, Futurismic, Fantastic Companions* și în alte reviste. Fostă profesoară de literatură engleză, ea conduce în prezent o mică afacere de software în Stuttgart.

Cei doi își combină forțele pentru a ne oferi o

poveste surprinzătoare în care este vorba despre exact ceea *ce spune* titlul.

*

Kelly MacInnes era frumoasă, mult mai frumoasă decât mă așteptasem. Avea acel soi de frumusețe blondă, viguroasă, pe care o asociez cu regiunile din nordul Midwest-ului. Sau, în cazul ei, cu preria canadiană.

Stăteam unul lângă celălalt, cu privirile pierdute de-a curmezișul Emerald Lake, unul dintre micile lacuri de munte care împodobesc vestul Americii de Nord, încadrat de priveliștea brazilor Douglas, a pinilor de Georgia și a piscurilor de granit înfipte în cerul plin de ecouri al zilei de vară. Pe la jumătatea lacului, apa se scurgea într-o depresiune vizibilă, de parcă asupra ei ar fi fost plasată o greutate uriașă. Groapa, cu un diametru de vreo doisprezece metri și cu o adâncime de trei, avea fundul perfect plat și marginile în pantă abruptă, ca un imens dop de sticlă răsturnat. Apăruse cu trei luni în urmă, la cinci zile după misteriosul telefon dat acasă de Nick MacInnes – despre care se crezuse că era mort de mai mulți ani.

Moment în care văduva lui Nick lăsase imediat totul baltă și venise aici, în Parcul Național Yoho din întunecata Columbie Britanică.

— Nu pare naturală.

Spusesem o platitudine, dar nu aveam prea multe opțiuni. La urma urmelor, eram un intrus, un agent din Statele Unite venit să investigheze convorbirea telefonică, adâncitura – și pe doamna MacInnes.

— Nu e naturală, mi-a răspuns ea. La două săptămâni după ce a apărut, toți peștii din lac au ajuns pe mal, sau au plecat în susul apei.

Puteam să-mi imaginez mirosul de putreziciune. În paradisul acela montan, o asemenea duhoare părea imposibilă. Aerul avea savoarea pătrunzătoare a zăpezii de pe pini, mireasma dură de piatră udă, puritatea desăvârșită a Munților Stâncoși din Canada.

Dar acolo se petrecuseră mai multe lucruri imposibile. Văzusem rapoartele primite de la sateliții de urmărire – NORAD, NASA, ESA, ba chiar și niște date furnizate de Chinezi. Adâncitura apăruse, peștii, muriseră – *ceva* se întâmplase – dar nu exista nicio dovadă a unei reîntoarceri, nicio dovadă a vreunui eveniment neașteptat. Doar o gaură în lacul din fața mea.

Și un apel telefonic care n-ar fi trebuit să existe, primit de la un bărbat pierdut în spațiul interstelar.

— Spuneți că soțul dumneavoastră v-a cerut să veniți aici. Înaintea mea, toată lumea îi mai pusese aceeași întrebare: RCMP[13], Special

[13] Royal Canadian Mounted Police, Poliţia Federală din Canada.

Branch[14], FBI-ul, înalţii comisari de la Naţiunile Unite. Kelly MacInnes îşi cunoscuse soţul la facultate, unde studiaseră amândoi astrofizica, dar numele ei nu apăruse niciodată pe vreunul dintre articolele lui din reviste sau dintre brevetele lui de invenţie. Dar ei îi puseseră oricum întrebarea.

Iar acum era rândul meu, o făceam în numele NSA[15]. Continuam să nu avem habar ce anume se întâmplase acolo, în lacul acela, dar voiam să fim siguri că nimeni altcineva nu ştia nimic. Primul pas fusese să dăm pe toată lumea afară din parc – cu excepţia lui Kelly MacInnes. Sarcina mea nu consta atât în a obţine informaţii de la ea, cât în a mă asigura că nu i le dădea altcuiva mai înainte, dacă era provocată.

Ea s-a uitat lung la gaura din lac, mormântul gol al soţului ei absent.

— Nu e mort.

Am dat din cap.

— Am citit copiile declaraţiilor – mi-e limpede că sunteţi de această părere. *Sau cel puţin că aşa pretindeţi.* Dar, doamnă MacInnes, nu există nimic care să dovedească că soţul dumneavoastră ar fi supravieţuit plecării sale mai degrabă spectaculoase de pe Pământ, de acum şase ani.

---

[14] Divizie specială din cadrul Scotland Yard.

[15] National Security Agency, Agenţia Naţională de Securitate.

Ea și-a strâns jacheta de flanel ecosez mai bine în jurul trupului, cu privirea plutindu-i către cer. În ciuda strălucirii soarelui, aerul era rece.

— Călătoria ar fi trebuit să dureze mai puțin de o săptămână. Apoi, la șase ani după plecare, m-a sunat și mi-a spus să ne-ntâlnim aici. Și, pe data de 17 aprilie, imediat după ora două și jumătate dimineața, centrul lacului s-a prăbușit în gaură. Asta e tot ce știu, domnule Diedrich.

I-am urmărit privirea, uitându-mă spre cerul zilei de vară. Undeva, dincolo de carapacea de un albastru desăvârșit, exista o explicație pentru ceea ce i se întâmplase lui Nicholas MacInnes.

Mare păcat că cerul nu vorbea în ziua aceea.

Steaua Barnard se află la o distanță de aproape șase ani-lumină față de Soare. E o pitică roșie, care prezintă interes numai datorită poziției sale convenabile în spațiul cosmic din preajmă și a faptului că se deplasează vizibil mai repede decât oricare altul dintre vecinii noștri stelari. Așa stăteau lucrurile până acum șase ani, când Nick MacInnes a hotărât să plece într-acolo.

Cu patru ani înainte de plecare, publicase în *Jurnalul canadian de inginerie și aplicații tehnologice aerospațiale* un articol intitulat

„Propunerea unei metode rentabile de călătorie cu viteză superluminică”. *JEIA TA* era doar cu un pas deasupra publicațiilor în regim de autofinanțare și articolul a pornit-o curând pe drumul către coșul de gunoi al istoriei.

Mă convinsesem de curând că toate exemplarele din volumul XXXVI, numărul 9, fuseseră distruse, alături de toate fișierele de computer, de siturile web, de siturile-oglindă, de înregistrările de rezervă, de plăcile tipografice, de arhivele de microfilme din biblioteci și de orice altceva la care te-ai fi putut gândi. Pentru că, într-o zi frumoasă de primăvară, Nick MacInnes, cândva unul dintre miliardarii comunicațiilor prin telefonie mobilă, a efectuat o lansare dintr-un centru spațial particular, până atunci necunoscut, situat în preria de la est de Calgary, și-a găsit drumul către orbită din vârful unei rachete suplimentare de fabricație rusească, și a făcut ceva care a distrus o porțiune semnificativă din infrastructura electronică a lumii. Moment în care a dispărut într-un flash de toate culorile curcubeului, vizibil de pe o întreagă emisferă a planetei.

În scurtă vreme, s-a aflat că transporta încă patru focoase nucleare rusești, de tip M-2. „Pentru laserele cu declanșare prin explozie”, au spus specialiștii care îl asistaseră pe MacInnes, de parcă restul lumii ar fi fost

cuprins de o îngrijorare excesivă din pricina unor fleacuri.

Trei luni mai târziu, când am revenit la Emerald Lake ca să văd cum stăteau lucrurile cu Kelly MacInnes și cu securitatea parcului, tipii de la Canadian Air Force și de la NASA se reîntorseseră. Forțele Armate Canadiene survolaseră lacul cu o aeronavă Lockheed Orion P-3C AIP în ultima parte a lunii aprilie și aproape toată luna mai.

Atunci, în octombrie, NASA și Agenția Spațială Canadiană montaseră ceva aparatură suplimentară. Renunțaseră la sonarele tractate după ce pierduseră două aparate în copacii care conturau linia malurilor. Sateliții de recunoaștere obținuseră mai multe tipuri de imagini și descoperiseră o anomalie gravitațională pe fundul Emerald Lake. Sau poate că n-o făcuseră. Adâncitura din lac fusese provocată de forța acelei anomalii. Sau poate că nu era așa.

În lac nu exista niciun corp feros, dar pe fund se afla o concentrație de masă, care absorbea razele radar și crea gradienți termali bizari. Au fost elaborate teorii hazardate în privința polimerizării apei, a tensiunilor din lanțurile moleculare, a găurilor negre microscopice, a singularităților temporale și așa mai departe. Existau informații certe referitoare la o creștere a temperaturii în centrul depresiunii,

care s-a accentuat în primele trei săptămâni de monitorizare, înainte de a ajunge la nivelul de circa nouă grade Celsius peste maximul istoric al temperaturii ambientale de la suprafață.

În mod straniu, senzorii la distanță indicau existența gheții pe fundul lacului, în zona adânciturii. Camerele de luat vederi și seturile de instrumente de măsurare trimise la fața locului nu au completat tabloul decât într-o foarte mică măsură – zona anomaliei gravitaționale era întinsă, era inertă și distorsiona profilul termic al lacului.

Însă căutarea unor date suplimentare semnificative era îngreunată de celălalt fapt incontestabil descoperit, pe lângă creșterea temperaturii: contaminarea radioactivă. Toate persoanele care își desfășurau activitatea în zona lacului era expuse acțiunii unor radionuclizi echivalenți cu trei sute de roentgeni pe an, valoare ce depășea de șase ori nivelul admis în Statele Unite. O pătrundere semnificativă în zona de atac a cancerului, și mai ales a leucemiei, dar insuficientă pentru a conduce la apariția imediată a vomei de culoare roz și a căderii părului.

Când am aflat, l-am căutat pe Ray Vittori, șeful de proiect de la Agenția Spațială Canadiană, care răspundea de etapa în curs a investigațiilor. Nu eram fizician, dar mă

ocupam de spionajul tehnologic de ani de zile. Povestea asta puțea.

— Cum naiba n-ați observat așa ceva până acum?

Vittori a clătinat din cap.

— Până acum, Diedrich, aici nu exista așa ceva. E simplu.

Mi-am încrucișat brațele. Am avut impresia că o simt pe Kelly MacInnes zâmbind în spatele meu, dar nu m-am ostenit să mă întorc ca să mă conving că nu mă înșelam. Nu avea încredere în instituțiile guvernamentale, inclusiv în cele din țara ei, și detesta guvernul Statelor Unite.

Așa stând lucrurile, nu mai puteam justifica aducerea echipamentului de scufundare solicitat, a minisubmarinelor și a aparaturii subacvatice în creierii Munților Stâncoși pentru a aduna mai multe date despre adâncitură. Cele deja obținute erau atât de numeroase, încât era nevoie de ani de zile pentru a fi analizate. Dar anomalia nu părea să aibă vreo șansă de a dispărea prea curând. Nivelul radiațiilor nu făcea altceva decât să complice orice raport pe care l-aș fi putut întocmi pentru a solicita sporirea fondurilor alocate pentru strângerea informațiilor.

Avionul Orion s-a întors la vânătoarea de submarine din zonele maritime. Institutele de cercetare și-au reîndreptat atenția asupra altor

probleme. O parte dintre camerele de luat de vederi și dintre senzori au rămas, trimițându-și automat datele la agenția mea din Maryland. În afară de asta, doar sateliții ne mai ofereau informații, alăturându-se echipelor ocazionale de cercetare dispuse să-și vândă sufletele dacă existau clauze care să le garanteze despăgubiri pentru vătămările suferite. Un contingent redus la minimum necesar continua să păzească hotarele parcului, fiind alcătuit, în totalitate, din voluntari care primeau un salariu exorbitant, garantând, în schimb, că nu intenționau să ceară daune în cazul apariției unor semne de boală ce ar fi putut fi puse pe seama radiațiilor.

La căderea primei zăpezi, rămăsesem singurul observator al uluitoarei frumuseți naturale a Parcului Național Yoho și al tot atât de atractivei doamne Kelly MacInnes. Doar eu, dotat cu un dozimetru, cu o barcă joasă și cu o grămadă de timp, după ce toată atenția celorlalți și toate echipamentele dispăruseră.

În liniștea răsunătoare din sala de mese a cabanei, am mâncat tocătură din carne sărată de vită și piersici la conservă. Cea mai grea parte a iernii trecuse, dar era, oricum, al naibii de frig și purtam pulovere pretutindeni – și haine suplimentare când îndrăzneam să ne aventurăm afară.

— Măcar a ales un parc național, am spus, rotindu-mi privirile prin cabana goală.

Pe durata iernii, vizitele mele la Emerald Lake fuseseră din ce în ce mai lungi. În cea mai mare parte a timpului, Agenția mă lăsa de capul meu, de vreme ce era greu să găsească pe altcineva care să urce până acolo, unde exista amenințarea contaminării radioactive. Ca să nu mai vorbim despre distanța care îi repugna oricui.

Și apoi, în locul acela era Kelly. Nick știuse ce face când o alesese pe femeia asta, înzestrată cu lealitatea unei leoaice. Cu toate că, uneori, îmi imaginam că alegerea îi aparținuse mai degrabă femeii.

Ea a zâmbit.

— Un loc liniștit, toate facilitățile în preajmă, eh, domnule Diedrich?

— Eu priveam lucrurile mai ales din punctul de vedere al asigurării securității. E dificil să patrulezi pe un teren particular și să-l ții sub pază.

În spațiile goale din cabană, râsul ei puternic a răsunat mai tare decât ar fi fost firesc.

— Vezi pe cineva încercând să-ți violeze mult lăudatul sistem de pază a acestui loc uitat de Dumnezeu?

M-am strâmbat. Probabil că un psihiatru s-ar fi simțit extrem de bine în compania mea – un spion NSA îndrăgostit de o femeie măritată

care îl ia în râs.

Dar ce minunat era râsul ei.

Mi-am lăsat jos furculița înfiptă într-o bucată de piersică.

— De ce mai *ești* încă aici, în locul ăsta uitat de Dumnezeu?

Kelly încă mai avea o grămadă de bani – ghinioanele lui Nick de pe orbită nu îi secătuiseră bogăția decât într-o foarte mică măsură, chiar și după amenzile incredibile, plătite din averea lui, pentru trafic aerian neautorizat și pentru violarea protocoalelor orbitale. Ar fi putut să vadă ce era cu adâncitura și să plece apoi în Tahiti.

Ea și-a înclinat capul pe o parte.

— Ți-aș putea pune aceeași întrebare, fiind mult mai îndreptățită. Eu îmi aștept soțul, mă asigur că oamenii tăi nu-i distrug șansele de a se reîntoarce. Stau cu ochii pe adâncitură. Dumneata pe cine aștepți, domnule Diedrich? De ce te tot întorci aici?

Nu aveam cum să-i dau un răspuns sincer, nu unul pe care să-l poată accepta.

Topirea zăpezii a fost ca o revelație.

Peticele verzi s-au ivit pe albul până atunci neîntrerupt al peisajului cu puțin înainte de prima aniversare a telefonului dat de Nick MacInnes din stele.

Sărbătorind unul sau altul dintre cele două

evenimente, eu și Kelly am făcut o plimbare până la lac, cu intenția de a verifica adâncitura. Cât fusese iarna de lungă, nu înghețase, în ciuda păturilor de omăt de pe margini și în ciuda faptului că pe toate celelalte lacuri din regiune se așternuseră straturi groase de gheață.

Adâncitura continua să arate aproape la fel ca în ziua când o văzusem pentru prima oară, chiar și cu zăpada din nordul lacului – largă, nefirească, un mister așteptându-și rezolvarea.

Iar cheia stătea alături de mine.

— Știi că, din anumite puncte de vedere, aștept același lucru pe care îl aștepți și tu, am spus, într-un târziu.

Ea a rămas tăcută pentru multă vreme. Eram sigur că mă înțelegea – în timpul pe care îl petrecuserăm împreună în iarna precedentă, între noi se creaseră acele vechi șabloane ale scurtăturilor și ale tăcerilor pe care multe cupluri căsătorite le folosesc pentru a comunica. Abia dacă îmi aduceam aminte de asta din vremea propriului meu mariaj eșuat.

Ea a arătat cu capul către adâncitură.

— Te-ai născut în Statele Unite?

Fără nicio legătură cu discuția de până atunci. Avansaserăm și în această privință. Dar tot nu pricepeam unde voia să ajungă.

— Da.

— Ți-ai petrecut toată viața în echipa

câștigătoare. Habar n-ai cum e să fii canadian, să stai ușă-n ușă cu cel mai mare dintre frații tăi de pe lume.

În fața ochilor noștri a apărut un iepure. L-am urmărit lăsându-și urmele în zăpada rămasă în zonele umbrite.

— Statele Unite, a continuat Kelly, fără să mă privească. Țara lui „noi am făcut-o primii”. Voi ați construit naveta spațială, noi am construit un braț robotic. Canada își aduce un alt fel de contribuție la progres.

Părea să aștepte un răspuns serios. Nu i l-am dat.

— Iar acum, guvernul tău te tot trimite să mă dădăcești. Pentru că bărbații duri care manipulează luminile strălucitoare nu învață nimic, niciodată.

— Nu mă obligă nimeni.

Mi-a aruncat o privire care mă întreba pe cine credeam că duc cu preșul, cu o sprânceană ridicată și cu buzele pline strânse într-un fel de zâmbet.

— Nu, dar știu de ce ești aici. Nu puteți suporta asta, nimeni n-o poate suporta, dar mai ales voi, yankeii. Nu puteți suporta faptul că un canadian a ajuns primul în stele, fără ajutorul vostru.

În parte, avea dreptate. Dar numai în parte.

Cu sau fără glumă, Kelly era îmbucătura în

care îți rupi dinții. A început să-mi spună pe numele mic abia după ce am stat împreună, singuri, în repetate rânduri, vreme de aproape un an.

Deși așteptam asta de o vreme care mi se părea o veșnicie, aproape că nici n-am băgat de seamă. Eram pe lac, în barca Ranger Cherokee din dotarea parcului, făcând, pe cont propriu, câteva măsurători ale temperaturii apei din apropierea adânciturii și comparând indicațiile diverselor instrumente. Contorul meu Geiger – cel de-al treilea pe care mi-l trimisese Agenția – continua să-și facă de cap, dar, în privința termometrelor noastre de modă veche, totul era în ordine.

Nu aveam niciun interes să duc barca în centrul lacului. Distanța până la suprafața netedă a adânciturii, conturată de ceea ce aducea vag cu un inel de cascade, era de trei metri.

— O să mă mențin la o distanță de cel puțin cinci lungimi de barcă, am spus. O s-o ocolim.

Kelly trăgea după noi termometrul, legat la capătul unui fir de undită.

— Din punctul meu de vedere e în ordine, Bruce.

Eram atât de concentrat asupra navigării pe circumferința adânciturii, încât nu am realizat imediat că îmi spusese „Bruce”. Când am făcut-o, a fost ca și cum aș fi primit o lovitură

de picior în stomac și am smucit de axul cârmei către margine.

Am corectat imediat cursul, iar Kelly și-a ridicat ochii.

— Temperatura se menține constantă aici. Cu tine ce e?

— Mă simt foarte bine.

Vântul de pe munte șuiera printre pini; acolo, sus, era răcoare chiar și în luna iulie. În timp ce conduceam barca, am urmărit un șoim care se lăsa purtat de curenții ascendenți de aer cald către masivul de granit ce adăpostea izvoarele fluviului Kicking Horse. Faptul că îmi auzisem numele de botez rostit de Kelly mi se părea tot atât de intim ca un sărut, dovadă că, în privința mea, ceva era de-a binelea în neregulă.

Venise timpul să-mi sun șefa, pe Marge Williams, și să mă reîntorc, pentru o vreme, în Maryland.

Dar n-am avut cine știe de succes fugind de la Emerald Lake. Următoarea mea reîntoarcere avea să fie definitivă. De ochii lumii, am folosit drept scuză insistențele moderate ale lui Marge – guvernul continua să fie suficient de interesat de orice informație pe care ar fi putut-o oferi Kelly pentru ca să-mi transforme misiunea într-una permanentă. Valoarea potențială a ceea ce înfăptuise Nick, ba până

și erorile lui fatale cântăreau mai mult decât costul timpului alocat și al efortului depus.

Însă adevăratul motiv era Kelly. NSA nu îmi putea impune nimic, dat fiind riscul contaminării radioactive – dar nici nu era necesar să o facă.

M-am reîntors în octombrie. La sosirea elicopterului am observat, spre surprinderea mea, că ea mă aștepta în zona de aterizare din parc.

— De ce a durat atât de mult? a strigat, încercând să acopere huruitul elicei, în timp ce săream din cabină. În lipsa ta, nici mai mult, nici mai puțin de șapte fani ai adânciturii au reușit să treacă de cordonul de pază.

— Șapte! Cred că aș face bine să trec imediat la treabă.

Bineînțeles că fusesem deja informat despre mâna de intruși insuficient de inteligenți ca să se sperie de depunerea radioactivă – Marge îi folosise drept argument suplimentar ca să mă convingă să mă reîntorc. Pentru binele proiectului, bineînțeles. Și pentru siguranța lui Kelly. Al doilea argument fusese bonusul enorm pe care îl puteam pune deoparte ca să-mi plătesc tratamentul dacă aveam să sfârșesc îmbolnăvindu-mă de cancer, peste unul sau două decenii.

Părea să merite, odată ce Kelly se bucura să mă vadă. Poate că nu era decât nevoia

instinctivă de a avea parte de compania cuiva, dar mă simțeam fericit amăgindu-mă că era vorba de mai mult.

În timpul celui de-al treilea an pe care îl petreceam la Emerald Lake, am început să avem impresia că lumea ne uitase. În timpul iernii, încercările de a trece de paznicii parcului se reduseseră la zero; chiar și după sosirea primăverii și cu ocazia celei de-a doua aniversări a apariției adânciturii, numărul lor nu a depășit o jumătate de duzină. Desigur că luam în continuare legătura cu sediul central, aproape în fiecare săptămână. Și ne întâlneam, de asemenea, din când în când, cu personalul de întreținere și cu un om al REMP-ului, căruia i se spunea sergentul Perry și care venea, de fapt, călare, ori de câte ori era vreme bună, aducându-ne, câteodată, ceva ziare vechi. Mă întorceam la Maryland cu regularitate, ca să-mi prezint rapoartele periodice asupra misiunii și pentru evaluarea nivelului de iradiere, și ne aflam în legătură cu lumea exterioară mulțumită internetului, dar, în cea mai mare parte a timpului, eram singuri.

Eu, Kelly și adâncitura.

Se uita la blestemata aia de adâncitură în fiecare zi, de parcă Nick MacInnes urma să iasă de acolo și s-o strângă în brațe. Iar eu mă mulțumeam să asist.

Așa se face că n-am devenit amanți. Eu o consideram văduvă, dar Kelly se gândea la ea însăși ca la o soție.

O soție extrem de loială.

Ne înțelegeam suficient de bine și deveniserăm un soi de prieteni. Asta dacă nu luați în seamă faptul că parfumul ei îmi bântuia visele în fiecare noapte.

Într-o zi călduroasă de sfârșit de august i-am pus, în cele din urmă, întrebarea.

— Așadar, de ce mai suntem încă aici?

Stăteam amândoi în fața cabanei, pe o mică fâșie de teren acoperită cu pietriș, de dimensiuni prea modeste pentru a se putea numi plajă. Adâncitura ieșea în evidență pe lacul din fața noastră, iar munții din jur se conturau înălțându-se, enormi, către cer. Ca variație, ziua era suficient de caldă ca să nu fie nevoie să port o jachetă.

— De ce mai ești *tu* încă aici? Am ridicat din umeri.

— Tu reprezinți misiunea mea. Tu și Nick, m-am gândit, dar mă străduiam să-i rostesc numele cât mai rar cu putință. După cum zice șefa mea, n-au nimic altceva pentru mine.

Și-a pus mâna stângă pe antebrațul meu drept – unul dintre rarele momente când între noi exista un contact fizic.

— Oh, fără îndoială că ai de făcut mai multe decât să stai pe malul unui lac, în așteptare.

Voi, americanii, găsiți întotdeauna o harababură pe care s-o descâlciți. Sau pe care s-o produceți.

Nu mi-am clintit niciun mușchi, ca nu cumva să-și îndepărteze mâna.

— Nu stau aici tot timpul doar ca să-i supraveghez pe paznici. Soțul tău a dus la bun sfârșit un lucru pe care nu l-a mai făcut nimeni înaintea lui și există o grămadă de oameni care vor să afle ceea ce nu ne-a spus. *Ceea ce nu ne spui tu.* Marge m-a trimis aici ca să aflu dacă urmărești adâncitura cu aceeași atenție.

Kelly a zâmbit, arcuindu-și o sprânceană.

— Marge?

— Sigur. Nu toată lumea de teme de numele de botez, așa, ca tine.

Și-a retras mâna. Eu și gura mea spurcată. Acolo unde îl atinseseră degetele ei, brațul continua să mă furnice.

— De fapt, a zis ea, aștept să-mi trimită un alt mesaj.

Nu mi-am putut stăpâni râsul.

— Un alt telefon?

Și-a arătat dinții într-un zâmbet.

— Nu, nu. Nick a promis că o să lase un semn pe cer.

În ciuda zâmbetului, am avut senzația stranie că vorbea serios.

În primăvara următoare, după topirea zăpezii, Kelly a început să mă sâcâie, cu o umbră de

îngrijorare în jurul ochilor, cerându-mi s-o însoțesc în centrul adânciturii. Locul ăla nu înghețase niciodată, nici măcar atunci când fusese înconjurat de o crustă de gheață. Fusese acoperit de un strat greu de zăpadă, vreme de câte o zi sau două, înainte ca pătura de omăt să se scufunde în apa caldă de dedesubt. Adâncitura părea un imens ochi orb în mijlocul apei, holbându-se la cer, prinzându-ne în capcana privirii lui nevăzute.

Am studiat ciudatul fenomen care devenise o parte a vieții noastre de zi cu zi.

— Și cum propui să ieșim după ce coborâm acolo? Kelly m-a învăluit într-o privire meditativă.

— Cât de bine înoți, Bruce?

Am scuturat din cap.

— Nu, nici nu mă gândesc.

Mi-a adresat zâmbetul ei larg. Aproape că aș fi putut crede că îngrijorarea fusese rodul imaginației mele – aproape.

— Fac pariu că, dacă luăm cu noi o frânghie destul de lungă, sigur poți trage barca înapoi, la țărm. Ești puternic. Pariez că ești un înotător bun.

— Am fost cel mai bun din New England, în liceu, am recunoscut. Dar tot n-am de gând s-o fac.

— De ce nu?

Oh, Hristoase, Kelly.

— În primul rând, nu vreau să mă-nec în cascadele alea blestemate. În al doilea rând, nu vreau să-mi aduc organismul în apropierea gradientului termal, fără o barcă între mine și el. Datele furnizate de avionul care a survolat zona sugerează existența unor straturi de gheață în adânc, la polul opus față de creșterea temperaturii de la suprafață. De asta avem camere de luat vederi și seturi de aparate.

— Câteodată, nimic nu se compară cu o privire nemijlocită.

— Nu.

— Te-ai expus deja unor radiații neîntrerupte, a subliniat ea, flirtând și pledând în același timp. Nu o crezusem capabilă nici de una, nici de alta. De ce să-ți faci griji pentru o simplă anomalie gravitațională?

De data asta am spus-o cu voce tare.

— Hristoase, Kelly.

Ea a slobozit un încântător hohot de râs și m-a prins de cot.

— În plus, nu s-ar spune că ai avea altceva de făcut în vara asta.

Când și-a dat seama că nu aveam să intru în apă de dragul ei prea curând, Kelly a hotărât că era necesar să construim un „observator al adânciturii”. Ne-am petrecut mai multe zile aducând cherestea, din atelierul de întreținere al parcului, lângă un superb arțar bătrân de

stâncă, aflat chiar lângă apă și având crengile plasate exact așa cum trebuia. În timp ce ne învârteam prin harababura de frânghii și cuie, râsul sonor al lui Kelly reverbera printre copaci și printre munți mult mai des decât îl auzisem vreodată.

Până atunci mă crezusem copleșit de dragoste, dar nu știusem cât de încântătoare și cât de amuzantă putea fi.

Polițistul nostru călare și-a făcut apariția în vreme ce eram acolo, sus, bătând scândurile în cuie. Din șaua iepei lui mari și murge, ne-a privit o clipă cu seriozitate, cu aerul critic al unui părinte.

— Haide, sergent Perry, i-a strigat Kelly, scoțând cuiul pe care îl ținuse în gură. Nu vrei să lucrezi din nou la o căsuță din copac?

A zâmbit și ne-a oferit câteva ore din timpul lui. În cele din urmă, am observat că se uita mai des la dozimetru decât la ciocanul pe care îl ținea în mână și i-am mulțumit pentru ajutor.

Într-o noapte, eu și Kelly ne frigeam câte un hotdog la focul de tabără aprins în preajma „observatorului”, când ea mi-a aruncat din nou *privirea aceea.*

— Bruce, n-ai vrea să mă duci măcar pe mine pe suprafața adânciturii? Vreau s-o văd cu ochii mei.

— Hristoase, Kelly.

Mi-am scos hotdogul din foc și am încercat să-

l curăț de câteva dintre urmele de arsură. Ce dracu'! Mă abonasem deja la un cancer de dragul ei și, pentru o vreme, lăsasem deoparte dozimetrele care indicau depășirea limitei de siguranță.

— Sigur că da.

M-a dat gata cu un strigăt care făcea toți banii. Așa speram.

— Cât de adânc te poți scufunda?

M-am uitat la echipamentul pe care îl stivuisem în Ranger Cherokee. Nu mai făcusem nicio scufundare de ani de zile.

— Ei, stai o clipă…

— Dacă tot intri în apă, poți să vezi dacă reușești să ajungi până jos, în zona anomaliei gravitaționale.

M-am îndreptat de spate, scuturând din cap.

— Anomalia se află sub treizeci de metri adâncime. Nu cred că pot să-mi țin respirația mai mult de nouăzeci de secunde. Nu e suficient.

— Atunci, legăm de glezna ta cincisprezece metri de funie, te arunci în apă cu ceva greu, ca să te tragă repede la fund, și împingi o prăjină în jos, pe restul distanței.

Am râs.

— Și pe urmă ce fac? Bat tactul? Mi-a adresat zâmbetul ei obișnuit.

— Vii înapoi, sus, și îmi spui ce ai văzut, ce ai simțit. Ce e acolo, jos.

— Ai plănuit de la bun început să-mi ceri asta, nu-i așa? Zâmbetul ei a căpătat un aer de vinovăție.

— Ei bine, da.

Am oftat. Cât de mult mai conta acum? Nu puteam face prea multe lucruri care să mă aducă în situația de a concura cu soțul ei plin de bani, genial și răposat. De dragul ei, puteam încerca măcar atâta lucru.

Am fixat o bucată de țăruș vechi, din stejar, de capătul unei prăjini din lemn de plop, lungă de șase metri, înfășurându-l cu sârmă, apoi am folosit un șiret, din care am făcut, la extremitatea opusă a prăjinii, un laț pe care să mi-l prind de încheietura mâinii. Aveam să sar din barcă cu capul înainte, strângând în brațe o jantă veche, care să mă tragă în jos, urmărind apoi prăjina pe drumul către fund. Am început prin a-mi unge corpul cu un amestec de vaselină și nămol – în jurul cabanei nu aveam destul petrolatum pe care să-l pot folosi ca atare și mă temeam de răceala apei.

— Suntem nebuni, am spus.

Kelly conducea barca direct către adâncitură. Parâma noastră lungă se întindea în urmă, către cel mai apropiat mal, aflat la șaizeci de metri distanță, în așteptarea strădaniei mele de a readuce barca pe uscat.

Kelly arăta mai fericită decât o văzusem vreodată, începând din ziua primei noastre

întâlniri.
— Nick e acolo, jos.
— Nu sunt genul care bate la toate ușile.
Aveam deja nămol în anumite locuri foarte stânjenitoare. Zâmbetul ei era ca un răsărit de soare.
— Să vedem ce-o să descoperi.
Am înțeles ce văzuse la ea Nick MacInnes. Dar nu înțelegeam ce anume văzuse ea la el: rapoartele sugerau că fusese un excentric obsedat de o singură idee, care avusese din întâmplare o reușită.
Barca Ranger Cherokee a alunecat în adâncitură și stomacul meu a tresăltat brusc – cea mai scurtă călătorie din lume pe un jgheab pentru bușteni. Kelly a oprit motorul și barca s-a rotit, în voia ei, la baza adânciturii, o cupă cu deschiderea de doisprezece metri. Pereții de apă înalți de trei metri din jurul nostru erau incredibil de înspăimântători, răscolind toate simțurile și toate emoțiile. Faptul că parâma noastră de amarare se întindea în sus, dispărând în acele cascade oblice, nu ne era de niciun ajutor.
Am aruncat prăjina din lemn de plop peste bord. Bucata de lemn de stejar a tras-o direct în jos, până ce a cutremurat mica noastră ambarcațiune, fiind oprită de bucla din șiret, pe care o prinsesem de o scoabă. M-am holbat la undele întunecate ale apei sub care se

ascundea anomalia gravitațională.

— Nu te gândi prea mult, a spus Kelly. Pentru că atunci n-o s-o mai faci.

Am verificat nodul care îmi fixa de gleznă parâma de siguranță. O făceam numai și numai de dragul lui Kelly, iar ea o făcea pentru soțul ei – avea dreptate, era mai bine să nu stau prea mult pe gânduri.

— Numără până la treizeci, apoi începe să tragi în sus, cât de repede poți. Mi-am strecurat mâna prin bucla fixată de scoaba de pe copastie, am eliberat prăjina prinsă acum de încheietura mea și m-am aruncat cu capul înainte, strângând janta la piept.

Apa nu era mai rece decât mă așteptasem, dar dădea să îmi pătrundă în nări cu mai multă forță și agresivitate decât puteam să suport. Am lăsat să-mi scape puțin aer printre buze și am aruncat janta. Greutatea prăjinii de plop era suficientă ca să mă ducă înspre fiind.

Timpanele îmi zvâcneau, apăsate de o durere vagă. Începuse panica provocată de lipsa de aer, dar am ignorat-o, lăsând prăjina să mă tragă în jos, dincolo de zona luminoasă.

Pe măsură ce mă scufundam, apa era tot mai rece. M-am întrebat la ce adâncime ajunsesem, m-am întrebat dacă nu cumva Kelly îmi aruncase parâma peste bord, trimițându-mă să-i întâlnesc soțul. Glezna mi-a zvâcnit scurt, trasă în sus, și aproape că am

dat drumul prăjinii, dar șiretul care mi-o lega de încheietură a rezistat.
Am oscilat în sus și-n jos o clipă, cu capul către fiind, prăjina trăgându-mă înspre adâncuri, frânghia ridicându-mă înapoi. M-am străduit să prind prăjina mai bine în mâini. În ochii mei larg deschiși, întunericul avea o vagă tentă verzuie. Presiunea apei din jur părea să fie pumnul unui uriaș, strângându-se încet.
Atunci am realizat că degetele îmi erau reci, mult prea reci. Mi-am adus mâna liberă în dreptul feței, dar nu era destulă lumină ca s-o pot zări. Mi-am dus degetele la buze – o crustă de gheață. Știam ce spuneau rapoartele, și totuși… apa îngheață de sus în jos, nu de jos în sus.
Prăjina mi-a sărit din mâini. Bucata care o trăgea în jos dispăruse și acum plutea, ridicându-se încet către suprafață. Ce se întâmplase cu greutatea? Am simțit în piept gheara asfixiei și a spaimei. Apa părea mult prea rece. Unde naiba era Kelly? Am încercat să-mi răsucesc trupul, dar, din cauza prăjinii care îmi stătea în drum, m-am încurcat în frânghie.
Glezna mi-a zvâcnit.
Kelly.
Slavă Domnului.
Am prins prăjina în timp ce ea trăgea de parâmă, de undeva, din bolta albastră aflată

sus și departe. Mi-am urmat chemarea inimii, care mă îmboldea către aerul limpede.

După ce m-am rostogolit în barcă, Kelly m-a înfășurat în două pături și am tremurat în adâncurile lor aspre. Încă nu aveam destulă putere ca să înot spre țărm.

Ea a studiat prăjina de plop.

— Arată de parcă ar fi fost mușcată.

Am clătinat din cap. Acum, când scăpasem de panică, era mai simplu să-mi imaginez ce se întâmplase cu prăjina.

— Nu s-a exercitat nicio forță asupra ei – aș fi simțit.

Kelly a îndreptat capătul rupt către mine. Arăta mai degrabă ca și cum ar fi explodat. Oare mâna mea ar fi putut păți același lucru, sub presiunea înghețului care se răspândea cu rapiditate? Kelly a ajuns la aceeași concluzie, aproape în același timp.

— Frigul, a spus ea, cu o satisfacție stranie în glas. Lemnul de plop s-a sfărâmat din cauza frigului.

— Ce-i așa de grozav la frigul ăsta?

Frigul m-ar fi putut ucide. După scufundare, mă simțeam năuc, înghețat sub soarele șovăielnic al Munților Stâncoși ai Canadei.

Chipul ei s-a luminat sub flash-ul unui zâmbet.

— O creștere extrem de lentă a entropiei, asta-i grozăvia cu frigul.

Creștere extrem de lentă a entropiei. N-o mai auzisem vorbind așa niciodată.

În iarna următoare, ne bucuram de confortul unei după-amiezi petrecute în fața șemineului din cabană, când am auzit împușcături. Preț de o clipă, ne-am uitat șocați unul la altul, după care am sărit în sus, ne-am tras pantalonii din Goretex și hanoracele și am ieșit afară, îndreptându-ne către snowmobil.

La mai puțin de un kilometru și jumătate de cabană, am găsit, în zăpadă, cadavrul sergentului Perry, cu schiurile înălțate sub un unghi nefiresc, cu sângele împroșcat pătând albul imaculat al peisajului.

Kelly și-a înăbușit un suspin, apoi s-a aplecat să-i închidă ochii. Am fost nevoit să-mi reprim impulsul de a întinde mâna s-o consolez, așa că am cercetat în schimb pădurea, străduindu-mă să deslușesc orice mișcare. Nimic.

Am telefonat la Maryland. Nu avea cine știe ce sens să ne căutăm un adăpost – dacă ucigașii erau încă acolo, ne aflam în bătaia armelor lor.

— Poate c-a fost un accident de vânătoare, a spus Marge, de la capătul celălalt al conexiunii pline de paraziți.

— Un accident de vânătoare?

Islamiști, chinezi, ecologiști – îmi veneau în cap o grămadă de explicații mult mai

plauzibile.

— Marge, nimeni n-ar trebui să poată trece de cordonul de pază, pentru ca să aibă apoi loc un accident de vânătoare. Trebuie să inițiezi o anchetă desfășurată din afară.

Kelly a îngenuncheat în zăpadă, alături de cadavru, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Nu-l cunoscuserăm prea bine pe sergentul nostru din poliția călare, dar era unul dintre puținii oameni cu care dăduserăm ochii în ultimii patru ani.

La celălalt capăt al legăturii telefonice, Marge a oftat.

— Ai dreptate, aici e nevoie de o anchetă. O să mă ocup de asta, Bruce.

— Mulțumesc.

A apărut un elicopter al NSA, care a ridicat trupul, ducându-l pe Perry înapoi, în oricare ar fi fost locul de unde venise. Eu și Kelly l-am urmărit înălțându-se și îndepărtându-se și, luându-mă prin surprindere, ea și-a strecurat brațul pe sub încheietura mâinii mele.

Am avut un gând straniu, dorindu-mi să fi putut muri atunci, stând în zăpadă, ca o jumătate a cuplului pe care îl formam cu Kelly MacInnes.

Era evident că adâncitura se modifica. În timpul verii de după misterioasa moarte a sergentului Perry – enigmă pe care NSA n-a reușit s-o elucideze – devenise vizibil mai largă

și mai puțin adâncă. Creșterea temperaturii era evident mai semnificativă, chiar și în urma măsurătorilor noastre lipsite de precizie. Nivelul radiațiilor nu se modificase. Oricum, indicațiile dozimetrelor și ale contorului meu Geiger coincideau.

Am sugerat să chemăm din nou aeronava de supraveghere a agenției, dar Kelly n-a fost de acord.

— La ce sunt buni? Acolo, în zăpadă, ar fi putut să zacă unul dintre noi – fără ca, după spusele prețioasei tale Marge, să se înregistreze vreo breșă în cordonul de pază!

Bineînțeles că avea dreptate. Începusem să port asupra mea un pistol, ceea nu aș fi făcut nicidecum înainte – nu mă mai încredeam în posibilitățile Agenției mele de a ne asigura paza. Dar asta nu avea nicio legătură cu indiferent ce or fi însemnat cele petrecute în lac.

— Echipamentul lor ne-ar putea furniza date importante referitoare la adâncitură.

— De unde știm că ne putem încrede în informațiile lor? Nici eu nu eram încântat de modul în care rezolvase Marge problema breșei din sistemul de pază, dar, după părerea mea, Kelly exagera.

— Ce dacă cer să ne trimită din nou avionul CAF Orion? Ea a scuturat din cap.

— Nu. Nu și dacă e trimis de agenția ta NSA.

Să fiu al naibii dacă nu m-am lăsat convins. Totuși, nu a putut convinge echipele de cercetători universitari să nu-și facă apariția. Interesul față de adâncitură a reînviat dintr-odată și nu mai eram atât de singuri cum fuseserăm până atunci. Se părea că se iveau pretutindeni, plângându-se fiindcă agenția le controla echipamentele, plângându-se de țânțari, plângându-se fiindcă nu-i lăsam să folosească toaletele din cabană. Dar continuam să nu le îngăduim jurnaliștilor să solicite permise de intrare în parc.

Kelly îi privea pe cercetători cu suspiciune, de parcă ar fi avut de gând să-i fure adâncitura, sau cam așa ceva. Stătea în casa din copac și supraveghea Emerald Lake cu un simplu binoclu, geloasă pe oricine altcineva se apropia de el. Uneori îi țineam companie, dar, cu cât se schimba mai mult lacul, cu atât mai mult se îndepărta ea de mine. Nu era nevoie să stăm împreună ca să-mi reamintesc cât de distantă redevenise, după ce păruse atât de apropiată.

Într-o după-amiază de toamnă târzie, când i-am adus niște sandviciuri, își petrecea ziua în „observatorul adânciturii”, ca de obicei. Ca schimbare, parcul era din nou numai al nostru, dar asta nu însemna cine știe ce. În jurul ei, frunzele de arțar străluceau în nuanțe de portocaliu, roșu și galben, dar Kelly nu avea

ochi decât pentru blestemata aia de adâncitură.

— Uită-te cum abureşte, a spus, abia aruncându-mi o privire în timp ce lua o felie de pâine cu unt de arahide şi jeleu. Acolo, jos, e din ce în ce mai cald.

— Hm.

Mi-am aruncat ochii de-a curmezişul undelor, către aburul înălţat deasupra lacului. Nu era chiar atât de fierbinte, dar diferenţa dintre temperatura apei şi a aerului era suficient de mare pentru a genera vălătuci miniaturali de ceaţă, care se rostogoleau în interiorul adânciturii, furişându-se, din când în când, deasupra ei. Încă nu căzuse prima zăpadă, dar zilele începuseră să fie aproape geroase.

— Te aştepţi la ceva anume?

— Creşterea entropiei e din ce în ce mai rapidă, a spus ea, în loc să-mi răspundă. Ne apropiem de a şasea aniversare a întoarcerii lui Nick.

Poate că era un răspuns.

Pe la sfârşitul lui martie, când zăpada începea din nou să se topească, adâncitura era atât de întinsă şi de puţin adâncă încât se revărsa către malurile lacului şi avea, în mijloc, o umflătură uşor de remarcat. Apa era foarte caldă.

Pe perioada iernii, dispăruseră aproape toate

echipele de cercetare. Din nou singuri, eu și Kelly trăiam după o rutină asemănătoare cu a unui cuplu căsătorit de multă vreme – sarcasm îmblânzit, jumătăți de secrete și abstinență acceptată de ambele părți – așa că am fost surprins când, într-o bună zi, a venit să mă caute în camera mea din cabană, cu zâmbetul acela larg pe care nu i-l mai văzusem de un an.

M-am îndrăgostit pentru a doua oară.

— Bruce, vrei să-mi dai o mână de ajutor? Am dat deoparte tableta pe care scriam un raport.

— Sigur că da.

M-a condus către casa din copac. Alături de trunchi se afla o ladă mare, de plastic, pentru transport, cu balamalele ruginite. N-o mai văzusem până atunci, deși am recunoscut drujba și bidonul de plastic, cu benzină, de lângă ea. Lada era plină de noroi proaspăt.

— Ce e asta?

— Ceva ce am îngropat cu mult timp în urmă, a spus Kelly. Imediat ce am sosit aici.

Aproape șase ani petrecuți împreună într-un loc uitat de lume și ea începe să dezgroape lăzi din pământ? Creșterea entropiei, pe dracu’.

Kelly a descuiat lacătele lăzii.

— Trebuie să duc asta sus, în observator. Crezi că putem construi un soi de sistem de scripeți?

— OK. Dar ce-i aici?

— Uite-te cu ochii tăi, a zis, ridicând capacul.

Sub ochii mei, a scos o frumusețe de telescop Celestron G-8 Schmidt-Cassegrain.

— Ce mai așteptăm?

În miez de noapte, în casa din copac era al naibii de frig, iar Emerald Lake părea să fiarbă în beznă.

— 8 aprilie, ora două și jumătate. Kelly și-a îndreptat lanterna către ceas. Asta o să fie peste circa douăzeci de minute.

Am privit lung către stele.

— Ți-a spus ceva la telefon, nu-i așa?

A dat din cap, un gest nu cu mult mai vizibil decât tremurul unei umbre.

— Datele legate de profilul misiunii sunt mai numeroase decât am recunoscut noi.

Nu mi-a scăpat acel „noi”.

— Ai fost implicată în toată povestea asta de la bun început. Kelly și-a desprins privirea de telescopul îndreptat către constelația Ophiuchus, aflată, în acea perioadă a anului, la sud, în partea de jos a bolții cerești.

— Am avut planuri pentru împrejurări neprevăzute.

Misiune sau nu, își deschidea în sfârșit inima în fața mea, îmi dezvăluia ceea ce îmi ascunsese în toți acei ani.

— Povestește-mi.

A oftat, cu o mână pe obiectivul telescopului,

pe care l-a împins în jos.

— E evident că nu puteam testa, în prealabil, mecanismul de propulsie. Nick era aproape sigur că avea să intre într-o translație simultană către steaua Barnard, dar nu putea prezice când urma să se desprindă. Una dintre analize spunea că putea să revină imediat, iar o alta că avea să aștepte încheierea unui defazaj egal cu viteza luminii, într-o stare de entropie redusă. În natură, nimic nu e gratis, nu-i așa? Când am văzut că nu s-a întors imediat, am știu că aștepta încheierea defazajului.

Presupunând că nu dăduse ortul popii pe undeva, prin adâncimile cosmice, în urma jetului violent de energie care îi propulsase nava artizanală. Am clătinat din cap.

— Cum de-a reușit să dea telefon de pe steaua Barnard?

A râs, cu râsul ei firesc. Și atunci am înțeles – ceea ce se afla acolo, în lac, adâncitura, anomalia gravitațională – nu era doar simbolul unui bărbat, nu era ceva cu care aș fi putut intra în competiție. Nu, acela era visul ei, visul pe care îl împărțea cu Nick MacInnes.

— Aceleași efecte cuantice opuse care permit funcționarea sistemului de propulsie pot fi folosite pentru deschiderea unui canal electromagnetic, mi-a ținut ea o prelegere. Am verificat asta aici, pe pământ. Odată ajuns în

sistemul stelei Barnard, Nick a folosit un telefon prin satelit, cu antenă virtuală, care se putea conecta la rețeaua orbitală construită de el cu ani în urmă, în perioada când ne ocupam de telecomunicații. Ceea ce aruncă cu totul în aer simultaneitatea einsteiniană.

Mi-am dat seama cât era de ridicol ca un om să ajungă în stele și să sune acasă, pe un celular.

— Asta poți s-o mai spui o dată.

— Așa am aflat că toate calculele noastre matematice erau corecte. În întuneric, stafia unui surâs. N-a explodat când a ajuns acolo. A sunat, a promis că se întoarce acasă. Kelly s-a aplecat, întinzându-mi ceva care părea un plic voluminos, din hârtie manila. Poftim.

— Ce e asta?

— Schițe, profilul misiunii, datele despre costul avantajos al propulsiei, în care nu a crezut nimeni. Pentru cazul în care lucrurile nu merg cum ar trebui.

Lucrurile nu merg cum ar trebui? Care lucruri? Probabil creșterea extrem de lentă a entropiei. Am strâns plicul în mână, verificând grosimea hârtiei, apoi mi l-am strecurat sub cămașă.

— De ce eu? De ce acum? Eu sunt dușmanul. Și-a sprijinit obrazul de ocularul telescopului.

— Da, tu ești dușmanul. Tu și toți cei din guvernul tău. Dar știu și că ești un tip corect. Am stat aici în toți acești ani ca să împiedic pe

cineva ca tine să dea totul peste cap. Dar tu te-ai dovedit a fi OK, Bruce.

Am înghițit în sec. Era mai mult decât tot ce îmi dăruise până atunci.

Kelly a continuat.

— Și ești un supraviețuitor. Dacă se dovedește că ne-am înșelat asupra unui aspect important, o să predai informațiile poporului canadian, în numele nostru.

Aveam întrebări, zeci, sute de întrebări despre documentele din plic, dar vaporii calzi, cu miros de putreziciune, care se ridicau din lac mă deranjau prea mult ca să le pot formula. Se presupune că, în aprilie, aerul din Munții Stâncoși ai Canadei nu miroase precum cel din Louisiana, dintr-o zi de vară. După ani întregi în care nu făcusem altceva decât să stau prin preajmă, totul se îmbina cu o prea mare repeziciune.

— Ophiuchus. Te uiți după steaua Barnard. E la o distanță de aproximativ șase ani-lumină, nu-i așa?

— Cinci virgulă nouăzeci și șapte, mi-a răspuns ea, fără să-și miște capul. Își adusese telescopul acolo unde voia și îl folosea, concentrată. Cinci ani și trei sute cincizeci și cinci de zile. Plus câteva ore.

Emerald Lake fierbea acum de-a binelea, ca o oală gata să dea în clocot.

— Cinci minute, plus o mică marjă de eroare.

— Și tu aștepți…
Mi-a adresat un zâmbet ce a strălucit în beznă pentru o scurtă clipă, apoi s-a reîntors către ocular.
— Un semn pe cer.
Mi-am amintit dintr-odată de laserele cu declanșare prin explozie. Sub noi, Emerald Lake clocotea din plin. Literalmente. Aburul duhnitor ieșea din mâlul de pe fund, care se cocea.
— Hristoase, am șoptit. Te uiți după lumina laserelor. El pune în funcțiune focoasele nucleare rusești, apoi cuplează sistemul de propulsie și se întoarce acasă.
— Ai ghicit. La urma urmelor, voi, americanii, nu sunteți tâmpiți cu toții. O să fie acasă la câteva secunde după ce-o să vedem lumina laserelor.
Am înțeles, în sfârșit, ce era cu căldura care se intensifica încet, ridicându-se din lac – era o scurgere de energie din orice o fi fost, de fapt, anomalia gravitațională: vreun calup de materie exotică, vreun quark gigantic, sau altceva. Nick se întorsese, fusese acolo în ultimii șase ani, înfășurat într-o manta neprecizată de entropie captivă, stând efectiv în defazajul egal cu viteza luminii. Călătorind prin spațiu și prin, timp, așteptând ca toți factorii să se echilibreze și să-l scuipe afară.
Soțul lui Kelly era în fundul lacului –

așteptând, literalmente, să vină vremea lui.

Fundul lacului.

— A devenit vizibil într-un vid înaintat, undeva în preajma stelei Barnard, corect?

— Da… pe o orbită cometică…

Kelly nu mă asculta cu adevărat.

— De ce nu s-a întors să creeze vidul aici?

— Pătrunderea în atmosferă, a spus ea, absentă. Adăugată la un întreg ansamblu de complexități și de cerințe impuse de proiectare. Eliminarea greutății pentru lansare, tot felul de probleme. Ne-am bazat pe o translație, direct către casă.

Pătrunzând direct în mijlocul unei materii cu o densitate mult, mult mai mare decât cea egală cu un singur atom de hidrogen pe centimetru cub, pe care s-ar putea s-o fi întâlnit în spațiul cosmic. Poate că explozia de la sosirea lui în sistemul stelei Barnard nu o fi fost altceva decât un spectacol de lumini… Însă aici… Nu eram fizician, dar până și eu îmi puteam imagina gradientul energetic cumulat în momentul când frontul lui de undă avea să se prăbușească, în final, acolo, în lac.

— Kelly, am spus, cu cea mai calmă voce de care eram în stare. Nava lui Nick explodează. Explodează de șase ani, foarte, foarte, foarte încet – asta reprezintă adâncitura. Peste trei minute, o să explodeze în timp real.

— N-a adus înapoi focoasele nucleare. Vocea

lui Kelly era visătoare. Nava a fost programată să le expulzeze înainte de a recupla sistemul de propulsie. Pentru cazul că nu reușea să le dezactiveze.

— Cu sau fără focoase, ceva explodează. Trebuie să plecăm, *acum.*

Am trecut în revistă posibilitățile de scăpare, potecile care urcau spre o zonă mai înaltă în balanță cu distanța la care puteam ajunge cu Ford-ul meu Explorer, parcat lângă cabană.

— Am spus că n-are focoase, a răspuns ea, absentă, continuând să privească prin Celestron.

— La dracu' cu focoasele. Are o energie potențială prea mare, în lipsa unui vid înaintat în care să o reverse!

M-am crezut în agonie când i-am simțit surâsul din glas.

— Calculele au fost corecte. A ajuns acolo, o să se și întoarcă. Trebuie să stau aici ca să-l întâmpin.

Fir-ar să fie, avea încredere în cifre, ca orice savant – și în viitor, ca orice îndrăgostit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu contează ce îți spun calculele, nava lui Nick explodează. Emerald Lake o să se spulbere în jurul capetelor noastre.

Oare exista ceva numit explozie cuantică?

— Nu. Am studiat totul, în baza unor modele. Știm că, dacă a ajuns acolo, o să se și întoarcă

și... Hei! Steaua Barnard a devenit mai strălucitoare! Văd laserele lui Nick!

— Kelly, haide!

În relația cu ea, îmi impusesem o regulă de bază, însă atunci am încălcat-o, am încercat să forțez lucrurile. Am înșfăcat-o de braț, am tras-o de lângă telescop, dar s-a răsucit către mine. Pumnul ei m-a nimerit în falcă.

— Nu plec, Bruce. Ție ți-e frică, *tu* n-ai decât să fugi.

Și, spre rușinea mea, am fugit. Instinctul de conservare a triumfat și m-am pomenit coborând scara în goană și alergând în susul pantei, îndepărtându-mă de lac și de dezastrul despre care eram aproape sigur că avea să se petreacă. Am decis împotriva pierderii unui timp suplimentar ca să găsesc și să pornesc Ford-ul și am început să fug spre înălțimi, folosindu-mă de toate secundele care îmi mai rămăseseră, lăsând-o pe femeia pe care o iubeam în urmă, alături de telescop, de adâncitură și de soțul ei de mult pierdut. Apoi a explodat lacul.

M-am trezit gemând, într-o baltă de mâl, întrebându-mă de cât timp zăceam acolo. Locul în care fusese cândva Emerald Lake era scăldat în lumină și auzeam, în depărtare, zumzetul unui elicopter.

Reușisem să ajung destul de departe. Eram în viață.

Iar Kelly nu mai era, aproape fără nicio îndoială.

La vreo patru sute de metri distanță, am văzut ruinele cabanei, resturi de bârne ridicându-se deasupra unei mări de noroi, un peisaj de coșmar, al umbrelor și al distrugerii, strălucind, incandescent, ca sub lumina unui reflector. Fundul radioactiv al lacului odată aruncat în aer și împrăștiat pretutindeni, locul devenise acum o zonă cu adevărat fierbinte.

Mi-am impus să mă ridic în picioare, cu toate încheieturile protestând. Tușind și eliminând apa din sinusuri, sau poate era sânge, m-am răsucit pe călcâie și am pornit-o înapoi, către țărm.

O strălucire palidă din fața mea s-a dovedit a fi Marge, care își croia drum printre sfărâmături cu ajutorul unei lanterne în infraroșu. Purta haine de stradă – o fustă până la genunchi, pentru numele lui Dumnezeu, în locul ăla.

— Mă bucur că ai supraviețuit, Bruce.

Chiar în spatele ei era Ray Vittori, șeful de proiect de la Agenția Spațială Canadiană – cel care ne vorbise primul despre radioactivitatea din adâncitură.

Și Vittori era numai în cămașă, în ciuda mâlului răscolit de explozie. Să mă bată Dumnezeu dacă nu fusesem un idiot. Gata cu nuclizii radioactivi. Nu era de mirare că

niciunul dintre contoarele mele Geiger nu funcționase cum trebuia – era necesar să le remonteze la Agenție. Ce naiba, până și eu știam vreo trei sau patru metode prin care poți păcăli un dozimetru.

— Sunt încântat să te revăd, agent Diedrich, a spus Vittori. Cu toate că asta s-ar fi putut întâmpla în împrejurări mai favorabile.

M-am mulțumit să mă holbez la el.

Și-a întins mâna, dar nu ca s-o strângă pe a mea. O ținea cu palma în sus, așteptând ceva.

— Cum…?

Marge a zâmbit și, când și-a aprins o țigară, dinții i-au licărit, roz, în raza lanternei ce străpungea întunericul.

— Microfoane, Bruce. Ar fi trebuit s-o știi mai bine. Da, o știam destul de bine. Supravegherea pasivă e ieftină.

În timpul pe care îl petrecusem acolo, puteau să umple de microfoane toată zona canadiană a Munților Stâncoși.

Mi-am mutat privirea de la Marge la Vittori. Kelly spusese că ar fi trebuit să dau documentele poporului canadian, dar nu credeam că se gândise la ceva de genul ăla.

— N-a existat, niciodată, niciun fel de depunere radioactivă. Vittori a clătinat din cap.

— Nu.

— Atunci, de ce?

A ridicat din umeri, coborându-și, în cele din

urmă, mâna ținută în expectativă.

— Despre adâncitură aveam deja toate datele care ne interesau, Diedrich. Nu mai rămăsese decât femeia.

Femeia.

Kelly MacInnes, o femeie care râdea și care trăise și murise de dragul unui vis și al unui soț pierdut de multă vreme.

— Oh, Doamne, am spus, reamintindu-mi că mai murise și altcineva. Sergentul Perry?…

Marge și-a înăsprit expresia feței și a mai tras un fum din țigară.

— Mort într-un accident de vânătoare, Bruce. Orientat într-o direcție greșită, ai putea spune.

Accident de vânătoare. Perry fusese gata să dezvăluie prea multe. M-am întors spre ea, adresându-i aceeași întrebare pe care i-o pusesem lui Vittori:

— De ce?

— De ambele părți ale graniței sunt o grămadă de oameni care ar fi în stare de orice în schimbul unui sistem funcțional de propulsie interstelară.

În schimbul planurilor pe care le respinseserăm cu toții cu doisprezece ani în urmă, planurile lui Nick MacInnes. Canadianul care aproape că reușise să se întoarcă acasă după un drum printre stele.

Am oftat și m-am așezat pe un buștean stâlcit, murdar și plin de mușchi, aruncat din

lac. În spatele lui era împotmolit un bidon de plastic pentru benzină, cu dopul încă pus.

— Pot să iau o țigară de la tine, Marge?

— Te-ai lăsat de ani de zile.

În voce i se simțea nerăbdarea.

— Acum am nevoie de una.

Mi-am cuprins trunchiul cu brațele, înfrigurat și ud în noaptea întunecoasă de aprilie. Sub cămașă mi-a foșnit plicul, descrierea fidelă a metodei rentabile de călătorie cu viteze super-luminice a lui MacInnes.

Marge mi-a întins o țigară aprinsă. Am luat-o.

— Mulțumesc.

— Fumeaz-o și hai să mergem. La Washington te așteaptă câteva persoane foarte importante.

Ea s-a întors către Vittori și i-a șoptit ceva ce n-am putut auzi. Cu țigara strânsă între buze, m-am răsucit și am deșurubat dopul, vărsând lichidul pe pământ.

Nu mirosea așa cum ar fi trebuit – era apă mâloasă din lac. Probabil că forța exploziei crăpase bidonul. Mi-am aruncat țigara în el. Chiștocul a sfârâit și s-a stins.

— Ești gata? m-a întrebat Marge.

Am dat din cap. Am scos plicul de sub cămașă și i l-am întins canadianului. Unui canadian. Dar nu mă puteam minți spunându-mi că asta dorise Kelly.

În timp ce ne îndreptam spre elicopter, mi-am

dat seama că nu mai eram în stare să-mi aduc aminte sunetul râsului ei.

Dominic Green - Bomba cu mecanism atomic

Prozele scriitorului britanic **Dominic Green** au apărut deocamdată aproape numai în paginile revistei *Interzone,* dar acolo a publicat multe: optsprezece texte în ultimii câțiva ani.

Munițiile rămase după războaie constituie deja o problemă: minele de sol uitate din conflagrațiile trecute omoară sau schilodesc aproape zilnic pe cineva, undeva prin lume. Iar în viitor, când armele vor deveni mai puternice și mai stranii, situația nu se va îmbunătăți. Ba chiar, așa cum o demonstrează povestirea înspăimântătoare ce urmează, s-ar putea *înrăutăți...*

*****

— Pe aici, domnule. Aici este.

Fata îl prinse pe Mativi de mânecă și-l trase pe o stradă plină de gropi făcute de proiectile, prost acoperite. Muniție cu acțiune întârziată – cât unghia degetului mare, capabilă să transforme un om în bucăți de aceleași dimensiuni – proiectilele erau împrăștiate pe pământ și aveau să rămână acolo adormite generații întregi. Firmele de construcții foloseau tractoare-roboți ca să repare pagubele provocate de bombe, iar aceștia făceau treabă de mântuială. Sigur, se perfecționau – Robocongo era printre cei mai

mari exportatori ecuatoriali din Africa. Dar, de obicei, albii și negrii cu bani stăteau în camerele de comandă aflate la un kilometru distanță, dirijând roboții care construiau case pentru săracii nevoiți să locuiască în ele, fără să știe dacă, punând piciorul în prag pentru a rezolva o chestiune internă arzătoare, nu calcă cumva pe o bombă cu efect întârziat, aflată la un metru sub fundație.

Strada aceasta însă nici măcar nu fusese reparată. Era plină de bucăți de beton, moloz și indicatoare dărâmate, care avertizau intrușii SĂ NU INTRE ÎN CLĂDIRE, PROPRIETATE GUVERNAMENTALĂ! MAGAZINE PENTRU FUNCȚIONARII ARMATEI ACTIVE! ACTIVITĂȚI GUVERNAMENTALE IMPORTANTE, ÎNAPOI!

— Hai, domnule, îl îndemnă călăuza. O să vezi cu ochii tăi și-atunci o să plătești fără să clipești.

— Stai pe loc! îi ordonă Mativi dintr-odată. Stai exact unde ești!

Agitat, duse mâna la buzunar și scoase *Noli Timere.* Nu funcționa decât în jumătate din cazuri, așa spuneau datele furnizate de colaboratorii-savanți din toate facțiunile implicate în război, dar jumătate e mai bine decât nimic.

Porni aparatul la putere mică, în caz că s-ar afla prin jur echipamente de ultimul tip, care identifică detectoarele de mine active, și le

mișcă la stânga și la dreapta. Nimic. Mări puterea la maximum și repetă mișcarea. Doar un aparat micuț anti-personal parașutat în partea de nord-vest a străzii, dar nimic altceva.

— Vezi casa de acolo, Emily? o întrebă el pe fată, arătând cu degetul în partea opusă. Fata înclină din cap. Ei bine, să nu intri niciodată în ea. E un dispozitiv exploziv înăuntru. Unul mare. O să te omoare.

Emily scutură iute din cap.

— Dar ai zis că dispozitivul e *încă aici.* Mativi încuviință cu o înclinare a capului.

— E aici de când eram eu mică, spuse fata. Toată lumea știe. Oamenii mari știu. L-au folosit când a lovit boala slăbirii, ca să se scape de cadavre și să nu ne îmbolnăvim. Uneori chiar înainte ca oamenii să moară.

— N-ai cum să slăbești din cauza unui cadavru, protestă Mativi.

— Asta crezi tu.

Emily știa că avea dreptate. Prin Africa își făceau de cap atâtea genomuri modificate în interiorul încărcăturilor explozive, că orice ar fi putut transforma virusul HIV dintr-unul sanguin într-unul cu transmitere aerogenă, ca febra hemoragică provocată de virusul de tip ricketts, care distrusese, într-o singură zi, băncile de sânge din Johannesburg și făcuse din negri, peste noapte, paria societății în

toată Europa și America.

Soarele alunecă după linia orizontului ca lama ghilotinei și se făcu dintr-odată noapte, ca și cum cineva ar fi stins lumina în Paradis. Mativi era prea obișnuit cu viața departe de Ecuator, cu noaptea care se furișa încet, ca în Quebec și Patagonia. La Ecuator însă, noaptea nu avea timp de amurg. Nu-și adusese cu el ochelarii de noapte. Oare își luase lanterna?

În timp ce mergeau pe stradă, se porni vântul, de parcă natura îi simțise agitația.

— Trebuie să fii atent, îl avertiză fata. Calcă numai pe unde calc eu. Și trebuie să te apleci. Făcu semn din cap spre ceasul lui Mativi, un Rolex de Kinshasa. Va trebui să-l lași afară.

De ce? Ca să mi-l fure unul din prietenii tăi bacheque cât sunt înăuntru? La insistențele fetei, își scoase ceasul de la încheietură și-l așeză pe o cărămidă, dar îl recupera când ea se uită în altă parte și-l puse în buzunar.

— Unde mergem? o întrebă.

— Acolo. Fata îi arătă cu degetul. Pe jumătate acoperită de moloz se afla o grindă de susținere din beton, capătul unei clădiri îngropate, prin care fluiera vântul.

Nu. Rectificare. În *jurul căreia* fluiera vântul.

Fata se furișă pe sub grinda de care era fixat un semn. ATENȚIE! PERICOL EXTREM! Camera de dedesubt avusese cândva luminatoare. Acum avea doar un tavan plin de găuri, prin

care luna de siguranță geostaționară UMPEFORCONG revărsa lumina reflectată. Sus, deasupra capului său, se aflau cinci mii de camere care îl supravegheau pe el și pe încă cinci milioane de locuitori din Kinshasa. La început, considerase supravegherea drept o violare ofensatoare a intimității sale, apoi înțelese că ar fi trebuit să comită o mie de crime până să fie surprins asupra faptului de camerele respective.

— Stai pe loc, spuse fata. Altfel o să te răpească. Intrarea anticipase un interior obișnuit de fort militar minor, dar destul de mare ca să conțină două hamacuri și o mitralieră, poate. Însă după numai câțiva pași înăuntru ajunse într-o încăpere uriașă, cât o hală de fabrică. Coborâseră pe o scară de inspecție de lângă acoperiș. Nu știa cât mai era până la podea. Vântul era asurzitor. Fata trebui să strige:

— SUNT MAI MULȚI AICI. TRĂIESC ÎN MAȘINĂRII. GUVERNUL A CONSTRUIT MAȘINĂRIILE, DAR NU CU TEHNICIENI ȘI ELECTRICIENI. PRIN MAGIE.

Mașinăriile nu păreau făcute prin magie. Nu scoteau niciun zgomot. Arătau ca niște șiruri de pioni gigantici, din oțel ruginit, înalți cât doi oameni unul ridicat pe umerii celuilalt, iar din ele nici nu ieșeau și nici nu intrau țevi sau sârme.

Aparent, nu foloseau la nimic. Pe Mativi îl cuprinse brusc dorința de a avea cu totul altă meserie.

— AI IDEE PENTRU CE AU FOST CONSTRUITE? o întrebă el pe fată.

Fata dădu afirmativ din cap și răspunse:

— ÎN ELE SE AFLĂ DEMONI. AU FOST CONSTRUITE PE POST DE CUȘTI. MILITARII CARE AU RIDICAT CLĂDIREA I-AU AVERTIZAT PE TOȚI OAMENII IMPORTANȚI DIN CARTIERUL NOSTRU. L-AU AVERTIZAT ȘI PE TATA. I-AU SPUS SĂ NU DESCHIDĂ NICIODATĂ MAȘINĂRIILE. DAR, ÎN TIMP, ELE AU ÎNCEPUT SĂ AIBĂ SCURGERI, AȘA CĂ DEMONII IES AFARĂ. DEOCAMDATĂ, PRIMELE DOUĂ SUNT SIGURE. DAR TREBUIE SĂ FII ATENT, PENTRU CĂ NOI AM CREZUT CĂ ȘI A TREIA E SIGURĂ. ȘI L-A LUAT PE CLAUDE.

— CE I-A FĂCUT LUI CLAUDE DUPĂ CE L-A LUAT? întrebă Mativi. Nu văzu nimic distrus pe pereții din jurul celei de-a treia mașinării, exceptând faptul că nu era nici urmă de praf pe podea.

— L-A LUAT. L-A MICȘORAT. L-A ABSORBIT.

— MAȘINĂRIILE, spuse Mativi în dialectul regional stâlcit, SUNT ACOPERITE CU… CU *LUCRURI.*

La lumina lanternei, Mativi observă că partea superioară a pionilor era decorată suprarealist, cu obiecte asortate – chei, sârme, clanțe,

balamale și, îngrijorător, o grenadă. Multe dintre ele, poate chiar jumătate, erau din metal feros. Unele păreau din aluminiu, altele din plastic, lemn sau ghips.

Atunci nu e vorba de magnetism.

Își scoase ceasul Rolex fals din buzunar, îl mișcă în direcția mașinăriilor și simți că-i zboară din mână. Dar nu numai ceasul își luă zborul, ci și mâneca de la cămașa lui și tot brațul său.

Realiză tot mai îngrijorat că vântul nu bătea în afara camerei, ci în ea, împingându-l de la spate. Pătrundea parcă prin luminatoarele din acoperiș. Afară nu se simțea nicio adiere.

Fata rămase cu gura căscată.

— N-AR FI TREBUIT SĂ FACI ASTA. ACUM N-O SĂ-ȚI MAI MEARGĂ BINE CEASUL.

— AȘA L-AU RĂPIT MAȘINĂRIILE PE CLAUDE?

— NU. TOATE ABSORB LUCRURI, DAR TE POȚI ELIBERA DE FORȚA LOR. NUMAI CELE ÎN CARE TRĂIESC DEMONI TE ATRAG ÎNĂUNTRUL LOR ȘI NU RĂMÂNE DIN TINE NICI MĂCAR UN FIR DE PĂR.

— ADICĂ ABSORB OAMENII CU TOTUL?

— OAMENI, METAL. ORICE.

— ȘI PIETRE? Mativi ridică de jos o bucată de ghips.

— DA. DAR NU-I VOIE SĂ ARUNCI OBIECTE.

O aruncă. Fata se strâmbă. Ghipsul zbură spre podea, până în dreptul celei de-a doua

mașinării. Acolo, în aer, fu atras brusc lateral, ca tras de sfori invizibile, se sfărâmă într-un nor de praf și dispăru.

Fata era supărată.

— TREBUIE SĂ FACI CE-ȚI SPUN EU! MILITARII AU ZIS CĂ N-AVEM VOIE SĂ LOVIM MAȘINĂRIILE RELE. AU ZIS CĂ AȘA SE FAC DEMONII MAI PUTERNICI.

— BINE, spuse Mativi. AVEAU MARE DREPTATE. DAR, DACĂ MAI MULȚI OAMENI ARUNCĂ MULTE MATERIALE NEÎNCĂRCATE DE MAI MULTE ORI…

— NU ÎNȚELEG. CE-I AIA MATERIALE NEÎNCĂRCATE?

— ȘTII CE ÎNSEAMNĂ „AR MURI CU TOȚII”?

Fata înclină din cap în semn că înțelege, apoi spuse:

— NU-I VOIE SĂ STĂM PREA MULT AICI. CINE STĂ PREA MULT SE ÎMBOLNĂVEȘTE. ÎL ÎMBOLNĂVESC DEMONII.

Mativi încuviință.

— IAR BOALA LOR ÎNSEAMNĂ CĂ LE CADE PĂRUL, RESPIRĂ GREU ȘI LI SE ALBEȘTE PIELEA?

— DA. VICTIMELE PREZINTĂ SIMPTOME CLASICE DE ALOPECIE DIN CAUZA RADIAȚIILOR ȘI MORȚII CELULELOR STEM.

Să fiu al naibii. Dar, la urma urmei, fata asta a trecut printr-un război nuclear. A trăit printre victimele radiațiilor toată viața. Poate că a

învățat să citească de pe afișele crucii roșii.

— PĂI, ACEIAȘI DEMONI DIN BOMBELE NUCLEARE SUNT ȘI AICI. PUȚINI DIFERIȚI, PENTRU CĂ MAȘINĂRIILE ASTEA SUNT ARME PUȚIN DIFERITE. DAR DEMONII SUNT ACEIAȘI.

— DAR ASTEA NU SUNT BOMBE NUCLEARE. ÎNSEAMNĂ CĂ TREBUIE SĂ-MI DAI DE DOUĂ ORI MAI MULȚI BANI, protestă fata și întinse mâna.

— ÎNSEAMNĂ CĂ TREBUIE SĂ-ȚI DAU DE DOUĂ ORI MAI MULȚI BANI.

Mativi scoase din buzunar un pumn de cecuri United Nations.

La urma urmei, de ce să nu te plătesc? Banii n-o să mai aibă nicio valoare dacă mașinăriile astea distrug lumea mâine.

*

— Îți spun eu, sunt cel puțin patruzeci. Le-am numărat. Cinci rânduri a câte opt… Nu m-am dus la hotel pentru că n-am vrut să trezesc suspiciuni asupra ta. Trebuie să fim singurii care știu secretul… Dacă merge cineva acolo, *oricine,* și face ce nu trebuie, o să murim. Nu spun *ei.* Spun *noi.* Și nu spun *s-ar putea să murim,* ci *o să murim.* Da, e o alarmă de Armament Greu. Nu, nu știu ce înseamnă… Nu știu decât că trebuie să respecți alarma dacă vrei ca și copiii tăi să trăiască pe planeta noastră… O să treacă peste asta, peste ura față de tatăl lor. Toți adolescenții trec prin faza

asta. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, în primul rând, n-ar fi trebuit să te culci cu sora mamei lor... Nu, *nu* vreau „o echipă de inspectori”. Vreau soldați. Trupe înarmate, cu ordin să tragă, nu un detașament de absolvenți de Studii de Pace din Liechtenstein. Iar după ce închid telefonul, vreau să știu c-o să pui tu mâna pe telefon din nou și-o să suni la IAEA[16]. Vorbesc serios, Louis... Bine. Bine. Ne vedem mâine, la fața locului.

Când puse receptorul jos, tremura. Astăzi, când există peste o sută de website-uri despre stratul de gheață din Antarctica, îi trebuiseră cinci ore ca să găsească o linie telefonică digitală într-un oraș cu cinci milioane de locuitori, care, ca să fie sincer până la capăt, cu cincisprezece ani în urmă avusese zece milioane.

Desigur, căutarea liniei telefonice compatibile cu software-ul lui de codificare probabil că se va dovedi inutilă. Dacă în oraș existau atât de puține linii digitale, probabil că exista și un microfon instalat în cabina în care stătea așezat, care transmitea date unui computer principal de la sediul poliției. Dar cel puțin asta însemna că polițiștii vor fi *singurii* care știu. Dacă ar fi trecut prin liniile de urgență din rețea, toate gospodinele din oraș ar fi aflat totul până a doua zi dimineață.

---

[16] Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică (n. tr.).

Se ridică din cabină, merse la ghișeu și plăti tâmpitului – tâmpitului cu mitralieră – din spatele lui. Afară nu-l aștepta nicio mașină a poliției secrete. N-ar fi avut niciun însemn particular, dar ar fi ieșit oricum în evidență, pentru că numai reprezentanții guvernului își permiteau să meargă cu mașina. Soarele congolez răsări dintr-odată, ca un omuleț pe arcuri din cutia de jucărie. Ajunse repede în cartierul cu toleranță zero, la hotelul care fusese cândva un Hilton. Se trânti pe saltea și adormi ca lovit cu parul.

A doua zi, când deschise ușa ca să meargă la singura baie funcțională din hotel, în fața ușii aștepta un bărbat înarmat.

Nici bărbatul, nici arma nu arătau foarte periculos: arma – pentru că era un model dinainte de război, cu muniție incendiară, care nu mai fusese curățată de la Armistițiu, bărbatul – pentru că îi tremura mâna ca și cum se masturba și tocmai urma să aibă un orgasm, iar Mativi știa că e un *pater familias* cu trei copii de grădiniță, pasionat de trenulețe electrice.

Cu toate acestea, arma scuipa gloanțe mari, care făceau găuri oribile, și era îndreptată spre Mativi.

— Îmi pare rău, Chet, nu te pot lăsa s-o faci.
Mativi observă că siguranța nu era trasă.

— Să fac ce? întrebă el.
— Mă lași fără mijloace de trai. Știi bine.
— Îmi pare rău, Jean, dar nu înțeleg la ce te referi. Nu vrei să fii mai explicit?
Jean-Baptiste Ngoyi, un funcționar mărunt la Serviciul de Administrație Temporară al Națiunilor Unite (fosta Republică Populară Democrată Congo), își pusese hainele cele mai bune ca să-l omoare pe Mativi. Sigla albastră UNTASFORDEMRECONG era brodată elegant (și mare) pe buzunarul de la piept.
— Nu te las să mi le iei. Bărbatul avea lacrimi în ochi.
— Ce să-ți iau?
— Știi tu. *Toată lumea* știe. Te-au auzit vorbind cu Grosjean. Mativi se uită la el cu ochii aproape ieșiți din orbite.
— *Nu.* La naiba. Nu.
Se propti cu spatele de peretele postmodernist din mortar.
— Jean, n-am nimic cu tine, dar, dacă cineva atât de jos în lanțul trofic, ca tine, a aflat, înseamnă că a aflat orice individ din oraș cu adresă de e-mail. Se uită la Ngoyi. Era plantat un microfon în cabina telefonică, nu?
— Nu, ticălosul de la ghișeu e fratele vitreg al șefului poliției președintelui Lissouba. Poliția geme de oameni de-ai lui Lissouba, exonerați prin Amnistia Generală de după Armistițiu.
— Rahat. Rahat. Și ce fac, acum că știu?

— Se iau măsuri de siguranță pentru a ține situația sub control. Doar atât se spune. A, și deja s-a ordonat să fii arestat, pentru propria ta siguranță. Dar nu știau la ce hotel stai. Cineva care încerca să afle mi-a dat telefon.

Mativi se învârtea în cerc și se ținea cu mâinile de cap, de parcă voia să-și țină gândurile în frâu.

— Normal că voia să afle. Doamne, Doamne. Și tu nu i-ai zis unde sunt. Asta nu înseamnă oare… ăăă… că n-ai de gând să mă omori?

Se uită îndatoritor spre Ngoyi. Arma rămase în aceeași poziție în care tremura de la început. Nu-i nimic. A fost o încercare.

— Înseamnă că nu puteam risca să te aresteze pentru propria ta siguranță, răspunse Ngoyi. La urma urmei, dacă un inspector de la Departamentul Arme al Națiunilor Unite ar muri în Kinshasa, ar fi ca și cum ai arunca o grenadă de mână exact în mașina de împrăștiat bălegar, în locul șefilor poliției.

— Înțeleg că unii dintre ei sunt cei care au instalat containerele. Dacă e așa, atunci știu foarte bine că persoanele amnistiate pot fi acuzate de crime de război…

Ngoyi scutură din cap.

— Nu și de cele comise *după* război. Mativi se alarmă.

— După?

— Folosesc mașinăriile ca mijloace de

execuție. Fără scandal, fără urme, fără cadavre, fără probe incriminatorii. Și să știi că mașinăriile funcționează. *Bacheque* sunt înspăimântați de ele, ar face orice să nu fie omorâți așa. Cred că locuiesc demoni în ele…

— Și nu greșesc prea mult, mormăi Mativi.

— … și pe urmă mai sunt și cei de la pompele funebre. Le folosesc pentru îngropăciuni în masă. Altfel, s-ar fi adunat grămezi de cadavre pe stradă când a fost epidemia. Iar camioanele de gunoi menajer, vreo cinci la număr, se opresc acolo de câteva ori pe săptămână și aruncă resturile prin luminatoare. Chiar și camioanele mele…

— Ale tale?

— Da. De trei ori pe săptămână, uneori de patru sau cinci ori. Ngoyi îi întoarse lui Mativi privirea acuzatoare. Da, *sigur,* Națiunile Unite ne dau contoare Geiger și spuma aia bacteriana care se ocupă de reziduuri, și vehiculele alea speciale care absorb reziduurile și le transformă în cărămizi de sticlă cu plumb…

— … pe care trebuie să le pregătești pentru a fi aruncate de IAEA, prin îngroparea lor sub pământ, în văile uscate ale Antarcticii, continuă Mativi. Numai că n-ai făcut așa, nu? Ți-ai zis că n-ar fi rău să tragi și tu niște foloase…

— Națiunile Unite ne dau un buget de numai

cinci milioane pe an! se plânse Ngoyi. Și, până când ajunge la noi, grație matematicii africane magice, e numai jumătate de milion. Ai idee cât costă să trimiți un kilogram de reziduuri periculoase în Antarctica?

— Asta trebuie să faci, repetă Mativi, fixând țeava armei, lucru care nu prea mai conta acum.

— Am vorbit de astrofizica aseară în Bar B Doll. Mi-ai spus că, odată ce un lucru trece de Punctul fără întoarcere, dispare permanent! îi reproșa funcționarul civil, frustrat. Mi-ai *promis!*

— E absolut adevărat, spuse Mativi. Absolut și perfect adevărat.

— Atunci nu-i nicio problemă, rosti Ngoyi, cu fața strălucind ca a unui nebun. Putem arunca acolo cât gunoi vrem.

— Fiecare din containerele acelea e astfel conceput încât să conțină un obiect cu încărcătură magnetică a cărui greutate depășește zece nave de luptă. Din cauza asta e făcută podeaua din beton armat, din cauza asta atrage învelișul de metal magnetizat orice bucățică de metal feros din încăpere. Ce crezi c-o să se întâmple dacă înghesui la nesfârșit o masă suplimentară fără încărcătură? *Nimic* din ceea ce traversează Punctul fără întoarcere nu se întoarce, Jean. *Nimic, niciodată.* Nici tu, nici eu, nici Makemba, Kimbareta sau micuțul

Laurent.

Chipul lui Ngoyi își pierdu din strălucire, apoi se lumină din nou.

— Dar noi aruncăm numai câteva sute de kilograme pe săptămână. Mult mai puțin decât gunoiul menajer aruncat de oameni.

— Deja mă simt ușurat. N-o să fii tu cel acuzat în mod direct că a distrus întreaga planetă, ci altcineva.

— Canalul de evacuare a apei menajere, nu uita de el. Probabil că pompează cel puțin câteva mii de litri pe zi…

Lui Mativi îi căzu falca.

— Canalul de evacuare?

— Bineînțeles. Ca măsură temporară, tipii de la salubritate au schimbat ruta conductei principale de evacuare a orașului. Trebuie să înlocuiască într-una ultimii câțiva metri… mașinăria tot înghite din conductă. Ngoyi scutură din umeri. Cum altfel crezi că pot opri rahatul făcut de cinci milioane de oameni să nu intre în apa de băut?

— Jean-Baptiste, trebuie să încetați. Trebuie să încetați imediat. Habar n-ai ce faceți.

Arma era încă îndreptată spre Mativi. O clipă doar, se opri din tremurat și se fixă pe pieptul lui.

— Știu *foarte bine* ce fac. Mă asigur că am cu ce să-mi hrănesc nevasta și copiii.

Degetul se înfășură în jurul trăgaciului și

alunecă în jos ușor. Mativi se crispă.

Arma scoase un pocnet sec, discret. Atât. Ngoyi se holbă la instrumentul necooperant.

— Te previn, minți Mativi, sunt șeful trupei de karatiști de la universitate.

— Ar trebui să pleci, îl sfătui Ngoyi. Am recunoscut mașina inspectorului de salubritate a orașului în spatele autobuzului cu care am venit. Avea un lansator de grenade pe raftul de bagaje.

Hyundai-ul sălta în sus și în jos ca barca pe valuri umflate, punându-i la grea încercare suspensia. Mativi auzea zgomote care probabil n-ar fi trebuit să se audă.

— Vrei să te las undeva?

Frână ușor când ajunse la gropile din jurul intersecției șoselei cu calea ferată, care fusese una din țintele militare principale. Unitățile de reparare robotizate încă făceau lucrări de reparații, iar operatorilor nu le prea păsa de mașinile care cântăreau a zecea parte din greutatea unui tractor de dezamorsare. Luminile stradale nu funcționau pe porțiunea respectivă de drum. Singurele care luminau erau farurile mașinilor care țopăiau în sus și în jos, ca stroboscoapele de la discotecă. Tractoarele nu aveau nevoie de lumină.

— Lasă-mă la stadion. Iau autobuzul spre Ndjili de acolo.

— Așa departe de oraș locuiești?

— Nu toți primim salarii ca la Geneva, să știi. Ngoyi se uită la mașinile care circulau seara pe stradă și se albi la față dintr-odată. Oprește! Trage frâna de mână!

Mativi se uită în jur.

— De ce?

— Patru mașini de poliție, chiar în fața noastră! Avea dreptate. Mativi își înjură propria neatenție. Dubele ieșeau în evidență ca niște insule de aluminiu în marea de vehicule africane. Fiecare costa de zece ori salariul anual al unui locuitor obișnuit din Kinshasa.

— Nu-i un blocaj, spuse Mativi.

— Și de ce-ar trebui să-mi pese? Pe tine te caută!

— E mai degrabă o escortă. Nu vin pe drumul ăsta. Cotesc pe șosea spre Djelo-Binza. Escortează tractorul acela lansator de gabarit mare… unul din cele care transportă proiectile grele pe suporturile de la Malebo. Se uită pe geamul din dreptul lui. Ăla care zgârie pământul cu șasiul.

Execută o întoarcere pe loc și ieși de pe autostrada care ducea la Djelo-Binza. Mișcarea nici nu se simți, datorită suspensiei. Singurul motiv pentru care oamenii mergeau cu mașina prin Kinshasa era posibilitatea – și aceea vagă – ca drumul să fi fost verificat de materiale explozive.

Când reveni pe autostradă, sirenele sunau haotic. Era ceva obișnuit să ieși de pe autostradă și să te întorci pe ea, după ce ai străbătut o scurtătură. Dubele cu patru roți motoare se vedeau bine acum. În ele se înghesuiau oamenii pe care șefii poliției reușiseră să-i adune în timp foarte scurt. Unii purtau uniformă militară, alții tricouri. Unii aveau arme albe, alții AKM-uri din perioada războiului. Toți căscau, scoși din pat la primele ore ale dimineții.

Tractorul cu șenile ocupa trei benzi. După el se târau un șir de mașini africane care claxonau de parcă formau un alai de nuntă… Camionul nu avansa mult mai lent decât ar fi mers mașinile – autostrada era plină de gropile apărute în urma exploziilor.

— *Nu-mi vine să cred,* spuse Mativi, jignit peste măsură. Cum și-au închipuit că pot tracta un vehicul de o mie de tone prin oraș fără să-l văd?

Ngoyi îl fixă cu privirea.

— Crezi că… transportă chestiile alea?

— Una din chestiile alea, spuse Mativi dând din cap, e unul din containere. Îl duc în celălalt capăt al orașului pentru că nu suportă să-l piardă… Mă întreb de ce. Îi făcu cu ochiul tovarășului său. Poate că sunt trecuți pe statele de plată de la salubritate? Mașina intră într-o nouă porțiune de beznă totală.

Dumnezeule, ce n-aș da să funcționeze lămpile stradale! Clipi când capota mașinii luci din nou.

Pe urmă înțelese. Nu numai că acestea nu funcționau, dar nici partea de oraș din zona autostrăzii nu era luminată.

— Asta e, nu?

— Ce?

— Se duc la compania furnizoare de curent. Tâmpiții de voi ați băgat curent în mașinării. *Nu-i așa?*

Ngoyi ezită, apoi renunță la joc și dădu afirmativ din cap.

— La început a fost un proiect cu arme teoretic, pornit la sfârșitul războiului. Dar, insistă el disprețuitor, i-am dat o utilizare *pașnică!* Unul dintre ofițerii noștri inferiori, un tânăr foarte inteligent, cu doctoratul luat, de la Caltech, a sugerat că, dacă lansăm un fascicul de raze infraroșii către Punctul fără întoarcere, într-un anumit unghi, obținem un fascicul de raze gama, pe care l-am folosit ca să încălzim un rezervor de mercur… Mai întâi am încercat cu apă, dar s-a evaporat imediat și a transformat piatra din jurul rezervorului în sticlă. Își linse buzele, nervos. Cel mai greu a fost să concepem un sistem de turbine care să funcționeze cu mercur evaporat. Au murit mulți, otrăviți cu metale grele… Mativi înțelese.

— Ai fost unul dintre cercetătorii guvernului Lissouba.

— Crezi c-aș fi supraviețuit în vechea Republică Populară Democrată cu o diplomă de fizician *fără* să fiu cercetător în domeniul armelor? Ngoyi scoase un hohot răgușit. Ești naiv, frate. Dar acum e *pace.* Tehnologia se folosește pentru a furniza curent la cinci milioane de oameni...

— Îhî. N-ai cum să încalci legile termodinamicii. Ceea ce obții e întotdeauna mai puțin decât ceea ce ai introdus. Obțineți curent numai pentru că profitați de momentul cinetic al conținutului din container. Fac pariu că respectivul conținut a fost obținut ilegal, folosind dispozitivul de coliziune Lulumba, pe care președintele Lissouba a convins Națiunile Unite să-l construiască pentru a „revigora economia congoleză”.

Ngoyi se foi în scaun.

— De fapt, a menționat și conferirea unui caracter *științific* economiei congoleze. Chiar a folosit această expresie.

Mativi aprobă:

— În orice caz, momentul cinetic a fost provocat în container de gigawați pompați în dispozitivul de coliziune de rețeaua electrică a orașului. De fapt, voi nu faceți decât să folosiți energia furată de cineva și stocată acum cincisprezece ani. Nu e o sursă de energie, așa

cum nicio păpușă cu cheie nu dă curent. Trebuie să rotești cheia ca să meargă. La sfârșit, n-o să rămâneți decât cu un munte de rahat care nici măcar nu se învârte.

— Trebuie să recunosc, spuse Ngoyi cu tristețe, că, pe an ce trece, cantitatea pe care-o stoarcem e tot mai mică.

Tractorul din față se opri brusc, ridicând un nor de praf cât să ascundă o turmă de rinoceri. Drumul era barat de un zid imobil din metal. Imediat, toți șoferii de pe cele trei benzi de circulație executară o manevră tipic congoleză, aceea de a apăsa pe frână și de a se propti în claxoane simultan. Unul din ei țipă disperat când unul din stâlpii care marcau o pistă de șenile, asemănătoare cu o înșiruire de case, căzu pe mașina lui și i-o transformă din sedan în cabrioletă. Peste tot zburau cioburi vopsite. Mașina era din oțel – un model Proton vechi, produs sub licență în Afghanistan. Mativi speră ca șoferul să fi supraviețuit. Polițiștii năvăliră afară din mașini, ignorând hărmălaia claxoanelor. Se uitau la marginea tractorului. Câțiva, buni catolici, își făceau cruce.

Mativi trase frâna de mână și ieși din mașină. Cineva strigă la el. Îl ignoră. Tractorul era pe jumătate căzut în asfalt. Barele de torsiune ale suspensiei, ambele groase cât mijlocul unui om și făcute din materiale mult, mult mai duse

decât oțelul, trosniră ca pietrele. Încărcătura de pe tractor alunecase într-o parte sub prelata de pânză.

Acum că ieșise din mașină, Mativi sesiză un șuierat. Venea dintr-o gaură făcută în prelată.

Câțiva polițiști se îndreptară spre încărcătură. Mativi începu să țopăie pe bordura de iarbă, fluturând din brațe ca un *isan-goma*[17]*.* Nu! *Non!* Depărtați-vă! *Tres dangereux!*[18]

Unul din bărbați se uită la el ca la un idiot și mai făcu un pas înainte. Mâneca începu să foșnească și să fâlfâie în direcția găurii din prelată. Apoi lovi prelata cu mâna și începu să țipe, bătându-se peste ea, încercând s-o elibereze. Camarazii lui se uitară în spate, la Mativi, și se porniră pe râs, la gluma pe care o făcea prietenul lor pe seama nebunului. Apoi polițistul dispăru dintr-odată.

De fapt, nu dintr-odată. Mativi și ceilalți soldați auziră trosnind oasele mâinii, o văzură cum se strecoară prin gaură, zdrobită, ca batista în mănușa magicianului, trăgând după ea brațul, umărul, apoi capul. Văzură flama purpurie în care se transformase trupul său, când pielea, oasele, vasele de sânge, toate materialele fragile care țin corpul la un loc, deveniră o masă de un roșu aprins, înainte de a fi absorbite de încărcătură. Prelata fu

[17] Vraci (n. tr.).
[18] Foarte periculos! (n. tr.).

stropită cu sânge; pârâiașele roșii de sânge începură să se scurgă, paradoxal, înăuntrul ei, prin gaură, în ciuda gravitației.

Polițiștii întoarseră capul spre Mativi, apoi spre tractor.

— *Alor chef,* îl întrebă unul din ei, *quest-ce qu 'on fait maintenant?*[19]

— A scăpat de sub control, spuse Ngoyi, cu ochi sticloși, întrezărind sfârșitul lumii. A scăpat de sub control și eu sunt de vină.

Mativi îl contrazise cu o clătinare a capului.

— N-a scăpat. Nu încă. Putem afla exact unde e, dacă sacrificăm mai mulți polițiști. Dar învelișul e ruginit. Absoarbe lucruri din exterior.

— Nu-i ruginit. Ngoyi scutură din cap. Nu ruginește. E făcut dintr-un aliaj de nichel, foarte puternic, foarte greu. E unul din cazurile în care am dat noi o gaură în mod special, ca să treacă prin ea fasciculul infraroșu. Mai este una, în partea cealaltă. Pe unde ies razele gama.

Una din mașinăriile în care locuiesc demoni.

Ngoyi nici măcar nu voia să se uite la container.

— Oare se poate răsturna?

— Nu. Dacă se clatină, își revine singur. Probabil că s-a zdrobit deja când sa mișcat pe tractor. Nu uita că e un obiect care se rotește

[19] Ei, şefule, ce facem acum? (n. tr.).

repede și are peste o mie de tone. Stabilitatea la rotire a unui asemenea obiect...

— CETAWAYO BRIAN MATIVI! SUNT AICI DIN ORDINUL FORȚELOR DE PACE CONGOLEZE ALE NAȚIUNILOR UNITE. EȘTI ARESTAT.

Mativi se întoarse. Vocea era a unui ofițer de poliție superior. Numărul mare de decorații lucioase de pe uniforma lui îl nedumerea, dar aproape sigur era locotenent.

Mativi oftă.

— Domnule locotenent... începu el să vorbească.

— Maior, fu corectat.

— Domnule maior, sunt implicat în prevenirea unui dezastru public de proporții uriașe, circumstanțe mai grave decât cele care pot fi împiedicate prin arestarea mea. Știți ce se întâmplă dacă va cădea încărcătura de pe tractor?

Maiorul ridică din umeri.

— Știi ce se întâmplă dacă te văd și nu te târăsc în celulă? Îmi pierd slujba, iar soția și copiii mei vor muri de foame.

Mativi se dădu înapoi.

— Hei! Maiorul își scoase imediat pistolul din toc.

— Știu ce se va întâmpla dacă nu mă arestați. Ați uitați însă să spuneți că orașul n-o să mai aibă curent și că, în consecință, *foarte multe* soții și copii vor muri de foame, spuse Mativi,

încercuind zona periculoasă a ierbii aplecate de suflul emis de încărcătura tractorului. Flutură brațele spre orizontul întunecat. Dovezile sunt deja vizibile. Imediat ce dispozitivul de pe tractor a fost decuplat de la rețea, n-a mai fost curent pentru răcit, gătit sau aparatura din spitale. Știu toate astea. Ridică mâinile încet, ca să arate că nu amenință pe nimeni. Se propti pe una din ele și se urcă pe marginea tractorului, pentru ca încărcătura să se afle între el și maior. Dar nici prin cap nu vă trece ce se va întâmpla cu soțiile și copiii dacă las încărcătura să ajungă la Djelo-Binza, domnule. Vedeți, eu știu foarte bine ce se găsește în acest container. Dumneavoastră, nu.

— Îți atrag atenția să nu încerci să te opui, spuse maiorul, ridicând pistolul. Am ordin să trag.

— Cum să mă opun arestării? întrebă Mativi, cu ochii la țeava pistolului de care depindea viața lui și lăsându-se în jos. Maiorul coborî arma câțiva centimetri, ca să-i țintească inima. Doar mă urc la bordul unui vehicul al poliției.

— Coboară imediat de pe el, strigă maiorul, sau trag. Mativi își umezi buzele. Era a doua oară în aceeași zi când se uita la țeava unui pistol; de data asta, trebuia să facă o serie de calcule complexe în același timp. Am introdus factorul relativității? Trebuie să treacă exact

pe deasupra găurii…

— Nu!

Maiorul trase. Arma scoase o bubuitură adecvată. Aerul fu străbătut de o sclipire roșie. Mativi era tot în picioare. Maiorul se holba la el.

— Așa cum v-am spus, eu știu ce conține încărcătura. Dumneavoastră, nu. Așadar, pot să mă bazez pe cooperarea dumneavoastră?

În privirea maiorului se citea mai mult decât simpla anulare a ordinului de utilizare a forței mortale. Coborî pistolul, vizibil șocat.

— Da, răspunse el, apoi adăugă: Domnule.

În Hyundai se înghesuiau o grămadă de oameni – din fericire, în viață. În imediata vecinătate a locului marcat *Atenție! Arme grele!* Drumul nu se mai distingea din cauza a cel puțin o mie de localnici curioși, toți în tricouri de mătase artificială primite de la firme multinaționale, ca să obțină spațiu de emisie gratuit pentru rapoartele despre foametea din Lumea a Treia. Dar barele albastre groase țineau mulțimea la distanță, iar Mativi mai pierdu timp și din cauza unei bariere de sârmă Velero ridicate în grabă, în care mai mulți privitori neatenți fuseseră deja împinși de vecinii lor. Sârma intra un centimetru în carne și se sfărâma în fragmente care puteau fi scoase numai de chirurgi, dacă pacientul nu voia să le țină pentru el. Sârma

ghimpată nu avea calitatea asta. Cea velero, da.

Polițiștii care păzeau singura deschizătură din gard se dădură la o parte și salutară o mașină NU. Mativi se trase lângă un Boeing V22 VTOL. În ușa echipajului, un negru corpolent, într-un costum safari ponosit, se distra cu niște telefoane mobile. Carcasele aparatelor, știa Mativi, erau colorate după coduri, pentru a fi identificate mai ușor de cel care le deținea. Avionul fusese cândva alb. După atâția ani petrecuți în Congo, avea culoarea latrinelor.

Mativi supraveghea activitatea din celălalt capăt al zonei izolate. Gemea de echipamente de luptă specializate. Recunoscu unul din ele, un tractor de producție japoneză care dezamorsa muniția nucleară neexplodată sau, mai bine zis, se ocupa de consecințele unei greșeli făcute de operatorul uman al unei bombe neexplodate. Senzorii foarte sensibili de pe tractor detectau primele radiații gama ale reacției de fisiune, apoi lansau o rachetă de o sută douăzeci de milimetri în dispozitivul atomic. Așa murea specialistul în dezamorsare, iar zona din jurul bombei se umplea de resturi în urma exploziei, dar erau salvați câteva milioane de civili din zonele vecine…

Mativi traversă terenul împrejmuit și strigă la bărbatul din Boeing:

— Louis, ce *naiba fac* maimuțele tale care se ocupă de bombele neexplodate?

Grosjean aruncă o privire rapidă în jur.

— A, salut, Chet. Respectăm procedurile standard care se aplică în cazul unei surse de radiații gama neexplodate transformate în armă.

— Mai întâi, asta nu e o armă… Grosjean rânji disprețuitor.

— Adică poate distruge întreaga planetă și nu e o *armă?*

— E vorba de *treizeci și nouă* de obiecte care pot distruge planeta și nu *mai* sunt arme. Gândește-te puțin. Ar folosi cineva o armă care să anihileze lumea?

Grosjean păru că-l ia în serios; încuviință din cap, în semn că accepta ideea.

— Deci partea cărei arme o alcătuiau obiectele astea?

— Nu erau arme. Consideră-le ca resturi lăsate de arme. Erau componentele principale ale unui accelerator Penrose.

— Îți bați joc de mine.

— Tu – prostovan care se ocupă cu securitatea. Eu – inspector de arme. Am bănuit că Republica Populară Democrată Congo a făcut uz, cel puțin o vreme, de arme Penrose în războiul cu Republica Democrată Populară Congo. De exemplu, aveau arme capabile să lanseze, la Pretoria, proiectile de o sută de

tone, pline de microbi mortali, de la patru mii de kilometri. Când am examinat armele, după ce UMPEFORCONG a preluat conducerea, am descoperit neconcordanțe. Aveau acceleratoare magnetice în țevi, dar, ținând cont de viteza de la gura țevii la care ar fi trebuit să ajungă, magnetul folosea numai la ochire, nu la accelerarea sarcinii. Iar culata armelor fusese îndepărtată. Proiectilele erau accelerate de *ceva anume,* dar nu prin magnetism, nici cu praf de pușcă. Erau mari și se deplasau *rapid.* Mai ții minte epidemia de turbare răspândită de virusuri aeriene în Noua Zeelandă acum doi ani? A fost mâna lor. Un proiectil congolez lansat prea tare a ajuns pe orbită. Orbita s-a dus naibii. Proiectilul a căzut. La treisprezece ani după război. Praful de pușcă și magnetismul nu fac așa ceva.

— Deci ce-a fost?

— Un accelerator Penrose. Obții o masă rotitoare de mare capacitate, suficient de mare să aibă orbită în jur, și învârti muniția în jurul orbitei, în sens invers față de rotația masei. Jumătate din muniție se separă de încărcătură și cade în masă. Cealaltă jumătate prinde o viteză de-ți stă mintea în loc. Problema e că nimic nu merge dacă masa nu e suficient de densă ca să aibă o viteză de evadare mai mare decât a luminii.

— O gaură neagră.

— Exact. Ai treizeci și nouă de găuri negre rotitoare, utilizate anterior ca acceleratoare de muniție, cu care n-ai ce să mai faci. Plus altă gaură, în spatele unui tractor care se deplasează pe un drum public, între acest loc și Djelo-Binza. Singurul mod în care putem găsi energia necesară să scăpăm de ele, mă gândesc eu, e să folosim altă gaură neagră ca să le lansăm pe orbită. În afară de asta, emană raze gama aproape continuu, pentru că absorb materie permanent. Poziționezi un tractor de dezamorsare cu fața la ele și…

— ISUSE!

Grosjean se uită la intrarea de la parter, unde oamenii lui se pregăteau să arunce proiectile de artilerie grea, sări și începu să-și agite brațele nebunește, făcându-le semn să se oprească.

— *Arrete! Arrete!*[20] Și noi credeam că e simplu să scăpăm de reziduurile nucleare…

— Mie nu mi se pare greu, spuse Mativi, mișcând capul în direcția autostrăzii.

Două camioane cu însemnele UNSMATDEMRECONG și cu suspensiile joase tocmai se opriseră lângă cordonul militar de pe banda de circulație spre est. Șoferii ridicaseră deja pancarte pe care scria că vând pe bani cărămizi pe bază de rășini, de un verde-deschis, gospodinelor care ieșeau dintre

[20] Opriţi-vă! Opriţi-vă! (n. tr.).

clădirile prefabricate întunecoase din apropiere. Femeile le luau în mână și le pipăiau să vadă cât sunt de calde, tocmindu-se la preț.

— Văd bine oare? întrebă Grosjean. Eu zic să-i punem capăt. E periculos, nu?

— Nu te preocupa de asta acum. Cărămizile alea pot ucide o singură familie o dată. În plus, adăugă Mativi vesel, orașul are nevoie de energie, iar oamenii lui Jean-Baptiste nu le satisfac decât o singură nevoie, nu?

Ngoyi, rămas în Hyundai, pe locul de lângă șofer, se uita amărât la oamenii lui care împărțeau nuclide radioactive și nu avea puterea să se uite în ochii lui Mativi. Duse mâna în buzunar, scoase pistolul cu care vrusese să-l omoare și, încet și metodic, căută să afle de ce ratase împușcătura.

— Odată ce-ai izolat zona cu cordoane, spuse Mativi, o să ne ocupăm de probleme începând din acel punct. Am dat eu însumi telefon la IAEA. Echipa de intervenție e deja pe drum.

În mașină, Ngoyi eliberase glonțul blocat și-l înlocuise cu altul. Lângă Boeing, lui Grosjean îi căzu falca la auzul celor spuse de Mativi.

— Ai *deja* echipe formate care se ocupă de asta?

— Bineînțeles. Doar nu crezi că e prima oară când se întâmplă? E aceeași poveste ca și cu bomba atomică. Imediat ce fizicienii își dau

seama ce se poate realiza, orice dictator amărât din lume va dori s-o aibă și se va da peste cap s-o obțină, bineînțeles, fără să ne comunice și nouă ce intenții are. Undeva în lume, într-un loc pe care nu-l cunosc, dar pe care nu l-aș dezvălui nici dacă l-aș ști, există un depozit de asemenea „frumuseți” care-ți fac părul măciucă. Am stat de vorbă odată cu un tehnician recent întors de acolo… Cred că e o zonă caldă, era bronzat. Mi-a povestit că erau șiruri întregi de bombe, mii. Națiunile Unite lucrează la o metodă de dezamorsare, dar, pe moment, cele mai bune metode teoretice ale noastre de a închide o gaură neagră duc întotdeauna la evaporarea Hawking catastrofală, ceea ce ar echivala cu explozia unui focos nuclear de o mie de tone. Și dacă una din bombele alea – una singură – părăsește zona izolată, va trece prin scoarța Pământului ca piatra prin apă. Va ajunge în centrul Pământului și va trece de el înainte de a se opri, apoi, bineînțeles, va începe să cadă spre centru din nou. Nu se va ridica la aceeași înălțime ca de partea cealaltă a Pământului, ca un pendul ce oscilează tot mai încet. Dar va aduna bucăți din Pământ tot timpul, până când, în cele din urmă, se va stabili în mijlocul lumii și va începe să devoreze planeta. Întreg pământul ar fi absorbit prin gaură, într-o perioadă care variază de la săptămâni la

secole, în funcție de astrofizicianul cu care stai de vorbă. Și știi ce?

Mativi zâmbi malițios – asta a fost partea frumoasă a lucrurilor.

— Ce? Fața de bantu a lui Grosjean se făcu mai albă decât a unui bur.

Mativi auzi un singur foc de armă, ușor înăbușit, din direcția mașinii.

— N-avem de unde să știm dacă am pierdut una sau două bombe. Dacă „mingea” a scăpat uneia sau ambelor națiuni iresponsabile care fac cercetări neautorizate despre găurile negre. De unde să știm, dacă proiectul a fost ținut secret? De unde să știm că nu există o gaură neagră care sare în sus și în jos centrul Pământului chiar acum? Anomaliile gravitaționale vor ieși la iveală până la urmă, cred, măsurate de seismometre sau detectoare de masă. Dar e posibil ca lumea noastră să mai aibă numai câteva decenii de trăit, timp în care noi nu ne vom face mai înțelepți.

— Ai grijă să fie bine strâns cordonul ăla, Louis.

Grosjean înghiți cu dificultate, apoi încuviință. Mativi se depărta de zona izolată și deschise clapeta telefonului mobil. Minune, avea semnal chiar și acolo.

— Bună, draga mea… Nu, cred c-o să mai

stau vreo două zile… A, probleme obișnuite. Nimic prea periculos. Da, l-am prins până la urmă… Ei, a tras *puțin* în mine, dar nu m-a nimerit. Trăgea pe bază euclidiană… Euclidiană. Îți explic când ajung acasă… Bine, atunci, dacă trebuie să închizi… O să iau avionul de ora nouă dimineața din Kinshasa.

Închise clapeta aparatului și porni, fluierând, spre Hyundai. Pe scaunul de lângă șofer, pe care se împușcase Ngoyi, pârâiașe de sânge se întindeau ca o pânză de păianjen. *Ei,* își spuse Mativi, *asta nu e problema mea. Mașina merge mâine la spălat. Bine că măcar a deschis geamul când a făcut-o. A lăsat mai puțină murdărie decât ticălosul ăla de Lamant în Quebec. Și atunci m-au pus pe mine să curăț.*

Se uită înjur, la lume.

— Te-am salvat încă o dată, bestie mare și grasă ce ești. Sper să-mi fii recunoscătoare.

Zâmbi pentru prima oară în săptămâna aceea.

William Sanders - Amba

William Sanders locuiește în Tahlequah, Oklahoma, dar a crescut în ținutul deluros din vestul statului Arkansas. El a apărut pe scena SF la începutul anilor 1980 cu două romane amuzante de istorie alternativă, *Journey to Fusang* (finalistă pentru Premiul John W. Campbell) și *The Wild Blue and the Gray*, după care a scris în domeniul mister și suspans, producând multe titluri care s-au bucurat de aprecieri critice. El îl privește pe vechiul său prieten Roger Zelazny ca fiind răspunzător pentru revenirea la SF, de data aceasta prin intermediul prozei scurte. Povestirile i-au apărut în *Asimov's Science Fiction*, *The Magazine of Fantasy Science Fiction* și numeroase antologii, câștigându-i o binemeritată reputație ca unul dintre cei mai buni autori de proză scurtă din ultimul deceniu și aducându-i două premii Sidewise pentru „cea mai bună povestire de istorie alternativă”. În același timp a reînceput să scrie și romane, ca *The Ballad of Billy Badass and the Rose of Turkestan* și *The Bernadette Operation*, un nou roman SF, și un roman de mister, *Smoke.* Unele dintre aclamatele lui povestiri au fost colectate în *Are We Having Fun Yet?: American Indian Fantasy Stories.* Cărțile sale cele mai recente sunt un studiu

istoric, *Conquest: Hernando de Soto and the Indians, 1539-1543* și o nouă culegere, *Is It Now Yet?* (Majoritatea cărților sale, inclusiv reeditări ale vechilor romane, sunt disponibile de la Editura Wildside Press sau pe Amazon.com.).

Aici ne poartă pe un viitor Pământ ruinat – și foarte probabil – într-o povestire puternică despre oameni care încearcă să facă față pe măsură ce lucrurile merg din ce în ce mai rău…

*

Clientul și-a consultat ceasul, apoi, ridicând întrebător din sprâncene, s-a uitat la Logan. Acesta a dat aprobator din cap și, ținându-și palmele cu fața în jos și degetele răsfirate, i-a făcut un semn ce spera să fie interpretat drept liniștitor. Clientul a clătinat din cap, după care și-a reluat veghea asupra luminișului de dedesubt. Nu era prea încântat.

Ca să nu-și trădeze expresia de pe față, Logan a întors capul și a privit spre celălalt capăt al cortului-ascunzătoare, unde Yura, călăuza de obârșie amestecată, stătea jos cu picioarele încrucișate, ținându-și în poală vechea pușcă Mosin cu încărcare manuală. Yura i-a zâmbit lui Logan, arătându-și dinții îmbrăcați în oțel, iar după o clipă, Logan i-a răspuns cu un surâs.

După ce s-a asigurat că avea pe față o expresie neutră, s-a întors către fereastra

cortului și a privit afară. Soarele se înălțase binișor; razele gălbui cădeau pieziș printre copaci și făceau pete de lumină pe pământ. Vântul de dimineață se domolise și nu se auzea niciun sunet, cu excepția foșnetului făcut de purcelul agitat, care fusese legat de un țăruș la capătul îndepărtat al luminișului.

Clientul își făcea de lucru cu aparatul de fotografiat. După cum arăta, aparatul era foarte scump, deși Logan nu i-a recunoscut marca. Apoi, omul s-a uitat din nou la blestematul lui de ceas. Și acela era scump. Evident, un client bine garnisit cu bani. Îl chema Steen și era o jigodie.

La o adică, și-a zis Logan fără să fie din cale-afară de convins, Steen nu le dăduse prea multă bătaie de cap, oricum nu la fel de multă ca alți clienți pe care îi mai avuseseră. Etala o atitudine de superioritate, dar mai toți se purtau astfel. Era însă lipsit de răbdare, iar asta îl făcea să devină o pacoste, mai ales când trebuiau să stea la pândă într-un cort-ascunzătoare. De acord, înăuntrul cortului din pânză de camuflaj ancorat în copac nu exista prea mult spațiu, și, pe cât posibil, ocupanții trebuiau să stea neclintiți; toate astea i se explicaseră omului dinainte, iar dacă nu suporta vreuna dintre condițiile impuse, putea foarte bine să rămână la Novosibirsk și să urmărească pe săturate la televizor

documentare despre animale sălbatice în libertate.

Stăteau în acel ascunziș din zori, și pesemne că Steen socotea că răbdase prea mult. Dar ce naiba, acele câteva ore nici nu contau când așteptai un tigru, chiar dacă plasaseră o momeală pe teritoriul cunoscut al unui individ de existența căruia aveau știință.

Steen a ridicat și coborât umerii, ceea ce a sugerat un oftat mut. Bine măcar că era în stare să-și țină gura, trebuia să i se recunoască măcar atâta merit. Nu semăna cu dobitocul de anul trecut din Valea Bikin, care făcuse zgomot cât să pună pe goană orice animal dintre Habarovsk și Vladivostok, iar apoi ceruse banii înapoi pentru că nu apucase să vadă nimic interesant…

Pe neașteptate, Logan a simțit o atingere pe umăr. A întors capul și l-a văzut pe Yura ghemuit alături de el și ridicând o mână. Buzele i s-au mișcat pe sub mustața întesată cu fire albe și au alcătuit un cuvânt pe mutește: *Amba.*

Urmând direcția indicată de arătătorul lui Yura, Logan s-a uitat pe fereastra ascunzătorii, dar nu a văzut nimic. Nici n-a auzit ceva, de astă dată chiar nimic; cu toate astea, purcelul se oprise din frământarea permanentă și rămăsese absolut încremenit, uitându-se către același loc arătat de Yura.

Cu ochii dilatați și strângând aparatul foto între mâini, și Steen se uita pe fereastră. A aruncat o privire spre Logan, care a încuviințat cu un gest din cap.

Iar apoi, mărețul animal, în toată splendoarea lui, amintind de o flacără oranj, a pășit fără niciun sunet în luminișul inundat de soare.

Cu colțul ochiului, Logan l-a văzut pe Steen ducându-și palma la gură, fără îndoială pentru a-și amuți o exclamație de uimire. Nici nu-i putea găsi vină pentru asta; un tigru de Amur, liber și neîmblânzit pe propriul teritoriu, reprezenta o priveliște capabilă să ia respirația oricui. Cu toate că trecuse deseori prin asemenea situații, și Logan a simțit, vreme de câteva clipe, o gheară în gât.

Purcelul însă vedea totul cu alți ochi. A început să guițe și să se smucească disperat pentru a scăpa din laț, rămas cu ochii îngroziți asupra tigrului, care se oprise și îl măsura cu privirea.

Având chipul îmbujorat de emoție, clientul dusese aparatul foto la ochi și apăsa declanșatorul în mod repetat. Logan s-a întrebat dacă omul își dădea seama ce norocos fusese. Aveau în față un tigru al naibii de mare, cel mai impunător pe care Logan îl văzuse în afara vreunei grădini zoologice. A socotit că probabil cântărea între trei sute cincizeci și patru sute de kilograme și avea

cam trei metri de la bot până la vârful cozii, deși era greu de apreciat în condițiile din acele momente, deoarece, în vreme ce examina purcelul, animalul își azvârlea coada ritmic în lateral, semn de curiozitate.

Dacă Steen se pricepea cât de cât să se folosească de acel aparat, probabil că obținuse niște fotografii grozave. Un mănunchi de raze de soare cădeau pe spinarea tigrului, evidențiindu-i strălucirea și desimea blănii ce era mai închisă la culoare și mai caldă decât oranjul de flacără al unui tigru bengalez, având dungile mai puțin pronunțate, ceea ce făcea ca animalul să pară mai mare.

Tigrul a făcut câțiva pași șovăielnici, parcă schițând un dans elegant, fără ca labele enorme să facă vreun zgomot pe solul acoperit cu frunze moarte. Chiar dacă era cea mai mare felină din lume, tot a pisică semăna și și-a dat seama că ceva nu se potrivea în situația aceea. Grație amestecului misterios de ierburi cu care Yura stropise cortul, nu reușise să-i adulmece pe cei trei bărbați ascunși în apropiere, dar parcă știa că, în mod obișnuit, porcii nu apar în adâncul pădurii, și încă legați de copaci.

Pe de altă parte, era flămând.

S-a oprit un moment, vânturându-și coada mai iute, și s-a ghemuit ușor. Mușchii masivi ai umerilor s-au încordat, umflându-se, semn că

animalul se pregătea să facă saltul asupra prăzii…

Steen a strănutat.

Nu fusese chiar un strănut adevărat, ci mai mult un icnet, iar omul reușise să atenueze sunetul, pentru că-și ținuse palma peste gură. Însă acel sunet fusese mai mult decât suficient. Tigrul s-a răsucit pe loc, a ciulit urechile și a privit exact în direcția din care pornise sunetul – vreme de o clipă, Logan a avut senzația că ochii mari și înfiorători stătuseră ațintiți asupra ochilor lui – apoi a țâșnit peste luminiș ca un foc de stepă, îndreptându-se către locurile dinspre care venise. Un moment mai târziu dispăruse.

Din spatele său, Logan l-a auzit pe Yura murmurând:

— Govno[21].

— Îmi pare rău, a spus Steen, cu un aer prostit. Nu-mi dau seama de ce…

— Asta e, a zis Logan și a făcut un gest din umeri. S-a ridicat greoi de pe băncuța pe care stătuse și a rămas aplecat, pentru că tavanul cortului era scund. Ei, măcar ai făcut câteva fotografii, nu?

— Așa cred, a zis Steen și a apăsat un buton, iar pe partea din spate a camerei un mic display s-a luminat, înfățișând o fotografie colorată, de dimensiuni minuscule. Da. Apoi a

[21] Lb. rusă în original: „La dracu” (n. tr.).

ridicat privirea spre Logan, care se îndrepta deja spre ușa cu perdea, aflată în partea din spate a cortului. Acum trebuie să plecăm? Nu mai așteptăm, poate revine?

— Nu se mai întoarce, i-a răspuns Logan. Tigrii de acest fel au fost vânați până aproape de dispariție, iar asta nu s-a întâmplat de mult. Știe că sunt oameni prin preajmă. Nu-și va risca viața doar pentru un purcel. Ce naiba, doar l-ai văzut. Nu arăta deloc lihnit de foame.

— Poate vine altul...

— Nu. Tigrii sunt animale solitare și au nevoie de un teritoriu foarte întins. Un mascul de talia aceluia sigur are un teritoriu de cel puțin o sută treizeci până la două sute cincizeci de kilometri pătrați, bine marcat. Poate chiar mai mult.

Vorbeau în engleză; din anumite motive, Steen părea să prefere această limbă, deși vorbea rusește la fel de bine ca și Logan.

— Sper că înțelegi, a continuat Logan, n-ai plătit decât o excursie de o zi. Dacă vrei să rămâi aici la pândă, s-ar putea să vezi altceva. Lupi, desigur, care vor apărea imediat ce aud porcul acela guițând. Poate chiar vreun urs, deși e puțin probabil. Dar ai văzut deja doi urși, alaltăieri, iar lupi spuneai că ai mai văzut.

— Da. Sunt foarte obișnuiți prin jurul Novosibirskului, a zis Steen, apoi a oftat. Cred că ai dreptate. Am face bine să ne întoarcem.

— Bine, atunci. Logan a început să coboare scara și s-a oprit. Purcelul încă țipa. Yura, i-a spus el în rusește, pe un ton obosit, pentru numele lui Dumnezeu, împușcă odată purcelul acela.

Ceva mai târziu, coborau pe o potecă îngustă din pădure, urmând același drum pe care urcaseră foarte devreme în acea dimineață. Logan încheia șirul, avându-l pe Steen în fața sa și în frunte pe Yura, care-și ținea arma strânsă la piept, între brațe.

— Sper că i-a pus piedica, a spus Steen.

Yura a bombănit:

— Nu e sigur să aibă piedica pusă, a zis el în engleză, cu un accent pronunțat, dar perfect inteligibil, fără să privească în jur. De aia e pușcă.

Ceafa lui Steen a roșit puțin.

— Scuze, a zis el. De fapt, chiar mă bucur că cineva dintre noi e înarmat. Când mă gândesc la animalul acel pândind pe undeva…

Logan și-a reținut un pufnet de dispreț. De fapt, avea motive serioase să creadă că Yura nu ar fi împușcat un tigru, chiar dacă acesta l-ar fi atacat. Pentru triburile tunguse și udege, *Amba* era un spirit puternic și sacru, aproape un zeu, care trebuia venerat, și nu trebuia vătămat sub nicio formă.

Pe de altă parte, Yura era pe jumătate rus –

asta dacă nu dădeai crezare poveștilor pe care le spunea despre faptul că bunicul lui fusese prizonier politic din Krâm Tatar, ce scăpase din gulag și se refugiase într-un sat natal de la naiba în praznic – și era greu de spus care origine a lui predomina. Logan bănuise mereu că lucrurile s-ar fi lămurit doar în clipa când un tigru l-ar fi atacat chiar pe Yura ori pe altcineva.

Pușca slujea pentru alt fel de protecție. În acea regiune, oamenii deveneau traficanți de droguri și de bunuri de furat, braconieri; tot aici găseai dezertori din armată, transfugi coreeni sau chinezi și oamenii care îi transportau. Nu știai niciodată peste ce puteai da într-o zonă atât de izolată, iar tigrii reprezentau primejdia cea mai mică.

Drumul urca pe costișa unui deal nu prea înalt, dar abrupt, acoperit de copaci foarte tineri. Ziua era răcoroasă, cu toate că soarele se afla sus pe cer, și se mai vedeau, pe ici, pe acolo, mici petice de zăpadă pe sub copaci. Dar chiar și așa, Logan s-a văzut silit să-și tragă fermoarul în jos pe la jumătatea urcușului, fiindcă simțise deja picături de sudoare ce i se strecurau în jos pe sub tricou. Când au ajuns pe culme, a propus celorlalți să facă o pauză, iar el și Steen s-au așezat pe un buștean. Yura s-a îndepărtat puțin și s-a rezemat de un copac, unde și-a scos cuțitul de

la brâu și s-a apucat să-i curețe lama cu frunze: în ciuda ordinului dat de Logan, el preferase să înjunghie purcelul decât să risipească un cartuș valoros. Steen a ridicat ochii spre Logan.

— Ești american, a zis el, iar asta nu suna deloc a întrebare. Pot să te întreb cum de-ai ajuns în țara asta?

— M-am ocupat de problemele de securitate ale unei companii ruso-americane care administra o conductă de țiței, tocmai în Siberia.

— Asta a fost cu mult înainte de încălzirea globală? Nu, doar înainte ca lucrurile să se înrăutățească îndeajuns pentru ca oamenii să recunoască, în sfârșit, că fenomenul nu mai putea fi ascuns.

— Da, a zis Logan.

— Iar de atunci n-ai mai fost acasă?

— Pentru mine, a făcut Logan, glasul lui sunând ceva mai aspru decât și-ar fi dorit, acasă este un loc pe nume Gaveston, Texas. Se află sub apă de ani buni.

— Aha, a zis Steen și a dat din cap. Îmi dau seama cum e. Ca și tine, nu am la ce să mă întorc.

Ei, lasă-mă, a gândit Logan, *mai ales unul pe care-l cheamă Steen.* Probabil era olandez ori belgian; și, având în vedere creșterea nivelului mării și frigul ce transformase tot nord-vestul

Europei într-o ladă frigorifică după ce procesul de topire a calotei polare făcuse Curentul Golfului să devieze, Țările de Jos nu o duceau prea bine în acele zile.

Pesemne că Steen fusese unul dintre cei ce o șterseseră la vreme, care avusese inteligența, resursele necesare și norocul – probabil că avusese din toate câte ceva – ca să prindă dezvoltarea explozivă a Siberiei chiar de la început, asta înainte ca afluxul de refugiați occidentali să devină un val mareic, când autoritățile rusești au început să le trântească ușa în nas nou-veniților. Și pesemne reușise din plin în domeniul lui; era suficient să te uiți la el și să te gândești că-și permisese să plece într-o vacanță de bogătaș în Orientul îndepărtat. Fără a mai vorbi de faptul că avea și relațiile necesare pentru a obține toate aprobările impuse pentru acea mică aventură.

Logan s-a ridicat și a zis:

— Gata. Trebuie să ne continuăm drumul.

Drumeagul cobora abrupt pe celălalt versant al dealului, șerpuind de-a lungul unui pârâiaș, ieșind apoi la un drum forestier vechi și nefolosit de multă vreme, având suprafața plină de șleauri adânci, năpădită de buruieni și vegetație pitică. Era o relicvă din vremurile ticăloase de odinioară, când întreprinderi ilegale de exploatare a lemnului își făcuseră

de cap în ținutul aflat la sud de Amur și la est de Usuri, răzând de pe suprafața pământului suprafețe uriașe de păduri chipurile protejate, fără să fie cât de cât deranjate de autoritățile mituite, exportând cheresteaua către piețele chineză și japoneză, mereu flămânde după asemenea mărfuri.

Se exploatase în mod diabolic și, totuși, asta nu atârnase prea greu în balanță până la urmă. Bătrâna taiga, pădurea de conifere ce supraviețuise vreme de mii de ani, nu fusese în stare să reziste temperaturilor tot mai ridicate; încălzirea globală o ucisese mai repede și mai eficient decât reușiseră să o facă tăietorii de copaci.

Însă în acele momente piețele oricum se prăbușiseră, împreună cu economiile țărilor industrializate; iar cei ce exploatau cheresteaua se mutaseră deja la nord de Siberia, unde se găseau păduri vaste și unde se crease o cerere nemăsurată de lemn pentru ridicarea de orașe care apăreau precum ciupercile după ploaie. Lăsate în pace, zonele despădurite începuseră să se repopuleze, de la tufișuri scunde și dense și terminând cu copaci tineri și îndărătnici.

Iar pentru populația de căprioare acest lucru reprezentase un noroc nesperat, aducător de hrană ușor accesibilă; iar, foarte curând, turmele de căprioare se înmulțiseră peste tot,

spre încântarea tigrilor, urșilor și lupilor care nu prea găsiseră prăzi în ultimele decenii.

Pe acel drum, Logan și Steen au avut loc să meargă alături, însă Yura a continuat să pășească în frunte. Steen a păstrat tăcerea o bună bucată de vreme, iar când Logan începuse să spere că situația va rămâne așa, omul a reînceput discuția:

— N-am obținut mare lucru.

Luat prin surprindere, Logan s-a mirat:

— Poftim?

— N-am făcut mare lucru, a repetat Steen. Trebuie să recunoști că n-am văzut prea multe. Doar un minut. Nici măcar atât.

Într-un târziu, Logan a priceput. Isuse, a gândit el, clocește chestia asta de mai bine de cinci kilometri.

— Domnule Steen, a început el pe un ton stăpânit, ai făcut contract cu noi să te aducem în zona aceasta ca să-ți oferim șansa de a vedea și fotografia animale în mediul lor natural. Sper că n-ai uitat: prin contract, nu se garantează că vei vedea un tigru. Se precizează doar că noi vom depune toate eforturile ca să-ți arătăm unul. Lucru pe care l-am făcut, iar în dimineața asta, chiar ai văzut și fotografiat un tigru.

Pe fața lui Steen a apărut o expresie mohorâtă, de îndărătnicie.

— Legal vorbind, ai dreptate, a zis el. Dar tot

nu mi se pare cinstit. Având în vedere cât vă plătesc, nu am obținut prea mult.

— Domnule Steen, a spus Logan, căutând să-și păstreze calmul, nici nu-ți dai seama ce noroc ai avut. Unii dintre clienții noștri pierd chiar și o săptămână, stând în cortul-ascunzătoare în fiecare zi, ca să poată vedea un tigru. Unii nu au parte de nimic.

Steen a clătinat din cap.

— Uite, a zis Logan, dacă socotești că nu ai văzut de ajuns în dimineața asta, și dacă vrei să încerci din nou, putem stabili o nouă ieșire. Se adaugă la pachetul inițial, și nu va fi cu mult mai scump.

Steen l-a privit lung pe Logan.

— O să mă mai gândesc, a zis el într-un final. Poate. Cu toate astea, nu cred că ar trebui să plătesc mai mult, dar poate vin la biroul vostru mâine dimineață și stabilim atunci.

— Bine, a convenit Logan. Sunt convins că putem ajunge la o înțelegere.

În sinea lui, clocotea: Mare ticălos ești. Jigodie bogată, cu aparatul acela al tău scump pe care ar trebui să ți-l vâr în fund, împreună cu nenorocitul acela de ceas de ultimă generație. În ciuda gândurilor ce-i veniseră în minte, și-a înfundat mâinile în buzunarele jachetei și a continuat să meargă, păstrând totul pentru sine. Clientul are întotdeauna dreptate.

*

Câteva ore mai târziu, au ajuns într-o zonă defrișată destul de întinsă de pe culmea unui deal, unde un bărbat scund și bine clădit stătea alături de un elicopter MI-2. Pe spate îi atârna o pușcă automată Kalașnikov.

— Logan, a exclamat el și a ridicat o mână în semn de salut. *Zdrastvuite*[22].

— Bună, Misha, i-a răspuns Logan. Ceva noutăți?

— Nimic nu s-a mișcat. Vă așteptam, și-mi înghețase fundul de frig. Unde e încălzirea asta globală de care se tot vorbește?

— Lasă-te de prostii. Acum zece ani, pe vremea asta, chiar c-ai fi înghețat de tot dacă te aflai pe-aici. Zăpada ți-ar fi venit cel puțin până la fund.

— Nu mă lua în seamă, glumeam și eu, a spus Misha în engleză, iar apoi, trecând din nou la limba rusă, a continuat: Cum a mers? Și-a văzut tigrul?

Logan a dat afirmativ din cap, urmărindu-l în acest timp pe Steen urcând în elicopter. Yura rămăsese în apropierea unui copac și urina de zor.

— Așa repede? s-a mirat Misha. *Boje moi*[23], dar rapizi ați fost.

— Chiar prea rapizi. Steen ajunsese deja înăuntrul elicopterului, astfel că Logan s-a

[22] Lb. Rusă în original: „Bună ziua” (n. tr.).
[23] Lb. rusă în original: „Vai de mine” sau „Mamă, Doamne” (n. tr.).

gândit că acesta nu-l mai putea auzi, dar oricum nu-i mai păsa. I-a povestit lui Misha ce se întâmplase.

— Nu mai râde, s-a grăbit el să adauge, văzând că Steen îi urmărea pe geamul cabinei. Acum nu e deloc încântat. Consideră că nu a căpătat ce merita pentru banii plătiți.

— *Șto za ciort?*[24] Dar ce aștepta? Să-i apară un șir de tigri care să cânte ceva în cor, ca la spectacol? Apoi a aruncat o privire în jur. Și cu porcul ce-ați făcut?

— L-am pus pe Yura să-l ucidă. Ar fi fost un chin să-l aducem târâș până aici, și nici acolo nu-l puteam lăsa, sărmanul de el, legat, în așteptarea lupilor.

— Mare păcat. Îl puteam duce la restaurantul Katia și îi puneam pe cei de-acolo să-l facă la proțap.

Și-a scos arma de pe spinare și i-a întins-o lui Logan.

— Ai grijă, te rog, de ea, iar eu o să încerc să ridic vechitura asta de la sol ca să ajungem iarăși acasă.

— Ia zi, a făcut Misha, crezi că era același tigru? Cel mare pe care l-am văzut toamna trecută?

— Așa mi s-a părut, a spus Logan, umplându-și din nou paharul. Bineînțeles, nu ai cum să fii sigur, dar am mers în același loc și nu-mi

[24] Lb. rusă în original: „Dar ce voia?” (n. tr.).

închipui că ar putea exista doi masculi cu teritorii atât de aproape unul de al celuilalt.

Era seara târziu și amândoi stăteau în restaurantul Katia din Habarovsk. În sala mare erau aglomerație și gălăgie, iar aerul era apăsător din cauza fumului de țigară. Pe masa dintre ei trona o sticlă de votcă de un litru, care se cam golise.

— De fapt, a continuat Logan, mi-e greu să-mi imaginez doi masculi atât de mari, asta-i treaba. Dacă nu e vorba de același individ, și dacă toți ajung atât de mari, atunci o să încep să cer mai mult pentru că-mi risc pielea până acolo.

— Asta ne-ar folosi amândurora, cred că-ți dai seama de asta.

— Dacă știm că putem găsi oricând o felină atât de arătoasă, atunci suntem oameni făcuți. Brusc, s-a strâmbat. Asta, dacă nu se găsește vreun nenorocit care să-l împuște. O blană de asemenea dimensiuni ar însemna ceva bani, nu?

— Piața s-a cam restrâns, a spus Logan. Chinezii au prea multe probleme ca să se mai arate interesați de blănuri frumoase – furtuni de nisip și tornade din cauza secetei, jumătate din populație care încearcă să pătrundă în Mongolia – și bătrânii bogați care consideră că extrasul din penis de tigru i-ar ajuta să mai facă puțin sex au prea multe pe cap

străduindu-se să se agate de ceea ce au. Ori încearcă să o șteargă.

— Tot ce spui e adevărat, a confirmat Misha, cu o mișcare din cap, și uitându-se cam lung la Logan; depășise deja măsura cu păhărelul. Dar să știi că mai există unii care încă au curaj și obțin ceea ce vor. Asemenea oameni vor exista întotdeauna, atât în China, cât și în Rusia. Apoi a zâmbit strâmb spre Logan. Iar treaba asta e bună pentru noi, nu?

Logan a sorbit din pahar și a făcut o strâmbătură, interpretată drept încuviințare. Misha avea dreptate; partea cea mai profitabilă a afacerii lor depindea de dorința unora de a obține ceea ce-și doreau. Ținând seama de restricțiile impuse asupra zborurilor – probabil că Rusia era una dintre puținele țări ce scoteau un oarecare profit din încălzirea globală, însă, una peste alta, era de ajuns – iar pentru cei care călătoreau în interiorul zonei considerate drept protejată era teoretic aproape imposibil să se închirieze vreun avion privat în ținutul Sikote-Alin. Existau, totuși, anumite excepții necesare.

— Lasă asta acum, Misha, a spus Logan. Doar știi foarte bine că toți clienții noștri sunt persoane cu acreditări imbatabile, aflate în misiuni preponderent științifice. Așa scrie în documentele lor.

— *Kaniecino*[25]. Uitasem asta. Of, Rusia, unde-a ajuns Rusia noastră. Misha a golit paharul, după care și-a mai turnat unul. Am fost săraci atâția ani, încât am căzut pradă corupției. Acum am devenit cea mai bogată țară din lume, dar corupția persistă. Cum sună proverbul acela englezesc: „Puterea obiceiului”, nu?

— A obișnuinței.

— Așa, ai dreptate. Cum se face că mereu... S-a oprit și a ridicat privirea spre bărbatul care se apropia de masa lor. *Govno.* Ia te uită cine vine spre noi.

Înalt, slăbănog și cu nasul coroiat, Evgheni Lavrușin și-a croit drum prin mulțime, iar poalele hainei lungi de piele au fluturat larg, evidențiindu-i blugii originali. S-a oprit alături de masa lor și a întins mâna spre Logan.

— Hai, salutare, a zis el. Logan, tu ești omul de care am nevoie. Cum îți merg treburile?

Vorbea englezește cu un accent ciudat de amestecat, mai mult de Brooklin decât rusesc. Vreo doisprezece ani fusese șofer de taxi în New York, asta înainte ca Statele Unite, cu o xenofobie crescândă, să ajungă într-o asemenea situație încât să nu mai admită prelungirea cărții verzi ce permitea dreptul de muncă. Acum, omul locuia la Habarovsk și deținea un mic parc de camioane, reușind să

[25] Lb. Rusă în original: „Am priceput” (n. tr.).

aibă suficiente contracte legale cât să-și acopere adevăratele îndeletniciri. Avea reputația că este în legături strânse cu mafia, dar probabil că nu era vorba de ceva foarte bănos.

Logan s-a prefăcut că nu vede mâna întinsă a individului. Evgheni s-a uitat în jur cu un aer teatral, apoi s-a aplecat în față, lăsându-și palmele pe tăblia mesei.

— Am o propunere de afaceri pentru voi, a spus el cu glas ceva mai scăzut. Ar ieși bani serioși din asta…

— Nu, a repetat Logan, iar apoi, mai apăsat când Evgheni a dat să adauge ceva: Nu, ce Dumnezeu. *Niet*[26]. Indiferent despre ce ar fi vorba, nu ne interesează.

— Pe de altă parte, a spus Misha în rusește, de când călătoresc mușteriii tăi cu avionul? S-au săturat să mai fie încărcați claie peste grămadă în bena camioanelor tale?

Evgheni a avut o tresărire care a făcut gulerul hainei de piele să i se ridice pe gât.

— Isuse, nu mai vorbi asemenea prostii… Apoi a aruncat o privire în jur. Ascultă, de data asta nu sunt chinezoi, înțelegi? Ei, da, într-un fel, tot despre ei e vorba, dar…

— Evgheni, i-a zis Logan, am avut o zi al naibii de grea. Ia du-te și lasă-ne.

— Gata, am priceput. Uite, că plec. A dat să

[26] Lb. rusă în original: „Nu” (n. tr.).

se îndepărteze, apoi s-a răsucit și s-a aplecat peste masă. Încă ceva. Voi doi știți unde s-ar găsi niște tigri cu adevărat mari, corect? Dacă s-ar întâmpla să aveți vreo urgență cu banii, știu eu pe unii care ar plăti un preț tare bun pentru o blană ca lumea… (Logan a vrut să se ridice în picioare.) Bine, bine, a zis Evgheni și a ridicat ambele brațe în aer, după care a început să se retragă cu spatele. Potolește-te, dom'le. Dacă vă răzgândiți, știți voi unde să mă găsiți.

— Da, a mormăit Logan în timp ce Evgheni dispărea în mulțime. O să răsturnăm cerul și pământul să te găsim… Ia mai dă-mi sticla aia, Misha. Simt nevoia de încă un păhărel.

— Mă-ntreb ce-a vrut, a zis Misha, cu un aer gânditor. Din câte știu, afacerea lui de bază e introducerea de imigranți ilegali din China. Crezi că s-a vârât și în chestii cu droguri?

— N-are importanță, a zis Logan și a terminat de turnat în pahar, după care a căutat din ochi dopul sticlei de votcă. Nici măcar nu vreau să știu… în fine, acesta e oricum ultimul. Mâine trebuie să tratez cu Steen, a zis el și a înșurubat dopul strâns, și sigur nu vreau să fac asta având vreo durere de cap.

Însă, în dimineața următoare, Steen nu a mai apărut.

— N-a trecut pe aici, i-a spus Lida Șapoșnikova lui Logan, când acesta a ajuns la

birou. Am venit devreme azi, pe la opt și jumătate, ca să-i pregătesc decontul, dar nu a venit.

Logan s-a uitat la ceas.

— Nu-i nici zece. Probabil că încă nu s-a trezit. Mai așteptăm.

Biroul se afla în camera din față a unei case destul de modeste și dărăpănate de la marginea orașului Habarovsk, situată nu departe de aeroport. Personalul secretarial era alcătuit doar din Lida. Camerele din spate gemeau de echipamente și alte lucruri – corturi de camping, pânză de camuflaj pentru înjghebarea de corturi-ascunzătoare, ochelari și binocluri pentru vedere pe timp de noapte și câte altele – cărora li se adăugau o serie de componente misterioase, cu ajutorul cărora Misha reușea să mențină elicopterul în stare de funcționare. Bucătăria era singura care își păstrase destinația inițială. Logan a intrat în ea și și-a turnat o cană de cafea, pe care a luat-o la biroul lui și s-a așezat ca să aștepte, în vreme ce Lida și-a reluat lucrul la computer.

Câteva ore mai târziu însă, cum se apropia amiaza și Steen nu dădea niciun semn de viață, Logan a zis:

— Poate c-ar trebui să-i telefonezi. Întreabă-l când are de gând să vină.

Apoi s-a ridicat și a ieșit pe verandă ca să stea la aer curat. Când s-a întors înăuntru, Lida i-a

spus:

— Am telefonat la hotelul lui. A plecat de acolo azi-dimineață la nouă.

— Drace. Dă repede telefon la…

— Am făcut-o deja. Lida s-a rezemat de spătarul scaunului și l-a privit cu ochii ei ușor migdalați, moștenire de la bunica ei de origine coreeană. A plecat cu zborul de dimineață spre Novosibirsk.

— Mare javră, a zis Logan în engleză.

— Așa se pare, a întărit Lida în aceeași limbă.

— În fine, a făcut Logan și și-a trecut podul palmei peste bărbie. Asta e, continuă și fă-i nota de plată și încasează-l. Ai numărul cărții lui de credit, din care și-a plătit avansul.

Lida a dat din cap și apoi s-a concentrat asupra monitorului. Câteva minute mai târziu, a bolborosit ceva mai mult pentru sine și a început să apese tastele cu rapiditate, moment în care Misha a deschis ușa și a intrat.

— *Sukin syn*[27], a zis el, după ce Logan i-a povestit ce se petrecuse. Ne-a lăsat cu ochii în soare?

— Nu-i nimic, a spus Logan. A făcut semn către biroul la care Lida discuta în acele momente cu cineva la telefon. Îi trecem cheltuielile în cont și…

— Nicio șansă, a spus Lida, care a așezat receptorul în furcă și s-a întors spre ei. Cartea

[27] Lb. Rusă în original: „Ce ticălos, jigodie” (n. tr.).

de credit n-are nicio valoare. A anulat-o.
— Se poate așa ceva? a întrebat Misha. E atât de simplu?
— A făcut treaba asta ieri, a precizat Lida. Și-a plătit nota de la hotel cu un cec.
Fiecare dintre ei a rostit vorbe de ocară în toate limbile cunoscute.
— Dar nu are cum să ne scape fără să plătească, nu?
— Legal, nu are cum. În lumea reală… a spus Logan și a ridicat din umeri. Sigur are relații. Doar știți ce greu e să-i faci ceva unui pilos. Putem încerca, dar nu cred că avem șanse mari de reușită.
— În cel mai bun caz, a spus Lida, asta o să dureze cine știe cât. Și noi nu prea avem timp. A făcut un semn către ecran. M-am uitat la cifre și nu arată deloc bine.
— Și o să mai avem cheltuieli, a intervenit Misha. Încă nu am achitat nota pentru combustibil de la aeroport, iar inspectorul vrea să știe de ce nu și-a căpătat darul pe anul acesta. De aceea venisem, să vă spun asta.
— Drace, a zis Logan, simțind dorința să lovească ceva cu piciorul. Sau pe cineva. Mă bazam pe banii de la el ca să scăpăm din încurcătura asta. În fine, acum trebuie să ne vedem de treabă și să găsim vreun client.
În birou s-a lăsat liniștea vreme de câteva secunde. Logan și Misha s-au privit.

— Am putea… a început Misha.
— Ba nu, i-a retezat-o Logan. Numai că așa aveau să procedeze.

*

— Așa cum v-am mai povestit, acum n-avem treabă cu chinezoii, le-a zis Evgheni. Acum e vorba de chinezi, dar nu de amărâții ăia care vin spre nord ca să găsească de lucru și o bucată de pâine. Ăștia sunt chinezi de vază, înțelegeți? Oameni cu stare. Felul de oameni pe care nu-i arunci ca pe cartofi într-un camion.
— Asta-mi miroase a politică, a spus Logan. Dacă-i așa, nu ne băgăm.
— Nu, nici pe departe. Este vorba de… Evgheni și-a ridicat umerii ciolănoși. Băieți, o să joc cinstit cu voi, nu știu despre ce e vorba, dar sigur nu are nicio legătură cu politica. Oamenii care vor să facă asta nu se ocupă de asemenea chestii.
Ceea ce însemna că aveau de a face cu mafia, iar asta însemna că Evgheni încerca să-i aburească, deoarece în Rusia conceptele de mafie și politic nu se puteau separa. Lucrurile începeau să pută.
— Țin să te anunț de pe acum, a zis Misha. Eu nu pătrund în spațiul aerian chinez. Banii nu mai țin nimănui de cald dacă e luat la țintă de vreun proiectil ce se ghidează după căldură.
— Am înțeles. Vedeți voi, e vorba de o insulă

de pe fluviu…

— De pe Usuri? a întrebat Logan cu un aer sceptic. Insulele de pe Usuri erau ocupate de militari și fortificate masiv; asta, deoarece avuseseră loc o serie de incidente de frontieră cu chinezii.

— Nu, dom’le, pe Amur. E la mama dracului spre vest de Usuri, o să vă arăt pe hartă, că mi-au dat coordonatele și tot ce trebuie. E o insuliță, nu cu mult mai mare decât un banc de nisip. Și se află pe partea rusească a șenalului navigabil, dar oricum nu-i pasă nimănui, pentru că în zona aia nu e mai nimic, nici măcar vreun drum ca lumea.

A desenat cu degetele pe tăblia mesei o schemă a locului.

— Voi aterizați acolo, și dinspre malul chinez o să vină o barcă. Din ea vor coborî cinci bărbați, voi îi preluați și apoi o ștergeți imediat. Îi lăsați în locul acesta de pe șoseaua principală, undeva în pustietate. Îi vor aștepta niște oameni.

— S-ar părea că totul a fost bine pus la punct, a constatat Logan. Și atunci, de ce mai au nevoie și de noi? Asemenea oameni sigur au și vreun aparat de zbor la dispoziție.

— Da, dar nu mai e valabil. Au avut un elicopter pregătit pentru treaba asta, numai că pilotul a făcut o eroare venind încoace și s-a făcut praf și pulbere pe un câmp din apropiere

de Blagoveșcensk. De aceea m-au întrebat pe mine dacă n-aș putea găsi pe cineva pe plan local.

— Evgheni, l-a avertizat Logan, dacă dăm de bucluc, ar fi bine să te rogi la Dumnezeu să nu ne mai întoarcem, pentru că dacă scăpăm, te găsim noi.

— Dacă iese rău, n-o să fiți singurii care intră la apă. Oamenii ăștia, a zis Evgheni cu o expresie foarte serioasă pe față, cu oamenii ăștia nu te joci. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Tare-aș vrea să știu în ce v-ați băgat de data asta, a spus Lida. Mai bine nu-mi povesti. Nu contează. N-aveți niciunul de gând să-mi spuneți, adevărat?

— Hm, i-a răspuns Logan, ori, mai curând, și-a dres glasul. Avea fața parțial îngropată în pernă. Era somnoros și încerca să adoarmă, numai că Lida nu voia să-și țină gura.

— Am vorbit cu Katia, înțelegi? a continuat ea. Ne cunoaștem de zece ani. V-a văzut cu Evgheni Lavrușin.

Logan s-a rostogolit pe spate și, în întunericul din dormitor, a rămas cu privirea ațintită asupra tavanului.

— Nu-i mare lucru. O treabă ce presupune un zbor de nimic.

— Da, sigur. Un zbor, acolo, pentru care o să capeți îndeajuns de mulți bani ca să scoți compania din belele. Chiar dacă faci o prostie,

a zis ea, aș vrea să nu mă iei pe mine de proastă.

S-a dat mai aproape de el și și-a lăsat o mână pe pieptul lui.

— Uită-te la noi. Ai nevoie de mine mai mult decât mă iubești. Iar eu te iubesc mai mult decât am nevoie de tine. Lucrurile o să se rezolve cumva, a zis ea. Nu mă vait. Numai să nu mă minți.

Logan nu avea ce să mai răspundă la asta.

— Așadar, a continuat ea, măcar spune-mi când e treaba.

— Mâine noapte. Ce... a zis el, în vreme ce mâna ei a alunecat mai jos.

— Atunci aș face bine să mă folosesc de tine cât mai ești prin preajmă, a spus ea, până nu te trezești mort sau la răcoare.

— Lida, a protestat el, sunt obosit, serios.

Ea și-a ridicat un picior și a început să-l miște în sus și-n jos peste corpul lui.

— Ba nu ești, Așa crezi tu, dar nu ești deloc obosit. Încă nu. Vezi? a făcut ea, ridicându-se și urcându-se pe el, nu ești defel obosit.

Logan s-a uitat la ceas și a constatat că era aproape unu dimineața. Tremura ușor, pentru că dinspre fluviu venea o briză înghețată.

Nu cu mulți ani în urmă, în aceeași perioadă a anului, pe fluviu curgeau sloiuri mari de gheață, dislocate de sosirea primăverii; acum însă, în lumina lunii în creștere, doar apa

întunecată aluneca la vale și, departe, dincolo de fluviu, o pată mai întunecată reprezenta malul chinezesc.

Insula avea aproape opt sute de metri lungime și probabil între cincisprezece și optsprezece metri lățime. Așa cum le spusese Evgheni, nu era decât un banc de nisip ceva mai răsărit. Capătul dinspre amonte era presărat cu tufișuri și trunchiuri de copaci aduse de apă, însă celălalt capăt era curat, deschis și plat în partea de mijloc, astfel că elicopterul aterizase fără probleme.

A dus mâna spre patul Kalașnikov-ului și a ridicat puțin de el, ușurând apăsarea curelei ce atârna greu pe umărul lui. Alături de el, Misha stătea ghemuit pe nisip, cu fața mascată grotesc de o pereche masivă de ochelari pentru vedere nocturnă.

— Deocamdată, nimic, a zis Misha.

— Nici nu e ora.

— Știu. Doar că nu-mi place așteptarea.

Logan și-a dat seama ce-l rodea pe Misha. Nu voise să oprească motoarele elicopterului; ținea să fie pregătit de decolare cât mai repede în caz că se întâmpla ceva nedorit. Însă asta nu ar fi slujit la nimic; așa cum spusese Logan, dacă cele două turbine Isotov ar fi mers la ralanti, nu ar fi avut nicio șansă să audă vreo șalupă de patrulare apropiindu-se decât atunci când ar fi fost deja prea târziu ca să

scape cu fuga, și, la o adică, încotro să-și găsească scăparea?

Undeva, pe malul rusesc s-a auzit un lup urlând, căruia i s-au alăturat curând și alții. Stând ascuns de întuneric, Yura a spus ceva într-o limbă ce nu era rusă, apoi a chicotit slab.

— Lupii sunt peste tot acum, a zis Misha. Mai mulți decât înainte. Mă-ntreb ce găsesc de mâncare. Știu că populația de cerbi și căprioare a crescut, dar nu cred că le ajunge.

— Dar pentru tigri a fost de ajuns, a ținut să constate Logan.

— Chiar... fiindcă tot vorbim de tigri, a spus Misha, tocmai mă gândeam.

Poate c-ar trebui să-i acordăm acelui mascul mare ceva mai multă atenție, înțelegi? Să ducem din când în când câte-un purcel sau o oaie acolo, ca să-l facem să vină mai des în vizită prin luminișul acela. Un tigru atât de mare înseamnă bani, nu glumă, dacă suntem siguri că apare, ca să ne mulțumim clienții.

— Hm. Nu-i rea ideea.

— Pune-l pe Yura să presare puțin praf din acela care atrage tigrii. Apoi Misha a vorbit cu glas scăzut: Chiar crezi că are vreun efect chestia aceea?

— Cine știe? Logan ar fi vrut ca Misha să-și mai țină gura, dar și-a dat seama că acesta vorbea ca să-și alunge starea de agitație. S-ar putea.

— Oamenii ăștia ai triburilor știu tot soiul de lucruri, a spus Misha. Am văzut odată… A amuțit brusc. Se întâmplă ceva acolo. A întins mâna și a reglat puțin ochelarii de vedere nocturnă. Practic, nu disting nimic, a adăugat el. Ceva ce ar putea fi un vehicul, și niște oameni care se foiesc acolo. Nici nu-mi dau seama câți sunt.

Pe malul celălalt a licărit scurt, de două ori, o luminiță roșie. Logan a scos lanterna din buzunarul jachetei și, îndreptând-o spre celălalt mal, a aprins-o și stins-o de trei ori.

— *Şto za ciort?* a zis Misha. A, în regulă, aduc ceva pe fluviu. Poate-i o barcă.

Lui Logan i-a părut rău că nu-și luase și el o pereche de ochelari. Ori un binoclu. A tras cu urechea, dar nu a auzit decât șuieratul slab al vântului și susurul abia audibil al apei ce curgea pe lângă malul nisipos al insulei. Până și lupii tăcuseră.

— Am avut dreptate, e o barcă, a zis Misha. Vine încoace. Logan și-a scos cu un gest pușca automată de pe umăr și a auzit un clinchet slab, semn că Yura a strecurat un cartuș pe țeava puștii.

Misha s-a ridicat și și-a scos ochelarii.

— Mă duc să încălzesc motoarele elicopterului.

Câteva minute mai apoi, Logan a văzut forma întunecată și scundă apropiindu-se de insula.

Dar tot nu a auzit niciun sunet. Avea motor electric, a bănuit el. Când a ajuns mai aproape de mal, a văzut că la prova stăteau în picioare doi bărbați care țineau un soi de arme. A dus degetul la piedica de siguranță a Kalașnikov-ului, dar a observat cum cei doi și-au petrecut curelele armelor pe spate și au sărit în apa mică, după care s-au apucat să tragă ambarcațiunea gonflabilă pe nisip.

În barcă s-au ridicat câteva siluete întunecate, care au început să pășească nesigure spre prova, unde cei doi le-au întins mâinile pentru a-i ajuta să coboare. Când și cel de-al cincilea om a ajuns pe mal, cei doi bărbați înarmați au împins barca în apă, au urcat în ea, în vreme ce pasagerii înaintau prudent pe fâșia de nisip ce-i despărțea de Logan.

Unul dintre ei s-a oprit în fața lui. Înalt și slab, bărbatul purta ochelari și un pardesiu de culoare deschisă peste un costum de culoare închisă. În mâna stângă ținea o geantă de voiaj de dimensiuni medii.

— Bună seara, a spus el în limba rusă, dar cu accent străin. Sunt doctorul Fong.

— Nu țin să vă știu pe nume, i-a zis Logan. Nu vreau să aflu ceva ce nu mi-ar folosi la nimic. Tu conduci grupul?

— Așa s-ar zice. Într-un fel…

— Bine. Atunci, pune-ți oamenii să urce, i-a spus Logan, făcând semn cu țeava armei către

elicopterul care scotea deja un scheunat ascuțit și pătrunzător, în timp ce elicele începură să se rotească.

Bărbatul înalt a făcut un semn din cap și a întors capul să privească spre barcă, după care a rostit ceva în chineză. Ambarcațiunea a început să meargă cu spatele. Bărbatul a mai spus ceva către ceilalți, care s-au grăbit să-l urmeze către elicopter, târând după ei genți și boccele.

— Să mergem, i-a spus Logan lui Yura. *Davai poșli*[28]*.* Din josul fluviului sau auzit din nou urletele lupilor.

În lumina lunii, drumul era o dâră ceva mai întunecată, ce mergea oarecum de la est la vest, traversând câmpia deschisă și trecând prin petice de pădure foarte deasă. Nu se vedea niciun vehicul, dar Logan nici nu se așteptase la așa ceva. Aceea era una dintre ultimele porțiuni din autostrada transsiberiană, ce trebuia terminată, însă pavajul se deteriorase deja, pentru că fusese de slabă calitate încă de la început, și nu beneficiase de atunci de vreo lucrare de întreținere. Foarte puțini oameni riscau să șofeze noaptea pe un drum presărat cu atâtea gropi.

— Trebuie să fie pe undeva pe aici, a spus Logan, examinând harta pe care le-o dăduse

[28] Lb. rusă în original: aprox. „Hai să plecăm” (n. tr.).

Evgheni. Locul e la al treilea pod după sat, nu?
Alături de el, Misha a aruncat o privire pe geamul lateral, spre solul ce defila cu mare viteză prin dreptul lor.
— Așa cred.
— Atunci ar trebui să mai cobori.
Misha a confirmat din cap și a încetinit ciclul rotoarelor. În timp ce elicopterul cobora ușor spre drum, Logan a bâjbâit prin întunericul cabinei și a găsit geanta cu ochelarii de vedere nocturnă. Următoarea etapă avea să fie simplă, dar cu oameni ca aceia, nu se știa niciodată.
Misha a coborât aparatul, plutind la mică înălțime, pe deasupra coroanelor copacilor.
— Nimic nu-mi displace mai mult decât să zbor noaptea, a mormăit el, dar să și zboare la joasă înălțime, noaptea… nu cumva îi avem în față pe indivizi?
Logan s-a grăbit să-și pună ochelarii de vedere nocturnă. În timp ce și-i potrivea mai bine, farurile unui vehicul au licărit de două ori de pe șosea, probabil la vreo patru sute de metri depărtare.
— Ăștia ar trebui să fie, i-a spus el lui Misha. Treci la joasă altitudine, totuși, să ne convingem.

Misha a coborât elicopterul și mai aproape de șosea, încetinind până la viteza aleasă de un

șofer precaut, în vreme ce Logan s-a luptat cu o fereastră pentru a o deschide ca să scoată capul afară. Curentul de aer l-a izbit în ochelarii masivi, făcându-i capul să se răsucească brusc, însă el s-a opus presiunii și, câteva secunde mai târziu, a văzut automobilul, parcat în mijlocul drumului, cu botul spre est. A surprins câteva siluete întunecate stând în apropierea mașinii, apoi totul a dispărut din raza vederii, pentru că elicopterul depășise locul acela.

— Ei, bine? a întrebat Misha.

Logan a dat să-i spună că totul era în regulă și că puteau reveni să aterizeze; însă, în loc de asta, în minte i-a răsărit o idee, astfel că a zis:

— Nu, așteaptă. Dă roată și mergi de-a lungul șoselei din aceeași direcție. Să nu accelerezi, pentru că vreau să mă uit mai atent.

Misha a apăsat cu delicatețe pedalele și a reglat turația, dând ceva mai multă putere și urcând ușor, ca să evite un pâlc de copaci mai înalți.

— *Șto eta*[29]*!*

— Încă nu-s sigur.

Ceva nu i se păruse firesc, ceva legat de scena văzută pe șosea nu se brodea, însă Logan nu reușise încă să interpreteze totul corect. Poate că era doar închipuirea lui.

Au întors, descriind un cerc larg, și apoi au

[29] Lb. Rusă în original: „Ce e cu asta?” (n. tr.).

venit uruind de-a lungul șoselei. Farurile au clipit iarăși de două ori, de data aceasta ceva mai rar și mai lung.

— Acum, încet, te rog, a zis Logan, trăgându-și ochelarii în jos și aplecându-se pe geam. În regulă… asta e, perfect, dă-i înainte.

Și-a scos ochelarii și a închis ochii, încercând să proiecteze scena ca pe o fotografie în minte: forma întunecată a mașinii de dimensiuni medii, stând în mijlocul șoselei, flancată de două siluete umane. O alta – bărbat sau femeie – se afla deoparte, pe marginea drumului.

— Drace, a făcut Logan, apoi a deschis ochii, s-a răsucit și a privit înapoi, printre scaune. Hei. Tu. Doctore Fong.

— Da, i-a răspuns chinezul cel deșirat, aplecându-se înspre el. S-a întâmplat ceva?

— Oamenii aceștia, care vă așteaptă, i-a zis Logan. Știu câți sunteți?

— A, sigur. Luminițele roșii de la bordul aparatului au sclipit, reflectate de lentilele ochelarilor, când Fong a dat din cap cu convingere. Ne știu și numele și… tot, de fapt. Acest lucru este sigur.

— Care-i treaba? a vrut să știe Misha.

— Trei bărbați la vedere, lângă mașină, a spus Logan, întorcându-se spre Misha. Și cel puțin unul înăuntru, acela care ne face semne cu farurile. Și așteaptă cinci oameni.

— Și ce-i cu asta?

— Mașina aceea nu e îndeajuns de mare ca să ia opt oameni. Dacă reușesc, atunci e o reprezentație de circ. Asta mă face să-mi pun întrebări.

— Aha, a făcut Misha și a rămas pe gânduri. Ce părere ai?

— Cred c-ar fi preferabil să aflăm mai multe. S-a gândit o clipă, apoi a continuat: Așa, uite cum facem. Aterizează repede aici, dincolo de culmea aceea, atât cât să pot coborî. Apoi mai dai un ocol, lăsând impresia că ești derutat, înțelegi? Fă ceva zgomot ca să mă acoperi cât eu mă apropii și arunc o privire.

A bătut cu palma în dispozitivul de comunicații, aflat în buzunarul de pe mâneca stângă.

— Îți dau eu un semn dacă poți ateriza în siguranță. Dacă-ți transmit un bip lung, vino ca și cum te-ai pregăti de aterizare, iar apoi aprinzi reflectoarele.

— Am priceput, a spus Misha. Îl iei și pe Yura?

— Bineînțeles. Deci, e clar, da? Logan și-a desprins centura de siguranță și a trecut pe scaunul din dreapta. În vreme ce a urcat din nou în compartimentul rezervat pasagerilor, doctorul Fong a întrebat:

— Spuneți-mi, vă rog, ce s-a întâmplat?

— Încă nu-mi dau seama exact. Logan și-a croit drum printre scaunele foarte îngrămădite

în partea din spate a cabinei, unde Yura stătea lângă ușă. Să nu vă speriați, a spus el, sperând că Fong nu-l va observa coborând cu pușca automată. S-ar putea să nu fie nimic.

Misha a coborât aparatul și l-a menținut în aer la aproape un metru deasupra pavajului, rămânând în acea poziție până ce Logan și Yura au sărit. Imediat ce a atins asfaltul cu tălpile ghetelor, Logan a făcut o fandare din genunchi pentru a absorbi șocul și a auzit pasul rotorului modificându-se, semn că Misha accelerase ca să ridice elicopterul din acel loc.

Yura a venit alături de Logan, care a făcut un semn scurt din mână. Drept semn că a priceput, Yura a dat din cap și a traversat în fugă șoseaua, fără să facă niciun zgomot, apoi a dispărut în umbrele copacilor de pe partea dreaptă. Logan a mers de-a lungul drumului până a ajuns pe culmea micii pante, apoi a părăsit asfaltul, mergând pe partea stângă a drumului.

Cum copacii erau subțiri și răsfirați, iar porțiunile acoperite de tufișuri îi îngreunau înaintarea în liniște, pe acea parte nu prea avea cum să se ascundă. Logan a socotit că aveau de mers aproape un kilometru și jumătate până în locul unde era parcată mașina. Deplasându-se încet și precaut, ținându-și Kalașnikov-ul sus deasupra pieptului, a pășit înainte, paralel cu șoseaua.

Avea ochelarii pentru vedere nocturnă împinși pe frunte; erau prea greoi și ineficienți pentru orientarea în teren și acum putea vedea destul de bine. Luna urcase pe cer, iar norii se risipiseră, astfel că ochii i s-au adaptat foarte curând la lumina scăzută.

Cu turbinele bubuind și cu palele rotoarelor scoțând sunete intermitente, elicopterul a revenit pe deasupra lor, zburând de-a lungul șoselei. Brusc, a cotit într-o parte, a parcurs un arc de cerc, întorcând, și a traversat șoseaua, trecând scurt peste câțiva copaci, după care a început să se deplaseze în zigzag pe deasupra șoselei. Satisfăcut, Logan a surâs mai mult către sine; probabil că oamenii care așteptau la sol erau deja destul de buimăciți. Fără a mai vorbi de enervarea lor.

S-a gândit că trebuia să ajungă mai aproape, și tocmai se pregătea să se deplaseze spre șosea ca să verifice; însă elicopterul a apărut din nou, zburând de-a lungul șoselei, la o altitudine ce nu depășea probabil șase metri și, brusc, printre copaci a licărit din nou o lumină, ceva mai aproape decât anticipase el, semn că bărbatul din mașină aprinsese iarăși farurile pentru a semnaliza.

S-a oprit și a rămas neclintit. Pe măsură ce zgomotul făcut de elicopter s-a stins pe drum, înapoia lui, a auzit glasul unui bărbat rostind foarte clar următoarele cuvinte:

— *Ah, yab tvoiu mati*.[30]

A așteptat până când elicopterul a încheiat cercul pe deasupra lui, astfel încât uruitul motorului să acopere orice zgomot pe care l-ar fi putut face el. Câțiva pași iuți, și a rămas în apropierea mașinii, lipit de un pin pricăjit. Și-a tras peste ochi ochelarii pentru vedere nocturnă și s-a aplecat în față, simțindu-și sfincterul gata să plesnească.

Apoi i-a văzut, așa cum și-i amintea: doi bărbați stând de o parte și de alta a automobilului, și încă unul pe cealaltă parte a șoselei. Toți trei, abia acum observa acest lucru, erau înarmați: aveau niște puști ori carabine, dar nu a reușit să distingă toate amănuntele.

Și-a împins ochelarii înapoi pe frunte, a verificat Kalașnikov-ul de pe umăr și a scos aparatul de emisie-recepție din buzunar apăsând pe singura tastă. A ținut-o apăsată vreme de cinci secunde, după care a închis aparatul și l-a strecurat înapoi în buzunar, apoi și-a scos arma de pe umăr.

Elicopterul a apărut iarăși urlând de-a lungul șoselei, încetinind doar atunci când farurile automobilului au licărit din nou. Logan a ieșit din spatele copacului și a început să se deplaseze cu repeziciune pe lângă șosea, fără a se mai strădui să treacă neobservat; ticăloșii

---

[30] Lb. Rusă în original: „Of, fir-ar mă-ta a dracului” (n. tr.).

aceia nu mai acordau atenție decât elicopterului, pilotat de un individ total nepriceput.

Aparatul ajunsese să se deplaseze cu viteza unei biciclete, apoi chiar mai încet. Când a ajuns la mai puțin de șase metri de botul mașinii parcate, aparatul s-a oprit și a rămas în aer. Și Logan a încremenit, profitând de acele clipe ca să împingă selectorul de foc pe poziția automat, după care Misha a aprins brusc reflectoarele de aterizare.

Lumina orbitoare a creat un contrast neașteptat, amintind de o fotografie în alb și negru. Unul dintre bărbații aflați alături de automobil și-a ridicat brusc un braț ca să-și ferească fața de lumina orbitoare. Altcineva a slobozit o înjurătură.

Logan a ridicat Kalașnikov-ul și a inspirat adânc.

— Nimeni nu mișcă! a răcnit el, ca să acopere zgomotul făcut de rotoare. Lăsați armele la pământ!

Vreme de o clipă, a crezut că stratagema avea să dea roade. Bărbații aflați pe șosea au înghețat locului, de parcă ar fi fost niște manechine uitate într-o vitrină. Logan a avut suficient timp să se întrebe ce Dumnezeu se petrecea cu acei oameni, după care totul a părut să explodeze.

Bărbatul de pe latura cealaltă a șoselei a dat

să se răsucească, foarte rapid, arma din mâinile lui descriind un arc de cerc, ajungând să fie îndreptată spre Logan. Apoi s-a auzit un bubuit asurzitor, iar el a tresărit ușor, a scăpat arma din mâini, și s-a prăbușit pe pavaj.

În vreme ce bubuitul armei lui Yura era reluat de ecou printre copaci, cei doi indivizi de lângă mașină au intrat în acțiune, mișcându-se simultan și cu o iuțeală studiată, care urmărea ceva anume. Cel aflat mai aproape a făcut un salt într-o parte și s-a răsucit, aterizând și ghemuindu-se, în vreme ce celălalt individ a plonjat la pământ și a început să se rostogolească spre mașină, încercând astfel să se adăpostească după ea.

Logan l-a nimerit pe cel care era ceva mai departe în timp ce se rostogolea și a răsucit Kalașnikov-ul spre cel care rămăsese în viață. O rază roșie a străbătut până la el, iar ceva a pocnit printre tufișuri, nu tocmai foarte aproape, semn că individul trebuia să tragă în orb, pentru că ochii lui se chinuiau să-și revină după schimbarea bruscă a intensității luminii. Iluminat din spate de reflectoarele de aterizare, omul a devenit o țintă perfectă; Logan l-a doborât cu o rafală de trei gloanțe trasă spre pieptul lui.

Portiera automobilului s-a deschis brusc și cineva a coborât. Dintre copacii aflați de cealaltă latură a șoselei, pușca antică a lui

Yura a scos un bubuit. Asta însemna patru oameni doborâți.

Logan a pășit cu grijă spre automobil, având Kalașnikov-ul pregătit să tragă. În apropierea portierei deschise zăcea un bărbat. Logan s-a uitat înăuntrul automobilului, verificându-l.

A scos apoi aparatul de radioemisie și l-a activat din nou.

— În regulă, Misha, a spus el. Acum poți ateriza.

După aceea, a pășit spre cadavrul ultimului bărbat pe care îl ucisese și a examinat arma ce zăcea lângă el. Era o pușcă de țintaș tip Dragunov, echipată cu ceea ce părea a fi un dispozitiv pentru vedere nocturnă. Evident, vreun profesionist în devenire, din câte se părea.

Cum nu găsea o poziție mai bună, s-a întors și s-a așezat pe capota automobilului, în vreme ce Misha a adus elicopterul la sol. Dezgustat, a băgat de seamă că mâinile începuseră să îi tremure slab.

Având pușca atârnată pe umăr și o armă automată Kalașnikov într-o mână, Yura a apărut curând în fața lui.

— Îmi cer iertare că m-am mișcat cam încet în privința ultimului individ, a spus el. A înălțat arma automată în aer și a făcut un semn cu mâna liberă către cadavrul aflat de cealaltă parte a șoselei. Uite cu ce era înarmat.

— Atunci, scapă de ea, ce Dumnezeu.

Parcă aducându-și aminte, Logan a golit camera propriei lui arme și apoi și-a atârnat-o pe umăr.

Pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp, a regretat că se lăsase de fumat.

Palele rotorului de la elicopterul pilotat de Misha au început să se rotească mai lent, iar șuieratul turbinei a devenit un soi de șoaptă mai apăsată. Câteva minute mai târziu, Misha a pornit spre automobil.

— *Boje moi,* a făcut el, rămânând cu ochii holbați. Ce-i cu asta?

— Așa arată un comitet de primire, i-a răspuns Logan. Li s-a pregătit o mică ambuscadă. Cel puțin așa arată lucrurile.

Misha a aruncat o privire de jur împrejur.

— Ești convins?

— În, ce privește ambuscada, nu sunt perfect convins. Probabil că aveau să lase pasagerii să coboare, așteptând ca noi să plecăm, după care îi lichidau. La naiba, a exclamat Logan, uită-te numai ce putere de foc aveau. Nu cred că erau înarmați până-n dinți de teama lupilor.

Yura s-a apropiat de mașină.

— În portbagaj sunt două cazmale, l-a anunțat el pe Logan. Dar și niște sârmă și bandă adezivă.

— Păi, vezi? a zis Logan, după care a întors capul și a scuipat, simțindu-și gura foarte

uscată. Nu aveau de gând să ia pe nimeni mai departe de acest loc. Poate doar să-i ducă pe toți până în pădure.

În acele momente, chinezii coborau din elicopter, oprindu-se în fața mașinii și privind mirați vehiculul și cadavrele. Misha a scăpat o înjurătură:

— Ce mama dracului, doar le-am spus să rămână înăuntru…

— Lasă asta acum, a spus Logan. Nu mai contează.

Doctorul Fong a pornit spre ei. Nu părea nicidecum încântat, asta a fost și impresia lui Logan, dar pe chip nu i se citea nicio expresie de uimire.

— Cred că nu ai habar despre cele întâmplate aici, i-a spus Logan.

Fong s-a oprit alături de automobil și s-a uitat înjur.

— Poate că da, a zis el. Să mă gândesc.

— Nu prea avem timp de gândire, l-a prevenit Logan. Trebuie să plecăm cât mai curând de aici.

— Da, a spus chinezul și s-a uitat spre Logan. Știi englezește?

— Oarecum.

— Aha, a zis Fong și a schițat un zâmbet. Deci ești american. Bine. Vorbesc englezește mai bine decât rusește.

Slujindu-se de vârful unui deget, uimitor de

subțire, și-a împins ochelarii de pe nas, cu toate că aceștia nu-i alunecau. Logan a bănuit că era vorba de un tic nervos. Chinezul a făcut un gest prin care cuprindea automobilul, dar și cadavrele.

— Ce-ar fi să ne îndepărtăm de aceste...?

— Bineînțeles, a spus Logan și s-a îndepărtat de mașină, pășind alături de Fong până spre marginea șoselei. Vreau doar să știu, a spus el, despre ce fel de belea e vorba aici, dacă voi prezentați un risc politic...

— Nu, nici gând, a spus Fong și s-a întors cu fața spre el. Nu, noi nu avem nicio legătură cu politicul, după cum vă exprimați voi. Suntem doar un grup de oameni de știință nevinovați.

— Bine, dar sunt unii oameni cu greutate care au încercat să vă lichideze, a spus Logan. Pesemne că unii nu vă consideră chiar atât de inofensivi.

— Da, dar... Fong s-a uitat spre bezna de sub copaci, apoi ochii lui au revenit asupra lui Logan. Ne-ați salvat viețile, a zis el pe un alt ton. Asta creează o datorie pe care nu știu dacă o vom putea răsplăti vreodată, însă tot vă putem oferi ceva în schimb. Unele informații.

— Științifice?

— Da. (Chiar dacă percepuse sarcasmul, Fong s-a prefăcut că nu a priceput. Și-a împins, în schimb, ochelarii pe nas.) E vorba despre

încălzirea globală.
Lui Logan i-au trebuit câteva secunde bune ca să-și dea seama despre ce vorbea chinezul. Vioiciunea stârnită de adrenalină se stinsese; acum se simțea ostenit și bătrân.
— Încălzirea globală continuă, a spus Fong. Sunt convins că deja știți asta, nu cred că mai e un secret. Numai că… a început el, după care a tăcut, iar pe frunte i-au apărut cute de încruntare. E vorba de curbă… a spus el. Nu-mi aminteam cuvântul… curba arată altfel decât s-a considerat inițial. (Apoi a descris cu degetul arătător o curbă urcătoare.) încălzirea va înregistra o accelerație. Rata încălzirii va crește mereu și… nu știu cum să exprim ideea asta, dar rata de creștere va spori neîncetat.
— Adică ritmul încălzirii va crește? Fong a făcut un semn de încuviințare.
— A, în viitorul apropiat nimeni nu va percepe vreo schimbare esențială. Probabil că vreme de doi ani, sau chiar cinci, nu se va simți vreo modificare, dar deocamdată nu se poate preciza… însă după aceea, și a făcut un gest cu degetele, încălzirea va fi foarte rapidă.
— Vrei să spui că…
— Stai puțin, că asta nu e tot. Pe de altă parte, a spus Fong, s-ar putea ca procesul să dureze mai mult decât s-a calculat. Se presupune că procesul nu face decât să-și urmeze cursul firesc, atingându-se curând un

anumit prag. Încă nu este limpede până unde merge acest prag. Și nici măcar dacă există un asemenea prag, dacă e să vorbim în termeni practici.

Logan a auzit spusele chinezului, însă creierul lui ostenit nu a reușit să înregistreze totul.

— Încălzirea va continua într-un ritm accelerat, a spus el, iar ritmul va crește mereu, astfel că va fi mult mai cald decât este în prezent. Asta vrei să spui?

— Cam asta.

— Atunci, înseamnă că... Isuse. Logan a clătinat din cap, deoarece începuse să înțeleagă. Isuse, a repetat el prostește, pe un ton aproape resemnat. Vai de noi, Isuse.

— Ai face bine să apelezi la el, asta în cazul în care crezi în el, a spus Fong. Dacă aș crede în vreun zeu, și eu l-aș invoca. Situația se va agrava și mai mult.

— Ca și cum nu ar fi fost și așa destul de gravă.

— Adevărat. Nu știu de cât timp trăiești în partea aceasta de lume, dar sunt convins că ai auzit cel puțin unele vești venite din alte zone.

— Am auzit că în China e foarte rău.

— Nici nu-ți poți închipui. Crede-mă, este mult, mult mai grav decât orice ai auzit până acum. Guvernul menține un control foarte strict asupra circulației informațiilor. Chiar în interiorul Chinei, nu e posibil întotdeauna să

afli ce se petrece în provincia învecinată. Fong a întins mâna și a mângâiat scoarța zgrunțuroasă a celui mai apropiat pin. Aici trăiți într-unul dintre puținele locuri ce au rămas relativ neafectate de catastrofa globală. O oază izolată, plăcută și foarte întinsă, ce a devenit prosperă peste noapte – dar și asta se va sfârși curând. A pufnit într-un râs care nu exprima niciun fel de amuzament. Crezi că Federația Rusă se confruntă cu probleme din cauza chinezilor disperați care trec în prezent granița? Așteaptă numai, prietene, și vei vedea. Gradul de disperare din țara mea a ajuns deja la limita critică. Când oamenii își vor da seama că lucrurile se vor agrava și mai mult, vor începe să se miște, iar pentru a-i opri nu vor mai fi suficiente posturile de grăniceri și patrulele de frontieră. Nici măcar fluviile nu-i vor mai putea împiedica.

Logan a dat să spună ceva, însă a simțit că are un nod în gât, care îl stânjenea, astfel că nu a reușit să vorbească.

— Jurnaliștii și istoricii americani, conaționalii tăi, a adăugat Fong, scriau despre o anumită tactică militară folosită de chinezi, atacuri „cu valuri umane”. Granița de aici va avea de înfruntat un tsunami uman.

— Te referi la război, nu? l-a întrebat Logan.

— De un fel sau altul, i-a răspuns Fong, făcându-și de lucru cu ochelarii. Nu am

calificarea necesară ca să fac speculații într-un asemenea domeniu. Vă spun doar că în locurile acestea nu va mai fi nicio plăcere să trăiești.

— Mulțumesc pentru avertisment.

— Cum îți spuneam, voi ne-ați salvat viețile. În cazul meu, probabil că m-ați salvat de la ceva și mai rău. Fong s-a întors și a privit scena din mijlocul șoselei, unde ceilalți chinezi se strânseseră în jurul automobilului și al cadavrelor. Cred că aveau de gând să mă interogheze. Iar asta nu ar fi fost deloc plăcut.

— Bine, dar despre ce este vorba până la urmă? l-a întrebat Logan. De când se arată mafia interesată de câțiva fizicieni sau climatologi, sau ce sunteți voi?

— Poftim? a exclamat Fong, luat prin surprindere. Și-a împins ochelarii mai bine pe nas și apoi a surâs. A, acum înțeleg. Ai fost dezinformat. Niciunul dintre noi nu este om de știință în acest sens. Nu, domeniul nostru de activitate e chimia. Chimia farmaceutică, a precizat el. Subiect de interes pentru… anumite persoane.

Logan a dat din cap. Nu trebuia să fii un geniu ca să pricepi așa ceva.

— Informațiile pe care ți le-am dat, a continuat Fong, nu au nicio legătură cu activitatea mea. Le-am aflat de la fratele meu mai mare, care a făcut parte din echipa ce a

descoperit toate astea. Mi-a povestit totul, arătându-mi și cifre – nu e chiar greu, pentru că oricine cu pregătire tehnică ar putea pricepe – iar asta s-a întâmplat înainte de a fi fost ridicat.

— Ridicat? Pentru ce? a întrebat Logan. Deci e vorba despre o problemă asupra căreia guvernul chinez dorește să păstreze secretul.

— Putem s-o luăm și așa.

— Și de aceea ai hotărât să o ștergi de acolo?

— Nu tocmai. Analizam posibilitatea asta de câtva timp. Luasem deja legătura cu persoanele, cum să spun, care manifestau interes față de noi. Dar trebuie să admit că acele știri m-au făcut să iau hotărârea.

— Și treaba care s-a petrecut aici în noaptea asta? Fong a ridicat din umeri.

— Așa-zisa mafie rusă nu e decât o confederație destul de dezlânată de facțiuni și organizații locale. Presupun că cineva a prins de veste despre plan și, din motive de ei știute, au decis să ne împiedice. Probabil rivali ai celor care urmau să ne angajeze. Dar asta e doar o bănuială. Apoi s-a strâmbat. Nu mă încântă că trebuie să am de a face cu asemenea oameni, dar aș fi făcut orice ca să plec din China. Și nu mă văd ca lucrător ilegal și prost plătit pe vreun șantier de construcții de pe fluviile Lena sau Enisei.

Logan a dat iarăși din cap.

— Bine, acum am face bine să plecăm de aici. Voi ce vreți să faceți? Nu vă putem duce cu noi, până la Habarovsk, dar...

— A, ne descurcăm noi. Mașina pare să fie neatinsă – ați dovedit o precizie ieșită din comun în lupta asta – iar unul dintre colegii mei știe să conducă foarte bine. Avem oameni pe care îi putem contacta, a zis Fong, câteva numere de telefon și o adresă din Belogorsk, unde ne putem adăposti în siguranță.

Logan a observat că doi dintre chinezi examinau armele celor morți, și le manevrau cu destulă pricepere. Numai a oameni de știință nu arătau. S-a întrebat care era restul poveștii.

Dar nu avea să afle nicicând, bineînțeles. Ei, ducă-se naibii!

— Deci, voi puteți pleca, a zis Fong și i-a întins mâna. Mulțumim încă o dată.

Logan i-a strâns mâna.

— Nu ai pentru ce, a zis el. Un client mulțumit reprezintă cea mai bună reclamă pentru noi.

*

— Hei, a zis Misha, crezi că e adevărat?

— În clipa asta, i-a răspuns Logan, nu știu ce naiba să mai cred și ce nu.

În acele momente străbătuseră trei sferturi din drumul către Habarovsk. Luna se afla deja sus pe cer, iar autostrada trans-siberiană se vedea clar din elicopter. Prin urmare, condiții

perfecte pentru navigația conform principiului E.U.D.: adică eu urmez drumurile. În cabina pasagerilor, Yura dormea buștean.

— S-ar putea să fi inventat toată tărășenia, a spus Misha. Dar de ce?

— Oamenii nu au întotdeauna nevoie de vreun motiv ca să mintă. Dar, având în vedere situația, a zis Logan, nu-mi dau seama de ce ar vrea să piardă timpul stând pe lângă mine și să-mi servească o scorneală.

— Ei, cu oamenii ăștia, a zis Misha, în glasul căruia au răzbătut ecourile câtorva secole de prejudecăți. Cine ar putea spune.

— Ei bine, dacă Fong a spus adevărul, peste câțiva ani, ori chiar mai curând, o să avem al dracului de mulți dintre „oamenii ăștia” venind spre nord, iar atunci situația o să fie urâtă de tot pe aici. Chiar dacă nouăzeci la sută din povestea spusă de Fong ar fi o prostie, a zis Logan, tot o să dăm de necazuri mari. Din câte am auzit de la alții, amărâții aceia au ajuns deja la marginea răbdării. Dacă lucrurile se înrăutățesc în continuare… S-a întors și l-a privit pe Misha. Nu cred că am dori vreunul dintre noi să mai fim pe-aici când are să se întâmple.

Misha a oftat apăsat.

— De acord. Am înțeles ce vrei să spui.

În depărtare, începuseră deja să se zărească luminile Habarovsk-ului. Logan s-a uitat la

indicatoarele de combustibil. Reușiseră să se încadreze în consum în acea cursă; nu aveau să tremure că nu vor ajunge acasă, dar urmau să apeleze totuși la combustibilul de rezervă.

— Unde o să pleci când va veni momentul? l-a întrebat Misha.

— Habar n-am, i-a răspuns Logan, frecându-se la ochi și regretând că nu luase cu el un termos cu cafea. Undeva la naiba. În nord, probabil.

— Te-ai gândit vreo clipă să te întorci în America?

— Nu tocmai. La o adică, nici nu-s convins că mi s-ar permite întoarcerea.

Trăiesc în afara țării de douăzeci de ani, iar cei care locuiesc mai mult de cinci ani în străinătate sunt trecuți în mod automat pe lista celor care prezintă riscuri pentru Securitatea Națională. În orice caz, a spus Logan, lucrurile s-au împuțit de tot în Statele Unite, și nu doar din cauza modificărilor vremii și a creșterii nivelului oceanului. Nebunia a început acolo de multă vreme. Chiar înainte de plecarea mea.

— Și atunci, rămâne Canada? l-a întrebat Misha.

— În prezent, în Canada se pătrunde mai greu decât aici. În special pentru cei din State. Alaska, a zis Logan pe un ton gânditor, da, acum ar putea fi o posibilitate. Se spune că

secesioniștii plătesc bani buni mercenarilor. Numai că am cam îmbătrânit pentru așa ceva.

— În noaptea asta n-ai acționat ca un bătrân. Pe întuneric, aproape c-a reușit să distingă sclipirea dinților lui Misha, care zâmbise. Dom’le, uitasem cât de bun ești.

— Lasă prostiile. Nu, cred că tot Siberia aș alege-o, asta dacă mă hotărăsc să plec de aici. Cunosc câțiva oameni din vremurile bune, și am păstrat legătura cu ei. Vrei să vii și tu? Se găsește oricând de muncă pentru un pilot bun.

— Tot ce se poate. O să mă mai gândesc. Pe vremuri, ne-am simțit bine în Siberia, nu? Iar acum nici nu ar mai fi prea frig.

Habarovskul se vedea din ce în ce mai bine acum, o întindere de lumini gălbui aflate la nord de fluviu. Lumina lunii arunca sclipiri blânde pe suprafața Amurului, conturând grupul de insule de la confluența cu Usuri.

— O iei și pe Lida cu tine? l-a întrebat Misha.

— Nu știu, a spus Logan, care nu se gândise la asta. Probabil. Dacă vrea să vină. La o adică, de ce nu? S-a ridicat în capul oaselor pe scaun și și-a întins picioarele atât cât i-a îngăduit spațiul destul de zgârcit. Încă nu m-am hotărât, înțelegi, a spus el. Nu întreprind nimic decât după ce îmi găsesc timp să analizez totul în amănunt. A privit înainte. Spre luminile orașului. Acum trebuie să rezolv chestiuni mai presante. Începând cu o discuție

ceva mai de durată cu Evgheni.

Însă a doua zi, lucrurile s-au precipitat nebunește și nu a mai avut vreme să se gândească la Evgheni ori la chinezi, ori la orice altceva. Membrii unei expediții științifice perfect legale, un soi de echipă de geologi și topometri, i-au telefonat tocmai din Komsomolsk, solicitând în regim de urgență servicii de transport, deoarece pilotul lor se îmbătase și dispăruse cu avion cu tot, fără să anunțe unde se găsea.

Și tot astfel, în următoarele două săptămâni, viața lui a fost insuportabil de agitată, deși profitabilă. Logan era prea preocupat ca să acorde atenție vreunui lucru ce nu reprezenta o problemă imediată; abia l-a ascultat pe Yura când acesta a venit să-i spună că-și lua câteva zile libere ca să verifice un zvon care îi ajunsese la urechi.

Însă într-un târziu, treburile s-au rezolvat, iar viața lui a început să revină la un ritm ceva mai puțin dement; și chiar atunci când Logan hotărâse să analizeze din nou probleme mai vechi și mai noi rămase nesoluționate, Yura a apărut la birou și i-a spus că descoperise ceva ce merita văzut.

— Vino cu mine, i-a spus el lui Logan. Trebuie să-ți arăt. Pe față avea o expresie care făcea inutilă orice opoziție ori refuz.

— Avem nevoie de elicopter? a întrebat Logan. Yura a dat din cap în semn că da.
— În regulă. Hai să-l găsim pe Misha.
— Ei bine, a spus Misha cu glas gâtuit, acum știm ce mâncau lupii.
Logan nu i-a răspuns. Se chinuia prea mult ca să nu-și verse și mațele pe gură.
— Și urșii, a spus Yura, și a arătat cu vârful ghetei către un cadavru din apropiere. Vedeți? Urmele de colți sunt prea mari pentru a fi de lup.
În luminișul unde se găseau zăceau împrăștiate între cincisprezece și douăzeci de cadavre. Era greu de precizat, deoarece unele fuseseră târâte spre desișul pădurii, iar majoritatea ajunseseră în cel mai bun caz să fie dezmembrate.
— Tigri, în unele locuri, a adăugat Yura. Nu și în locul acesta.
— Câte? a reușit Logan să îngaime. La locuri mă refer.
— Habar n-am. Unsprezece până acum, atâtea am găsit. Ar putea fi mai multe. Am renunțat să mai caut. Pe fața lui a apărut o expresie de dezgust. În unele părți, situația e mai urâtă decât aici. Cadavrele se aflau acolo de mai multă vreme. Putrezite, duhneau…
— Da, înțeleg, s-a grăbit Logan să spună, simțind că stomacul i se revoltă din nou. Te cred pe cuvânt, dar nu mai povesti.

Duhoarea era și acolo destul de pronunțată, deși cadavrele încă nu păreau să fie într-o stare avansată de descompunere. Aveau totuși noroc pentru că era prea devreme ca insectele să fie foarte numeroase. Peste câteva săptămâni, însă... A alungat însă din minte orice imagine de acest fel. Mai bine zis, s-a străduit.

— Și locurile astea, a zis Misha, sunt dispersate în jurul acestei zone?

Yura a confirmat cu o mișcare din cap.

— Mai toate se află în apropierea vechilor drumuri forestiere, ca aici. Și întotdeauna apare cam același număr de chinezi.

Logan s-a întrebat cum de-și dăduse seama de asta. Cadavrele pe care le vedea abia de puteau fi considerate ca aparținând unor oameni.

— Au venit pe drumul forestier, a spus Yura, arătând cu degetul. Un camion, nu foarte mare, nu am idee ce marcă era. A oprit în apropierea copacilor de acolo și au coborât cu toții. Au coborât de pe drum până aici. Chinezii au fost aliniați, cu fața spre direcția aceea și siliți să îngenuncheze. Patru bărbați au rămas puțin în spatele lor și i-au împușcat. A ridicat între degete un tub decolorat de cartuș.

Pesemne că au tras foc automat. Unii dintre chinezi au încercat să fugă. Unul aproape că reușise să pătrundă în pădure când l-au

doborât.
Misha l-a ascultat cu un aer sceptic; pesemne se întreba dacă Yura își dăduse seama de toate acestea doar după semnele rămase pe sol. Logan nu s-a mirat. Îl văzuse pe Yura în acțiune de nenumărate ori în trecut.
— Și au acționat la fel în toate locurile, a adăugat Yura.
— E vorba de același camion?
— N-aș putea spune cu certitudine. În unele locuri așa a fost.
— Sărmanii de ei, a spus Misha. Îngrămădiți în bena unui camion, azvârliți de acolo-acolo pe drumul desfundat, pesemne și rupți de foame. Sunt amețiți, slăbiți, derutați, ușor de manevrat. Le spui să se alinieze și să îngenuncheze, și nu-ți mai fac niciun fel de necaz.
— Într-un loc, a spus Yura, lucrurile arătau ca și cum unii dintre chinezi au încercat să riposteze. Dar nu le-a folosit la nimic.
— Neamurile tale au știut de treaba asta? l-a întrebat Logan.
— Unii știau câte ceva. Zvonurile circulă, așa am aflat și eu. N-au mai rămas multe sate pe aici, a zis Yura. Majoritatea oamenilor s-au retras când s-a început exploatarea pădurii. Ori poate că și tăietorii de copaci i-au izgonit.
— Ai idee de când se desfășoară treaba asta?
— Din câte am auzit, și din felul cum arătau

cadavrele din unele locuri, a zis Yura, cam de vreun an.

Logan și Misha s-au privit cu subînțeles.

— Cred că trebuie să facem o vizită cuiva, a spus Logan.

— Chinezoi? a întrebat Evgheni Lavrușin, nevenindu-i să creadă? Despre chinezoi e vorba?

S-a frecat cu dosul unei mâini în locul iritat de pe față, de unde Yura a smuls banda adezivă pe care i-o lipise peste gură. A făcut asta cu destulă stângăcie; încă avea încheieturile legate laolaltă cu bandă.

Alături de el, pe bancheta din spate a mașinii, Logan i-a răspuns:

— Nu numai. Plănuiam mai de mult să avem o discuție cu tine.

— Hei, băieți, a zis Evgheni, nu vă condamn că v-ați supărat, pentru că și pe mine m-ar fi deranjat. Jur că n-am știut că lucrurile aveau să se împută atât de rău.

Avea glasul mai strident decât de obicei și vorbea foarte precipitat. Emana un miros acru de sudoare amestecată cu spaimă, atât de persistent și pătrunzător, încât Logan s-a simțit îndemnat să deschidă un geam, în ciuda aerului foarte rece de dimineață.

— *Mulți* oameni sunt sictiriți de ceea ce s-a întâmplat, a spus el. Unii oameni cu *greutate.* Dacă ei ar fi considerat că am avut ceva de-a

face cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea, acum n-aș mai fi în viață ca să vorbesc cu voi. Credeți-mă pe cuvânt.

— Să te credem? i-a aruncat Misha peste umăr. Așa cum te-au crezut și chinezii aceia?

— Ei, la dracu'. Ce mare chestie? Uitați, le-a spus Evgheni, trebuie să pricepeți cum merg lucrurile. Înainte, puteai aduce câți chinezi pofteai, și nimeni nu se sinchisea, ținutul e mare, șmecherii se bucurau ca au mână de lucru ieftină, iar polițiștii se arătau înțelegători atâta vreme cât își primeau tainul.

Misha a virat brusc pentru a evita o groapă de pe șosea. Evgheni s-a dezechilibrat și a fost aruncat peste Yura, care l-a înjurat și l-a împins la locul lui.

— Ce naiba, a strigat Evgheni. Haideți, oameni buni, nu-mi scoateți nici măcar banda asta de la mâini?

— Nu, i-a răspuns Logan. Ce spuneai?

— Cum? A, așa. Înțelegeți? Totul s-a schimbat acum. Mai poți aduce acum, dar câte puțini, și din când în când, ca indivizii aceia pe care i-ați preluat voi. Dar dacă mă apuc să aduc chinezoi în număr mai mare, a continuat Evgheni, adică îndeajuns ca să scot profit, mamă Doamne, o pățesc de nici nu vă închipuiți. Dacă e prins vreun imigrant ilegal și vorbește, am ars-o.

— Și atunci, le iei banii, a spus Logan, și-i

arunci într-un camion, după care îi duci în pădure și-i împuști.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a zis Evgheni. Glasul lui căpătase un ton jignit, sugerând nerăbdarea; pe fața lui a apărut o expresie tipică pentru un om care se străduiește să explice ceva atât de clar, încât nici nu ar mai fi nevoie de vreo explicație. Doar sunt *chinezoi!*

— Sunt ființe umane, a zis Misha.

— Ei, pe dracu'. Un chinez nu e om. În orice caz, a zis Evgheni, privind spre Logan, ce, tu n-ai ucis pe nimeni? Am auzit că ai făcut prăpăd în Yakuțk... Văzând căutătura lui Logan, glasul i s-a stins. Iartă-mă, a adăugat el aproape în șoaptă.

Logan s-a uitat pe geam.

— Aproape c-am ajuns la aeroport, a spus el. Sper să nu ne creezi necazuri, ai înțeles, Evgheni? O să mergi alături de noi fără să faci scandal sau circ, bine? Yura, arată-i ce-l așteaptă.

Yura a întins o mână și l-a apucat pe Evgheni de cap, obligându-l să-l privească. Cu cealaltă, a ridicat cuțitul mare de la centură, rânjind.

— Bine, bine. Sigur. Fața lui Evgheni era mai palidă ca niciodată. Nicio problemă... hei, dar unde mergem?

— O să vezi tu, i-a răspuns Logan. Vrem să-ți facem o surpriză.

În vreme ce urcau pe drumul forestier și-l urmărea pe Evgheni bălăbănindu-se în fața lui, Logan s-a gândit că s-ar fi cuvenit să-l lase pe acesta să fi luat vreo jachetă, ceva, pe el. Ca să răspundă la ciocăniturile lor, individul venise la ușa apartamentului și le deschisese, fiind îmbrăcat doar cu un tricou nu tocmai curat în care se vedea că dormise; ei îi îngăduiseră doar să se încalțe, dar când și-au dat seama că ar fi trebuit să mai îmbrace ceva, îi legaseră deja mâinile și acum ar fi fost prea greu să o mai facă.

Acum, Evgheni tremura în vânticelul înghețat care bătea pe culme; iar lui Logan nu-i păsa mai deloc de asta, însă se săturase să-l tot audă pe individ văicărindu-se. În fine, nu avea să mai dureze mult.

Aflat în față, Misha a ieșit de pe drumul năpădit de buruieni și vegetație crescută năvalnic și a pornit pe o potecă ducând către culmea dealului.

— Pe acolo, i-a spus Logan lui Evgheni.

— Ce dracu’? a scheunat Evgheni. Ce înseamnă toate astea? Oameni buni, dacă ați găsit ceva cadavre sau mai știu ce pe aici, treaba asta n-are nicio legătură cu mine. Eu n-am avut nicio operațiune prin zona asta.

— Taci, i-a zis Logan, împungându-l cu țeava Kalașnikov-ului. Mergi după Misha și ține-ți

gura.
Au urcat încet și îndelung până au ajuns pe culme, pentru ca apoi să coboare pe celălalt versant. Evgheni s-a dovedit incredibil de neîndemânatic pe drumul abrupt; se împleticise mereu și chiar căzuse de câteva ori. Era totuși bine că încetase să dea din gură, cu excepția înjurăturilor care îi mai scăpau ocazional.
Când, într-un târziu, au ajuns în micuțul luminiș, Evgheni s-a rezemat de un copac și a gemut.
— Isuse, a zis el. Faceți mereu chestii dintr-astea? Ce-i cu voi, ați înnebunit?
Logan s-a uitat la el, apoi dincolo de el, examinând copacul. Nu era cel pe care și-l propusese, dar mergea și acela. S-a întors și le-a făcut semn din cap celorlalți.
— Bun, a zis Evgheni, și-acum aveți de gând să-mi spuneți… hei, ce mama dracu'…
Vocea lui a crescut în intensitate, devenind un scâncet când Logan și Yura s-au apropiat de el din lateral și l-au prins de mâini, trântindu-i cu putere de trunchiul copacului. Misha a intervenit cu rapiditate, având pregătită rola de bandă adezivă.
— Hei, alo, ce, da' de ce…? Evgheni începuse deja să urle de groază. Haideți, ce aveți…?
— *Harașo*[31], a zis Misha, făcând un pas înapoi.

[31] Lb rusă în original: aprox. „Foarte bine” (n. tr.).

Ia te uită. Treabă făcută la mama ei, nu?
Logan a dat ocol copacului și a examinat legăturile.
— Remarcabil, a spus el. Lucrătură de profesionist. Misha a ridicat rola, pe care mai rămăsese destulă bandă.
— Vrei să-i pun și peste gură?
Acum Evgheni scotea un sunet îndurerat, de durere, ceva ce amintea de un geamăt cu gura închisă. Logan a dat să-i spună lui Misha să continue operațiunea și să-i pună bandă și la gură, dar apoi s-a răzgândit și a dat din cap.
Yura dispăruse deja în susul drumeagului făcut de vânători, către latura îndepărtată a luminișului. Acum se întorcea, aducând un săculeț din pânză, din care a împrăștiat pe pământ o pudră de culoare cafeniu-verzuie. Când a ajuns la copacul unde Evgheni atârna aproape ridicat în aer, prins cu bandă adezivă, a desfăcut larg gura săculețului și a aruncat ce mai rămăsese înăuntru peste fața și corpul lui.
— Acum miroși numai bine, i-a spus el lui Evgheni. Acesta a început să bâiguie:
— Of, Doamne, of, Isuse, întâi în engleză, apoi în rusă, repetând cuvintele mereu, mereu.
Logan nu era convins că se ruga, dar cum să-și mai dea seama?
— În regulă, a zis Logan. Să plecăm.
Fără să-l mai aibă pe Evgheni drept povară, au parcurs traseul de coborâre mult mai

repede. Ajunseseră deja la jumătatea versantului de pe partea cealaltă a dealului, când au auzit un urlet profund, ca de bas, răsunând de undeva din urma lor.

S-au oprit și s-au privit unul ce altul.

— *Amba* pare flămând, a spus Yura.

Și-au continuat drumul în josul dealului, de astă dată grăbind pasul. Când au ajuns la drumul forestier, au auzit iarăși urletul, iar după aceea un strigăt sfredelitor care părea să nu se mai sfârșească.

Chris Roberson - Muntele de aur

Chris Roberson a publicat în *Postscripts, Asimov's, Argosy, Electric Velocipede, Black October, Fantastic Metropolis, RevolutionSF, Twilight Tales, The Many Faces of Van Helsing* și în alte reviste. Primul lui roman, *Here, There, Everywhere*, a fost publicat în 2005, a fost urmat de *Paragaea: A Planetary Romance, The Voyage of Night Shinning White* și are în pregătire *The Dragon's Nine Sons: A Novel of the Celestial Empire.* În anul 2004 a câștigat Premiul Sidewise. Pe lângă activitatea de scriitor, Roberson este unul dintre editorii micii, dar activei edituri Monkey Brain Books și recent a editat antologia ”retro-pulp” *Adventure, Volume 1.* Locuiește împreună cu familia lui în Austin, statul Texas.

În povestirea dulce-amară care urmează, el ne arată că uneori nu poți scăpa de rădăcinile tale, chiar dacă le-ai înfipt adânc în solul altei planete…

*

Johnston Lien stătea lângă ușa deschisă a tramvaiului, cu o mână prinsă de bara de sprijin. Ochii ei albaștri oglindeau în lumina dimineții liftul orbital ce străpungea cerul. Soarele era în poziția Roua Rece, la începutul lunii câinelui, când temperatura era în creștere și lumina, mai puternică în partea de sud a

cerului. Era aproape vară și Lien spera să nu mai fie pe-acolo la trecerea dintre anotimpuri. Tramvaiul înainta zgomotos prin orașul Nouă Dragoni. Verifică încă o dată adresa persoanei cu care avea întâlnire și se uită peste informațiile importante din interviul anterior.

Lien era în Nouă Dragoni de peste trei luni și abia aștepta să se întoarcă acasă, în nord. Nu era prea încântată de clima din miazăzi: umiditatea constantă a aerului marin, fierbințeala soarelui. Și nici nu avea suficientă răbdare pentru peisajul leneș al Guandongului, cu ferme nesfârșite înșirate în toate direcțiile, cu înțelepciunea simplă, din popor, a fermierilor sudiști. Lien era un copil al Beijingului, al capitalei nordice, și era obișnuită cu agitația străzilor aglomerate, cu nopțile la Opera Regală și cu serile în grădini ornamentale, cu ofițerii fermecători ai Armatei Celor Opt Drapele și cu tinerii spirituali cu boruri rubinii la pălării. În Nouă Dragoni, la Fragrant Harbour, de cealaltă parte a golfului, erau numai țărani, pescari, birocrați locali și muncitori. Singurii oameni de cultură de pe acolo erau călătorii care se îndreptau spre Muntele de Aur, dar aceștia treceau prin oraș până la baza liftului orbital, abia uitându-se în dreapta și în stânga, și urcau în gondolă înainte să respire măcar aerul din sud, apoi se înălțau pe șinele electromagnetice ale

Muntelui de Aur, pe marginea exterioară Podului Raiului, până la orașul orbital Vârful Diamantului, la vreo treizeci și șase de mii de kilometri înălțime.

Johnston Lien era cercetător la Biroul Istoric al Ministerului Transportului Celest, iar în acea zi avea să facă cea de pe urmă vizită și să adune ultimele date necesare proiectului. Făcea parte dintr-un grup de savanți și cercetători care lucrau la o istorie a începuturilor explorărilor spațiale sub înaltul patronaj al împăratului Xuantong, din secolul trecut până la lansarea Flotei Comoara pe planeta roșie Steaua de Foc, care dura de câteva săptămâni. Istoria urma să fie prezentată împăratului în capitala nordică atunci când ultima navă a Flotei Comoara, botezată *Alb în Noapte,* urma să pornească în călătoria de o lună de zile.

Tramvaiul se apropie de cartierul estic al Dragonilor, în care clădirile Orașului Fantomelor se înghesuiau una în alta printre străzi înguste, înainte ca orașul să se deschidă docurilor, apoi mării. Lien își vârî notițele și pixul în geantă, zâmbind discret. Luase deja un prim contact cu persoana căreia trebuia să-i ia ultimul interviu, iar, odată terminat, putea să-și considere misiunea îndeplinită. Apoi putea să se întoarcă la Hanul Lotusul Alb, să-și împacheteze lucrurile, și să urce într-un

Zburător al Norilor către Beijing. Acolo își va relua munca ei obișnuită și va reintra în cursul firesc al vieții.

În ultimele luni, Lien își petrecuse o bună parte din timp în Orașul Fantomelor, printre bătrânii vinlanderi, stafiile albe cum li se spunea. Era o lume a burlacilor, cu câte o femeie la zece bărbați. Îi știa pe mulți dintre ei. Mai toți puseseră brațul la făurirea Muntelui de Aur, turnul înalt de trei mii de kilometri care se înălța până la liftul orbital, Podul Raiului. Unii bătrâni își îndepliniseră rostul mai bine decât alții. Erau câțiva care trăiseră atât de mult, încât nu-și mai aminteau anul nașterii sau numele mamei. Când erau întrebați, mormăiau în engleza lor guturală: „Asta a fost demult, taică, prea demult...”

Vinlanderii erau bărbați uscățivi, care, sprijiniți de pereții reci sau așezați pe lăzi de fructe, așteptau, calmi, să-i ia moartea. Erau uzați, aruncați, și o făceau pe Lien să nu se simtă în apele sale.

Lien încercase dintotdeauna să nu ia în seamă zvonurile care circulau printre chinezi despre acești vinlanderi, chiar și despre aceia care nu văzuseră niciodată locurile de baștină ale strămoșilor lor. Bunicii și bunicile ei veniseră în China la jumătatea secolului trecut, iar tatăl ei se născuse în China. Ideile preconcepute despre „stafiile albe” îi descriau atât de bine

pe cei din Orașul Fantomelor, încât Lien își dădu seama până unde ajunseseră vinlanderii în China, și cât mai aveau încă de progresat.

Lien fusese trimisă în provincia Guangdong pentru că vorbea engleza, dialectul nativ al vinlanderilor. Părinții o forțaseră să învețe limba, din cauză că bunicii din partea mamei nu învățaseră niciodată mandarina, cantoneza sau orice alt dialect chinezesc. Îi ura pe bunicii ei pentru asta și o jena refuzul lor de a se adapta. Când ea și sora ei erau copii, vorbea rar cu ei, iar de când crescuse, cu atât mai puțin. Vara trecută, când a murit bunicul, se împliniseră zece ani de când nu mai schimbară un cuvânt. Lien nici măcar nu participase la înmormântare, scuzându-se că nu avea timp să vină din cauza programului încărcat de la Biroul de Istorie. Maică-sa nu o iertase încă pentru gestul ei nepotrivit.

Ultima ei discuție cu McAllister James fusese scurtă, dar oricum părea mai cu capul pe umeri și mai vorbăreț decât majoritatea bătrânilor cu care vorbise în lunile trecute. Discuția din dimineața asta nu avea să dureze mult și, cu puțin noroc, urma să se întoarcă în Beijing până la sfârșitul săptămânii.

Bărbatul locuia într-o clădire de la capătul Orașului Fantomelor. Pentru a ajunge la cămăruța lui de la ultimul etaj, trebuia să urce pe niște scări șubrede și să suporte mirosul

oribil de la restaurantul vinlader de la parter, care împrăștia miresme de mămăligă și chiftele. La etajul doi era clinica unui doctor care încă folosea remedii bizare din Occident pentru vindecarea bolilor și rănilor. Ajunse la ultimul etaj, la capătul unui coridor lung și întunecos, ticsit cu uși pe ambele părți, își verifică din nou notițele, să vadă dacă n-a greșit adresa, și se îndreptă spre ușă.

Îi deschise un bătrân, care îi aruncă priviri suspicioase, făcându-se că nu o cunoaște.

— Domnule McAllister? întrebă ea în engleză, pentru a-l ajuta. McAllister James? Sunt Johnston Lien, dacă vă amintiți. Ne-am cunoscut săptămâna trecută la piață și ați fost de acord să stăm un pic de vorbă.

Bătrânul își îngustă ochii umezi și dădu încet din cap. Deschise larg ușa și se dădu la o parte făcându-i semn să între, închise ușa în urma ei și trase zăvorul, apoi se întinse pe o canapea jerpelită din colțul îndepărtat al camerei. Lien traversă podeaua prăfuită îndreptându-l către masa și scaunul care constituiau singurele piese de mobilier din cameră.

— Pot să iau loc?

Bătrânul dădu din cap, și Lien se așeză comod pe scaun, întinzându-și notițele pe masă.

— Mulțumesc pentru întâlnire, spuse ea, înclinându-se ușor. Bătrânul o privi suspicios.

La cei peste optzeci de ani, i se potrivea

perfect termenul „stafie”. Părea spectral, intangibil. Puținul păr rămas pe scalpul cu pete roșietice era subțire și alb, iar urechile și nările îi crescuseră enorm odată cu trecerea anilor. Cei câțiva dinți pe care îi mai avea erau galbeni, pătați după ani de whisky și tutun – viciile omului alb iar pielea de pe față, gât și brațe avea urme de variolă.

— Plătești, da? fură primele cuvinte ale bătrânului. Ca să vorbesc…

— Da, câteva monede de cupru, un mic onorariu pentru deranj.

— Arată-mi, spuse el.

Lien oftă și scoase din geantă șase monede găurite gravate cu simboluri de noroc. Le ordonă una peste alta într-un colț al mesei.

— Poftiți, spuse, e bine?

Bătrânul se aplecă anevoie peste marginea mesei ca să vadă monedele. Își mușcă buza de jos cu gingiile, și căzu pe gânduri.

— E bine, mormăi el, vorbesc.

— Mă bucur. Domnule McAllister, săptămâna trecută, la piață, mi-ați mărturisit că sunteți printre primii vinlanderi care au ajuns în China, și că ați participat încă de la început la înălțarea Muntelui de Aur. Așa e?

Bătrânul se lăsă pe spate și își puse mâinile scheletice pe genunchi.

— Bine, nu știu dacă am fost primii, dar pe-aproape.

— Erați mai mulți?

Bătrânul avea privirea pierdută. O umbră îi străbătu chipul.

— Eu și fratele meu explică el. Am venit împreună… eram tineri. Și acum sunt doar eu, și poți să-mi spui cum vrei, dar numai tânăr nu.

Tatăl meu era arendaș pe o plantație de bumbac din Tennessee, continuă el, în districtul Shelby, chiar la nord-est de Memphis. În anul în care a venit chinezul în oraș pierdusem deja mai mult de jumătate din recoltă, din cauza gândacilor de bumbac. Și aproape că făceam foamea. Chinezul ne-a spus că e de lucru peste ocean, la construirea Muntelui de Aur. O slujbă stabilă și plată bună pentru oameni vânjoși și cu voință. Atât ne-a fost. Michael – fratele meu – și cu mine am semnat pe loc, am primit câteva monede pentru cheltuielile de transport, și duși am fost.

Nu ne omoram noi după China. Tennessee era un loc ideal, dacă am fi avut bani și slujbe. Dar lucrurile nu stăteau așa. Urma să primim trei porții de mâncare pe zi, bani cât să ne ajungă să trimitem acasă la familie. Am lăsat în urmă părinții și cele două surori, și am plecat pe râu în jos, cu chinezul și încă o mână de tineri din districtul Shelby. De la părinți n-am mai primit

nicio veste, dar acum câțiva ani fiul surorii mele mai mici mi-a trimis o scrisoare, în Nouă Dragoni, prin care mă invita să mă întorc în Tennessee, să locuiesc cu ei. Pe atunci însă, Vinland era cam prea aproape de Imperiul Aztec pentru gustul meu, nu sub dominația lor, dar, pe aproape. Nu aveam de gând să trăiesc în umbra nenorocitei de Mexica. Nu, am rămas aici în Orașul Fantomelor, unde singura umbră este a blestematului de turn și a liftului ăluia care urcă în ceruri. Eu și fratele meu am pus umărul la construirea lui. Michael a plătit cu viața, eu, cu mai tot ce aveam.

La optsprezece ani am luat vaporul în jos pe Mississippi, până la Golful Mexica, unde ne aștepta un cargobot cu destinația China. Michael nu împlinise nici șaisprezece și i-am sărbătorit ziua de naștere undeva pe lungul drum dintre Vinland și Fragrant Harbour.

Mulți au murit pe drum, deși nu ne place să vorbim despre asta. Eram înghesuiți în cămăruțe sub punte, stăteam bot în bot și puteam să zicem mersi dacă primeam apă și lături o dată pe zi. Deseori apa nu era bună, sau erau gândaci în terci, dar valurile în combinație cu mișcarea vasului făceau să iasă totul din noi, pe unde-a intrat sau pe cine știe unde. Când am ocolit Fusangul, în apele alea reci ale mării din sud, vasul s-a înclinat atât de tare, încât voma celorlalți îmi ajungea la

glezne. Unul căruia nu i-am știut niciodată numele s-a căcat până a murit, de la amibele din apă, dar echipajul a ținut cadavrul o săptămână până să-l arunce. După câțiva ani, când era gata Muntele de Aur și nu se mai găsea de lucru, mulți se gândeau să se întoarcă în Vinland tot cu vaporul și să-și ia averile cu ei. Nu înțelegeam ce-i mâna să facă din nou așa un drum. Mă gândesc că ăsta o fi unul dintre motivele pentru care am rămas în China, chiar și după tot ce s-a întâmplat. Nările mele încă mai păstrează mirosul acelor săptămâni, chiar dacă au trecut câteva decenii de atunci.

Oricum, eu și Michael am ajuns în Guangdong aproape teferi, iar acolo se lucra deja la Muntele de Aur. După calendarul nostru era 1962, al 44-lea an al împăratului Xuantong, după cum zic chinezii, și, chiar dacă Vinland era satelitul Chinei de mai bine de o sută de ani, doar o mână de oameni au emigrat în Imperiu. Michael și cu mine n-am fost chiar primii, dar pe-aproape.

Mai târziu, am aflat că Muntele de Aur începuse să se construiască de un an. Nu le-a luat mult conducătorilor proiectului să-și dea seama că nu au suficienți muncitori chinezi pentru a respecta cererile Ministrului Transportului Celest. Ce naiba, dacă nu aduceau muncitori din celălalt capăt al

Imperiului cred că mai lucrau și azi la turnul ăla! Erau și câțiva din Africa, India, chiar și din Europa, dar majoritatea erau vinlanderi ca mine și frate-miu, în special din state sudiste: Tejas, Tennessee, Kentuck și Oklahoma.

Pe-atunci, Muntele de Aur era cât o clădire obișnuită. Sus, pe dealul Marea Pace, la capătul estic al insulei Fragrant Harbour, despărțită de peninsula Nouă Dragoni printr-un golf, se înălța schelatura de epoxidă lată de jumătate de kilometru și înaltă de doar câteva sute de metri. Nici măcar nu presurizaseră segmentele de la bază, doar turnaseră fundația. Când am terminat, turnul ăla se înălța trei mii de kilometri, și numai datorită nouă. Chiar dacă mințile chineze și l-au imaginat, vinlanderii l-au construit cu transpirația lor. Și cu sângele lor.

De la început am știut că nu suntem bine-veniți. Chinezii ne spuneau stafii albe, și că suntem barbari, sălbatici sau chiar mai rău. După ce Muntele a fost gata, ne-am mutat din Guangdong în alte provincii. Dar și acolo eram ghetoizați în Orașe ale Fantomelor, la marginile metropolelor, unde lucram ca salahori. Când am coborât din vas în docurile din Fragrant Harbour, era haos. Din alte două nave ieșeau muncitori, și cred că erau sute, poate chiar mii, toți înghesuiți în spații mici. Nu știam unde să mergem și ce să facem, dar

majoritatea eram prea ocupați să ne aducem aminte cum e să mergi pe pământ ca să fim de folos cuiva. Erau pe acolo și niște bărbați îmbrăcați în jachete și pantaloni albi, care stăteau pe lăzi întoarse și strigau într-o groază de limbi diferite. Unul dintre ei era un alb care vorbea engleză cu accent de Tejas. A zis: „Toți vinlanderii care vor să lucreze să vină cu mine!” L-am apucat pe Michael de braț și am luat-o pe urmele individului.

Fragrant Harbour era altfel pe-atunci. Cei câțiva chinezi de pe-aici locuiau în partea cealaltă, în Nouă Dragoni, și toate birourile guvernamentale, restaurantele și magazinele erau la îndemâna lor. În Fragrant Harbour nu găseai mai nimic în afară de docuri, de magaziile în care se țineau materiale și de șantierul Muntelui de Aur. Cine se aseamănă se adună, așa că orașul era împărțit în suedezi, etiopieni, hinduși. La sosirea noastră, dacă erau câteva sute de vinlanderi, adunați într-un colț al orașului. Până la terminarea construcției Muntelui de Aur, eram deja mii, sute de mii.

Munca era grea, periculoasă, chiar și înainte ca turnul să se înalțe pe sute de kilometri. Structura Muntelui de Aur este făcută din segmente umplute cu gaz aflat sub presiune. Asta ține turnul puternic și drept. Fără segmentele acestea care să distribuie

tensiunea și greutatea, nu am fi fost în stare să construim un turn mai înalt de patru sute de kilometri, cu atât mai mult unul suficient de înalt să atingă marginea orbitală a Podului Raiului. Pe cât de ușor era de proiectat, pe atât era de greu de construit. Ferească Dumnezeu dacă erai pe schelă când exploda peretele vreunui segment, sau dacă erai jos când ploua cu bucăți de epoxidă după vreo explozie. Mai era apoi problema rezervelor de oxigen încălzit – asta când turnul era deja construit – sau când costumul tău presurizat avea o scurgere, sau când îți înghețau degetele de la mâini și de la picioare înainte să ajungi într-un loc sigur. Asta ca să nu mai vorbim de cei care își pierdeau echilibrul. La terminarea lucrărilor, nu exista în Orașul Fantomelor un muncitor care să nu-și fi pierdut măcar un deget în înghețul de la cei două mii de kilometri altitudine, sau care să nu fi îngropat pe cineva, prieten sau frate, care sfârșise căzând de pe turn. Și eu am îngropat pe mulți, poate prea mulți…

Nu era totul muncă, totuși. Se putea trăi și bine în zilele acelea. Majoritatea nu aveam încredere în medicina orientală, și nu ne-am fi pus viețile în mâinile vreunui doctor care ne trata cu plante medicinale, nici dacă ar fi fost ultima noastră șansă, așa că pe șantier erau angajați doctori vinlanderi și europeni cu

experiență în medicina occidentală. Și când ni se făcea foame, voiam ceva care să ne amintească de casă, nu capete de pește, fructe ciudate și alte asemenea chinezării. Primii proprietari de restaurant fuseseră acei vinlanderi care și-au dat seama că ar câștiga mai bine hrănindu-și colegii muncitori la mese cu specific sudist, mămăligă, chiftele și terci de porumb, decât muncind ei înșiși la construcție.

Pentru alte plăceri ale vinlanderilor existau bordeluri. Patronii, oameni de afaceri chinezi, aduceau fete din Vinland să „servească" muncitorii. Majoritatea erau aproape sclave, cumpărate de la părinții lor pentru câteva parale. Contractele lor durau zece ani, după care urmau să-și recapete libertatea. Rar găseai femeie care să fi supraviețuit zece ani în bordel.

Michael – odihnească-se în pace! – S-a îndrăgostit de una dintre fetele de la salonul și bordelul Excelsior. Era din Tejas, și o chema Susanne Greene, sau Greene Zhu Xan, cum îi spunea patroana chinezoaică. Pe loc i-a căzut cu tronc.

Iertate-mi fie păcatele, dar cred că m-am îndrăgostit și eu de ea. Eram în China de doi ani și turnul măsura deja câțiva kilometri. Din zece monede, una o trimiteam acasă. De când o cunoscuse pe Zhu Xan, Michael cheltuia

banii în alte scopuri. Nu perverse, deși mergea destul de des pe la Excelsior! De fapt, strângea bani pentru a rezilia contractul lui Zhu Xan, cu care dorea să se căsătorească.

La ultima urcare, Michael avea cam tot pus la punct. Noi eram printre cei care lucrau mereu în cabinele suspendate la mare înălțime, sudând scheletul clădirii și verificând capetele segmentelor. Ne despărțeau șapte sau opt kilometri de vârf. La înălțimea aia eram obligați să purtăm costume grele pentru protecție termică, și aparate pentru respirat. Michael era în cabină, eu sus pe grindă, mă ocupam de montări.

Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat exact. Eram sus și priveam cum cerul albastru se întretaie cu linia orizontului, când deodată s-a auzit un sunet ca un foc de muschetă, și atunci s-a dezlănțuit iadul. Când m-am uitat în jos, totul se schimbase. Bara se frânse chiar deasupra cabinei, zăcând ruptă ca o coardă întinsă prea tare, și acum Michael atârna de marginea schelei. Cabina căzu în gol. O vreme drept, apoi se ciocni de construcție și căpătă o traiectorie în spirală, pierzându-se într-o fâșie de nori. Bara care se ținea cu un capăt de schelet a venit spre mine ca un bici și aproape m-a lovit peste piept. Am reușit să mă feresc la timp, dar în aceeași secundă lovi scheletul, cu un zgomot ca de tunet, și lăsă o urmă în

epoxidă, de altfel, un material foarte rezistent.

Mănușile și ghetele costumului termal nu erau făcute pentru cățărat, dar Michael s-a străduit cât a putut de mult. Avea de escaladat doar niște grinzi metalice, așa că a reușit până la urmă să se apropie la câțiva zeci de metri de vârf, moment în care i-au cedat puterile. A rămas acolo, cu mâinile înfășurate în jurul barelor de metal, strigând prin radio după ajutor.

Striga după mine, striga după fratele lui, mă implora să cobor să-l ajut. Și aș fi putut s-o fac. Aș fi putut să îmbrac hamul și să cobor pe o frânghie, să-l prind de mână. O treabă de câteva minute. Îl luam frumos și îl aduceam sus. Dar n-am făcut-o.

Aș vrea să spun că era peste puterile mele, dar nu e adevărat. Adevărul e că am fost laș. Până să-l văd pe fratele meu suspendat deasupra abisului n-am știut că sunt un fricos, și cu gândul că între el și Atotputernicul nu eram decât eu, m-am blocat complet. Pur și simplu am rămas acolo, ținându-mă bine de o bară și încercând să opresc strigătele de ajutor pe care le auzeam în cască.

I-am auzit urletul pierzându-se în nori.

Când am coborât, primul lucru a fost să mă duc la Excelsior să-i dau vestea lui Zhu Xan. Mi-a trecut prin cap că dacă Michael era mort, n-aveam decât să mă căsătoresc eu cu ea. Ca

ruda cea mai apropiată, economiile lui îmi reveneau, și nu puteam să mă gândesc la un mod mai cinstit de a-l onora decât cumpărând libertatea femeii pe care o iubise.

Când am pătruns în Excelsior, mi-am dat seama că am ajuns prea târziu. Michael zburase mai repede decât am putut eu să cobor, iar zvonurile zboară chiar mai repede, așa că Zhu Xan aflase despre moartea iubitului ei cu mult timp înainte să ajung eu acolo. În fața salonului mare de la Excelsior, zăcea trupul mort al lui Zhu Xan. Sărise de la balcon, și se zdrobise de caldarâm, cu o poză de-a lui Michael la piept. Curvele și bețivanii din salon îi aduseseră trupul neînsuflețit înăuntru, slăvind-o ca pe-o regină moartă. În noaptea aceea au fost îngropați în cimitirul muncitorilor, Zhu Xan și rămășițele lui Michael. Cei doi împart aceeași groapă strâmtă și astăzi.

De atunci nu am mai urcat pe Muntele de Aur. M-am rugat de superiori să îmi dea de lucru la sol. Frica și lașitatea mea îl costaseră deja viața pe fratele meu, și nu doream ca incidentul să se repete. În următorii doisprezece ani am cărat zgură, am transportat bare metalice, parapete și canistre de gaz, în timp ce deasupra mea turnul creștea și creștea, iar umbra lui se alungea pe zi ce trecea.

Aveam treizeci și șapte de ani când construcțiile se încheiau, iar marginea Podului Raiului cobora de la platformă până în vârful turnului înalt de trei mii de kilometri. Raiul și pământul erau legate. De pe Pod te puteai înălța pe orbită, la treizeci și șase de mii de kilometri.

Când s-a terminat lucrul la Muntele de Aur, vinlanderii au rămas șomeri. O parte s-au întors în Vinland, luând cu ei puținul câștigat, un nimic în China, o avere în Mule Show, Memphis sau Augusta, dar majoritatea și-au pierdut banii la pariuri, sau pe jocuri de cărți sau zaruri pe parcursul drumului spre casă. Asta dacă ajungeau acasă, căci foarte mulți mureau cu banii în buzunar din cauza bolilor, rănilor sau pur și simplu a ghinionului.

Unii vinlanderi s-au angajat în fabrici, sau în mori, sau ca pescari, sau oriunde se găsea ceva ce chinezii nu aveau chef să facă. S-au mutat de pe coasta Guangdongului în alte provincii chineze, și locuiau în mici grupuri de stafii albe, abia reușind să aibă un trai decent.

Eu am rămas în Guangdong. Șantierul s-a închis, iar cei care am rămas ne-am mutat în Nouă Dragoni și ne-am angajat pe unde am putut. Era un perete în Orașul Fantomelor pe care vinlanderii lăsau mesaje, iar noi tot dădeam târcoale locului, sperând să găsim ceva despre vreo slujbă, orice slujbă. Dar nu

erau numai anunțuri pentru muncă. Găseai și mesaje disperate de la tați care își căutau fiii, sau de la cei care își căutau frații.

Sau sfaturi să nu ne angajăm la cutare fermier sau cutare morar, că nu plăteau cât promiteau sau dădeau mâncare stricată muncitorilor. Erau acolo bătrâni, care munciseră la Muntele de Aur în zilele de început, și cărora le lipseau câteva degete, brațe sau picioare, care stăteau pe lăzi de fructe întoarse și citeau mesajele celor care nu știau să citească.

În perioada aceea au apărut, ca ciupercile după ploaie, clanuri și grupări de protecție reciprocă, de obicei oameni din aceeași provincie vinlandeză. Stelele Singuratice ale Tejasului, Okii din Oklahoma, Cardinalii din Kentuck. N-aveam timp pentru chestii din astea, dar știam cum să mă țin departe de scandal. Când cineva din Stelele Singuratice dorea să stea pe locul tău la bar, mai bine îl lăsai dacă țineai la pielea ta. Aveau propriul lor cod, și dacă îi tratai cu respect, te tratau și ei pe tine la fel.

Și în Orașul Fantomelor se paria, la fel ca în orașul Muntelui de Aur. Jocuri de cărți, zaruri, pariuri la lupte de câini sau cocoși, meciuri de box și întreceri în îndemânare. Mulți pierdeau salariul pe o lună într-o singură noapte, deși bănuiesc că erau și câțiva care câștigau

sănătos din asta.

Mulți își cheltuiau salariile în baruri; aici veneau uneori oameni respectabili, chinezi și chinezoaice, care se relaxau pe băncile tari de lemn, fumau trabucuri groase și beau whisky de Tennessee sau de Kentuck. Chinezii veneau să guste puțin din seva vieților noastre, să aibă ce povesti familiei, cum își petrecuseră ei noaptea cu sălbaticii.

Contul meu în bancă era încă frumușel, banii mei și-ai lui Michael. Îmi închiriasem un apartament într-o zonă drăguță și câștigam bine ca șef de tură la o fabrică de rulat trabucuri. Toți muncitorii de la fabrică erau din sudul Vinlandului. Proprietarul era un mandarin care se purta frumos cu lucrătorii când era bine dispus. Când ceva îl supăra, putea fi de-a dreptul înfricoșător, dar asta, din fericire, nu se întâmpla des.

Totul a mers bine timp de câțiva ani, dar lucrurile au luat o întorsătură neplăcută când m-am îmbolnăvit de variolă. Mi-am pierdut slujba, și aproape că și viața. Majoritatea bolnavilor au murit, iar restul vor purta toată viața cicatricile lăsate de boală. Desigur, nu aveam încredere în doctorii naturiști chinezi, așa că ne-am încredințat sănătatea în mâinile unor începători din Vinland, oameni cu experiență puțină și instrumente și mai puține. Boala și-a lăsat amprenta pe mine, eram slăbit

și plin de semne, și, până m-am vindecat complet, cheltuisem aproape toți banii pe medicamente. Am fost dat afară de la fabrică să nu-i îmbolnăvesc și pe ceilalți, și, când am rămas fără bani, am fost dat afară și din apartament și am rămas pe străzi. Aveam patruzeci și doi de ani și trebuia să încep totul de la zero.

Mi-am găsit de lucru într-un magazin de îmbrăcăminte, coseam tivul la costume de damă. Câștigam suficient încât să-mi permit să închiriez o cameră mică și să mănânc regulat, dar, pe lângă asta, nu puteam să fac mare lucru. Uneori mă întrebam ce s-o fi întâmplat cu părinții mei. Sigur muriseră. Aflaseră oare de moartea lui Michael sau crezuseră până la sfârșitul vieții că fratele meu e undeva pe ocean?

Nici celorlalți vinlanderi din China nu le mergea mai bine. În presă eram descriși că păgâni și barbari. Spuneau că suntem sălbatici, impuri, mânați de pofte bizare și că suferеam de cine știe ce boli ciudate. În fiecare an se emiteau noi decrete: un chinez nu se poate căsători cu un alb, albii nu aveau voie să aibă proprietăți, albii nu puteau să fie supuși examinărilor imperiale, orice ca să ne țină în frâu.

Apogeul a fost la zece ani după terminarea construcției Muntelui de Aur. Consiliul

Deliberativ Oficial a impus un Decret de Excludere care interzicea intrarea vinlanderilor în China. Familiile celor care erau deja acolo, ca și mine, erau oprite la graniță. Toți vinlanderii au fost înregistrați și trebuiau să poarte în permanență actele la ei. Singurii vinlanderi cărora li se permitea accesul erau profesorii, comercianții, studenții și diplomații... o mână de oameni.

Apoi a venit Izgonirea, când vinlanderii care se mutaseră în alte locuri din China au fost forțați să plece, amenințați cu săbii și muschete. După terminarea construcției Podului Raiului, în majoritatea metropolelor chineze se formaseră Orașe ale Fantomelor, dar, după Decretul de Excludere, a mai rămas unul singur, cel din Nouă Dragoni.

Unii vinlanderi s-au unit pentru a deschide afaceri, primind astfel viză de comercianți, care însemna un certificat de ședere legală și faptul că nu mai erau considerați lucrători temporari. Eu am încercat să îmi deschid o afacere cu frații Jefferson și cu niște veri de-ai lor, o mercerie, dar până la urmă legăturile familiale s-au dovedit a fi cele mai puternice. Frații, ajutați de un văr, au falsificat niște documente și m-au înlăturat din afacere, lăsându-mă fără bani, într-un hal fără de hal. Aveam aproape cincizeci de ani și nu știam să lucrez decât cu brațele.

Au trecut mai mult de treizeci de ani de atunci, aproape jumătate de ciclu după anii chinezești, și sunt tot pe-acolo. De când am venit să lucrez la Muntele de Aur, am strâns de două ori bani și de două ori i-am pierdut. De-atunci, tot sărac lipit pământului sunt. Nu mi-am dat eu toată silința, o fi și asta. Sau poate atâta mi-a fost dat: două șanse în viață și le-am irosit pe amândouă. Acum trebuie să aștept până în lumea cealaltă, sau până în viața cealaltă, cine le mai știe. Regret doar că nu m-am căsătorit, dar, la câte femei sunt pe-aici, nici nu prea am avut de ales. Păcat că Zhu Xan n-a mai așteptat câteva minute înainte să sară de pe balconul de la Excelsior. Poate am fi fost fericiți împreună. Mă mai gândesc la ea, din când în când. Și la fratele meu, firește.

Decretul de Excludere a fost anulat la cincisprezece ani după emitere, dar pentru noi, bătrânii burlaci din Orașul Fantomelor, nu mai avea importanță. O să mor fără să-mi mai văd țara natală. Lumea trece pe lângă noi. Noi așteptăm. O să întâmpinăm Moartea când va veni.

Pe platformă, navetiștii se înghesuiau, așteptând următoarea gondolă. Dincolo de poartă se înălța șina liftului electromagnetic, pierzându-se în nori. Intro parte a camerei

stătea o tânără ce părea de origine vinlandeză, lângă o bătrână stafie albă.

Johnston Lien și McAllister James erau în Fragrance Tower, în sala de așteptare a stației de la baza Muntelui de Aur. Bătrânul era emoționat, arunca din când în când priviri pe furiș prin încăpere și își ținea mâinile strânse pe pieptul îngust. Lien nu-i divulgase motivul venirii lor aici, doar faptul că e o surpriză. Până la urmă, a trebuit să-i promită bătrânului încă un pumn de monede înainte de a părăsi camera, și numai ținându-le strâns în mână a fost de acord să pornească la drum.

Șederea lui Lien în Guangdong se prelungise mai mult decât prevăzuse. Ar fi putut să plece de-o săptămână, imediat după interviul cu McAllister, dar, după ce i-a ascultat povestea, a simțit că mai are ceva de făcut.

McAllister îi amintea acum de bunicul ei. Poate că și el ar fi ajuns tot așa dacă nu s-ar fi căsătorit cu bunica și dacă nu ar fi avut grijă de familie, dacă nu și-ar fi deschis un restaurant vinlander de succes în Guangdong pe vremea Decretului de Excludere, și dacă mai târziu nu și-ar fi mutat restaurantul în capitală, unde l-a avut client pe un văr îndepărtat de-al împăratului... dacă nu ar fi murit în pat, înconjurat de prieteni și de familie. În afară de o nepoată nerecunoscătoare, desigur, care niciodată nu

s-a gândit ce sacrificii făcuse familia ei pentru ca ea să fie examinată imperial și să prindă un loc de muncă la biroul administrativ. Femeile nu aveau drept la proprietate încă, sau să se recăsătorească după moartea soțului, dar Lien era convinsă că în timp se vor schimba și astea.

La fel, în alte circumstanțe, McAllister i-ar fi putut fi bunic. Avea vârsta potrivită, la fel și trecutul, și cine știe, dacă ar fi cunoscut-o el primul pe bunica...

Nu și-a luat niciodată rămas-bun de la bunicul ei, nu i-a mulțumit niciodată. Poate dacă îi făcea o mică favoare lui McAllister reușea să se împace cu el. Trebuise să tragă niște sfori pe la Ministerul Transportului Celest, și acum îi era datoare unui administrator regional, dar Lien era convinsă că meritase efortul. De dragul lui McAllister, al bunicului și chiar al ei. De mult nu mai fusese atât de calmă, de împăcată ca acum. Era nerăbdătoare să vadă expresia bătrânului.

— De ce suntem aici? întrebă în cele din urmă bătrânul, într-o cantoneză foarte proastă.

— O să vedeți, îi răspunse Lien în engleză, punând delicat mâna pe umărul lui.

Se auzi clopoțelul, semn că se apropia gondola, și ușile se deschiseră, eliberând un val de aer.

— Haideți, domnule McAllister! Lien îi luă

mâna veștejită și îl conduse încet spre ușile deschise.

Bătrânul se uită speriat în stânga și în dreapta.

— Unde mergem? întrebă în engleză.

— O să vedeți.

Ușile gondolei se închiseră în urma lor, și Lien îl conduse pe o canapea de accelerație. În gondolă mai erau ingineri, ofițeri navali și birocrați, unii dintre ei uitându-se lung la bătrânul alb care tremura în colț, ascunzându-și cu greu disprețul.

Canapelele de accelerație ofereau o vedere perfectă spre posturile de observație de pe peretele opus al gondolei. Bătrânul se uita derutat la fereastră și nu înțelegea ce se întâmplă. Realiză prea târziu, când pământul începu să se îndepărteze și acoperișurile din Fragrant Harbour se întinseră ca un voal brodat la picioarele lui.

— Nu, spuse cu o voce înceată și melancolică.

— Prea sus. De prea mult timp. Nu. Lien îi luă mâna într-a ei și încercă să-l liniștească.

— O să fie bine, domnule McAllister. Podul Raiului este foarte sigur.

Acum pe geam se vedea golful, până la peninsula Nouă Dragoni. Spre nord se întindea Guangdong și partea continentală chineză, iar spre est și sud, albastrul-safir al Mării Chineze.

— Oh, nu! spuse bătrânul, închizându-și cu

putere ochii. Prea lung.

Gondola se deplasa cu o mie de kilometri pe oră, acceleră la două mii, apoi viteza crescu. Pe lângă gondolă, aproape de margine, urcau și coborau cu viteze de treizeci și nouă de mii de kilometri pe oră transportoare de marfă, exercitând o forță gravitațională atât de mare, încât orice pasager care s-ar fi riscat să intre acolo ar fi fost lichefiat. La viteza maximă, gondolei i-ar fi luat puțin peste douăsprezece ore să ajungă la Piscul Diamantului, stația geosincronizată cu orbita Pământului deasupra portului.

— Nu, zise bătrânul, dând din cap. Lien era uimită.

— Îmi pare atât de rău… spuse ea, strângând tare mâna fragilă a lui McAllister și încercând în același timp să fie respectuoasă. Speram să fac ceva frumos pentru dumneavoastră. Nu mă gândeam că o să vă fie așa de frică.

— Nu, șopti grăbit bătrânul.

— O să fie bine, insistă Lien. Când ajungem în vârf, o să vă arăt ceva, și după aia ne întoarcem, bine? Vă rog, iertați-mă, nu am vrut să vă supăr.

Bătrânul rămase tăcut, cu gura încleștată și fața întoarsă.

După trei ore, McAllister amuțise de tot. Pur și simplu stătea cu mâinile prinse de canapea și cu privirea fixată pe linia orizontului.

Când stewarzii veniseră să le servească masa, le făcu semn să îl lase în pace și luă doar un pahar cu apă. Când gondola atinse Vârful Diamantului, pasagerii erau imponderabili. Stewarzii i-au ajutat să se ridice de pe canapele și i-au ghidat către partea din față a gondolei, spre camera de presurizare care ducea în Vârful Diamantului.

Odată ajunși acolo, Lien îl conduse pe bătrân către intrarea principală a stației, care se rotea în jurul unui ax central, generând gravitație artificială. Cei doi se opriră lângă un geam cu vedere panoramică.

În fața lor, la câteva mii de kilometri depărtare se zărea ultima navă din Flota Comoara luându-și zborul spre planeta Steaua de Foc. Sub ei se întindea linia albastră a Pământului, iar Soarele lucea palid în orizontul îndepărtat. Puteau vedea chiar până la marginea Emisferei Vestice, și continentul îndepărtat care pentru McAllister însemna „acasă”. În imediata apropiere, pe coastă, se vedea colonia musulmană Khalifa, fondată cu secole în urmă de amiralii din Templul Dragonului. Înspre răsărit se întindeau pământurile Republicii Vinland.

— Acolo, zise Lien, Sprijinindu-l pe bătrân și arătând cu degetul spre orizont.

— Asta am vrut să vă arăt. Să vedeți pentru ce ați trudit atâția ani pe șantier, dar și să vă

dau ocazia să vă mai vedeți o dată casa. Acolo, la orizont. Asta e… asta e țara dumneavoastră, Vinland.

Bătrânul tremura. Se uita când la panoramă, când la Lien, cu ochii umezi și buzele tremurând.

— Nu… nu înțelegi… reuși cu greu să spună. Vocea îi era sugrumată și suna ca o broască rănită: Nu groaza mă chinuie, ci vinovăția.

Lien nu înțelegea.

— M-am gândit că nu v-au părăsit vechile temeri de pe Muntele de Aur. Bătrânul scutură repede din cap, ca și cum ar fi încercat să alunge cuvintele din el.

— Nuu! strigă. Avea spumă la gură. Nu-mi era frică nici atunci, nu înțelegi… Se îndepărtă puțin de Lien, ferindu-și privirea. Lien se apropie și îl atinse pe umărul lui subțiratic. Se gândi la bunicul ei și la tot ce a rămas nespus între ei.

— Te rog, spune-mi.

— Nu, repetă el, dar cu mai puțină convingere.

— Te rog, îl imploră. Cum adică nu vă era frică? Bătrânul se întoarse, cu fața roșie, cu ochii scânteind.

— Era invidie! răspunse. Era dorință! Era lăcomie! Dar nu a fost niciodată frică, nici pe departe!

Începu să se legene pe călcâie, uitându-se la

tavan, tremurând și suspinând.

— Aș fi putut să îl salvez pe Michael, continuă, trebuia doar să întind mâna. Dar când îl vedeam suspendat acolo, nu puteam să mă gândesc decât că, fără el, Zhu Xan ar fi putut fi a mea. O iubeam la fel de mult... ar fi fost totul mult mai ușor. Dar...

Izbucni în plâns, apoi căzu în genunchi, cu mâinile în poală.

— Dar era moartă deja, spuse Lien.

— Da! zise printre lacrimi. Îi curgea nasul și obrajii uscați erau scăldați de lacrimi.

Lien îl privea pe bătrânul căzut la picioarele ei, ros de vină și regrete.

— De asta nu te-ai mai întors acasă, nu? întrebă ea, începând să înțeleagă. Nu puteai să dai ochii cu familia ta.

— Da! strigă el, bătând cu pumnii în covor.

Fără să mai spună nimic, se așeză lângă el și îl strânse în brațe. McAllister își lăsă capul pe umărul ei, podidit de plâns.

— Oh, Michael! rosti el cu greu. Îmi pare atât de rău! Trebuia să am grijă de tine și am... Oh, Doamne! Iartă-mă! Iartă-mă!

Lien îl trase și mai aproape și îl mângâie pe cap.

— Te iert, șopti cu lacrimi în ochi.

S-au ținut în brațe, bătrâna stafie albă și copilul capitalei din nord. Vârful Diamantului se întoarse și Vinland dispăru, lăsând loc

munților și văilor din China.
— Acum, bunicule, spuse Lien, abia șoptind, iartă-mă și tu!

Alastair Reynolds - Albastru de Zima

Altă povestire de **Alastair Reynolds**, al cărui text *Dincolo de Falia Aquila* a fost antologat tot aici. El investighează acum un artist misterios pentru care nu există un șevalet prea mare și ale cărui origini sunt necunoscute... poate chiar și pentru sine.

*****

După prima săptămână, oamenii au început să plece de pe insuliță. De la o zi la alta, tribunele din jurul piscinei deveneau tot mai pustii. Uriașele nave turistice au pornit înapoi spre spațiul interstelar. Pasionații de artă, comentatorii și criticii și-au strâns bagajele în Veneția. Dezamăgirea lor atârna ca o miasmă peste lagună.

Am fost printre puținii care au rămas pe Murjek și am revenit zilnic în tribune. Priveam ore în șir, mijind ochii la lumina albastră tremurătoare care se reflecta de pe suprafața apei. Cu fața în jos, forma alburie a lui Zima se mișca atât de apatic de la un capăt la celălalt al bazinului, încât putea fi confundată cu un leș plutitor. În timp ce el înota, eu mă întrebam cum îi voi relata povestea și cine o va cumpăra. Am încercat să-mi reamintesc numele primului ziar la care lucrasem, demult, pe Marte. Nu m-ar fi plătit la fel de bine ca unele dintre cele mari, totuși o părticică din

mine era încântată la ideea de a reveni în locul acela vechi. Trecuse mult de atunci… Am interogat AM-ul, pentru a-mi impulsiona memoria cu privire la numele ziarului. Fuseseră atât de multe de atunci… sute, după socoteala mea. Nu mi-am reamintit însă nimic. Am avut nevoie de alt moment, pentru a-mi aminti că-mi concediasem AM-ul cu o zi în urmă.

— Ești pe cont propriu, Carrie, mi-am spus. Trebuie să începi să te obișnuiești cu asta.

În piscină, silueta a ajuns în capăt și a început să înoate înapoi către mine.

Cu două săptămâni în urmă stătusem în Piazza San Marco la amiază și privisem figurine alburii lunecând pe fundalul de marmură albă al turnului cu ceas. Deasupra Veneției, cerul era ticsit de nave care staționau aproape lipite una de alta. Pântecele lor era un mozaic de panouri strălucitoare uriașe, reglate pentru a se armoniza cu cerul real. Imaginea îmi reamintea de lucrările unui artist pre-Expansiune care se specializase în trucuri amețitoare de perspectivă și compoziție: cascade nesfârșite, șopârle înlănțuite… Mi-am format o imagine mentală și am interogat prezența vibratorie a AM-ului, însă nu i-a putut regăsi numele.

Am terminat cafeaua și m-am pregătit sufletește pentru nota de plată.

Venisem în această versiune de marmură albă a Veneției pentru a asista la dezvelirea celei din urmă opere de artă a lui Zima. Artistul mă interesa de mai mulți ani și sperasem că voi reuși să obțin un interviu. Din păcate, alte câteva mii de ziariști sosiseră exact cu aceeași idee. Desigur, concurența n-ar fi contat oricum; Zima nu acorda interviuri.

Chelnerul a așezat pe masa mea un cartonaș împăturit.

Ni se spusese doar să mergem pe Murjek, o planetă aproape complet acvatică, de care cei mai mulți dintre noi nu auziseră niciodată până atunci. Unica ei revendicare la faimă era faptul că găzduia al o sută șaptezeci și unulea duplicat cunoscut al Veneției și una dintre cele doar trei Veneții reproduse complet în marmură albă. Zima alesese Murjek pentru a-i adăposti lucrarea finală și tot acolo avea să se retragă din viața publică.

Cu inima grea, am ridicat cartonașul pentru a inspecta dezastrul. În locul notei de plată așteptate, am găsit o carte de vizită micuță, albastră, tipărită cu litere cursive fine, aurite. Nuanța de albastru era exact acvamarinul granulat pe care Zima îl transformase în pecetea sa. Cartea de vizită mă avea ca destinatar pe mine, Carrie Clay, și anunța că Zima dorea să-mi vorbească despre eveniment. Dacă eram interesată, trebuia să

fiu la podul Rialto peste exact două ore.

Dacă eram interesată…

Invitația stipula că nu trebuia să am asupra mea niciun fel de materiale de înregistrare, nici măcar creion și hârtie. Ca post-scriptum, se menționa că nota de plată îmi fusese achitată. Aproape că am avut tupeul de a mai comanda o cafea și de a o trece în același cont. Aproape, dar nu tocmai…

Când am ajuns la pod, mai devreme de ora fixată, servitorul lui Zima era acolo. Mecanisme complexe ca niște tuburi cu neon pulsau înapoia sticlei flexibile a corpului de manechin al robotului. S-a aplecat din mijloc și a rostit cu glas încet:

— Domnișoara Clay? Dacă tot ați venit mai devreme, putem pleca imediat.

M-a escortat până la un șir de trepte care coborau spre apă. AM-ul meu ne-a urmat, vibrându-mi lângă umăr. Un transportor plutea staționar la un metru deasupra undelor. Robotul m-a ajutat să urc în compartimentul din spate. AM-ul se pregătea să mă urmeze, când robotul a ridicat un braț prevenitor.

— Mă tem că va trebui să-l lăsați aici – fără materiale de înregistrare, țineți minte?

Am privit pasărea colibri verde-metalic și am încercat să-mi amintesc când fusesem ultima dată în afara prezenței sale atotvigilente.

— Să-l las aici?
— Va fi în siguranță și-l puteți recupera când reveniți, după înserat.
— Și dacă refuz?
— Atunci mă tem că nu va mai exista nicio întâlnire cu Zima.
Am simțit că robotul n-avea să stea toată după-amiaza pentru a-mi aștepta răspunsul. Ideea de a fi departe de AM îmi îngheța sângele. Doream însă interviul acela atât de mult, încât eram pregătită de orice sacrificiu.
I-am spus AM-ului să rămână locului până reveneam.
Mașina ascultătoare s-a distanțat într-o străfulgerare verde-metalică. Era ca și cum aș fi privit o părticică din mine îndepărtându-se. Carapacea din sticlă m-a învăluit în jurul meu și am simțit un impuls de accelerație neanulată.
Veneția s-a înclinat dedesubtul nostru, apoi s-a alungit spre orizont.
Am formulat o interogare, cerându-i AM-ului să-mi numească planeta unde-mi sărbătorisem a șapte suta aniversare. N-am primit nimic; eram în afara domeniului de interogare și mă puteam baza numai pe propria mea memorie saturată de vârstă.
M-am aplecat în față.
— Ești autorizat să-mi spui despre ce-i vorba?
— Mă tem că el nu mi-a spus, a răspuns

robotul materializându-și chipul pe ceafă. Dar ne putem întoarce în Veneția în clipa în care v-ați simți inconfortabil.

— Deocamdată mă simt perfect. Cine-a mai primit invitația albastră?

— Numai dumneavoastră, din câte știu.

— Și dacă aș fi declinat? Ar fi trebuit să inviți pe altcineva?

— Nu, a spus robotul, dar recunoașteți, domnișoară Clay, nu era foarte probabil să refuzați.

În timp ce zburam, unda de șoc a transportorului brăzda oceanul, lăsând în urmă un culoar înspumat. M-am gândit la o pensulă trasă prin vopsea proaspătă pe marmură, care dezvelea suprafața albă de dedesubt. Am luat invitația lui Zima și am ridicat-o, ținând-o pe linia orizontului din fața noastră, încercând să decid dacă nuanța de albastru se apropia mai mult de a cerului sau de a oceanului. Cartea de vizită părea să alterneze la nesfârșit între cele două posibilități.

Albastru de Zima. Era o nuanță precisă, specificată din punct de vedere științific în termeni de angstromi și intensități. Dacă erai artist plastic, puteai cere să ți se producă orice cantitate, potrivit specificațiilor respective. Nimeni însă nu utiliza vreodată albastru de Zima, decât în scopul unei declarații deliberate despre Zima însuși.

La momentul când apăruse în ochii publicului, Zima era deja unic. Se supusese unor proceduri radicale care-i îngăduiau să tolereze medii extreme fără povara costumului protector. Avea aspectul unui bărbat voinic care purta un combinezon foarte mulat pe corp, până ce te apropiai și-ți dădeai seama că era de fapt chiar pielea lui. Întreaga formă îi era acoperită de un material sintetic care putea căpăta diferite culori și texturi în funcție de dispoziția lui și de mediul înconjurător. Pielea putea să ia aspect de îmbrăcăminte, dacă circumstanțele sociale o cereau. Putea să păstreze presiunea interioară, atunci când Zima dorea să iasă în vid, și să se rigidizeze pentru a-l proteja împotriva forței gravitaționale exercitate de o planetă gazoasă gigantă. În ciuda acestor perfecționări, ea îi expedia un spectru complet de semnale senzoriale spre creier. Zima nu avea nevoie să respire, fiindcă întregul lui sistem cardiovascular fusese înlocuit cu mecanisme cu circuit închis de întreținere a vieții. El nu trebuia să mănânce sau să bea; nu trebuia să defecheze sau să urineze. Minuscule mașini de reparații și întreținere îi roiau prin corp, permițându-i să tolereze doze de radiații care ar fi ucis în câteva minute un om obișnuit.

Astfel blindat împotriva extremelor ambientale, Zima era liber să-și caute

inspirația oriunde ar fi dorit. Putea să plutească prin spațiu, să privească direct o stea ori să hoinărească în canioanele arzătoare ale unei planete prin care metalele curgeau ca lava. Ochii îi fuseseră înlocuiți cu videocamere sensibile la o porțiune uriașă din spectrul electromagnetic, cablate la creierul său prin module complexe de procesare. O punte sinestezică îi îngăduia să audă datele vizuale ca pe un soi de muzică; să vadă sunetele ca pe o simfonie de culori surprinzătoare. Epiderma lui funcționa aidoma unei antene, asigurând sensibilitate la schimbările din câmpurile electrice. Dacă toate acestea nu erau suficiente, el putea accesa fluxurile de date ale mai multor mașini însoțitoare.

Ținând seama de detaliile acestea, arta lui Zima nu putea decât să fie originală și să atragă atenția. Peisajele sale planetare și câmpurile stelare dețineau o calitate amplificată, extatică, fiind scăldate în culori luminoase, vibratoare, și iluzii optice amețitoare. Pictate cu materiale tradiționale, dar la o scară gigantică, ele au atras în mod rapid un nucleu de cumpărători bogați. Unele au ajuns în colecții private, însă frescele Zima au început să apară și în spații publice din toată galaxia. Deși aveau lățimi de zeci de metri, frescele erau detaliate până la limitele

perceperii vizuale. Cele mai multe fuseseră pictate într-o singură sesiune. Zima nu avea nevoie de somn, așa că lucra neîntrerupt până își termina o lucrare.

Fără doar și poate, picturile acelea erau impresionante. Din punctul de vedere al compoziției și tehnicii erau neîndoios sclipitoare. În același timp însă erau deprimante și înspăimântătoare. Erau peisaje fără nicio prezență umană, cu excepția punctului de vedere subînțeles al artistului însuși.

Pe scurt: tablourile erau frumoase de privit, dar eu nu mi-aș fi adus unul în casă.

Evident, nu toată lumea avea aceeași părere, altfel Zima n-ar fi vândut atât de multe lucrări. Era totuși imposibil să nu mă-ntreb câți oameni cumpărau tablourile pe baza celor ce se spuneau despre pictor, mai degrabă decât pentru meritul intrinsec al operelor?

Cam așa stăteau lucrurile când l-am remarcat prima dată pe Zima. L-am clasificat ca un pictor interesant, dar kitschos; poate că ar fi meritat un articol, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu el ori cu lucrările lui.

Ceva s-a întâmplat, dar a trecut o vreme până să remarce cineva… inclusiv eu.

Într-o zi – după o perioadă de gestație mai lungă ca de obicei –, Zima a dezvelit o pictură murală diferită. Era fresca unei nebuloase

învolburate, presărată de stele, văzută de pe un asteroid lipsit de atmosferă. Pe buza unui crater, în plan mijlociu, ocultând o parte din nebuloasă, se afla un pătrățel albastru. La prima vedere se părea că suportul frescei fusese vopsit complet în albastru și Zima lăsase pur și simplu nepictată o suprafață mică din el. Pătratul nu deținea spațialitate; nu exista niciun detaliu sau sugestie privind relația sa cu peisajul ori cu fundalul. Nu proiecta umbre și nu avea influență tonală asupra culorilor înconjurătoare. Totuși, existența lui era deliberată; o examinare atentă arăta că fusese într-adevăr pictat *peste* buza stâncoasă a craterului. Avea o semnificație.

Pătratul a fost doar începutul. După aceea toate lucrările pe care Zima le-a prezentat lumii conțineau o formă geometrică similară – un pătrat, un triunghi, un paralelogram sau altceva – înglobată undeva în compoziție. A trecut mult timp până când cineva a observat că nuanța de albastru se repeta de la un tablou la altul.

Era albastrul de Zima: aceeași nuanță de pe cartea de vizită cu litere aurite.

În următorul deceniu, formele abstracte au devenit dominante, acoperind celelalte elemente ale compozițiilor. Peisajele cosmice sfârșeau prin a fi chenare înguste care

înconjurau cercuri, triunghiuri și dreptunghiuri unicolori. În vreme ce operele anterioare ale lui Zima se caracterizaseră prin tușe exuberante și straturi groase de vopsea, formele albastre erau executate cu netezime de oglindă.

Intimidați de intruziunea formelor abstracte albastre, cumpărătorii obișnuiți l-au abandonat pe Zima. Nu după mult timp, artistul a dezvelit prima dintre picturile sale murale complet albastre. Îndeajuns de mare pentru a acoperi latura unei clădiri cu o mie de etaje, lucrarea a fost considerată de mulți ca fiind gradul maxim al acelei exprimări artistice. Se înșelau mai mult decât ar fi crezut.

Am simțit transportorul încetinind, pe măsură ce ne apropiam de o insuliță, unicul petic de uscat în orice direcție aș fi privit.

— Sunteți prima care o veți vedea, a spus robotul. Acolo e un ecran de distorsiune care blochează vederea aeriană.

Insula avea diametrul de un kilometru; era joasă și de forma unei carapace de broască țestoasă, înconjurată de un guler îngust de nisip alburiu. Aproape de mijloc se înălța într-un platou scund, de pe care vegetația fusese îndepărtată pe o zonă aproximativ dreptunghiulară. Am distins un panou mic, albastru reflectorizant, întins pe sol și

înconjurat de niște structuri care păreau a fi tribune etajate.

Transportorul a redus altitudinea și viteza și a coborât legănat lângă zona înconjurată de tribune. S-a oprit lângă o căbănuță albă, cu pietricele încorporate în pereți, pe care n-o remarcasem în decursul apropierii noastre.

Robotul a coborât și m-a ajutat să părăsesc transportorul.

— Zima va veni imediat, a spus el, apoi a revenit în transportor și a dispărut în văzduh.

Brusc m-am simțit foarte singură și vulnerabilă. Briza adia dinspre ocean, suflându-mi nisip în ochi. Soarele se târa în jos către orizont și în scurt timp avea să se facă frig. Începusem să simt zgândărirea panicii, când un bărbat a ieșit din căbănuță, frecându-și energic palmele. A venit spre mine pe o potecă pavată cu dale.

— Mă bucur c-ai putut veni, Carrie.

Era Zima, desigur, și, pentru o fracțiune de secundă, m-am simțit ca o proastă pentru că mă îndoisem că se va arăta.

— Bună, am rostit jalnic.

Mi-a întins mâna. Am strâns-o, simțind vaga senzație de plastic a texturii pielii sale artificiale. Azi avea culoare cenușiu-mată, de cositor.

— Haide să stăm pe balcon. E plăcut să urmărești apusul, nu?

— Da, am încuviințat.

Mi-a întors spatele și a pornit în direcția căbănuței. În timp ce mergea, mușchii i se flexionau și unduiau sub epiderma de cositor. În pielea de pe spate i se întrezăreau scânteieri ca de solzi, de parcă ar fi fost un mozaic alcătuit din cipuri reflectante. Era frumos ca o statuie, musculos ca o panteră. Era un bărbat chipeș, chiar după transformările suferite, totuși nu auzisem niciodată să fi avut vreun partener de viață sau, de fapt, orice fel de viață privată. Arta însemna totul pentru el.

L-am urmat, simțindu-mă stângace și cu limba amorțită. Zima m-a condus în căbănuță, trecând printr-o bucătărie antică și un salon antic, plin cu mobilier și ornamente vechi de o mie de ani.

— Cum a fost zborul?

— Bine.

S-a oprit brusc și s-a răsucit către mine.

— Am uitat să verific... robotul a insistat să-ți lași *Aide Memoire-ul?*

— Da.

— Bun. Cu tine doream să stau de vorbă, Carrie, nu cu un dispozitiv de înregistrare surogat.

— Cu mine?

Masca de cositor a feței lui a format o expresie întrebătoare.

— Știi să spui și cuvinte din mai mult de două silabe sau abia le înveți?
— A-ă-ă…
— Relaxează-te, mi-a spus. Nu vreau să te testez, să te umilesc sau altceva similar. Nu-i o capcană și nu te găsești în niciun pericol. Până la miezul nopții te vei întoarce în Veneția.
— Mă simt perfect, am izbutit să articulez. Doar puțin intimidată de o celebritate.
— N-ar trebui. Nu sunt tocmai prima celebritate pe care ai întâlnit-o, nu-i așa?
— Nu, totuși…
— Oamenii mă consideră intimidant. În cele din urmă însă depășesc sentimentul acesta și apoi se-ntreabă de ce se face atâta tam-tam.
— De ce tocmai eu?
— Fiindcă ai continuat să soliciți politicos, a răspuns Zima.
— Vorbesc serios.
— Bine. Este mai mult decât atât, deși *într-adevăr* ai solicitat politicos. De-a lungul anilor mi-au plăcut multe dintre articolele tale. Adesea, oamenii s-au încredințat în tine să pui lucrurile la punct – mai ales spre sfârșitul vieții lor.
— Vorbeai despre retragere, nu despre moarte.
— Orice ar fi ar însemna o dispariție de pe scena publică. Articolele tale mi s-au părut întotdeauna pline de adevăr, Carrie. Nu cunosc

pe nimeni care să fi afirmat că l-ai zugrăvit în mod greșit prin ceea ce ai scris despre el.

— Se mai întâmplă uneori, am zis. De aceea am mereu grijă să existe AM-ul la îndemână, pentru ca nimeni să nu poată contesta ce s-a spus.

— Asta n-are nicio importanță în cazul poveștii mele, a rostit Zima.

L-am privit atent.

— Mai este ceva, nu? Mai există și alt motiv pentru care ai tras numele meu din urna cu bilețele.

— Doresc să te-ajut, a spus el.

Când vorbesc despre Perioada Albastră a lui Zima, cei mai mulți se referă la picturile cu adevărat uriașe. Prin uriașe, înțeleg... *uriașe. În* scurt timp, ele deveniseră îndeajuns de mari ca să domine clădiri și spații civice; îndeajuns de mari ca să fie vizibile de pe orbitele planetare. Prin toată galaxia, dreptunghiuri albastre înalte de douăzeci de kilometri se ridicau peste insule private sau se înălțau din oceane răscolite de furtuni. Cheltuielile nu constituiau niciodată o problemă, întrucât Zima avea mulți sponsori care se întreceau între ei pentru a-i găzdui cea mai recentă și mai mare creație. Panourile au crescut într-una, până au necesitat mașinării complexe, tehnicieni-roboți care să le mențină verticale

în ciuda atracției gravitaționale și a climei. Ele străpungeau atmosferele planetare, proiectându-se în spațiul cosmic. Străluceau de propria lor lumină blândă. Se curbau, în arcuri și evantaie, astfel că întregul câmp vizual al privitorului era saturat de albastru.

De acum Zima era foarte faimos, chiar și pentru cei complet neinteresați de artă. El era strania celebritate ciborg care construia gigantice structuri albastre; omul care nu acorda niciodată interviuri și nici nu oferea indicii despre semnificația lucrărilor sale.

Însă asta se întâmpla acum o sută de ani. Zima nu terminase nici măcar pe departe.

În cele din urmă, structurile au devenit prea masive pentru a fi găzduite pe planete. Lipsit de griji, Zima a trecut în spațiul interplanetar, creând vaste panouri albastre imponderabile, cu dimensiuni de zece mii de kilometri. Acum nu mai lucra cu pensule și vopsea, ci cu flotile de roboți mineri, dezagregând asteroizi pentru a obține materiile prime necesare lucrărilor sale. Întregi economii stelare concurau unele împotriva altora pentru a-i găzdui operele.

Cam pe atunci mi-am reînnoit interesul față de el. Am participat la una dintre ”învălunarele” lui: închiderea unui întreg corp ceresc într-un container albastru cu capac, aidoma unei pălării care este pusă într-o cutie. După două luni, a vopsit în albastru toată

centura ecuatorială a unei gigante gazoase, iar eu avusesem și atunci un fotoliu de orchestră. După șase luni, a alterat reacțiile chimice de la suprafața unei comete care trecea în apropierea unei stele, astfel încât a trasat o coadă albastru de Zima peste tot sistemul solar. Eu nu mă simțeam totuși pregătită să scriu un articol. Îi solicitam într-una un interviu și eram refuzată cu regularitate. Știam doar că obsesia lui față de albastru trebuia să fie mai mult de un simplu capriciu artistic. Fără o înțelegere a acelei obsesii, articolul nu avea subiect; ar fi fost o simplă povestioară. Eu nu mă ocup de povestioare.

Așa că am așteptat… și am așteptat… Iar apoi – ca milioane de alți oameni – am auzit despre ultima operă de artă a lui Zima și m-am îndreptat spre falsa Veneție de pe Murjek. Nu mă așteptam la un interviu și nici la revelații. Trebuia pur și simplu să fiu acolo.

Am pășit printre ușile glisante din sticlă și am ieșit pe balcon. Două scaune simple, albe, stăteau de o parte și alta a unei mese albe. Pe masă se aflau băuturi și o fructieră plină. Dincolo de balconul fără balustradă, terenul arid cobora brusc, oferind imaginea neîntreruptă a oceanului. Apa era calmă și atrăgătoare, reflectând amurgul ca pe o monedă de argint.

Zima mi-a făcut semn să mă așez. Mâna lui a șovăit deasupra a două sticle de vin.

— Roșu sau alb, Carrie?

Am deschis gura pentru a-i răspunde, dar nu s-a auzit niciun sunet. În mod obișnuit, în clipita aceea dintre întrebare și răspuns, AM-ul mi-ar fi direcționat silențios alegerea spre una dintre opțiuni. Lipsa sugestiei lui se simțea ca un blocaj al gândurilor mele.

— Roșu, cred, a continuat Zima. Doar dacă n-ai obiecții serioase.

— Nu-i vorba că n-aș putea decide și singură lucrurile astea, am zis.

Zima mi-a umplut un pahar cu vin roșu, apoi l-a ridicat spre cer, pentru a-i cerceta limpezimea.

— Bineînțeles că nu.

— Atâta doar că-i nițel cam straniu pentru mine.

— N-ar trebui să fie straniu, a spus el. Acesta este modul în care ți-ai trăit viața timp de sute de ani.

— Modul natural, vrei să zici?

Și-a umplut și sie-și un pahar cu vin roșu, dar în loc să-l bea s-a mulțumit săi simtă buchetul.

— Da.

— Pe de altă parte, am replicat, nu este nimic natural în faptul că trăiesc la o mie de ani după ce m-am născut. Memoria mea organică și-a atins punctul de saturație acum vreo șapte

sute de ani. Capul meu este ca o locuință ticsită de mobilă. Dacă aduci una nouă, trebuie să scoți ceva.

— Haide să ne-ntoarcem pentru o clipă la vin, a rostit Zima. În mod normal, te-ai fi bizuit pe sfatul AM-ului, nu-i așa?

Am ridicat din umeri.

— Da.

— AM-ul va sugera întotdeauna una dintre cele două posibilități? Întotdeauna vin roșu, sau întotdeauna vin alb, de exemplu?

— Nu-i așa simplist, i-am răspuns. Dacă aș avea o preferință accentuată pentru unul dintre vinuri în detrimentul celuilalt, atunci, da, AM-ul l-ar recomanda întotdeauna pe acela, nu pe celălalt. Dar eu nu am o asemenea preferință. Uneori îmi place vinul roșu, alteori vinul alb. Uneori nu vreau niciun fel de vin.

Am sperat că frustrarea mea nu era evidentă. Însă după complicata șaradă a invitației albastre, a robotului și transportorului, ultimul lucru pe care doream să-l discut cu Zima era imperfecțiunea amintirilor mele.

— Atunci este aleatoriu? a întrebat el. Există probabilități egale ca AM-ul să spună roșu sau alb?

— Nu, lucrurile nu stau nici așa. AM-ul m-a urmat de sute de ani. M-a văzut bând vin de sute de mii de ori, în sute de mii de circumstanțe diferite. El știe, cu un grad înalt

de exactitate, care mi-ar fi opțiunea cu privire la alegerea vinului, practic în orice condiții imaginabile.

— Iar tu urmezi sfatul acela fără comentarii? Am sorbit din vin.

— Bineînțeles. N-ar fi o copilărie să fac exact pe dos doar pentru a-mi declara liberul-arbitru? La urma urmelor, este mult mai probabil să fiu satisfăcută de alegerea pe care o sugerează el.

— Dar, cu excepția cazului în care ignori uneori sugestia aceea, nu cumva întreaga ta viață ar deveni un set de răspunsuri predictibile?

— Poate că da, am încuviințat. Dar ce-ar fi atât de rău în asta? De ce nu mi-ar păsa, dacă sunt fericită așa?

— Nu te critic, a spus Zima. A surâs și s-a lăsat pe spate în scaun, dezamorsând o parte din tensiunea provocată de direcția întrebărilor sale. În ziua de azi, puțini mai au AM-uri, nu-i așa?

— Nu pot să știu.

— Mai puțin de un procent din toată populația galaxiei. Zima și-a adulmecat iarăși vinul și a privit cerul prin sticla paharului. Aproape toți ceilalți oameni au acceptat inevitabilul.

— Ai nevoie de mașini pentru a gestiona o mie de ani de amintiri. Și ce dacă?

— Este însă vorba despre alt ordin de mașini.

Despre implanturi neurale, complet integrate în perceperea de sine a posesorului. Imposibil de deosebit de memoria biologică. N-ar fi nevoie să interoghezi AM-ul cu privire la vinul pe care să-l alegi, n-ar trebui să-i aștepți șoapta de confirmare. Ai ști, pur și simplu.

— Și unde-i diferența? Eu îngădui ca experiențele prin care trec să fie înregistrate de o mașină care mă însoțește peste tot. Ei nu-i scapă nimic și este atât de eficientă în anticiparea interogărilor mele, încât abia dacă trebuie s-o întreb ceva.

— Mașina este vulnerabilă.

— La intervale regulate i se fac copii de siguranță. Și nu-i mai vulnerabilă decât un snop de implanturi din capul meu.

— Îmi pare rău, dar pur și simplu nu este o obiecție rezonabilă.

— Ai dreptate, bineînțeles. Există totuși un argument mai solid împotriva AM-ului. Este „prea” perfect. Nu știe cum să deformeze ori să uite.

— Nu tocmai ăsta-i scopul?

— Nu chiar. Atunci când îți reamintești ceva – să zicem conversația aceasta, peste o sută de ani –, vor exista amănunte pe care ți le vei aminti greșit. Totuși acele detalii amintite incorect vor deveni ele însele parte a memoriei tale, câștigând soliditate și textură cu fiecare ocazie când ți le rememorezi. Peste

o mie de ani, amintirea ta despre conversația aceasta s-ar putea să aibă prea puțină asemănare cu realitatea. Cu toate acestea, tu ai fi în stare să juri că-ți amintești corect.

— Dar dacă AM-ul m-ar fi însoțit, aș fi deținut înregistrarea perfectă a felului în care s-au desfășurat de fapt evenimentele.

— Așa este, a încuviințat Zima, însă aceea nu-i o amintire vie. Este o fotografie, un proces mecanic de înregistrare. El încremenește imaginația, nu îngăduie ca detaliile să fie amintite incorect în mod selectiv.

S-a oprit atât cât să-mi reumple paharul.

— Imaginează-ți că în aproape toate ocaziile în care ai avut motive să stai afară într-o după-amiază ca aceasta, ai fi ales vinul roșu, nu pe cel alb, și că în general n-ai fi avut niciun motiv pentru a regreta alegerea respectivă. Totuși o dată, dintr-un motiv sau altul, ai fost convinsă să alegi vinul alb – împotriva sugestiei AM-ului – și a fost minunat. Totul s-a combinat în mod fermecător: companionii, conversația, ambianța, panorama splendidă, valul euforic al ușoarei amețeli. O după-amiază perfectă transformată într-o seară perfectă.

— Ar fi fost posibil să nu fi avut nicio legătură cu vinul pe care-l alesesem, am observat.

— Nu, a încuviințat Zima. Și cu certitudine AM-ul n-ar fi atașat nicio semnificație acelei unice combinații fericite de circumstanțe. O

singură abatere nu i-ar fi afectat într-o măsură importantă modelul predictiv. Data viitoare când îl vei întreba, el ar spune tot „vin roșu”.

Am simțit un neplăcut fior de înțelegere.

— Memoria umană nu funcționează însă în felul ăsta.

— Nu. Ea s-ar agăța de excepția aceea și i-ar atașa o importanță ieșită din comun. Ar amplifica părțile atractive ale amintirii despre după-amiaza aceea și ar suprima părțile mai puțin plăcute: muștele care-ți bâzâiau mereu în urechi, anxietatea ta legată de ajungerea la timp la ambarcațiunea care urma să te readucă acasă și cadoul despre care știai că trebuia să-l cumperi a doua zi dimineață. Tot ce ți-ai reaminti ar fi nimbul auriu de confort. Data următoare ai putea foarte bine să alegi vinul alb și tot așa. Un tipar de comportament va fi modificat de un singur caz de abatere. AM-ul nu ar fi tolerat niciodată asta. Ar fi trebuit să-i încâlci sfatul de multe, multe ori înainte ca, fără chef, să-și actualizeze modelul și să înceapă să sugereze vinul alb în locul celui roșu.

— Bine, am aprobat continuând să doresc să putem discuta despre el, nu despre mine. Dar care-i diferența practică între o memorie artificială din interiorul capului meu și una din exteriorul lui?

— Diferența este uriașă. Amintirile stocate în

AM sunt fixate pentru eternitate. Îl poți interoga de câte ori vrei, dar el nu va amplifica sau omite niciodată nici măcar un detaliu. Implanturile însă funcționează altfel. Ele sunt concepute pentru a se integra perfect în memoria biologică, ajungând în punctul în care posesorul lor să nu poată preciza care este diferența. Din acest motiv, ele sunt în mod necesar plastice, maleabile, supuse erorilor și deformărilor.

— Failibile, am spus.

— Însă fără failibilitate nu există artă. Și fără artă nu există adevăr.

— Failibilitatea duce la adevăr? Asta-i amuzant!

— Mă refer la adevăr în sensul superior, metaforic. După-amiaza aceea aurie? Ea era adevărul. Amintirea muștelor n-ar fi sporit-o din punct de vedere material, ci ar fi diminuat-o.

— N-a fost nicio după-amiază și nicio muscă, am zis eu. Răbdarea îmi ajunsese în cele din urmă la capăt. Uite ce-i… Îți sunt recunoscătoare pentru că mai invitat aici. Crezusem însă că s-ar putea să fie ceva mai mult decât o prelegere despre felul în care optez să-mi gestionez propriile amintiri.

— De fapt, a spus Zima, discuția aceasta are o morală. Se referă la mine, dar și la tine. A lăsat paharul pe masă. Vrei să ne plimbăm

puțin? Aș dori să-ți arăt piscina.

— Soarele încă n-a apus, am rostit. Zima a zâmbit.

— Întotdeauna va fi altul.

M-a purtat pe alt traseu prin casă, ieșind pe altă ușă decât cea prin care intrasem. O potecă șerpuită suia treptat printre ziduri de piatră albă, scăldate în aurul soarelui care apunea. Am ajuns pe neașteptate la platoul neted pe care-l zărisem în decursul apropierii cu transportorul. Erau într-adevăr tribune: structuri terasate, înalte de treizeci de metri, cu scări prin spate care duceau la diversele niveluri. Zima m-a condus în umbra întunecată de sub cea mai apropiată tribună, apoi printr-o ușă care ducea în zona împrejmuită. Panoul albastru văzut la venire se dovedi a fi o modestă piscină dreptunghiulară, golită de apă.

Zima s-a oprit pe marginea ei.

— O piscină, am rostit. N-ai glumit. Pentru ea sunt tribunele?

— Aici se va petrece, a spus Zima, dezvelirea ultimei mele opere de artă și retragerea mea din viața publică.

Piscina nu era tocmai terminată. În colțul îndepărtat, un robot galben fixa ultimele plăci de ceramică. Partea cea mai apropiată de noi era complet placată și am remarcat că plăcile erau știrbite și fisurate pe alocuri. Lumina

după-amiezii îngreuna vizibilitatea – acum stăteam în umbra proiectată de o tribună – însă culoarea lor părea foarte apropiată de albastrul de Zima.

— După ce ai pictat planete întregi, nu-i oarecum dezamăgitor? l-am întrebat.

— Pentru mine, nu. Pentru mine aici este locul unde se termină căutarea. Acesta este locul spre care duceau toate.

— O piscină veche și sărăcăcioasă?

— Nu-i doar o simplă piscină veche, a răspuns el.

*

Ne-am plimbat în jurul insulei, în timp ce soarele luneca sub ocean și culorile deveneau cadaverice.

— Vechile fresce fuseseră pictate din inimă, a spus Zima. Am lucrat la o scară uriașă, fiindcă așa se părea că cerea subiectul respectiv.

— Erau tablouri bune, am comentat.

— Mediocre. Uriașe, țipătoare, solicitante, populare, dar finalmente lipsite de suflet. Simplul fapt că fuseseră pictate din inimă nu le făcea mai bune.

N-am comentat. Exact același lucru simțisem și eu față de lucrările lui: că erau la fel de vaste și inumane ca și inspirația sa și că numai modificările ciborg ale lui Zima îi conferiseră artei sale un soi de unicitate. Era ca și cum ai fi lăudat o pictură pentru că fusese realizată

de cineva care ținuse pensula între dinți.
— Nu spuneau despre cosmos nimic ce cosmosul nu ar fi fost capabil să spună și singur. Mai important încă, nu spuneau nimic despre mine. Ce importanță avea faptul că umblam prin vid sau înotam prin oceane de azot lichid? Ce importanță avea faptul că puteam vedea fotoni ultravioleți sau gusta câmpuri electrice? Modificările pe care le întreprinsesem asupra mea erau oribile și extreme, dar nu-mi aduceau nimic ce o dronă bună cu teleprezență nu-i putea oferi unui artist.
— Cred că ești un pic cam aspru cu tine, am zis.
— Câtuși de puțin. Pot spune toate astea acum, fiindcă știu că, în cele din urmă, am creat ceva valoros. Însă atunci când s-a întâmplat, a fost cu totul neplanificat.
— Te referi la chestiile albastre?
— La chestiile albastre, a încuviințat. A început printr-un accident: o aplicare greșită de culoare pe o pânză aproape terminată. O pată acvamarin-deschis pe un fundal aproape perfect negru. Efectul a fost electrizant. Am simțit ca și cum fusesem scurtcircuitat cu o amintire primară intensă – un tărâm de experiență în care culoarea aceea era lucrul cel mai important din lumea mea.
— Și care era amintirea?

— Nu știam. Știam doar modul în care-mi vorbea culoarea aceea, de parcă așteptasem toată viața s-o găsesc, s-o eliberez.

A rămas câteva clipe pe gânduri.

— Dintotdeauna a existat o fascinație vizavi de culoarea albastru. Acum o mie de ani, Yves Klein a spus că era esența culorii în sine: culoarea care simboliza toate celelalte culori. Cândva, un bărbat și-a petrecut toată viața căutând o nuanță anume de albastru, pe care își amintea c-o întâlnise în copilărie. A început să dispere că n-o va mai găsi niciodată și s-a gândit că probabil își imaginase nuanța aceea specifică și că ea nu putea să existe în natură. Apoi, într-o bună zi, a descoperit-o din întâmplare. Era culoarea unui gândac într-un muzeu de științe naturale. A plâns de fericire.

— Ce este albastrul de Zima? l-am întrebat. Culoarea unui gândac?

— Nu, a răspuns. Nu-i un gândac. Dar trebuia să aflu răspunsul, indiferent unde m-ar fi purtat. Trebuia să știu de ce culoarea aceea însemna atât de mult pentru mine și de ce prelua controlul asupra artei mele.

— Tu i-ai îngăduit să preia controlul, am observat.

— N-am avut de ales. Pe măsură ce albastrul a devenit mai intens, mai dominant, am simțit că mă apropii de răspuns. Am simțit că dacă m-aș fi putut afunda în nuanța aceea, aș fi

știut tot ce doream să aflu. M-aș fi înțeles pe mine ca artist.

— Și? Ai făcut-o?

— M-am înțeles pe mine, a spus Zima, dar n-a fost ceea ce mă așteptasem.

— Ce ai aflat?

Zima a întârziat mult cu răspunsul. Am mers mai departe, fără grabă, eu rămânând puțin în urma formei lui musculoase, începuse să se facă răcoare și regretam că nu avusesem precauția să-mi fi luat o haină. M-am gândit să-l întreb pe Zima dacă mi-ar fi putut împrumuta una, însă mă temeam să nu-i abat gândurile de la direcția necunoscută în care porniseră. Dintotdeauna partea cea mai grea a meseriei mele fusese să-mi țin gura.

— Am discutat mai devreme despre failibilitatea memoriei, a zis el.

— Da.

— Propria mea memorie era incompletă. Îmi aminteam totul după instalarea implanturilor, dar asta însemna numai ultimii trei sute de ani ai vieții mele. Știam că sunt mult mai bătrân, dar nu-mi reaminteam decât fragmente din viața dinaintea implanturilor: bucăți sparte pe care nu prea știam cum să le reasamblez.

A redus pasul și s-a întors către mine, iar lumina portocaliu-stins de la orizont i s-a reflectat în obraz.

— Știam că trebuia să scormonesc în trecutul

acela, dacă doream să înțeleg vreodată semnificația albastrului de Zima.

— Cât de departe ai ajuns?

— A fost ca arheologia, mi-a spus. Mi-am urmat firul amintirilor până la cel mai timpuriu eveniment demn de încredere, care s-a petrecut la scurt timp după instalarea implanturilor. El m-a purtat pe Harkov 8, o planetă din Golful Garlin, la nouăsprezece mii de ani-lumină de aici. Îmi aminteam doar numele unui bărbat pe care-l cunoscusem acolo: Cobargo.

Numele acela nu însemna nimic pentru mine, însă chiar și fără AM știam câte ceva despre Golful Garlin. Era o regiune a galaxiei care cuprindea șase sute de sisteme locuibile, înghesuită între trei puteri economice majore. În Golful Garlin nu se aplica legislația interstelară normală. Era un teritoriu al fugarilor.

— Harkov 8 se specializase într-un anumit gen de produs, a continuat Zima. Toată planeta era orientată spre oferirea de servicii medicale de un gen imposibil de găsit altundeva: modificările cibernetice ilegale.

— Acolo…

Am lăsat propoziția neterminată.

— Acolo am devenit ceea ce sunt, a încuviințat Zima. Bineînțeles, după perioada petrecută pe Harkov 8 am întreprins asupra

mea și alte modificări – îmbunătățirea toleranței la medii extreme, îmbunătățirea capacității senzoriale – dar esența a ceea ce sunt a fost realizată sub bisturiele din clinica lui Cobargo.

— Așadar ai fost un om normal înainte să fi sosit pe Harkov 8? l-am întrebat.

— Aici problema devine neclară, a răspuns Zima pășind cu grijă pe potecă, în mod evident, la întoarcerea pe Harkov 8 am încercat să-l localizez pe Cobargo. Mă gândeam că ajutat de el voi putea da de rostul fragmentelor de amintiri pe care le purtam în cap. Însă Cobargo nu mai era; dispăruse undeva prin Golf. Clinica rămăsese, dar acum o conducea nepotul lui.

— Fac prinsoare că nu era doritor să vorbească.

— Nu; a trebuit să fie convins. Din fericire, dispuneam de modalități. Puțină mituiala, puțină amenințare... A surâs ușor. Până la urmă a fost de acord să deschidă arhiva clinicii și să examineze înregistrările vizitei mele consemnate de bunicul lui.

Am ocolit un colț. Oceanul și cerul aveau acum aceeași culoare cenușie inseparabilă, fără crâmpei de albastru.

— Ce se-ntâmplase?

— Înregistrările afirmă că eu n-am fost niciodată om, a spus Zima. A tăcut câteva

clipe înainte de a continua, nelăsând nici urmă de îndoială asupra vorbelor sale: Zima nu existase înainte de sosirea mea în clinică.

Ce n-aș fi dat pentru o dronă înregistratoare sau – în absența ei – pentru un carnet vechi și simplu și un pix. M-am încruntat, de parcă astfel memoria mea ar fi putut deveni nițel mai alertă.

— Atunci cine ai fost?

— O mașină, mi-a răspuns. Un robot complex, o inteligență artificială autonomă. Când sosisem pe Harkov 8, eram deja bătrân de secole și aveam independență completă și legală.

— Nu, am clătinat din cap. Ești un om cu părți de mașină, nu o mașină.

— Înregistrările clinicii erau foarte clare. Sosisem ca robot. Un robot androform, bineînțeles… totuși, în mod evident, o mașină. Am fost dezasamblat și funcțiile mele cognitive centrale au fost integrate într-un corp-gazdă biologic, crescut în cuvă. Și-a ciocănit cu un deget partea de cositor a țestei: Aici se găsește multă materie organică și o sumedenie de mașinării cibernetice. E greu de spus unde încep unele și unde se termină celelalte. E chiar mai greu de spus cine-i stăpânul și cine-i sclavul.

Am privit silueta care stătea lângă mine, străduindu-mă să efectuez saltul mental

necesar pentru a o vedea ca pe o mașină – deși o mașină cu componente moi, celulare – nu ca pe un bărbat. N-am putut; nu încă.

Am tras de timp.

— Nu-i posibil să fi fost mințit de clinică?

— Nu cred. Cei de acolo ar fi fost mult mai fericiți dacă eu n-aș fi aflat.

— Bine, am încuviințat. Pur și simplu ca ipoteză…

— Acelea erau faptele și erau ușor de verificat. Am examinat arhiva vămii Harkov 8 și am descoperit că o *entitate robot autonomă* intrase în spațiul aerian al planetei cu câteva luni înainte de procedura medicală.

— Nu era obligatoriu să fi fost tu…

— De mai multe decenii, nicio altă entitate robot nu se apropiase de planetă. Eu trebuia să fi fost. Mai mult decât atât, înregistrările indicau și portul de origine al robotului.

— Care era?

— O planetă aflată dincolo de Golf. Lintan 3, din Arhipelagul Muara.

Absența AM-ului se resimțea ca lipsa unui dinte.

— Nu știu dac-o cunosc.

— Probabil că nu. Nu-i genul de planetă pe care s-o vizitezi din proprie inițiativă. Cursele regulate de transluminice nu ajung acolo. Unicul meu scop în vizitarea planetei părea să fi fost chiar eu…

— Ai mers acolo?

— De două ori. O dată înainte de procedura de pe Harkov 8 și a doua oară recent, pentru a stabili unde fusesem înainte de Lintan 3. Pista indiciilor începea să devină neclară… dar am pus genul potrivit de întrebări, am scotocit genurile cuvenite de baze de date și în cele din urmă am aflat de unde venisem. Totuși nici acela n-a fost răspunsul final. Existau multe planete, iar firul se subția cu fiecare pe care o vizitam. Aveam însă de partea mea încăpățânarea.

— Și banii.

— Și banii, a încuviințat el ușor și politicos din cap. Ei m-au ajutat enorm.

— Așadar ce ai găsit, în cele din urmă?

— Am urmat pista până la începutul ei. Pe Harkov 8 eram o mașină cu gândire rapidă și inteligență de nivel uman. Nu fusesem însă mereu atât de inteligent, nici atât de complex. Fusesem amplificat în etape, după cum o îngăduiseră timpul și circumstanțele.

— Chiar de către tine?

— Finalmente, da. Asta a fost pe când aveam autonomie, independență legală. Totuși înainte să-mi fi fost permisă libertatea aceea, trebuia să fi atins un anumit nivel de inteligență. Anterior, fusesem o mașină mai simplă… ca o moștenire de familie sau un animal de companie. Trecusem de la un

proprietar la altul, de la o generație la următoarea. Ei mi-au adăugat diverse. M-au făcut mai inteligent.
— Cum ai început?
— Ca un proiect, mi-a răspuns.

Zima m-a condus înapoi la piscina. Noaptea ecuatorială sosise iute și bazinul era scăldat acum în lumină artificială provenită de la reflectoarele dispuse deasupra tribunelor. Robotul terminase de lipit ultima placă la locul ei.
— Este gata acum, a spus Zima. Mâine va fi etanșată, iar poimâine va fi umplută cu apă. Voi filtra apa până va atinge limpezimea necesară.
— Și apoi?
— Mă pregătesc pentru spectacol.
Pe drumul spre piscină, îmi povestise tot ce știa despre originea lui. Zima își începuse existența pe Pământ, înainte ca eu să mă fi născut. Fusese asamblat de un amator, un tânăr talentat care avea ca hobby robotica. Bărbatul acela fusese unul dintre mulții indivizi și grupuri care bâjbâiseră pe atunci, încercând să rezolve subiectul dificil al inteligenței artificiale.
Percepțiile, deplasarea și rezolvarea autonomă a problemelor erau aspectele care-l interesau cel mai mult pe tânăr. El crease

mulți roboți, înjghebându-i laolaltă din kituri, jucării stricate și piese de rezervă. Mințile lor – dacă puteau fi învrednicite cu termenul acesta – erau însăilate din măruntaiele calculatoarelor vechi, iar programele lor simple solicitau la maximum memoria și viteza procesorului.

Tânărul își umpluse casa cu mașinile acestea simple, concepute fiecare pentru o sarcină specifică. Un robot era un păianjen cu membre dotate cu ventuze, care escalada pereții, ștergând de praf ramele tablourilor. Altul aștepta răbdător pentru a vâna muște și gândaci. Le prindea și le digera, după care utiliza energia obținută din descompunerea chimică a biomasei lor pentru a se deplasa în alt loc din casă. Un robot își găsea de lucru zugrăvind pereții exteriori, din nou și din nou, astfel încât culorile să se potrivească cu succesiunea anotimpurilor.

Alt robot locuia în piscina lui.

Trudea neîncetat în sus, în jos și în lungul laturilor ceramice ale bazinului, frecându-le și raclându-le. Tânărul ar fi putut cumpăra un aparat ieftin de curățare a piscinei, dar se amuzase să conceapă robotul de la zero, potrivit propriilor sale principii excentrice de design. Îl înzestrase cu sistem vizual cu spectru total de culori și cu creier suficient de mare pentru a procesa datele vizuale într-un model al ambientului. Îi îngăduise robotului să

ia propriile sale decizii cu privire la strategia optimă pentru curățarea piscinei. Îi îngăduise să aleagă când să lucreze și când să iasă la suprafață pentru a-și reîncărca acumulatorii prin intermediul panourilor solare de pe spatele său. Îi introdusese o noțiune rudimentară de recompensă.

Micul curățător de piscină l-a învățat pe tânăr multe lucruri despre fundamentele designului roboților. Lecțiile acelea au fost încorporate în alți roboți casnici, până ce unul dintre ei – un simplu aspirator – a devenit suficient de robust și de autonom pentru ca tânărul să-l comercializeze sub formă de kit, prin poștă. Kitul s-a vândut bine și după un an tânărul l-a oferit ca robot casnic pre-asamblat. Robotul a fost un succes de proporții și firma tânărului a devenit în scurt timp liderul de piață în domeniul roboților casnici.

În zece ani, lumea roia de mașinile lui zeloase și inteligente.

Inventatorul nu l-a uitat niciodată pe micul curățător de piscină. În repetate rânduri l-a utilizat ca banc de probă pentru hardware nou, pentru software nou. Treptat a devenit cea mai inteligentă dintre creațiile sale și singura pe care a refuzat să o demonteze pentru a-i utiliza componentele în alte dispozitive.

Când inventatorul a murit, curățătorul de piscină i-a rămas fiicei lui. Ea a continuat

tradiția familiei, sporind inteligența micuței mașini. Când a murit, l-a transmis nepotului inventatorului, care trăia pe Marte.

— Aceasta este piscina originală, a spus Zima. Dacă n-ai ghicit deja…

— După atât timp? l-am întrebat.

— Este foarte veche, dar ceramica rezistă. De fapt cel mai greu a fost s-o găsesc. A trebuit să sap doi metri în sol. Era într-un loc căruia i se spunea Silicon Valley.

— Plăcile acestea sunt colorate în albastru de Zima, am zis.

— Albastrul de Zima este culoarea plăcilor, m-a corectat el cu blândețe, întâmplător este nuanța pe care tânărul o alesese pentru a-și placa piscina.

— Așadar o parte din tine și-a reamintit.

— Aici am început eu. O mașinuță rudimentară, având doar atâta inteligență cât să poată coti într-o piscină. Dar era lumea mea. Era tot ce știam; tot ce trebuia să știu.

— Și acum? am întrebat, temându-mă deja de răspuns.

— Acum merg acasă.

Am fost acolo când a făcut-o. Tribunele erau pline de oameni care sosiseră pentru a urmări spectacolul și cerul de deasupra insulei era un mozaic de nave plutitoare lipite una de alta. Ecranul de distorsiune fusese dezactivat și

platformele de observație din nave erau ticsite cu sute de mii de martori îndepărtați. Acum ei puteau vedea piscina, cu apa netedă ca oglinda și limpede ca ginul. Îl puteau vedea pe Zima stând pe marginea ei, cu peticele solare de pe spate sclipind aidoma solzilor de șarpe. Niciunul dintre spectatori nu avea habar despre ce urma să se întâmple sau despre semnificația evenimentului. Ei așteptau ceva – dezvelirea publică a unei lucrări care avea probabil să depășească tot ceea ce crease Zima până atunci –, însă nu puteau decât să privească surprinși piscina, întrebându-se în ce fel se putea compara cu pânzele care străpungeau atmosfera sau cu corpurile cerești învăluite în lințolii albastre. Continuau să creadă că piscina era o diversiune. Adevărata operă de artă – lucrarea care avea să-i vestească retragerea – trebuia să fie altundeva, nevăzută deocamdată, așteptând să fie revelată în toată imensitatea ei. Așa credeau ei…

Eu însă știam adevărul. Îl știam pe când îl priveam pe Zima stând pe marginea bazinului abandonându-se albastrului. Îmi spusese exact cum anume se va întâmpla: lenta și metodica dezactivare a funcțiilor superioare ale creierului. Nu conta că totul era ireversibil: ceea ce ar mai fi rămas din el n-ar mai fi fost capabil de a regreta ceea ce pierduse.

Totuși ceva avea să rămână: un nucleu micuț; îndeajuns dintr-o minte pentru a-și recunoaște propria existență. Îndeajuns pentru a-și prețui mediul înconjurător și pentru a extrage un firicel de plăcere și mulțumire din îndeplinirea unei sarcini, indiferent cât de lipsită de rost. El nu trebuia să mai părăsească niciodată bazinul. Peticele solare urmau să-i asigure toată energia necesară. Nu avea să îmbătrânească niciodată și nu avea să se îmbolnăvească niciodată. Alte mașini urmau să aibă grijă de insula lui, să protejeze piscina și pe tăcutul ei înotător de distrugerile vremii și timpului.

Aveau să treacă secole.

Mii de ani, apoi milioane.

Mai departe însă rămânea pe seama imaginației oricui. Un lucru știam cu certitudine: Zima n-avea să obosească niciodată de sarcina lui. În mintea lui nu mai rămăsese capacitate pentru plictiseală. El devenise experiență pură. Dacă simțea vreun soi de fericire în deplasarea prin bazin, atunci aceea era euforia aproape lipsită de minte a unei insecte polenizatoare. Asta îi era îndeajuns. Îi fusese îndeajuns în piscina din California și îi era îndeajuns acum, după o mie de ani, în aceeași piscină, dar pe altă planetă, în jurul altui soare, într-o parte îndepărtată a aceleiași galaxii. Cât despre mine…

S-a dovedit că pot să-mi amintesc despre întâlnirea noastră de pe insulă mai multe decât aș fi avut dreptul. Înțelegeți ce vreți din asta, dar s-a părut că nu aveam nevoie de toiagul mental al AM-ului pe cât îmi imaginasem mereu. Zima avea dreptate: îngăduisem vieții mele să semene cu un script pentru calculator, să fie afișată ca un plan pe hârtie heliografică. În amurg se bea întotdeauna vin roșu, niciodată alb. La bordul unui transluminic pornit spre exterior, o clinică mi-a instalat un set de extensii de memorii neurale care aveau să mă slujească perfect pentru următorii patru-cinci sute de ani. Într-o zi voi avea nevoie de altă soluție, dar voi traversa acea punte mnemonică atunci când voi ajunge acolo. Ultima mea acțiune, înainte de a-mi concedia AM-ul, a fost de a-i transfera observațiile în noile spații răsunând de ecouri ale memoriei mele lărgite. Continui să simt evenimentele ca și cum nu mi s-ar fi întâmplat realmente, totuși ele se instaurează puțin mai bine după fiecare reamintire. Se modifică și se edulcorează, iar părțile cele mai notabile strălucesc mai tare. Bănuiesc că devin puțin mai inexacte cu fiecare reapelare, dar, așa cum a spus Zima: poate că tocmai ăsta este scopul.

Acum știu de ce a stat de vorbă cu mine. N-a fost vorba numai despre felul în care prezint

eu biografiile. A fost dorința lui de a ajuta pe cineva să treacă mai departe, înainte ca și el să facă același lucru.

Până la urmă am găsit un mod în care să-mi scriu articolul despre Zima și l-am vândut vechiului meu ziar, *Cronica marțiană.*

A fost plăcut să revizitez bătrâna planetă, mai ales acum după ce o mutaseră pe o orbită mai caldă.

Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Însă, oricât de straniu ar părea, eu tot n-am terminat cu Zima.

La fiecare două decenii, continui să mă îmbarc într-un transluminic spre Murjek, să cobor pe străzile avatarului alb-sclipitor al Veneției, să iau un transportor către insuliță și să mă alătur celor câtorva martori încăpățânați risipiți prin tribune. Aceia care vin, ca mine, simt probabil că artistul mai are ceva de oferit… o ultimă surpriză. De acum, ei mi-au citit articolul, majoritatea, așa că știu ce este forma aceea care înoată încet… totuși nu vin mulți. Tribunele sunt întotdeauna mai degrabă goale, răsunând de ecouri și puțin triste, chiar și în zilele bune. Nu le-am văzut însă niciodată complet pustii, ceea ce bănuiesc că este un soi de dovadă. Unii oameni înțeleg. Cei mai mulți nu vor înțelege niciodată.

Dar aceasta este arta.

Mary Rosenblum - Motorul de căutare

Una dintre noile autoare cele mai populare și mai prolifice ale anilor 1990, **Mary Rosenblum** a debutat în 1990 în *Asimov's Science Fiction* și de atunci a devenit o colaboratoare frecventă a revistei, unde a publicat aproape treizeci de texte. A mai publicat în *The Magazine of Fantasy Science Fiction, Science Fiction Age, Pulphouse, New Legends* și alte reviste.

Rosemblum a produs unele dintre cele mai pitorești, incitante și emoționale proze scurte ale anilor 1990, câștigându-și un număr mare și devotat de cititori. Seria ei de povestiri *„Drylands”* s-a dovedit printre cele mai populare din *Asimov's,* dar acestora li s-au alăturat și alte texte memorabile ca *The Stone Garden, Synthesis, Flight, California Dreamer, Casting at Pegasus, Entrada, Rat, The Centaur Garden, Skin Deep, Songs the Sirens Sing* și multe altele. Nuvela *Gas Fish* a câștigat Premiul cititorilor revistei *Asimov's* în 1996 și a fost finalistă pentru Premiul Nebula în același an. Primul ei roman, *Drylands,* a apărut în 1993 și a fost aclamat de critică, obținând, de altfel, prestigiosul Premiu Compton Crook pentru „cel mai bun roman de debut”. A fost urmat la scurt timp de al doilea roman, *Chimera,* și de al treilea, *The Stone Garden.*

Prima ei culegere de povestiri, *Synthesis and Other Virtual Realities,* a fost apreciată de critică drept una dintre cele mai bune culegeri din 1996. Cărțile ei cele mai recente sunt o trilogie de romane încadrate în genul mister, scrise sub pseudonimul Mary Freeman, și un nou roman science fiction, *Horizons.* Absolventă la Clarion West, Mary Rosemblum locuiește în Portland, statul Oregon.

În ultimii ani s-a scris mult despre eroziunea intimității cauzată de calculatoare, dar, așa cum indică povestirea tulburătoare ce urmează, țineți-vă bine – încă n-ați văzut *nimic!*

*

Pleoapele bărbatului au tresărit în clipa când iconița, înfățișând o țeastă cu oase încrucișate, i-a licărit în dreptul retinei. Of-Of. A clipit pentru a alunga imaginea și s-a strâmbat către ușa biroului. Federalii.

— Stai cuminte și fii atent, i-a spus puștiului cel nou care stătea pe scaunul de lângă masa de lucru.

— Ce se întâmplă? a întrebat nou-venitul, aplecându-se puțin în față.

Însă ușa se deschidea deja, și s-a auzit un murmur slab, în timp ce ea se dădea în lături, o dovadă în plus că acolo se desfășurau o serie de activități deosebite, că banii contribuabililor erau cheltuiți cu înțelepciune și cumpătare.

Biroul fizic, real, covorul scump din lână și mobilierul din lemn adevărat întăreau acea impresie. Aici nu avea de-a face cu un detectiv virtual... se găsea într-un birou serios, de clasă.

Dar bărbatului în costum nu-i păsa câtuși de puțin de toate astea. Și-a scos ochelarii cu lentile închise și i-a strecurat în buzunarul hainei negre și elegante, făcută de comandă, și și-a ațintit ochii de un cenușiu glacial asupra feței lui Aman. Chiar dacă probabil nu-i plăcuseră cele văzute, era prea bine instruit să lase să se înțeleagă acest lucru.

— Domnul Boutros.

Individul în costum nu i-a întins mâna, ci s-a așezat imediat pe scaunul din fața biroului. I-a aruncat noului puști o privire cu subînțeles. Jimi. În cele din urmă, Aman și-a amintit numele lui. Ultimul recrut al lui Raul, oferit lui pentru a-l crește și poate chiar pentru a-l instrui.

— Asistentul meu. Aman a strecurat o oarecare siguranță în tonul său. Adică: Puștiul rămâne. Limbajul trupului adoptat era de relaxare și de mascul alfa, și a așteptat să vadă cum evaluase situația bărbatul în costum. Remarcând gestul imperceptibil de aprobare din cap, a înclinat și el capul. Câștigase prima repriză. Dacă puteai, câștigai. Cu ce-ți pot fi de ajutor?

Omul a scos dintr-un buzunar interior al hainei o mică mapă din piele și a extras dinăuntru un disc minuscul de date. Fără niciun cuvânt, Aman i-a oferit un port de acces. Clienții nu-și stocau fișierele pe net. Mai ales dacă nu erau în stare să plătească onorariul perceput de Motorul de căutare. Discul odată pus în locul potrivit, monitorul de pe biroul lui Aman s-a aprins. Pe câmpul holografic au apărut capul și umerii unui bărbat, iar imaginea s-a rotit ușor. Destul de brunet, în jur de douăzeci de ani, origine amestecată euro-africană și hispanică, a remarcat Aman. Cam același fenotip ca și puștiul cel nou – Jimi – rezultat al trecutului istoric, violului și traficului de carne umană. Scalpul fugarului lucea dezgolit, având implantat însemnul de apartenență la o bandă, alcătuit din fibre luminoase. Aman l-a citi și a suspinat, amintindu-și de discuțiile contradictorii cu Avi în legătură cu asemenea implanturi. Tatuează-ți incorectitudinea politică pe corp, ca s-o vadă orice polițai, fiule. Asta pentru cazul în care nu te remarcă și singuri. Proastă alegere, Avi. Nu așa sunase argumentul final, dar era cât pe ce. În partea de jos a ecranului au defilat câteva iconițe cu fișiere de date. Preferințe în materie de mâncare, îmbrăcăminte, servicii personale, sex. Aman a dat din cap, deoarece federalii știau ce-i trebuie și astfel totul se găsea pe

disc.

— Urgență? a întrebat el.

— Deosebită.

Bărbatul în costum a rămas cu ochii ațintiți asupra profilului iluminat al fugarului.

Aman făcu semn că a înțeles. Jimi începuse să devină încordat. Nici nu era nevoie să se uite la el – puștiul radia sentimentul. Aman a atins iconițele, deschizând diferite fișiere, sperând că Jimi își va ține gura. Încruntându-se, astfel încât clientul să nu-și închipuie cumva că operațiunea avea să fie ușoară, a verificat rezumatul incomplet al obiceiurilor fugarului în privința cumpărăturilor. Punct ochit, punct lovit. Cartea lui de credit spunea totul. Așadar, nu va fi nicio problemă să-l găsească. Va fi ca și cum el îi va face semn ca să le atragă atenția.

— Am nevoie de patru zile, a zis Aman. (Trebuia să-și ia o marjă, după care urma negocierea.) Plus sau minus zece la sută.

— Douăzeci și patru de ore, a zis individul în costum aproape fără să-și miște buzele.

Interesant. De ce atâta urgență? Aman a clătinat din cap. Nu constatase înclinații sexuale ciudate, omul nu consuma droguri, astfel că vor trebui să se bazeze pe cheltuielile făcute pentru hrană și îmbrăcăminte. Pentru consultarea fișierelor de date privind tranzacții juridice avea nevoie de mai mult timp.

— Trei și jumătate, a zis într-un târziu. Cu o clauză de scutire în caz de nereușită.

Au convenit până la urmă să rezolve cazul în patruzeci și opt de ore, fără scutire pentru caz de eșec.

— Ai zece la sută bonus dacă îl găsești în mai puțin timp. Bărbatul în costum s-a ridicat. Vreme de o clipă, l-a măsurat atent și minuțios pe Jimi. Îi reținea imaginea în sistemul bioware cu care erau înzestrați cei de același fel ca el? Și-l va aminti pe Jimi chiar și dacă îl va întâlni pe stradă peste o sută de ani. Ar fi fost preferabil ca Jimi să nu se sinchisească.

— Oamenii țin foarte mult să-l prindă pe acest individ. Jimi a așteptat ca deasupra ușii să se aprindă un bec verde, semn că bărbatul în costum nu lăsase vreun dispozitiv de interceptare.

— Fugarul poartă însemnul de credincios Gaiist[32].

Nu era de glumă. Aman știa însemnele acelea pe de rost.

— Ce a făcut?

— De unde naiba să știu?

Aman a atins una dintre iconițele unui fișier și a închis ochii în momentul când propriul lui bioware s-a descărcat și i-a apărut pe retină.

---

[32] Religie ai cărei susţinători venerează Pământul-mamă. Numele este derivat de la numele zeiţei greceşti a Pământului, Gaia sau Geea (n. tr.).

Acela fusese subiectul definitiv de ceartă cu Avi.

— A, așadar facem doar ce ni se cere, din câte înțeleg. Jimi s-a rezemat de spătarul scaunului, apoi și-a pus un picior pe colțul biroului. Trebuie să fim de acord cu toate, nu punem întrebări, nu? Cui îi pasă de motive, atâta vreme cât ies bani?

— Omul acela vine din partea guvernului.

Aman a alungat imaginea de pe retină și s-a făcut că nu bagă în seamă piciorul ridicat de Jimi pe birou.

Pentru numele tuturor zeilor, de ce îl angajase Raul pe puștiul acesta ce nici măcar nu fusese înțărcat? Ei, el știa doar *de ce.* Aman a examinat statura înaltă și subțire, aproape androgină, a puștiului. Șeful lui avea o înclinație către fenotipul african-hispanic. Cândva, preferințele lui nu interveneau în chestiuni de serviciu. Aman și-a înghițit un suspin, întrebându-se dacă nu cumva puștiul se prinsese deja. De motivul pentru care îl angajase Raul.

— Cam ce proporție din datele culese de noi intră în categoria legală? a întrebat el și urmărindu-l pe Jimi gândindu-se pentru a-i da un răspuns. Chiar crezi că suntem atât de buni? Întotdeauna trebuie să plătești un anumit preț, puștiule, mai ales în caz de reușită.

Jimi și-a luat piciorul de pe birou.

— Toată canonada asta împotriva celor din Gaiist este o porcărie. Doar pâine și circ oferite oamenilor simpli, deoarece Alianța Nord-Americană…

Aman a ridicat o mână în aer.

— Bine că nu-ți scrii părerile cu luminițe pe cap, i-a zis el cu blândețe. Cu Raul să nu discuți politică, te rog.

Jimi a roșit.

— De ce ai cedat după ce ai cerut patru zile pentru rezolvarea cazului? An Xuyen este deja înhămat la ancheta Ferrogers.

— N-o să avem nevoie de Xuyen, a zis Aman, și a făcut un semn din cap către iconițe. Fugarul nostru este organic. Vegetarian. Hainele și obiectele personale sunt doar produse de serie limitată. L-ai putea găsi și singur în vreo patru ore.

— Dar dacă-și cumpără cele trebuincioase de la ferme și de la meșteșuguri? a zis Jimi, încruntându-se. Pe astea nu apar etichete de identificare.

Aman și-a promis că va discuta cu Raul, însă probabil că asta nu va schimba lucrurile în niciun fel. Decât poate după ce se va sătura de puști.

— Hai, revino cu picioarele pe pământ.

S-a ridicat și s-a apropiat de pupitrul anonim din partea din spate a biroului, ascuns de un

paravan japonez. Acela era adevăratul lui spațiu de lucru. Restul era de decor, având rolul de a impresiona clienții.

— Să spunem că vinzi marfă fără etichetă de identificare și te trezești peste noapte că ai rămas fără licență, ori că analizele medicale pentru *E. Coli* nu sunt bune, și ți se revocă aprobarea pentru vânzarea de lucruri organice, ori că toate obiectele lucrate manual sunt considerate un paravan pentru traficul de droguri. A pufnit în râs. Orice lucrușor are agățat de el o etichetă.

Lucru nu tocmai adevărat, însă cunoașterea însemna putere. Jimi încă nu avea vreo pretenție la putere. Asta nu se primea gratis.

— În regulă, a zis Jimi și a ridicat din umeri. Să văd dacă mă încadrez în cele patru ore pe care mi le-ai acordat. Începem cu sexul?

— Nu cumpără așa ceva. Mă ocup eu.

— Cum adică? s-a burzuluit Jimi. Nu-i prea ușor pentru tine? Dacă până *și eu* aș fi în stare să o fac?

Aman a ezitat, pentru că nici el nu era sigur.

— O să o fac eu.

S-a așezat la pupitrul de lucru, în vreme ce Jimi a ieșit cu pași apăsați. Și-a apelat câmpul lui protejat și a transferat fișierele pe el. Fugarul beneficia de sex pe gratis sau poate nu făcea deloc, astfel că nu avea rost să insiste asupra acestui aspect. Hrana era al

doilea element de pe lista de urgențe. Aman și-a deschis motorul de căutare și a introdus datele de identificare ale fugarului. Acesta nu mai purta asupra lui cipul, altfel individul în costum nu ar fi apărut la birou pentru a apela la serviciile lui. Deocamdată nimeni nu descoperise cum se putea face ca un cip de identificare să rămână implantat definitiv. Se făcuseră totuși încercări. IA[33]-ul lui Aman și-a răsfirat miile de mii de degete în infosferă și a început să acceseze bazele de date ale magazinelor de vânzare cu amănuntul. Ilegale, desigur, iar datele referitoare la achizițiile de la asemenea magazine însemnau bani în bancă, astfel că erau bine protejate. Dar, dacă erai dispus să plătești, le puteai cumpăra de la oameni mult mai pricepuți decât cei care creaseră sistemele de protecție. Motorul de căutare SRL era dispusă să plătească.

Și, bineînțeles, firma forsale. Data deținea profilul puștiului. Ea era cea mai mare. Majoritatea vânzătorilor cu amănuntul le transmiteau datele direct. Aman a extras datele brute referitoare la bunurile consumabile cumpărate de fugar. Forsale îi oferise profilul, dar IA-ul lui sintetiza un profil care să slujească operațiunii pe care o desfășura. Aman a așteptat cele treizeci de secunde cât IA-ul a analizat datele brute,

[33] IA - Inteligenţă artificială (n. tr.).

sumele, prețul fiecărui bun consumabil pe care îl cumpărase fugarul începând de la primul credit pe care-l cheltuise la un magazin până în ziua când a plătit pentru ca un operator ilegal să-i extragă cipul de identificare. Orice portocală, orice lamă de gumă de mestecat, orice sticlă de bere purta o semnătură AM, iar fiecare cumpărătură se înregistra într-un fișier care se deschisese în ziua în care se născuse fugarul, când i se implantase și cipul personal de identificare.

IA-ul a terminat. Fugarul avea aceeași vârstă ca și fiul lui Aman. Puțin trecut de douăzeci de ani. Părea mai tânăr. Asta datorită dietei lui vegetariene și organice? Aman a surâs cu amărăciune. Lui Avi i-ar plăcea situația. Asta fusese subiectul unei neînțelegeri anterioare și o scuză permanentă de fiecare dată când fiul lui avusese nevoie să-și găsească o scuză. Aman a analizat profilul cumpărăturilor de articole de băcănie. Prima oară când pătrunsese în acest domeniu rămăsese uimit constatând cât de mult erau reflectate viața și filosofia cuiva de alimentele pe care le consuma. Când era copil, fugarul avusese o dietă *tipic* nord-americană, prezentând o listă prescurtată de preferințe personale peste care Aman a sărit. Devenise Gaiist la vârsta de nouăsprezece ani. Contrastul apărea evident în profil, constatându-se o trecere

spectaculoasă a cumpărăturilor de la proteine animale la pește, iar apoi doar la proteine vegetale. Achizițiile de alcool se reduseseră la zero, cu toate că se triplase consumul de produse derivate din marijuana, la fel ca și acela de ciuperci halucinogene. După cum se așteptase, istoricul achizițiilor de droguri ilegale nu lămurea multe lucruri. Caracterul aleatoriu al achizițiilor sugera că lua droguri pentru altcineva ori pentru o petrecere mai degrabă decât pentru consum personal. Nu rezulta un tipar de dependență de droguri.

Ritmul constant de achiziție a unor substanțe psihotrope ilegale, dublat de o creștere a volumul de hrană cumpărată, sugera existența unei iubite ori a unui coleg de cameră, care era dependent. Scăderea bruscă a volumului de asemenea cumpărături sugera despărțirea. Ori decesul. Achizițiile de hrană scăzuseră și ele. Dintr-o toană, doar pentru că avea timp de pierdut, Aman și-a pus IA-ul să coreleze scăderea de cumpărături cu baza de date a mediilor de știri din America de Nord-Vest, regiunea în care se efectuau acele achiziții. Constatare șocantă. La mai puțin de optsprezece ore de la ultima procurare de droguri murise o femeie în vârstă de douăzeci de ani. Iubita lui? Murise din cauza unei supradoze? Aman a privit printre gene la ecran. Cauza morții fusese insuficiența

cardiacă, însă IA-ul lui identificase cazul.

— Continuă, a zis el, apoi a așteptat cât IA-ul lui a făcut analiza.

Date insuficiente, a murmurat IA-ul, cu glas de androgin. *Continui căutarea?*

Aman a șovăit, deoarece căutări ca aceea costau bani, iar legătura era slabă, stând aproape într-un fir de păr.

— Continuă.

Nu avea niciun motiv plauzibil, însă descoperise cu multă vreme în urmă că merita să dea ascultare intuiției.

Ca de obicei, a plecat ultimul de la birou. Când a traversat holul de primire mochetat cu eleganță, recepționeră i-a urat noapte bună și a arborat un zâmbet extrem de proaspăt, de parcă ar fi fost primele ore ale dimineții. După ce ușa s-a încuiat în urma lui, recepționeră s-a decuplat. Piesele de mobilier și covoarele adevărate erau semne de prosperitate și poziție socială. Oamenii reali prezentau riscuri de securitate. Când a traversat holul mic al clădirii, portarul de noapte – o altă metaforă holografică – i-a urat noapte bună. În bazinul holografic înconjurat de orhidee înflorite înotau crapi japonezi. Vase uriașe cu flori – crini în acea zi – înfrumusețau câteva măsuțe lipite de perete. Compania care se ocupa de decorarea clădirii indusese și mirosuri alături de holograme. Mireasma crinilor l-a urmat pe

Aman până în stradă. A luat un taxi cu pedale până acasă, recunoscător pentru că de astă dată femeia scundă și musculoasă de pe șa nu avea chef de conversație, astfel că s-a aplecat peste ghidon și a pedalat cu hărnicie, făcând vehiculul să se strecoare prin aglomerația de seară.

Nu reușea să și-l scoată din minte pe bărbatul în costum. Jimi avea dreptate. Credincioșii Gaiist erau inofensivi, oameni liniștiți, legați de natură. Federalii voiau să pună mâna pe acest om din alte motive decât afiliația lui politică, deși putea fi vorba și de un motiv ce ținea de propagandă. Cu un aer absent, Aman a urmărit spinarea musculoasă a femeii, timp în care vehiculul trecea pe lângă vânzători ambulanți ce ofereau mâncare, jucării și droguri legale, înconjurați de un adevărat fluviu de oameni care mergeau mâncând și cumpărând diverse lucruri. Se obișnuise să nu mai pună întrebări care să înceapă cu „de ce"? Sudoarea lucea uleios pe pielea bronzată a femeii. Poate că persistența gândului se datora faptului că fugarul avea aceeași vârstă ca și Avi și, pe deasupra, era tot Gaiist. Aman a întins mâna să bată în clopoțel și, imediat ce s-au stins sunetele lui, conducătoarea a cotit și a oprit la marginea trotuarului. În timp ce el a confirmat cu o amprentă a degetului mare cifra afișată de aparatul de taxare, ea i-a

zâmbit drept mulțumire pentru bacșiș, după care a demarat, reintrând în vălmășagul de taxiuri și scutere de pe stradă.

Aman a intrat grăbit în micuța băcănie din zona unde locuia, relaxat până aproape de bucurie văzând culorile cu produse aproape goale la acea oră din noapte. A luat un coș din plastic de pe stiva aflată lângă ușă și a pornit pe un culoar. *Azi ai deschis ultima cutie cu suc de portocale*, i-a zis majordomul magazinului cu glas plăcut, matern, când a trecut prin dreptul lăzilor frigorifice. Adevărat. Majordomul magazinului îi scanase cipul de identificare când intrase, apoi se conectase la smart-shopper.net, compania care controla inventarul de produse la care el era abonat. Aceasta căutase în fișierul de inventar personal să vadă dacă avea nevoie de suc de portocale, iar majordomul îi reamintise că trebuia să cumpere acel produs. A aruncat în coș o cutie cu suc congelat. Prețul a apărut pe mânerul coșului, urmat de suma totală de plată, care a crescut lent, pe măsură ce el a mai luat câteva cine congelate și o salată la pachet. În *această săptămână se practică reduceri la Pinot Gris*, *Podgoriile Willamente.* Majordomul de la raionul de vinuri avea un glas bărbătesc, plin. *Trei dolari reducere.* Acela era vinul alb pe care-l prefera. A cumpărat o sticlă și a pornit spre casa de marcat să

confirme printr-o amprentă suma totală care fusese afișată pe un ecran.

— Nu-i așa că vă ușurăm viața?

Aman a ridicat ochii și l-a văzut pe Jimi așteptând la capătul șirului de case de marcat.

— Mă urmărești? l-a întrebat Aman, în timp ce și-a transferat cumpărăturile într-o pungă de plastic. Ori e doar o simplă coincidență?

— Locuiesc la o intersecție de apartamentul tău, a spus Jimi și a ridicat din umeri. Aici îmi fac mereu cumpărăturile. Și-a ridicat propria sacoșă de plastic. Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Sigur, a acceptat Aman, drept măsură reparatorie pentru faptul că nu se deranjase să știe unde locuia noul angajat. Au luat loc la una dintre mesele așezate pe trotuar aparținând unei cafenele alăturate magazinului, oferind o oază de imobilitate în fluviul tumultuos al oamenilor.

— Ca de obicei? i-a întrebat masa pe un ton politicos.

Amândoi au răspuns cu da, iar Aman s-a întrebat ce obișnuia să bea Jimi. Apoi și-a dat seama că Jimi era deja beat. Ochii îi sclipeau ciudat, iar pelicula subțire de transpirație făcea fața să-i lucească.

Un comportament neobișnuit. Când analizaseră candidații pentru acea slujbă, verificase chiar el profilurile privind consumul de băuturi și droguri. Aman s-a așezat pe

scaun și imediat a apărut o femeie scundă, care a așezat un pahar cu bere tare în fața lui și unul cu margarita de mango în fața lui Jimi. Aman a sorbit spuma cremoasă și berea amăruie și l-a urmărit pe Jimi golind o treime din pahar dintr-o sorbitură.

— Ce te frământă?

— Studiezi tot timpul oamenii din fața ta? l-a întrebat Jimi, așezând paharul pe masă un pic zgomotos. Lichidul oranj a sărit peste buză, iar cristalele de sare au alunecat pe pereții curbați ai paharului imens. Te afectează vreodată?

— Ce să mă afecteze?

— Individul cu costum te-a luat în posesie, i-a zis Jimi și l-a privit lung. Așa mi-ai spus.

— Așa-și închipuie ei. Aman a rămas cu o expresie neutră pe chip și a mai luat o gură de bere. Eu consider asta drept meserie.

— Îl vor crucifica pe băiatul acela, corect? Ori îl vor maltrata. Puțin melanj, și n-ai deranj.

— Guvernul nu ucide oameni, i-a zis Aman pe un ton calm.

— Ei, pe naiba. În public, nu, asta-i clar. Mda, în profilul lui Jimi apăruseră unele indicii. Citea cam prea multe reviste oarecum extremiste, și făcuse parte din câteva grupări politice trecute pe lista „galbenă” de guvern… nu chiar din zona roșie, dar pe aproape. Însă cei mai buni profileri proveneau din mediile mai

neortodoxe. Învățau de timpuriu cum să evalueze corect oamenii, pentru că trebuiau mereu să se teamă de vreo trădare.

— Am trăit cu impresia că lucrăm pentru băieții buni, înțelegi? Și că trebuie să căutăm vreun escroc, vreun traficant ticăloșit, poate jigodii care-și abandonează copiii și-i lasă la mila publică. Dar așa ceva... Și-a golit paharul. Încă unul, a zis el și a trântit paharul pe masă.

Ați depășit limita legală pentru ca mașina să funcționeze, l-a informat masa pe un ton dulce, matern. *Dacă doriți, voi chema un taxi. Anunțați-mă.* Un moment mai apoi, femeia scundă i-a așezat un alt pahar cu mărgărită și l-a luat pe cel gol.

— Intimitatea, ce glumă proastă, a zis Jimi uitându-se fix la băutură, și a continuat, vorbind puțin împleticit: Pariez că în vreo bază de date există evidențe privind frecvența cu care mă așez pe tron.

— Poate și de câte ori tragi apa.

— Ha-ha! Jimi s-a uitat la Aman cu ochi lăcrimoși, pentru că băutura îl „luase” deja cu repeziciune. Când o să încetezi să te mai întrebi de ce? Ia zi? Dar ți-ai pus vreodată întrebarea asta?

— Hai să mergem, i-a zis Aman, ridicându-se. Te conduc acasă. Să nu cazi pe drum.

— Nu sunt beat, a zis Jimi, dar s-a ridicat de la masă. S-a legănat, iar Aman l-a prins de braț.

Ba cred că sunt. Jimi a pufnit în râs, îndeajuns de tare încât să atragă atenția.

— Să mergem. Cu un gest nu tocmai blând, Aman l-a făcut să meargă. Spune-mi încotro să pornim?

— Noi?

— Dă-mi odată adresa.

Îmbufnat și din nou comportându-se copilărește, Jimi a rostit numărul, după care a pornit împleticindu-se, cu toate că se sprijinea de brațul ferm al lui Aman. Jimi locuia într-unul dintre turnurile cu apartamente ieftine și la modă ce se înmulțiseră ca ciupercile pe măsură ce cartierul își câștiga popularitatea. Jimi stătea doar la etajul șase, semn că nu avusese bani să închirieze ceva la un etaj de unde să se bucure și de priveliște, pentru că asta costa. La salariul lui, nu-și putea permite. Ușa s-a descuiat și câteva leduri au clipit cât aparatul de securitate a scanat cipul lui Jimi, permițându-i accesul. Muzica a pornit la scurt timp, iar Aman a recunoscut un cântec interpretat de o trupă retro-punk. Curând, cu pași neauziți, a apărut un pisoi care i-a măsurat cu ochii lui verzi; avea blana aurie, o idee cam neîngrijită. Era real, și-a dat seama Aman, oarecum șocat. Jimi plătise un onorariu sănătos ca să aibă dreptul de a ține un animal în carne și oase în acel apartament.

— Trebuie să vărs, a bolborosit Jimi, privindu-l

pe Aman cu ochi dilatați.
Au reușit să intre în baia minusculă în ultima clipă. După aceea, Aman l-a așezat pe canapeaua extensibilă ce servea drept pat în garsoniera sa. Jimi a adormit imediat ce a pus capul pe pernă. Aman i-a lăsat un coș de gunoi lângă canapea, iar pe măsuța joasă de alături i-a așezat un pahar de apă și câteva aspirine, remediu demodat, dar bun. Pisica s-a ținut pe lângă el, fixându-l cu ochi acuzatori, astfel că a scotocit prin dulăpioarele din bucătărioara alăturată, a găsit pungile cu hrană pentru ea și a golit una într-o farfurie. Apoi a pus-o pe podea. Pisica s-a apropiat de farfurie cu coada sus.
Faptul că Jimi avea o pisică trebuia să se afle în baza de date. Și excesul din această seară avea să fie adăugat la profilul lui privind consumul de băuturi alcoolice, iar margaritele băute vor apărea înșirate, marcate cu un asterisc, pentru că acest comportament nu respecta tiparul. Iar dacă productivitatea lui va începe să șchiopăteze, Raul îi va consulta în primul rând profilul. Va afla că Jimi se îmbătase în această seară.
— Hei.
Aflat la ușă, pregătit să plece, Aman s-a oprit. Jimi se ridicase într-un cot, și-l privea cu ochi tulburi.
— Mulțumesc… pentru că i-ai dat de mâncare

motanului. Nu sunt… alcoolic. Dar oricum știi asta, nu?

— Da, i-a răspuns Aman. Știu asta.

— L-am recunoscut. Azi. Îl cheamă Daren. Am fost prieteni. În copilărie, înțelegi? Și tu ai fost copil, nu? Ăștia în costume o să-l ucidă. Mi-e clar. (În colțurile ochilor i-au apărut lacrimi.) Cum se face asta? Nici măcar n-ai întrebat. Nici măcar nu m-ai întrebat dacă îl cunoșteam sau nu.

La naiba. Nu se gândise să caute o legătură.

— Îmi pare rău, Jimi, a spus Aman pe un ton înțelegător. Însă Jimi adormise din nou, de astă dată cu capul atârnându-i peste marginea canapelei. Aman a oftat și s-a întors la puști pentru a-i așeza capul pe pernă. Mare ghinion pentru el. S-a uitat la Jimi, răsfirat și ieșit cu totul din acea lume. *De* ce? Nu avea importanță. Omul în costum nu le-ar fi spus adevărul. Dar Jimi avea dreptate. Ar fi trebuit să întrebe. S-a gândit la profilul fugarului, la acea ruptură, când începuse să-și schimbe dieta, îmbrăcămintea, felul în care cheltuia banii. Se vedea o deosebire esențială. Iar motivul… putea fi doar bănuit. Cum ar arăta acum profilul lui Avi?

Imposibil de știut. Ruptura din viața lui Avi fusese prea brutală.

Aman a tras ușa și a auzit declicul dispozitivului de închidere a ușii.

Parcurgând câteva intersecții, a ajuns la turnul modest unde-și avea apartamentul. Când s-au aprins, luminile nu au fost însoțite de muzică. Nu l-a întâmpinat un pisoi, ci doar mobilier danez și un covor afgan foarte vechi, țesut manual de femei cu degete ca de copii, care muriseră de cine știe când. Și-a depozitat hrana cumpărată, a băgat o cutie în cuptorul cu microunde și s-a gândit să-și mai toarne o bere. Însă berea tare băută cu Jimi îi clocotea în sânge ca o amfetamina concentrată, așa cum se vindea pe stradă. Amintindu-și de bunicul lui, un om credincios Islamului, și de predicile lui despre alcool, demonul sângelui, a surâs șui. În seara asta așa simțea alcoolul. Cuptorul a scos un clinchet. Aman a pus tava aburindă pe blatul mesei ca să se răcească și s-a așezat, cu picioarele încrucișate pe covorul de lână, decolorat, în modelul căruia predomina culoarea sângerie, după care a clipit, deschizându-și bioware-ul.

IA-ul său lucrase la alcătuirea profilului. Acesta îi oferea cinci variante. A decis să verifice mai întâi profilul fugarului. Nu era vorba strict de date. Oricine putea cumpăra un IA de căutare, iar dacă se limita la acesta, Motorul de căutare ar fi devenit o firmă fără obiect de activitate. Intuiția își avea rolul ei esențial – abilitatea de a vedea dincolo de cifre, pentru a simți persoana care se

ascundea în spatele lor. Aman a analizat cumpărăturile, batoanele de ciocolată, descărcarea de filme video destinate momentelor de singurătate, darurile ce evocau prezența neguroasă a unei prietene, speranța iubirii exprimate prin trandafiri solitari, donați, ciocolată belgiană și bilete-pereche la vreun spectacol. A găsit și așa ceva, în trei ocazii. Tânărul ținea la silueta și greutatea lui, ori poate, pentru o vreme, doar la mușchi, deoarece petrecuse ceva timp la sala de gimnastică și cumpărase alimente speciale.

Apoi murise cineva. Aman a observat cheltuieli pentru flori, cremare, o creștere a consumului de alcool pe o perioadă de aproape trei luni. Iar apoi... ruptura. Curios, Aman a mai deschis un fișier din cele descărcate de bărbatul în costum și a citit statisticile. Daren fusese un copil născut ca urmare a unui contract – o formulă nouă prin care bărbații puteau avea copii. Mama plecase pentru a face carieră în calitate de inginer pe una dintre platformele orbitale. Doică, școală privată. Florile fuseseră pentru tatăl lui, mort la cincizeci și patru de ani în urma unui anevrism cerebral.

Trecuse la Gaiism după moartea tatălui.

Spre deosebire de Avi, care nu mai așteptase asta.

Aman s-a uitat din nou la cele cinci profiluri

pe care i le propusese IA-ul. Toate prezentau cumpărături de alimente cu fibre naturale, organice, recoltate și neprelucrate. Trei dintre tineri erau încă localnici. Un altul sosise recent la Montreal, un altul în Confederația Americii de Sud, în statul Brazilia. Aman a scanat datele. Acela. A ales unul dintre cei trei localnici. Majoritatea cumpărăturilor fuseseră făcute în nord-estul orașului, într-o zonă ce fusese exclusivistă cândva, ajunsă acum cartier mizer, locuit cu precădere de lucrători pe bani peșin. Umbla pe jos. Nu se putea folosi de mijloacele de transport în comun fără cip de identificare și nu avea acces la vreun vehicul, asta era evident. Naivitate. Aman a expirat încet. Speriat. Ca un copilaș care-și închipuie că, dacă-și vâră capul sub pernele canapelei, devine invizibil. Se întrebase uneori dacă l-ar putea găsi pe Avi. Asta ar fi o realizare. Însă Avi știa modul de lucru al tatălui său. Știa cum să rămână ascuns.

Dar nici Aman nu încercase să-l caute.

Dintr-un capriciu, a apelat simbolul de identificare al IA-ului din căutarea lui precedentă. Semnalizase o femeie care murise, care fusese iubita sau prietena tânărului. De data aceasta, IA-ul i-a selectat cazurile de deces provocate de supradoze în ultimii cinci ani. Un semn de întrebare, iluminat intermitent în roșu, însoțea datele,

ceea ce sugera că prin continuarea căutării ar pătrunde în baze de date protejate, pentru care nu era autorizat. Să continue? Cât pe ce să spună nu.

— În regulă, Jimi, a zis el, atingând semnul de întrebare de culoare sângerie. Continuă.

Semnul a dispărut. Scotocirea prin date oficiale protejate avea să coste. Spera că va putea găsi o justificare în caz că Raul ar fi prins de veste și l-ar fi chestionat.

Când, cu o clipire din ochi, a ieșit din bioware, Aman și-a simțit picioarele amorțite și, făcând un oarecare efort, s-a ridicat în picioare. IA-ul nu terminase căutarea în fișierele de date DEA[34]. Mâncarea de pe tavă se răcise și miezul nopții trecuse de mult. A băgat tava în frigiderul minuscul și s-a lăsat să cadă pe canapeaua joasă. Ca și Jimi, dar nu beat din cauza câtorva pahare de mărgărita.

A doua zi, i-a transmis lui Raul un mesaj că nu se simte bine și l-a întrebat dacă trebuia să meargă la birou. Așa cum era de așteptat, Raul i-a spus că nu era nevoie, dar să-și facă niște analize înainte de a reveni la slujbă. Ar fi fost imposibil ca Raul să nu-și dea în petic cu paranoia lui legată de bioterorism.

Nu era o minciună de la cap la coadă. Nu se

---

[34] Prescurtare pentru Drug Enforcement Administration - Agenţia de luptă împotriva stupefiantelor (n. tr.).

simțea bine. Acel *bine* se referea la mai multe aspecte. IA-ul nu-i oferise niciun indiciu privind grupul de decese în urma unor supradoze, grup ce fusese identificat, iar asta îl zgândărea. Nu existau multe mecanisme de securitate care să împiedice căutarea. I-a transmis un e-mail lui Jimi, rugându-l să se ocupe de căutarea în cazul Sauza și a anexat câteva fișiere nesecrete care să-i ofere ceva de făcut în starea aceea de mahmureală și confuzie, fără să bată la ochi. A găsit îmbrăcămintea de care avea nevoie în fundul unui dulap: o cămașă veche, uzată și o pereche de blugi pătați cu unsoare. A încălțat o pereche de ghete scorojite și jerpelite, pe care le găsise cu ani în urmă la un centru de reciclare a deșeurilor, apoi a prins un taxi cu pedale, ajungând la metroul ușor, pe care l-a luat spre nord. A plătit în numerar persoanei suspicioase care l-a dus cu taxiul și a procedat la fel ca să-și ia bilet doar dus la metrou. Deși plățile în numerar nu i-ar fi putut ascunde mișcările. A surâs amar când a găsit un fotoliu și s-a așezat. Utilizarea taxiului cu pedale și a metroului ușor fuseseră înregistrate de citizen.net, compania de date preferată de majoritatea sistemelor de transport. Celui care ar fi dorit să afle unde se deplasase astăzi i-ar fi trebuit doar câteva minute ca să tragă o concluzie.

Orașul se termina brusc prin Centură, un fel de țară a nimănui, unde se aflau depozite abandonate și case dărăpănate locuite de oameni fără cămin, scursoarea fără cipuri a societății. Peticele de pământ cultivat sugerau o oarecare ordine în haosul sordid. În vreme ce trenul gonea cu o viteză amețitoare pe deasupra acoperișurilor lăsate și a buruienilor ce se înmulțiseră și prosperaseră, a surprins privirea unei fete cu fața rotundă, care s-a uitat brusc la el de sub o adevărată fântână arteziană alcătuită din tije de trandafiri încărcați de flori roz. Îmbrăcămintea ei, uimitor de curată și sclipitoare, se asorta perfect cu culoarea acelor trandafiri și, pe neașteptate, ea a fluturat foarte vioi o mână, în vreme ce trenul a trecut prin dreptul ei. Aman a întors capul să o vadă mai bine, dar cum trenul a intrat într-o curbă, fata i-a dispărut din câmpul vizual.

Ajuns la stația dorită, a coborât alături de alți câțiva pasageri, majoritatea femei și vreo doi bărbați, care se întorceau după ce făcuseră probabil curățenie în clădiri de birouri ori lucraseră de mână pentru creatorii de modă. Nimeni nu s-a uitat la el când au traversat peronul murdar și pustiu, însă Aman a simțit o înfiorare ușoară la ceafă, semn că era urmărit și studiat.

De ce l-ar fi urmărit cineva? A umblat de colo-

colo, uitându-se la felii de pepene și mere timpurii pe care le ofereau spre vânzare doi băieți plictisiți, care-și etalau marfa la capătul peronului. S-a târguit cu ei, apoi s-a răsucit și s-a îndepărtat precipitat – ceea ce l-a făcut să se aleagă cu câteva epitete ce trădau inventivitatea băiatului mai înalt. Nici vorbă de vreun urmăritor. Aman a făcut un gest imperceptibil din umeri și a socotit că era din cauza încordării. Absența datelor de control din câmpurile de adrese îl deranja tot mai mult cu fiecare minut ce se scurgea. Când a părăsit peronul, ieșind în stradă, soarele care răsărise îl ardea deja în ceafă.

Casele de acolo erau vechi, cu acoperișuri gata să se prăbușească ori erau acoperite cu plăci din materiale plastice ieftine, furniruite pentru a aminti lemnul și suprapuse în așa fel încât să nu permită infiltrarea apei. Zona era ceva mai prosperă decât centura din țara nimănui din jurul centrului orașului, dar nu cu mult. În majoritatea curților de dimensiuni modeste creșteau legume, din burlane, apa se aduna în rezervoare săpate manual, tarabe semilegale ofereau legume, băuturi de casă făcute din fructe, gustări și diferite servicii – arătând cam ca vânzătorii ambulanți din cartierul lui, însă aici clienții veneau la vânzători, nu invers.

S-a oprit o clipă la un chioșc având un aspect

curățel, construit într-o zonă unde se aflase cândva o parcare, și a cumpărat un pahar cu suc de legume, făcut chiar sub ochii lui cu ajutorul unui storcător antic. Femeia a spălat legumele într-o găleată cu apă noroioasă, după care le-a făcut fărâme în aparat, iar el a simțit mirosul de clor când s-a aplecat întâmplător peste tejghea. Asta nu prezenta riscuri. Era la zi cu vaccinurile, de aceea a luat paharul fără să ezite și a băut lichidul gustos, aromat cu busuioc. Nu-i plăcea busuiocul în mod deosebit, dar i-a surâs femeii.

— Daren a trecut azi pe aici? A riscat să pronunțe numele real al fugarului, sperând în mod absurd că tânărul se dovedise prea naiv ca să se folosească de unul de împrumut. Trebuia să ne întâlnim aici. Pariez că încă nu s-a sculat.

Trăsăturile chipului ei s-au relaxat puțin, iar zâmbetul i-a devenit mai sincer.

— Bineînțeles. A ridicat din umeri și s-a relaxat. Ce, parcă nu-i știu stilul? De obicei, vine ceva mai târziu. Cam spre amiază.

Apoi a izbucnit într-un hohot de râs familiar și prietenos, ce voia să sugereze „Aici toți suntem amici.”

Așadar, își folosea numele adevărat. Aman a mai sorbit din suc, deși îi făcea greață. Copilașul care-și vâră capul sub pernele canapelei, socotind că e înconjurat doar de

prieteni. Dintr-o casă mare, rectangulară, aproape invizibilă din cauza vițelor uriașe de kiwi și kudzu, a apărut o siluetă care a pornit spre ei, mergând cu pas vioi, iar tunica, tricotată manual și vopsită în casă, îți lua ochii asemenea unui balon în culori țipătoare. Pantalonii largi, țesuți dintr-o fibră de culoare cafenie, și șiragul de mărgele sculptate de la gât nu făceau decât să atragă și mai mult atenția asupra lui.

— A, uite-l, a spus Aman, iar privirea și zâmbetul femeii i-au confirmat bănuiala. A așteptat până când ochii lui au privit spre el, moment în care a făcut cu iuțeală câțiva pași în față. Daren, de când te aștept. L-a îmbrățișat pe tânăr și l-a strâns în brațe ca pe un frate pierdut și regăsit, prefăcându-se că-l sărută pe obraz, gest ce i-a permis să șoptească în urechea puștiului ce trăia un șoc greu de descris: *Poartă-te ca și cum am fi vechi prieteni și poate că federalii nu te vor prinde. Nu strica totul cu vreun act necugetat.*

Tânărul s-a crispat, iar panica l-a făcut să-și încordeze mușchii. Aman a simțit mirosul acru al sudorii izvorâte din spaimă. Vreme de câteva secunde, tânărul a rămas pe gânduri. Apoi s-a destins brusc, însă asta l-a făcut să se clatine, iar Aman l-a strâns mai tare ca să-l susțină. A început să tremure.

— Vino. Hai să ne plimbăm puțin, i-a zis

Aman. N-am venit să te trădez.
— Să-mi iau întâi niște suc…
— Nu. Aman și-a înfipt degetul mare în plexul nervos al umărului, iar tânărul a icnit. Mergi. L-a răsucit pe puști și l-a împins pe stradă, îndepărtându-se amândoi de micuțul chioșc al vânzătoarei de sucuri, iar prin limbajul trupului s-a străduit să sugereze că erau doi vechi prieteni care porniseră la plimbare, păstrând un braț peste umărul lui, ascunzând încordarea puștiului cu propriul lui corp, degetul mare exercitând exact atâta presiune asupra nervilor cât să-i amintească tânărului că trebuia să se stăpânească. Ai lăsat urme pe care și un orb le-ar putea descoperi, a spus el pe un ton glumeț, simțind tresărirea necontrolată a tânărului.
— Păi, nu am cip, a zis el pe un ton furios de bravadă.
— Dar nu e nevoie să ai cip. Asta nu face decât să întârzie căutarea cu câteva ore. Ai ajuns aici imediat după ce ai trecut pe la doctorul acela improvizat, ai mers pe jos prin Centură, pentru că nu puteai lua metroul ușor, cumperi suc de la taraba asta în fiecare zi și pantalonii aceia i-ai găsit la vreo două intersecții de aici, cumpărându-i de la vreo femeie care vinde totul pe fereastra casei. Vrei să-ți spun și ce ai mâncat seara trecută?
— Of, Zeiță.

— Scutește-mă, a spus Aman suspinând. De ce te caută? Ai pus vreo bombă? Ai lansat vreun virus?

— Nu. Noi, Gaiiștii, nu facem așa ceva. S-a smuls din strânsoarea lui Aman, dovedind o forță surprinzătoare, și l-a privit ținându-și pumnii încleștați. Asta e o minciună. Nu știu de ce mă vor. Da, mi-au pus în cârcă acuzația de bioterorism, dar e inventată. Nici vorbă de eliberarea vreunui virus, chiar dacă ei așa susțin. Cum se poate așa ceva? Cum să scornească asemenea lucruri? Glasul îi devenise ascuțit și strident. Ar trebui să dețină probe, și nu au niciuna. Pentru că nu s-a întâmplat așa ceva.

Protestul lui amintea atât de mult de atitudinea lui Avi, încât Aman a simțit dorința să se uite în altă parte.

— Înseamnă că totul e inventat? a întrebat el cu glas aspru, neîncrezător.

— Cred că... Tânărul a privit în pământ și buzele au început să-i tremure. Da, ar părea o nebunie, nu? Nu știu *de ce.* De ce tocmai *eu?* Nici măcar n-am participat la demonstrații de protest. În... încerc doar să salvez ce poate fi salvat.

— Povestește-mi despre prietena ta.

— De cine? a întrebat el și s-a uitat la Aman cu ochii brusc înlăcrimați.

— Cea care a murit.

— A, Reyna. A rămas cu privirea plecată, iar pe față i-a apărut o expresie de întristare. Ea chiar voia să lupte împotriva lor. Drogurile. Am încercat să o ajut. Dar ea… ea ascundea multă teamă în suflet. Cred că… drogurile erau singurele lucruri care o ajutau să-și uite spaima. Dar eu… eu am încercat.

— Deci s-a sinucis?

— A, nu, i-a răspuns Daren, ridicând privirea uimită spre Aman. N-a vrut să moară. Voia doar să nu se mai teamă. În dimineața aceea, a luat doza obișnuită. Cred că… tipul de la care a cumpărat marfa – își zicea Skinjack – cred că nu a cântărit doza cum trebuia. A luat o supradoză. M-am dus să-l caut, a continuat Daren îmbujorându-se. M-am gândit să-l bat măr. Cred că… de fapt, voiam să-l omor. Pentru că Reyna era ceva mai bine. Ar fi reușit. Tânărul a suspinat tremurător. Dar omul dispăruse. Ce ticălos. Am continuat să-l caut, dar… era de negăsit. Poate luase și el o supradoză, a adăugat el cu amărăciune. Sper că așa s-a întâmplat.

Brusc, totul s-a lămurit în mintea lui Aman. Imaginea se întregise. *Motivul.*

Erau acum lângă un teren viran. Acolo cineva cultiva viță-de-vie, iar când au ajuns la capătul șirurilor de viță, Aman a surprins cu coada ochiului o mișcare suspectă. Dar era prea târziu. Fusese atât de concentrat cât analizase

totul, încât încetase să mai acorde atenție la ceea ce se petrecea în jurul lui. Silueta a ieșit din ascunzișul oferit de frunzișul des având o armă mică, dar amenințătoare, în mână.

— Am avut dreptate, a zis Jimi, fulgerându-l cu privirea. Nu ai crezut că-s destul de inteligent ca să te urmăresc, nu? Sunt eu prost, știu asta, dar nici chiar așa.

— De fapt, am crezut că nu-ți vei reveni din mahmureală, a zis Aman și a ridicat mâinile. Cred că suntem de aceeași parte a baricadei, și consider că trebuie să plecăm amândoi cât mai repede de aici.

— Ține-ți gura, i-a spus Jimi fără nicio inflexiune în glas, și apropiindu-se cu o expresie glacială și amenințătoare pe față. Taci din gură.

— Jimi? Derutat, Daren a făcut un pas spre el. Zeiță, nu te-am mai văzut de… Ce mai faci?

— El te-a găsit, a rostit Jimi printre dinți. Pentru federali. Daren, tâmpitule, nu te ascunzi prea bine. Tot ce cumperi reprezintă un indiciu al prezenței tale. Ți-a studiat obișnuințele în privința cumpărăturilor și te-a ales din mulțime, cât ai clipi. A râs când a spus cât de ușor îi va fi. Ai fost o pradă atât de ușoară, încât nici nu s-a gândit să dea cazul unui începător ca mine. Jimi l-a privit sfredelitor pe tânăr. Trebuie să…

În mod imperceptibil, Aman și-a mutat

greutatea de pe un picior pe celălalt, a făcut apoi o mișcare rapidă cu mâna stângă, cât să atragă atenția lui Jimi. Acesta s-a răsucit spre dreapta, ochii urmând același traseu, îndreptând iar țeava armei în direcția privirii. Aman a prins cu dreapta mâna în care Jimi ținea arma, a răsucit-o, și a auzit un pocnet. Scoțând un țipăt, Jimi a dat drumul armei, iar Aman a prins-o din aer, moment în care Daren l-a placat, dorind și el să pună mâna pe armă. În aer s-a auzit plesnetul șuierător al unei puști cu aer comprimat. Apoi încă unul. Aman s-a încordat, totul petrecându-se deja ca într-o filmare derulată cu încetinitorul. N-a simțit nicio durere. De ce fără durere? Ceva umed l-a stropit pe față, iar Jimi a fost azvârlit înapoi, spre coardele de viță pline de frunze, cu brațele și picioarele tresărind. Aman s-a rostogolit, trântindu-i la pământ și pe Daren, ca și cum acesta nu ar fi cântărit nimic, după care l-a văzut pe federal la trei metri depărtare, țintind spre Daren.

Aman a tras. O lovitură dementă, la întâmplare, de genul celor pe care unii le încearcă în cursul sesiunilor de pregătire pe simulator, conștienți că în viața reală nu vor reuși să nimerească vreo țintă.

Individul s-a prăbușit.

Aman a încercat să se ridice, dar lucrurile nu se prezentau prea bine. După o vreme, Daren

l-a tras în sus, ajutându-l să stea în picioare. Ochii puștiului erau dilatați de spaimă și părea gata să leșine din cauza șocului.

— A murit. La Jimi mă refer. Dar și celălalt. S-a agățat de Aman, de parcă acesta din urmă l-ar fi susținut pe el, deși lucrurile stăteau exact invers. Oh, Zeiță, sângerezi.

— Nu mai vreau să aud de zeița aceea a ta, a zis Aman urmărind picăturile roșietice care i se prelingeau de pe vârfurile degetelor. Brațul stâng îi amorțise, dar situația aceea nu avea să dureze multă vreme.

— De ce? Dar ce… ce *dracu* se petrece aici? a întrebat el, înfigându-și degetele în brațul lui Aman.

— Îți mulțumesc. (Cuvântul sugerând iadul se potrivea aproape perfect.) Trebuie să plecăm cât mai curând de aici. Cunoști cartierul?

— Da. Într-un fel. Având brațul petrecut pe după talia lui Aman, Daren a pornit să meargă printre coardele de viță-de-vie. Azi trebuia să întâlnesc pe cineva care să mă ducă… Azi după-amiază. Spre… I-a aruncat lui Aman o căutătură îngrijorată. Spre un alt loc.

— Va trebui să înveți anumite lucruri… a spus Aman, simțind că trebuie să își tragă sufletul. Altfel n-o să mai scapi niciodată de federali.

Imediat după aceea, a tăcut. Amorțeala începuse să se risipească. Cândva, în urmă cu mulți ani, lucrase ca agent de protecție privat,

gata oricând să moară, iar asta ca să facă rost de bani pentru a-și plăti taxele școlare. Într-o noapte, fusese împușcat de un spărgător.

Acum îl durea mai mult decât ținea minte, ca și cum sulițe înroșite în foc i s-ar fi înfipt în umăr și șold la fiecare pas făcut. După o vreme s-a deconectat de propriul trup, lăsându-l să suporte durerea. S-a întrebat ce se va întâmpla cu motanul lui Jimi. Cine îi va purta de grijă? Raul se va supăra cumplit. Nu din cauza lui Jimi. Lui Raul nu-i va fi greu să găsească oameni ca Jimi pe această lume. Însă Aman era cu mult mai bun decât Raul. Chiar mai bun decât An Xuyen, deși acesta nu credea același lucru. În orice caz, Raul va fi foarte afectat.

A clipit insistent, reușind să se dezmeticească și să redescopere după-amiaza caniculară și pe sine, stând jos undeva unde lumina era atenuată și având spatele rezemat de ceva solid.

— Domnule, ți-ai pierdut cunoștință și ai continuat să stai în picioare, i-a zis puștiul, care se ghemuise lângă el, având pe față dâre de sudoare, sânge închegat și praf cenușiu, și fața sleită de extenuare și spaimă. Daren, nu Jimi. Jimi murise.

— Nu am nimic în materie de prim ajutor, dar se pare că nu mai sângerezi atât de abundent. Apă? l-a întrebat tânărul și i-a întins lui Aman o

sticlă de plastic. E bună. De la un izvor curat.

Lui Aman nu-i păsa prea mult, pentru că în acele momente ar fi fost în stare să bea și dintr-o băltoacă. Se aflau într-o casă ruinată. Fațada se prăbușise – ori fusese smulsă – însă golul fusese năpădit de o plantă cățărătoare kudzu, foarte stufoasă. Podeaua de lemn era marcată și înnegrită de focuri de tabără. Centura, sa gândit el. Ori mai curând marginea acesteia.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Daren cu voce tremurătoare. De ce l-a împușcat pe Jimi? Cine era omul acela? Și cine ești *tu?*

Apa i-a făcut bine.

— Ce te-a determinat să-ți scoți cipul și să fugi? l-a întrebat Aman.

— Mi-a cotrobăit cineva prin apartament. Puștiul s-a uitat în zare. Apoi, am găsit… un microfon în mașină. Mă pricep la treburi din astea. Le-am povestit câtorva… dintre prietenii mei… și ei mi-au zis să dispar. Nu conta dacă făcusem ceva ori nu. Au avut dreptate. Glasul a început să-i tremure. Nu am făcut ceea ce susțin ei.

— Se știe că nu ai făcut nimic. Aman a închis ochii și s-a rezemat din nou de zidul ruinat, a cărui tencuială plesnise și se fărâmițase. La fiecare bătaie a inimii durerea pulsa necruțător în umăr. E vorba de tipul care a ucis-o pe prietena ta.

— De ce? Doar nu i-am făcut nimic. Nici măcar nu l-am mai găsit…

— Dar l-ai căutat, a mormăit Aman. Asta i-a speriat pe indivizi.

Puștiul a rămas tăcut, dar a făcut ochii mari de mirare.

— Cred că autoritățile locale desfășoară un fel de… program de eradicare a consumului de droguri prin eliminarea cererii, a spus el cu amărăciune. (Trebuia să-i explice asta unui copil.) Au încheiat o înțelegere cu micii distribuitori și pesemne că le-au dat un transport de… de marfă modificată… ca să o vândă pe stradă. Și, brusc, a apărut o scădere a numărului de consumatori.

— I-au otrăvit? a întrebat Daren în șoaptă. Dinadins?

— Urâtă chestie, nu? Păi, vin alegerile. Cifrele contează foarte mult. Și cine se mai gândește la moartea unui consumator din cauză că a luat o supradoză?

Lui Aman nu-i ieșea din minte imaginea lui Jimi, încolăcit ca un copil pe canapea, și pisica privindu-l cu răbdare. Nu reușea să o alunge.

— Poate și-au închipuit că ai găsit vreo dovadă. S-au gândit că o să-ți dai seama și o să le spui prietenilor. Aceștia puteau face știrea publică. A dat să ridice din umeri, și s-a crispat de durere. Mare greșeală. A așteptat ca durerea să treacă și lumea să-și recapete

contururile. Ar fi trebuit să bănuiesc… bărbatul în costum știa de Jimi. Și avea să-l urmărească pe el. (Așa se explica privirea lungă pe care i-o aruncase lui Jimi la birou. Să se imprime imaginea tânărului în memorie, pentru a-l putea recunoaște în mulțime.) Mi-am dat seama de asta prea târziu. (Scăparea lui însemnase moartea lui Jimi.) Cât mai durează până vin oamenii tăi să te ia de aici?

— Vin curând. Așa cred. Puștiul, care rămăsese cu capul în pământ, a ridicat brusc ochii spre Aman. De ce ai venit după mine? Să mă arestezi?

— Ascultă. Aman s-a îndreptat puțin de spate, și a strâns din dinți până când durerea s-a mai potolit. Ți-am spus că ai lăsat urme peste tot, ca o reclamă luminoasă. Te rog să asculți cu atenție. Trebuie să te gândești bine când cumperi ceva… alimente, haine, pastă de dinți, înțelegi? S-a uitat fix la fața nedumerită a puștiului, dorind în sinea lui să priceapă. Orice lucru are o etichetă, chiar dacă ți se spune că nu. Să nu ai dubii în privința asta. Îți spun adevărul, clar?

Puștiul a închis gura și a dat din cap.

— Dar nici să nu cumperi exact opusul – și urmele astea pot fi urmărite de unul ca mine ci fă cumpărături în mod aleatoriu. Poate alimente vegetariene o dată, iar la următoarea tură de cumpărături, iei o pereche de

pantaloni din piele sintetică de la un magazin mare. Ceva ce niciodată nu ai plăti în numerar. Nici măcar înainte de a fi devenit Gaiist. Să te gândești bine la ceea ce vrei să cumperi. Hrană. Haine. Gustări, jucării, servicii. Cumperi așa ceva abia la fiecare a cincea cumpărătură, apoi la a patra, apoi la a șaptea. Pricepi? Aleatoriu. Procedezi așa, cumperi lucruri de care nu ai nevoie, la plesneală, și fără cip, nu vei lăsa o urmă evidentă. Te vei îndepărta atât de mult de profil, încât investigatorul nu te va lua în serios.

— Am făcut cumpărături în zona de Centură, a protestat puștiul.

— N-are importanță.

Îi explicase asta și lui Jimi. Nu voia să se repete. Nici nu mai avea puterea.

A lăsat pleoapele să i se închidă.

— Hei. Vocea puștiul părea să vină de foarte departe. Vreau să știu. Cum de-ai venit după mine? Ca să-mi spui să mă ascund de voi? Chiar vrei să cred asta?

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Aman s-a zbătut să deschidă ochii privind cu ochii pierduți la lumina verzuie ce străbătea prin perdeaua deasă alcătuită din vițele de kudzu. Nu-s sigur cum de-am ajuns să te urmăresc.

Poate pentru că el nu se întrebase de ce, iar Jimi o făcuse. Poate pentru că Avi avusese dreptate, iar slujba îl făcuse să se schimbe.

— Dar de ce? Ești cumva un admirator în secret al Gaiiștilor? Lui Aman i-a venit să râdă auzind asta, dar s-a stăpânit. I-ar fi provocat dureri prea mari.

Prin coșmarul populat de fiare colțoase, a auzit voci neclare. Oameni vorbind. Nu mai percepea lumina verzuie, semn că se întunecase. Ori poate era pe moarte. Greu de spus. Pași târșâiți, apoi fața puștiului a apărut în câmpul lui vizual, la început semănând cu aceea a lui Jimi, apoi transformându-se în ceea ce era de fapt… Daren. A încercat să-i rostească numele, dar avea limba încleiată.

— O să te lăsăm la o clinică de urgență. Daren s-a aplecat mai mult deasupra lui, având o expresie de îngrijorare pe față. Însă… hm, mă gândeam că poate… vrei să mergi cu noi. Adică… vor afla că l-ai ucis pe bărbatul în costum, nu? O să ajungi în închisoare.

Da, aveau să descopere asta. Însă știa cum funcționează lucrurile. Vor reține probele și vor păstra cazul deschis. Nu avea rost să pună un reporter de investigații pe urmele unei tranzacții cu droguri pe care încercau să o ascundă. Autoritățile îi vor pune condiții, și el le va respecta, iar moartea lui Jimi avea să fie considerată un alt eveniment urât petrecut în zona Centurii. Apoi putea adopta pisoiul lui Jimi. Nu se produseseră pagube prea mari.

Totul se mușamaliza.
— O să vin cu voi, a gemut el. V-aș putea ajuta să rămâneți invizibili. Iar eu o să am indiciul care vă trebuie… privind acea tranzacție cu droguri. Asta ar face alegerile mai interesante.
A spus asta fără să cerșească. Nici gând. Trata de la egal la egal.
— Nu te putem primi dacă ai cip. O femeie s-a uitat la umărul lui Daren. De origine hispanică, având un aer glacial care spunea că ea era șefa. Și trebuie să plecăm *imediat.*
— Știu.
Bine măcar că cipul era implantat în umărul teafăr.
Femeia i l-a extras, folosind un mic bisturiu cu laser, dovedind o siguranță și o pricepere care sugerau că urmase o școală medicală ori chiar avea profesiunea de medic. A simțit dureri, dar nici nu se comparau cu acelea arzătoare din brațul stâng. Apoi l-au suit în spatele unui vehicul. Între timp se făcuse întuneric de-a binelea.
Era invizibil. Începând din acel moment. Nu mai exista în realitatea electronică a metropolei. Dacă ar fi mers din nou la apartamentul său, i s-ar fi interzis accesul. Magazinul de la colțul străzii nu i-ar fi primit cartea de credit și nici măcar banii numerar. Se simțea gol-pușcă. Ba nu, se simțea ca și

cum nu ar mai fi existat. Nici moartea nu părea la fel de definitivă ca situația în care se găsea. S-a întrebat dacă și Avi se simțise la fel în primele momente. „Probabil că l-aș fi putut găsi. Dacă aș fi avut curajul să încerc”.

— Mă bucur că ni te alături. Daren stătea alături de el, în vreme ce camionul, așa bănuia, se hurduca și se legăna pe drumul desfundat către cea mai apropiată stradă asfaltată. Geea spune că n-o să mori.

— Mă bucur.

— Poate reușim să folosim chestia cu drogurile ca să influențăm alegerile, și vine cineva cinstit la putere.

Gândea la fel de anapoda ca și Jimi, își spuse Aman. Dar… de ce să nu spere?

— O să-ți placă șeful ordinului nostru, a zis Daren pe un ton gânditor. Nu e cu mult mai în vârstă decât mine, dar e grozav. Are o minte sclipitoare și se preocupă de fiecare persoană din cadrul ordinului. *Ea* contează foarte mult pentru el… mă refer la Geea, la Pământ. Avi te va primi cum se cuvine.

Avi.

Aman a închis ochii.

— Hei, ce-i cu tine? Daren l-a prins de umeri. Să nu mori tocmai acum, nu după ce-am trecut prin atâtea, a zis el cu glas ce-i trăda panica.

— N-o să mor, a spus Aman în șoaptă.

A reușit chiar să râdă puțin fără să simtă dureri.

Poate că bătălia finală încă nu se dăduse.

Poate ajungea să creadă și el în Zeița lui Avi. Poate.

— Șeful ordinului vostru nu se pricepe deloc să se ascundă, a șoptit el.

Apoi a leșinat.

Peter Watts & Derryl Murphy - Efemerida

Biologul britanic **Peter Watts** a publicat în *Tesseracts, On Spec, Divine Realms, Prairie Fire* și în alte reviste. Este autorul bine-primitei serii *„Rifters”,* care cuprinde romanele *Starfish, Maelstrom* și *Behemoth: B-Max,* iar prozele lui scurte au fost colectate în *Ten Monkeys, Ten Minutes.* Ultimul său roman este *Blindsight.*

Scriitorul canadian **Derryl Murphy** a publicat în *Realms of Fantasy, Arrowdreams, Trans Versions, Tesseracts, Land/Space, neo-Opsis, Open Space* și în alte părți. Prozele scurte i-au fost colectate în *Wasps at the Speed of Sound and Other Shattered Futures.*

Aici ei își unesc forțele pentru a arunca o privire sfâșietoare asupra copilăriei aparte a unui copil foarte neobișnuit...

*****

— Te urăsc.

O fetiță de patru ani. O cameră la fel de goală ca un acvariu.

— Te urăsc.

Pumnii mici, încleștându-se: una dintre camerele de filmat, pe înregistrare, focaliză automat pe ei. Alte două îi urmăreau pe adulți, mama, tatăl, în părți opuse ale încăperii. Mașinile supravegheau jucătorii: la o jumătate de lume distanță, Stavros supraveghea

mașinile.
— Te urăsc, te urăsc, te URĂSC!
Fetița țipa acum, cu chipul contorsionat de furie și suferință. Avea lacrimi în colțurile ochilor, dar ele rămâneau acolo, fără să cadă. Părinții ei se foiau ca niște animale nervoase, speriați de furia ei, obișnuiți cu astfel de izbucniri, dar fără să se simtă în largul lor.
Cel puțin de data asta folosea cuvinte. De obicei doar urla.
Se aplecă spre fereastra opacă, lovind cu pumnii. Fereastra îi prelua asaltul ca un cauciuc dur alb, îndoindu-se ușor, apoi revenindu-și. Unul dintre puținele lucruri din cameră care își reveneau când începea ea; un obiect mai puțin de spart.
— Sst, Jeannie…
Mama ei întinse o mână. Tatăl, ca de obicei, se lăsă pe spate, cu un amestec de furie, resentiment și confuzie pe față.
Stavros se încruntă. Un adevărat stâlp paralizat, omul ăsta. Apoi: Ei nu o merită.
Copilul care țipa nu se întoarse, spatele ei fiind ca o palmă sfidătoare pentru Kim și Andrew Goravec. Stavros avea o vedere mai bună: fața lui Jeannie se afla doar la câțiva centimetri de camera de filmat de sud-est. Pentru câtă durere arăta, pentru toată suferința pe care Jeannie o simțise în cei patru ani ai scurtei sale vieți fizice, acele câteva

micuțe lacrimi care nu vor cădea niciodată erau punctul cel mai apropiat de plâns la care ea va ajunge vreodată.

— Faceți-o *transparentă,* ceru ea, trecând brusc de la furie la susceptibilitate.

Kim Goravec scutură din cap.

— Iubito, ne-ar plăcea să te scoatem afară. Îți amintești pe vremuri cât îți plăcea? Dar trebuie *să promiți* că n-o să țipi tot timpul. Nu făceai așa, iubito, tu…

— Acum!

Din nou furie, o pură și intensă mânie a unui copil mic. Panourile de pe perete erau unsuroase de la repetatele tentative ale degetelor lipicioase ale lui Jeannie de a le deschide ea însăși. Andrew aruncă o privire rugătoare soției sale: *Te rog, hai să-i dăm ce vrea.*

Soția lui era mai puternică.

— Jeannie, știm că ți-e greu…

Jeannie se întoarse să înfrunte dușmanul. Camera de la nord prindea totul: mâna dreaptă ridicându-se spre gură, degetul arătător introdus înăuntru. Privirea sfidătoare din acei ochi strălucitori, atenți.

— Jean, iubito, *nu!*

Erau încă dinți de lapte, dar ascuțiți. Mușcaseră până la os înainte ca mami să ajungă măcar la o distanță de la care s-o poată atinge. O pată roșie înflori din gura lui Jeannie,

se prelinse pe bărbie ca o repetare perversă a meselor din pruncie, și acoperi într-o clipă partea inferioară a feței ei. Deasupra gurii însângerate, ochii lucioși și furioși spuneau *te-am prins.*

Fără un sunet, Jeannie Goravec leșină, ochii dându-i-se peste cap în timp ce se prăbușea. Kim o prinse exact înainte ca fruntea ei să lovească podeaua.

— Dumnezeule, Andy, a leșinat, e în stare de șoc, e… Andrew nu se mișcă. Ținea o mână îngropată în buzunarul jachetei, făcându-și de lucru cu ceva.

Stavros simți cum i se strâmbă gura. Ai o telecomandă în buzunar sau doar te bucuri să…

Kim scosese tubul antiseptic și pulverizase pe mâna lui Jeannie în timp ce îi legăna capul în poală. Sângerarea încetini. După o clipă, Kim întoarse privirea spre soțul ei care stătea nemișcat, fără s-o ajute, lângă perete. Fața lui avea acea expresie de renunțare pe care Stavros o văzuse atât de des în aceste zile.

— Ai deconectat-o, zise Kim, ridicând glasul. După ce am căzut de acord, *tot* ai deconectat-o?!

Andrew ridică neajutorat din umeri.

— Kim…

Kim refuză să se uite la el. Se legăna înainte și înapoi, cu răsuflarea șuierând inegal printre

dinți, ținând încă în poală capul lui Jeannie. Kim și Andrew Goravec și copilașul lor. Între ei, cablul care conecta capul lui Jeannie la server tremura pe podea ca o graniță disputată.

Stavros avea o imagine metaforică a ei: Jean Goravec, îngropată de vie în întunericul fără aer, sufocată de tone de pământ – în cele din urmă eliberată. Jean Goravec ridicându-se după aer.

O altă imagine, de data asta a lui însuși: Stavros Mikalaides, eliberator. Omul care făcuse posibil ca ea să experimenteze, chiar dacă pentru scurt timp, o lume în care aerul virtual era dulce, iar lanțurile inexistente. Desigur că mai existau și alții implicați în acel miracol – o duzină de experți tehnicieni, de două ori mai mulți avocați – dar cu toții dispăruseră în decursul timpului, interesul lor stingându-se odată cu principalele dovezi sau cu semnarea ultimei declarații de renunțare. Problema era sub control, proiectul se desfășura conform tiparelor; nu era nevoie să se irosească banii pe mai mult de un singur angajat al Terracon doar pentru supraveghere. Așa că rămăsese numai Stavros – iar pentru Stavros, Jeannie nu fusese niciodată un „proiect”. Îi aparținea la fel de mult ca și soților Goravec. Poate chiar mai mult.

Dar nici chiar Stavros nu știa exact ce simte ea. Se întreba dacă este fizic posibil ca *cineva*

să știe. Când Jean Goravec scăpa din lanțurile existenței sale carnale, se trezea într-o realitate în care chiar și legile fizice nu-și mai aveau rostul.

Nu începuse în felul acesta, bineînțeles. Sistemul fusese încărcat cu ani întregi de fișiere de mediu terestru, din lumea reală, fiecare redat cu grijă până la cel mai mic fir de praf. Dar fuseseră flexibili, răspunzând la necesitățile oricărui intelect în dezvoltare. Din păcate, poate prea flexibil. Jean Goravec își construise propria realitate atât de radical, încât până și intermediarii mecanici ai lui Stavros abia reușeau s-o analizeze. Această fetiță putea transforma un luminiș dintr-o pădure într-un sângeros Colosseum roman printr-un singur gând. Dezlănțuită, Jean trăia într-o lume în care toate pariurile erau încheiate.

Un experiment care te duce cu gândul la copiii abuzați: plasezi un nou-născut într-un mediu lipsit de linii verticale. Îl ții acolo până când creierul i se adaptează, până când i se finalizează conexiunile. Întregile ansambluri de recunoaștere ale celulelor retinei, atrofiate din lipsă de solicitare, vor fi pentru totdeauna imposibil de refăcut. Stâlpii de telefonie, trunchiurile copacilor, linia verticală a zgârie-norilor – victima ta va fi neurologic oarbă la astfel de aspecte ale vieții.

Deci ce se întâmplă cu un copil crescut într-o lume în care liniile verticale se dizolvă, printr-un capriciu, în cercuri sau fractali sau în jucăria favorită?

Noi suntem cei sărăciți, gândi Stavros. În comparație cu Jean, noi suntem orbi.

Putea vedea cum începea ea, bineînțeles. Softul său citea tiparele din cortexul ei occipital și le traducea fluent în imagini proiectate pe propriile lui contacte tactile. Dar imaginile nu sunt *vedere,* ele sunt doar... materie primă. Există filtre pe tot parcursul: celule receptoare, praguri, algoritmi de adaptare a tiparelor. Depozite infinite de imagini trecute, o bibliotecă vizuală empirică din care să se inspire. Mai mult decât văzul, vederea este un ghiveci subiectiv de îmbunătățiri și alterări infinitezimale. Nimeni din lume nu ar putea interpreta mediul vizual al lui Jean mai bine decât Stavros Mikalaides, iar el abia dacă era capabil să dea un sens acelor forme după ani întregi.

Ea se afla pur și simplu dincolo de el, la o distanță imposibil de măsurat. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le iubea cel mai mult la ea.

Acum, la numai câteva secunde după ce tatăl ei întrerupsese conexiunea, Stavros o privea pe Jean Goravec revenind la sinele său adevărat. Algoritmi euristici se upgradau în

fața ochilor lui; rețelele neurale tăiau fără milă și spulberau trilioane de conexiuni redundante; intelectul izbucnind din haosul primordial. Sisteme operative cădeau precum capătul greu al unui scrânciob: la celălalt capăt al balansoarului, eficiența procesării se ridica în stratosfera.

Aceasta era Jean. Habar n-au ei, gândi Stavros, de ce ești tu în stare.

Ea se trezi țipând.

— E-n regulă, Jean, sunt aici.

Își păstra vocea calmă ca s-o ajute să se calmeze și ea. Lobul temporal al lui Jean clipi scurt la punctul de intrare.

— O, Doamne, zise ea.

— Alt coșmar?

— O, Doamne.

Respirația prea rapidă, pulsul prea ridicat, datele analoge adrenocorticale dincolo de limita scalei. Ar fi putut fi telemetria unui viol.

Se gândi să scurtcircuiteze aceste reacții. O jumătate de duzină de ciupituri ar face-o fericită. Însă jumătate de duzină de ciupituri ar transforma-o în altcineva. Nu există personalitate dincolo de nivelul chimic – și în timp ce mintea lui Jean era alcătuită din electroni mai degrabă decât din proteine, ei i se aplicau regulile analoge.

— Sunt aici, Jean, repetă el.

Un părinte bun știe când să intervină și când

suferința este necesară pentru creștere.
— E-n regulă. E-n regulă.
În cele din urmă ea se potoli.
— Ai avut un coșmar.
În subrutinele parietale apăreau scânteieri, în glasul ei stăruind un tremur:
— Nu se potrivește, Stav. Vise de groază, asta-i definiția. Dar asta înseamnă că mai există ceva de *alt* fel, iar eu nu pot... vreau să spun, de ce e *întotdeauna* așa? Întotdeauna a fost așa?
— Nu știu. *Nu, nu a fost* Ea oftă.
— Cuvintele pe care le-am învățat, niciunul nu pare să se potrivească exact *la nimic,* știi?
— Sunt doar simboluri, Jean.
Rânji. În astfel de momente aproape că uita care era sursa acelor vise, existența sfrijită, sărăcită a unei jumătăți de sine prinsă în capcană într-un trup îndepărtat. Actul de lașitate al lui Andrew Goravec o eliberase din acea închisoare, cel puțin pe moment. Acum se avânta, dezlănțuită, la potențial maxim. Ea *conta.*
— Simboluri. Asta ar trebui să fie *visele,* dar... nu știu. Există toate explicațiile alea ale viselor prin biblioteci, și niciunul dintre ele nu pare a fi prea mult diferit de starea de trezie. Și când *dorm,* nu sunt aproape decât țipete, numai că atenuate. Chiar ca o mocirlă. Și forme. Forme roșii. O pauză: Urăsc când vine timpul să

dorm.

— Ei, acum ești trează. De ce te simți în stare azi?

— Nu sunt sigură. Simt nevoia să plec din locul ăsta.

El nu știa la ce loc se referă ea. Ea se trezea, în mod automat, în casă, o rezidență de adult proiectată pentru sensibilitățile umane. De asemenea erau și parcuri, păduri și oceane, instantaneu accesibile. Totuși ea le transformase deja dincolo de orice posibilitate a lui de recunoaștere.

Dar era doar o chestiune de timp până ca părinții ei s-o revendice. *Tot ce vrea ea, își* spuse Stavros în sinea lui. *Atât timp cât e aici. Tot ce vrea ea.*

— Vreau să ies, zise Jean. Cu excepția acestui lucru.

— Știu, oftă el.

— Poate atunci aș putea lăsa *coșmarurile* astea în urmă. Stavros închise ochii, dorindu-și să existe o cale de a fi alături de ea. *Cu adevărat* alături de ea, de această creatură glorioasă, transcendentă care niciodată nu îl cunoscuse altfel decât ca o voce lipsită de trup.

— Încă te descurci greu cu monstrul ăla? întrebă Jean.

— Monstru?

— Știi tu. Birocrația.

El aprobă din cap, zâmbind – apoi, amintindu-și, spuse:

— Da. Aproape aceeași poveste, în fiecare zi. Jean pufni.

— Tot nu sunt convinsă că lucrul ăla chiar există, să știi. Am căutat în bibliotecă o definiție ceva mai puțin șubredă, dar acum mă gândesc că și tu și biblioteca sunteți *amândoi* cam suciți la cap.

El tresări auzind epitetul; cu siguranță nu era ceva ce o învățase el.

— Cum așa?

— Of, sigur, Stav. Ca și cum selecția naturală ar putea *vreodată* produce o entitate de tip stup a cărei unică funcțiune ar fi să șadă cu degetul mare în sus, fundul său colectiv fiind ineficient. Mai spune-mi alta.

Se instăpâni tăcerea. El urmări cum un microcurent se prelinge prin cortexul său prefrontal.

— Ești acolo, Stav?

— Da, sunt aici. Chicoti în tăcere. Apoi: Tu știi că te iubesc, da?

— Sigur, zise ea cu ușurință. Indiferent ce înseamnă *asta.*

Apoi mediul lui Jean se schimbă; pentru ea, o tranziție ușoară fără să se gândească, o smucitură între realități bizare care îi tăie răsuflarea lui Stavros. Fantome fulgerară la limita vederii sale, evaporându-se când se

concentra asupra lor. Lumina țâșni dintr-un milion de fațete nedefinite, difuză, subliniată de miriade de sclipiri stroboscopice. Nu exista podea sau pereți sau tavan. Nicio restrângere pe nicio axă.

Jean se întinse după o umbră din aer și se așeză pe ea, plutind.

— Cred că o să citesc din nou *Prin oglindă.* Măcar *altcineva* trăiește în lumea reală.

— Schimbările care se produc aici sunt propria ta creație, Jean, zise Stavros. Nu mașinațiunile cuiva, un Dumnezeu sau un autor.

— Știu. Dar Alice mă face să mă simt puțin mai… normală. Realitatea se schimbă iarăși abrupt; Jean era acum în parc, sau mai degrabă în ceea ce Stavros considera a fi un parc. Câteodată îi era teamă să o întrebe dacă interpretarea ei rămânea aceeași. Deasupra, pete de lumină și întuneric dansau pe un cer care uneori părea impresionant de boltit, secunde mai târziu sufocant de apropiat, chiar și culoarea sa infinită era indecisă.

Animale mari și mici, linii și forme galbene și răsucite și plăcinte alternând culoarea de la portocaliu și roșu-închis. Alte lucruri pe care le puteai lua fie drept reprezentări ale vieții, fie drept teoreme matematice – sau ambele – se înșirau în depărtare.

Niciodată nu fusese ușor să vadă prin ochii lui

Jean. Dar toate aceste abstracții nedecise erau un preț mic de plătit pentru plăcerea pură de a o privi citind.

Fetița mea.

Simboluri apăreau în jurul ei, fără îndoială textul *Oglinzii.* Pentru Stavros era vorbărie goală. Câteva litere care puteau fi recunoscute, rune aleatorii, formule. Își schimbau uneori locurile, transformându-se continuu una în alta, plutind în jurul, pe lângă și prin ele – sau chiar lansându-se în aer ca numeroși fluturi de culori întunecate.

Clipi din ochi și oftă. Dacă mai stătea mult, impresiile vizuale i-ar fi provocat o durere de cap de care i-ar fi luat o zi ca să scape. Observarea unei forme de viață trăind la asemenea viteză, chiar pentru scurt timp, își cerea prețul.

— Jean, eu plec pentru o clipă.

— Probleme de afaceri? întrebă Jean.

— Poți să spui și așa. Vorbim în curând, iubire. Bucură-te de lectură.

În spațiul real trecuseră abia zece minute.

Părinții lui Jeannie o puseseră în pătuțul ei special. Era una din puținele piese cu geometrie solidă permise în cameră, întregul compartiment era o scenă, virtual goală. Într-adevăr, nu era nevoie de suporturi; senzațiile erau implantate direct în cortexul occipital al lui Jean, altoite pe căile ei auditive, împinse în

nervii ei tactili în copii precise ale lucrurilor. Într-o lume compusă din minciuni, obiectele reale ar fi fost un pericol pentru navigație.

— Luate-ar naiba, nu e un nenorocit de *toaster,* scuipă Kim spre soțul ei. Evident, pauza de înghețare a timpului expirase; bătălia fusese reluată.

— Kim, ce ar fi trebuit să...

— E un *copil,* Andy. E copilul *nostru.*

— Oare?!

Era o declarație, nu o întrebare.

— Bineînțeles că este!

— Bine.

Andrew scoase telecomanda din buzunar și i-o întinse.

— Atunci trezește-o *tu.*

Ea se holbă la el pentru câteva secunde fără să vorbească. Prin microfoane, Stavros auzea trupul lui Jeannie respirând în liniște.

— Imbecilule! șopti Kim.

— Of, of. Nu prea ești pregătită pentru așa ceva, nu? Mai degrabă mă lași pe *mine* să fac treaba murdară. Îi aruncă telecomanda, care ricoșa ușor pe podea: Atunci dă vina pe mine.

După patru ani ajunseseră aici. Stavros scutură din cap, dezgustat. Li se acordase o șansă la care nimeni altcineva n-ar fi putut măcar visa, și uite ce făceau din ea. Prima dată când o deconectaseră nu avea nici măcar doi ani. Oripilați de precedentul inimaginabil,

promiseseră să nu mai facă asta niciodată. O vor adormi conform orarului, juraseră ei, și niciodată altcândva. Era, la urma urmelor, fiica lor. Nu un toaster ciudat.

Pactul solemn durase trei luni. De atunci lucrurile merseseră din ce în ce mai rău; Stavros abia dacă își amintea vreo zi în care soții Goravec să nu se fi amestecat într-un fel sau altul. Iar acum, când o adormeau, argumentul era pur ritual. Cuvintele – după câte se pare în luptă cu răul actului în sine – nu păcăleau pe nimeni. Nici măcar nu mai erau argumente, în ciuda pretențiilor. Mai degrabă negocieri. Și astea erau o greșeală.

— Nu te *condamn,* doar… vreau să zic… Of, *Dumnezeule,* Andy, nu trebuia să *fie* așa! Kim își șterse o lacrimă cu pumnul încleștat: Trebuia să fie *fiica* noastră. Au spus că i se va dezvolta normal creierul, au spus…

— Au spus, interveni Stavros, că veți avea șansa să fiți părinți. Nu au putut garanta că o să fiți *buni* la treaba asta.

Kim tresări la sunetul vocii venind din pereți, dar Andrew doar zâmbi amar și clătină din cap.

— E ceva personal, Stavros. Închide.

Era o comandă fără sens, desigur; supravegherea continuă era prețul proiectului. Compania investise miliarde numai în cercetare și dezvoltare. În niciun caz nu aveau de gând să lase un cuplu de morocănoși

certăreți să se joace nesupravegheați cu o asemenea investiție, pact sau ne-pact.

— Ați avut tot ce v-a trebuit. Stavros nu se osteni să-și ascundă disprețul din voce: Cei mai buni experți în hardware ai Terracon s-au ocupat de conexiuni. Eu însumi am modelat genele virtuale. Gestația a fost perfectă. Am făcut tot posibilul să vă putem da un copil normal.

— Unui *copil normal,* remarcă Andrew, nu îi crește un cablu din cap. Un copil normal nu este înlănțuit într-un cabinet plin de…

— Aveți *habar* de cantitatea de informații necesară pentru a controla un corp uman prin telecomandă? Nu se punea problema frecvenței radio. Și va deveni transportabilă imediat ce starea propriei sale dezvoltări o va permite. După cum v-am mai spus de atâtea ori.

Ceea ce și făcuse, cu toate că era aproape o minciună. Oh, starea ei continua să se dezvolte ca întotdeauna, însă Terracon nu mai investea în cercetare și dezvoltare în dosarul Goravec. La urma urmelor, era doar o supraveghere.

În plus, reflectă Stavros, am fi nebuni dacă am avea încredere în voi doi ca s-o duceți pe Jeannie oriunde în afara unui mediu controlat.

— Noi… știm, Stav. Kim Goravec pășise între soțul ei și camera de filmat: Nu am uitat…

— Nu am uitat nici că Terracon a fost cel care ne-a băgat de la început în încurcătura asta, mormăi Andrew. Nu am uitat a cui neglijență m-a lăsat să mă coc lângă o placă izolatoare crăpată timp de patruzeci și trei de minute și șaisprezece secunde, sau ale cui teste au lăsat să scape mutațiile, sau cine a încercat să închidă ochii când norocul nostru la loteria nașterilor s-a transformat într-un nenorocit de coșmar...

— Ați uitat și ce a făcut Terracon ca să îndrepte lucrurile? Cât am cheltuit? Ați uitat declarațiile de renunțare pe care le-ați semnat?

— Crezi că suntem cumva niște sfinți pentru că ați aranjat voi la tribunal? Vrei să vorbim despre îndreptarea lucrurilor? Ne-a luat *zece ani* ca să câștigăm la loterie, și știi ce au făcut avocații voștri când au primit testele? S-au oferit *să finanțeze avortul.*

— Asta nu înseamnă...

— De parcă am mai fi putut avea *vreodată* un alt copil. De parcă mi-ar fi dat cineva o altă șansă cu testiculele mele pline de supă iradiată. Voi...

— Rezolvarea, zise Kim cu glas ridicat, ar fi trebuit să fie *Jeannie.*

Amândoi bărbații tăcură.

— Stav, continuă ea, nu mă interesează ce spune Terracon. Jeannie nu e normală, și nu

vorbesc numai despre ceea ce este evident. O iubim, o iubim cu adevărat, dar a devenit atât de *violentă,* tot timpul, pur și simplu nu mai putem să…

— Dacă cineva m-ar închide și m-ar deschide ca pe un cuptor cu microunde, spuse Stavros blând, și eu aș fi înclinat către accese de furie ocazionale.

Andrew izbi cu pumnul în perete.

— *Doar o clipă,* Mikalaides. Pentru tine e destul de ușor să stai la jumătate de lume distanță în frumosul tău birou izolat și să ne ții predici. *Noi* suntem cei care trebuie să ne descurcăm cu Jeannie când se lovește cu pumnii în față, sau își jupoaie pielea de pe mâini până când ajunge să aibă niște hamburgeri atârnând la capetele brațelor, sau se înțeapă în ochi cu o nenorocită de *furculiță.* O dată a mâncat *sticlă,* îți amintești? Un copil de trei ani a mâncat sticlă! Iar tot ceea ce tu și tâmpiții de la Terracon sunteți în stare să faceți e să dați vina pe Kim și pe mine pentru că permitem „instrumente potențial periculoase” în camera ei de joacă. De parcă ar exista vreo urmă de șansă ca *vreun* părinte competent să se aștepte ca propriul lor copil să se automutileze.

— E o nebunie, Stav, insistă Kim. Doctorii nu pot găsi nimic în neregulă la trupul ei, tu susții că nu e nimic în neregulă cu mintea ei, iar

Jeannie tot continuă să *facă* asta. Cu adevărat e ceva în neregulă cu ea, iar voi nu vreți să admiteți asta. De parcă ea ne-ar provoca s-o deconectăm, de parcă *ar vrea* s-o deconectăm.

O, Doamne, gândi Stavros. Înțelegerea faptului aproape că îl orbi. *Asta e. Exact asta e. E vina mea.*

— Jean, ascultă. E important. Am… vreau să-ți spun o poveste.

— Stav, nu am chef acum…

— *Te rog,* Jean. Doar ascultă.

Din difuzoarele căștii, liniște. Chiar și mozaicul abstract al tacticilor sale păru să încetinească puțin.

— Uite – a fost odată un tărâm, o țară frumoasă și înverzită, numai că locuitorii ei au stricat totul. Au otrăvit râurile, și-au pângărit propriile cămine și în general au făcut o mizerie din toate. Așa că au trebuit să angajeze oameni care să încerce să facă curățenie, înțelegi? Oamenii ăștia trebuiau să înoate prin chimicale și să manevreze sondele de combustibil, și uneori lucrul ăsta a determinat unele schimbări, Jean. Câteva. Doi dintre acei oameni s-au îndrăgostit unul de altul și și-au dorit un copil. Au reușit cu greu, le era permisă doar o singură încercare, dar au profitat de ea, iar copilul a început să se

formeze, dar ceva nu a mers bine. Nu știu exact cum să-ți explic, dar...

— Un defect epigenetic sinaptic, zise Jean încet. Sună destul de corect?

Stavros înlemni, uluit și temător.

— O mutație într-un singur punct, continuă Jean. Cam așa ceva. O genă regulatoare care controlează distribuția nodurilor de-a lungul dendritei. Nu ar fi trebuit să fie activă decât vreo douăzeci de minute în total, dar până atunci răul fusese deja făcut. Terapia genetică nu ar mai fi funcționat ulterior; ar fi fost un caz clasic de închide-ușa-grajdului-după-ce-a-fugit-calul.

— Dumnezeule, Jean, șopti Stavros.

— Mă întrebam când o să ajungem aici, zise ea liniștit.

— Cum poți... cum ai... Jean îl întrerupse.

— Cred că pot să ghicesc restul poveștii. Imediat după ce tubul neural s-a dezvoltat, lucrurile au început să meargă... prost. Copilul s-ar fi născut cu un corp perfect, dar cu creierul terci. Ar fi existat... complicații, nu unele adevărate, un fel de invenții. *Litigii,* cred că ăsta e cuvântul, ceea ce e ciudat, fiindcă nu are *nici pe departe* vreo implicație morală. Eu nu prea înțeleg partea asta. Dar mai exista o cale. Nimeni nu știe cum să construiască un creier din nimic, și chiar dacă ar putea, nu ar mai fi același lucru, nu-i așa? Nu ar mai fi *fiica*

lor, ar fi… altceva.
Stavros nu spuse nimic.
— Dar a apărut omul ăsta, un savant, și și-a imaginat o rezolvare. *Noi* nu putem construi un creier, a zis el, dar *genele* pot. Iar genele sunt oricum mult mai ușor de falsificat decât rețelele neurale. La urma urmelor nu ai de-a face decât cu patru litere. Așa că savantul s-a încuiat într-un laborator unde numerele pot înlocui lucrurile reale, și a scris acolo o rețetă, o rețetă pentru un copil. Și în mod miraculos a crescut ceva, ceva ce se poate trezi și privi în jur și care este din punct de vedere *legal* – de fapt, nici cuvântul ăsta nu-l înțeleg prea bine – din punct de vedere legal și genetic fiica părinților ei. Și tipul ăsta a fost foarte mândru de ceea ce a realizat, pentru că deși era numai un glorios constructor de modele, el nu a *construit* deloc acel lucru. El l-a crescut. Și nimeni nu a născut vreodată vreun computer, cu atât mai puțin să fi codificat creierul unui embrion virtual, astfel că acesta trebuie să fi *crescut* de fapt undeva într-un server.
Stavros își sprijini capul în mâini.
— De când știi?
— Încă nu știu, Stav. Oricum nu totul, și nu cu certitudine. Încă mai sunt finaluri surprinzătoare, cel puțin, nu-i așa? Asta e doar partea pe care am dedus-o. Ți-ai crescut propriul copil *aici,* unde nu sunt decât numere.

Dar ea ar fi trebuit să trăiască în *altă* parte, undeva unde totul este... static, unde totul se întâmplă de miliarde de ori mai lent decât aici. Locul unde toate cuvintele se potrivesc. Așa că a trebuit să o priponești ca să se încadreze în acel loc, altfel ar fi crescut peste noapte și ar fi stricat iluzia. Trebuia să ții în frâu timpul. Și pur și simplu nu ai reușit, nu-i așa? Trebuia să-mi dai drumul când trupul meu era... *deconectat...*

În glasul ei era ceva ce nu, mai auzise până atunci. Mai văzuse furia în Jean, dar întotdeauna erau urletele nearticulate ale unui spirit captiv într-un trup. Acum era calmă, rece. *Adultă.* Asta era *judecată,* iar perspectiva acelui verdict îl îngheța pe Stavros Mikalaides până în măduva oaselor.

— Jean, ei nu te iubesc. Chiar și lui i se părea disperat.

— Nu pentru ceea ce ești tu. Ei nu *vor* să te vadă pe tine cea reală, ei vor un *copil,* ei vor un *animăluț* ridicol pe care să-l răzgâie și să-l ocrotească și față de care să se prefacă.

— În timp ce tu, ripostă Jean, cu glasul numai gheață și tăiș, trebuia să vezi numaidecât ce poate să facă acel copil galopând liber.

— Doamne, nu! Crezi că de *asta* am făcut-o?

— De ce nu, Stav? Vrei să spui că nu te deranjează ca drăguțul tău computer HST să fie rechiziționat ca să învârtă o păpușă vie, dar

cu creierul mort în jurul unei camere?
— Am făcut-o pentru că tu ești *mai mult* decât atât! Am făcut-o pentru că ar trebui să ți se permită să te dezvolți în ritmul tău propriu, nu priponită pentru a te conforma unor așteptări parentale idioate! Nu ar trebui să te forțeze să joci rolul unui copil de *patru* ani!
— Doar că atunci nu joc niciun *rol,* Stav. Oare asta fac? Într-adevăr am patru ani, adică exact vârsta pe care ar trebui să o am.
El nu spuse nimic.
— *Regresez.* Așa e? Mă poți pune să alerg în scaun cu rotile sau în avion cu reacție, dar în ambele cazuri sunt tot *eu.* Iar cealaltă eu, pariez că nu e prea fericită, nu-i așa? Are un creier de copil de patru ani și senzații de copil de patru ani, dar *visează,* Stav. Visează despre un loc minunat unde poate *zbura,* și de fiecare dată când se trezește află că e făcută din lut. Și e prea proastă că să-și dea seama ce înseamnă toate astea – probabil nici nu-și poate *aminti.* Dar vrea să se întoarcă acolo, ar face orice pentru asta…
Făcu o pauză, părând pentru o clipă pierdută în gânduri.
— *Eu* îmi amintesc, Stav. Oarecum. E cam greu să-ți amintești ceva atunci când cineva te privează de nouăzeci și nouă la sută din ceea ce ești și cine ești. Ești redus la o grămăjoară sângerândă, abia un animal, și asta e ființa

care trebuie să aibă amintiri. Ceea ce ține minte se află undeva la capătul greșit al firului. Locul meu nu e deloc în acel corp. Sunt doar… *condamnată* la asta, conectată și deconectată. Conectată și deconectată.

— Jean…

— Mi-a luat destul de mult, Stav, recunosc. Dar acum știu de unde provin coșmarurile.

În fundal se auzi behăitul telemetriei camerei. Doamne, nu. Nu acum. Nu acum…

— Ce-i asta? zise Jean.

— Ei… ei te vor înapoi.

Pe un monitor, o reprezentare în pixeli al lui Andrew Goravec se juca cu telecomanda.

— Nu! Vocea ei se ridică, panica amestecând tiparele care o înconjurau: *Oprește-i!*

— Nu pot.

— Nu spune asta! Tu conduci totul! Tu m-ai *construit,* ticălosule, îmi spui că mă iubești. Ei doar se *folosesc* de mine! Oprește-i!

Stavros clipi din cauza senzației de înțepătură în urma imaginilor întipărite pe retină.

— E ca un întrerupător de lumină, e ceva fizic; nu-i pot opri de aici…

Apăru o a treia imagine, care să se potrivească la celelalte două. Jean Goravec, luptându-se în timp ce lesa, lațul, i se strângea în jurul gâtului. Jean Goravec, din gură țâșnindu-i bule de aer în timp ce ceva întunecat și foarte, foarte *real* o trăgea înapoi

pe fundul oceanului și o îngropa acolo.

Tranziția era automată, executată de o serie de macro-uri pe care le strecurase în sistem după nașterea ei. Trupul, trezindu-se, ciopârțea mintea astfel încât să i se potrivească. Monitoarele din încăpere surprinseră totul cu o claritate lipsită de pasiune: Jeannie Goravec, copilul-monstru cu probleme, trezindu-se în iad. Jeannie Goravec, deschizând ochii clocotind de furie, ură și disperare, ochii care sclipeau doar cu o mică fracțiune a inteligenței pe care o avusese cu cinci secunde mai devreme.

Inteligență suficientă pentru ceea ce avea să urmeze.

Camera fusese proiectată astfel încât să minimizeze posibilitățile de accidentare. Totuși exista un pat, cu una dintre margini prinse de peretele dinspre est.

Era suficient.

Viteza cu care se mișcă le tăie răsuflarea. Kim și Andrew nu-și dădură seama. Copilul lor țâșni pe sub piciorul patului ca un gândac fugind de lumină, se târî pe podea, și ieși lăsându-și cablul înfășurat în jurul piciorului patului. Acum abia dacă mai era vreun punct slab în acea linie. În cele din urmă mama ei se mișcă, cu brațele desfăcute, confuză și încă fără să suspecteze nimic…

— Jeannie…

…în timp ce Jeannie își fixă picioarele pe marginea patului și *împinse.*

O făcu de trei ori. De trei ori, capul se smuci în lesă, pielea plesnind, cablul smulgându-i-se din cap spasmodic, în bucățele însângerate de oase crăpate, sângele stropind podeaua, părul, carnea, oasele și mașinăriile urmându-l îndeaproape. De trei ori, în ciuda agoniei evidente și în creștere. De fiecare dată cu mai multă hotărâre decât înainte.

Iar Stavros nu putu decât să stea și să privească, în același timp uluit și nesurprins de ferocitatea ei pură. *Nu e rău pentru o grămăjoară sângerândă. Abia un animal…*

Cu totul, durase aproape douăzeci de secunde. Ciudat era că niciunul dintre părinți nu încercase s-o oprească. Poate că fusese un șoc absolut neașteptat. Poate Kim și Andrew Goravec, luați atât de pe neașteptate, nu avuseseră timp să gândească.

Însă poate că avuseseră tot timpul necesar.

Acum Andrew Goravec stătea țeapăn în centrul încăperii, clipind să-și îndepărteze picăturile de sânge din ochi. O zonă obscen de curată persista pe peretele din spatele lui, albă și fără pată; restul suprafeței era stacojie. Kim Goravec urla spre tavan, cu o marionetă însângerată prăbușită în brațele ei. Sforile ei – mai degrabă sfoara, căci un singur cablu de fibră optică avea mai mult decât lățimea de

bandă necesară – zăceau pe podea în sânge închegat, bucățelele de piele și păr tremurând la un capăt.

Jean scăpase iarăși din lanțuri, dacă e să ne luăm după ce arătau panourile. Acum atât literal, cât și metaforic. Însă nu-i mai vorbea lui Stavros. Poate era furioasă. Poate era catatonică. El nu știa ce să spere.

Dar oricum ar fi fost, Jean nu mai trăia *acolo.* Tot ceea ce lăsase în urmă erau ecourile și consecințele unei morți sângeroase, imperfecte. De fapt, o contaminare; scena unei crime domestice. Stavros întrerupse legăturile cu încăperea, aproape extirpându-i din viața lui pe soții Goravec și abatorul lor.

Trimisese un mesaj. Vreun lacheu local al Terracon avea să se ocupe de curățenie.

Cuvântul *pace* pluti prin mintea lui, dar el nu avea niciun loc în care să-l așeze. Se concentra asupra unui portret al lui Jean, pe când avea opt luni. Zâmbea; un zâmbet de copil fericit, fără dinți, încă întru totul inocență și mirare.

Există o cale, părea să spună copilul-păpușă. Putem face orice, și nimeni nu trebuie să știe…

Soții Goravec tocmai își pierduseră copilul. Chiar dacă ar fi dorit să-i repare trupul, să-i reconecteze mintea, tot nu ar fi fost așa cum voiau ei. Terracon își îndeplinise toate obligațiile legale și, la naiba – chiar și copiii

normali se mai sinucid câteodată.

De fapt, era destul de bine. Soții Goravec nu erau buni nici să crească un hamster, cu atât mai mult o fetiță frumoasă cu un IQ de patru cifre. Dar pe Jean – *adevărata* Jean, nu acea grămadă distrusă de sânge, carne și oase – nu era ușor *sau* ieftin s-o ții în viață, și ar fi fost presant să elibereze spațiu de procesor când s-ar fi răspândit vorba.

Jean niciodată nu se legase prea mult de aceea parte anume a lumii reale. Legea contractelor. Economie. Era ceva mult prea ascuns și absurd chiar și pentru viziunea ei flexibilă asupra realității. Dar asta era ceea ce avea să o ucidă acum, presupunând că mintea supraviețuise traumei corpului. Monstrul nu va păstra un program în funcțiune dacă nu ar fi nevoit.

Desigur, odată eliberată din lanțuri, ea ar trăi considerabil mai rapid decât lumea reală. Iar birocrații… ei bine, epitetul *glacial* li s-ar putea aplica uneori, atunci când se grăbesc.

Mintea lui Jean reflecta simulări precise ale cromozomilor din lumea reală, coduri nu mai puțin reale chiar dacă fuseseră construite din electroni în loc de carbon. Avea propriii ei telomeri, care se uzau. Avea propriul ei tip de sinapse, care oboseau. La urma urmelor, Jean fusese construită ca să înlocuiască un copil uman. Iar copiii umani în cele din urmă cresc.

Devin adulți, apoi vine o zi în care mor.

Jean va face toate aceste lucruri, mai repede decât oricine.

Stavros înainta un raport asupra incidentului. Avu grijă să includă câteva fapte care se contraziceau reciproc, și să lase câteva câmpuri obligatorii necompletate. Raportul avea să se întoarcă într-o săptămână sau două, însoțit de cereri de clarificare. Apoi va lua totul de la capăt.

Eliberată de trupul ei, și cu o prioritate crescută acordată creșterii ciclului ei orar, Jean ar putea trăi o sută cincizeci de ani subiectivi într-o lună sau două de timp real. Și în tot acest secol și jumătate, ea nu va mai trece vreodată printr-un alt coșmar.

Stavros zâmbi. Era timpul să vadă exact ce putea face acest copil galopând liber.

Spera doar să poată ține pasul cu ea.

Chris Beckett - Piccadilly Circus

Autorul britanic **Chris Beckett** este colaborator frecvent la *Interzone* și a publicat de câteva ori în *Asimov's Science Fiction.* Primul său roman, *The Holy Machine,* este disponibil de la Editura Wildside Press. Fost lucrător în serviciile sociale, el este acum conferențiar universitar și locuiește în Cambridge, Anglia.

În proza ce urmează ne arată că ceea ce place unora poate să nu fie *deloc* frumos pentru alții...

*****

Înaintând cu opt kilometri pe oră și hurducându-se în vehiculul ei electric de invalid pe drumurile pline de gropi, Clarissa Fall se îndreaptă spre centrul Londrei ca să vadă luminile, și nu ia în seamă claxoanele dezlănțuite de automobilele înșirate în urma ei, nici strigătele de furie ale șoferilor... De câte ori a fost admonestată? De câte ori a fost umilită? Acum însă, trebuie să vadă luminile.

— Când eram mică, în Piccadilly Circus încă erau lumini fizice, le spune ea tuturor persoanelor pe care le întâlnește. Țin minte că tata mă ducea acolo. Reprezentau cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

Fusese mereu ciudată. Mai era și acea situație

când găurise gardul ce proteja orașul de animalele sălbatice, lăsându-le să pătrundă pe străzi. Mai erau acei rebeli consensuali, pe care ea insistase mereu să îi aducă acasă. Însă lucrurile începuseră să se înrăutățească serios după moartea soțului ei, Terence, care o lăsase singură în casa aceea mare și veche din apropierea perimetrului, acea imitație de castel, cu fântâni secate și lumini înghețate care se aprindeau noaptea, amintind de castelul lui Dracula. Cred că era vorba de singurătate, deși Dumnezeu mi-e martor că pe vremea când era încă în viață, Terence și Clarissa păreau că nu fac altceva decât să se certe la cuțite.

— Am vârsta de două sute de ani, zicea ea mereu. Sunt ultima ființă umană fizică din Londra.

Nimic din toate acestea nu era adevărat, desigur, însă ea sigur era foarte bătrână și la fel de sigur era că putea merge zile și chiar săptămâni în șir fără să întâlnească altă persoană fizică. Nu mai rămăseserăm mulți, iar majoritatea dintre noi ne strânseserăm, pentru a ne oferi ajutor unul altuia, în câteva grupări din suburbiile din sudul Londrei. Nimeni nu trăia la o depărtare mai mică de opt kilometri de imitația de castel a Clarissei, situat pe perimetrul nordic, astfel că puțini dintre noi aveau chef să bată atâta drum

pentru a-i face o vizită. Se dovedise mereu prefăcută și obsedată de sine, iar acum era de-a dreptul dementă.

În plus – iar mulți dintre noi găseam acest lucru *din cale afară* de neiertat – atrăgea o atenție nedorită asupra noastră, a celor fizici, atât din partea consensualilor, care și așa ne displăceau și ne numeau „outsideri” și „fantome”, cât și din partea autorităților Hub-ului.

Din nefericire, ea nu se simțea cu adevărat comod în niciuna dintre lumi, fie ea fizică ori consensuală. O oripila demnitatea artritică și rigidă a fizicilor. Ne socotea înțepați și cu nasul pe sus, și disprețuia părerea noastră că experiențele trăite de noi erau autentice până la unicitate și reale.

— Ați prefera ca mai curând să dispară lumea decât să recunoașteți posibilitatea că s-ar putea să existe alte tipuri de viață în afară de cele pe care le reprezentăm noi? a întrebat ea odată.

Cu toate că insista mereu față de noi că nu era așa, se arăta la fel de dezgustată de superficialitatea consensualilor, de acceptarea de către ei, fără niciun protest, a tot ce Hub-ul ținea să ofere drept realitate, lipsa lor de curiozitate, ignorarea cu bună știință a originii lor sau a ceea ce reprezentau cu adevărat. În ciuda faptului că ne putea critica pe noi, cei

fizici, ea nu avea în vedere la modul serios posibilitatea de a renunța la calitatea ei de ființă fizică pentru a se alătura consensualilor, care aveau trupuri construite virtual. Iar asta însemna că avea să rămână mereu un outsider față de ei.

Poate că nu se simțea apropiată față de nimeni, însă devenea o pacoste pentru *oricine* – atât fizici, cât și consensuali – iar asta ca urmare a incursiunilor ei în oraș. La început mersese pe jos. Apoi, când devenise prea fragilă, a făcut rost de acel mic vehicul pentru invalizi, pe care consensualii din nordul Londrei au ajuns curând să-l recunoască imediat și să-l deteste. Zdruncinându-se încet de-a lungul drumurilor fizice tot mai desfundate, ea obișnuia să-și deconecteze implantul de Câmp, astfel încât să nu fie înșelată de suprafața virtuală netedă, însă asta însemna că nu putea auzi ori vedea nici traficul consensual ce se desfășura pe lângă ea. Vedea doar clădirile pustii și suprafața crăpată și bășicată a șoselei necirculate. Șoferii consensuali trebuiau să se descurce cum puteau cu rătăcirile ei încoace și încolo.

Când își parca vehiculul, totuși, întotdeauna își reconecta implantul. Asta transforma instantaneu Londra ruinată din punct de vedere fizic în metropola plină de viață care era Câmpul Urban Consensual, un oraș virtual

ce imita Londra așa cum fusese ea cândva, suprapusă de Hub peste ceea ce devenise orașul. Clarissa încă își aducea aminte vremurile acelea: mulțimea de oameni, gazele de eșapament, luminile, zgomotul, viața extrem de agitată a unui oraș în care, în mod bizar, părea încă posibil ca milioane de ființe umane fizice să consume nepăsătoare ceea ce voiau din resursele fizice ale lumii și să azvârle cu aceeași nonșalanță ceea ce nu foloseau. Iar ea tânjea după acea agitație și acea viață, tânjea cu disperare după ea.

Cu toții aveam implanturi de Câmp, bineînțeles. Acestea erau absolut necesare pentru a face față unei civilizații care, indiferent dacă ne plăcea ori nu, devenise în primul rând digitală. Inserate în sistemul nostru nervos, implanturile îngăduiau construcțiilor consensuale să se suprapună peste percepțiile noastre privind lumea materială, astfel încât să putem vedea aceeași lume pe care o vedeau și consensualii, să auzim ce auzeau și ei și, într-un grad mai redus, să atingem ceea ce atingeau și ei. Restul dintre noi adoptam în mod invariabil poziția potrivit căreia nu ne plăcea să avem de-a face cu lumea consensuală, însă acesta era uneori un rău necesar. Însă pentru Clarissa, lucrurile stăteau altfel. Când își comuta implantul, acest lucru nu constituia o

necesitate practică pentru ea, semăna mai curând cu injectarea de heroină într-o arteră. Imediat după aceea era înconjurată de oameni, de viață, apăreau vitrine de magazine și tarabe de piață doldora de mărfuri colorate, iar bruschețea aceasta amețitoare acționa ca un drog puternic asupra ei.

Însă acest drog nu era Câmpul, ci momentul în care se desfășura trecerea dintr-o lume în cealaltă. După acel prim moment, experiența nu se mai ridica nicidecum la promisiunea inițială, pentru că, indiferent cât de mult s-ar fi străduit Clarissa, lumea consensuală o elimina, lăsând-o pe dinafară. Dar ea încerca mereu și petrecea ore în șir în orașul consensual, în afara magazinelor, în parcuri și la colțuri de stradă, făcând eforturi aproape patetice ca să intre în vorbă cu trecătorii, însă majoritatea o ocoleau, iar unii nu-și ascundeau nicidecum disprețul față de ea. Era adevărat că se găseau și câteva suflete bune care, simțindu-i vârsta și calitatea de persoană fizică, își ascundeau repulsia și, pentru scurtă vreme, îi creau iluzia că ea își făcuse un prieten, însă asta se întâmpla *doar* datorită bunătății unora. Chiar făcând abstracție de faptul că era outsider, ea nu se dovedea sub nicio formă o companie agreabilă. Vorbea prea mult; nu avea răbdare să asculte; și, lucru mult mai grav, indiferent cât de mult ne critica pe noi,

tovarășii ei outsideri, pentru snobismul nostru existențial, la fel ca noi toți, nici ea nu era altceva decât o snoabă, ba chiar era mai puțin inhibată de asta decât noi. Niciodată nu rezista ispitei de a le arăta consensualilor natura superficială și iluzorie a existenței lor.

— Dragă, ești *foarte* simpatic (a). Mare păcat că nu ești cu adevărat aici.

De obicei, se trezea singură într-un soi de lacună, pe care oamenii o ocoleau pentru a păstra o distanță de siguranță. Iar în astfel de situații, ea se simțea deseori nenorocită și se apuca să facă scandal și să strige:

— Nu ești real, să știi! Reprezinți doar niște fragmente de țesut nervos conectat la un computer! Ești departe de aici, și computerul îți transmite imagini ale Londrei adevărate, cu toate prostiile consensuale suprapuse imaginilor reale!

Cât a trăit, Terence obișnuia să vorbească la fel, așa cum aveau obiceiul să o facă bătrânii fizici, însă pe vremea aceea, Clarissa îl critica mereu pentru această tendință:

„Cine are dreptul să spună că lumea noastră este mai reală decât a lor?” țin minte că l-a interpelat ea la una dintre adunările periodice ale comunității persoanelor fizice.

Cei doi stăteau de o latură și de alta a unei mese mari de sufragerie, încărcată cu argintărie și pahare de cristal fin gravate.

Terence a refuzat să răspundă. Toți cei prezenți ar fi vrut ca ea să-și țină gura pentru a le îngădui să revină la obișnuita lor stare de amorțeală.

— Hai, Terence, cine are dreptul să stabilească? a insistat ea. Măcar consensualii au relații cu viața și cu ceilalți ca ei. Apoi a privit cu severitate într-o parte și în alta a mesei. Și ce crezi că mai rămâne din noi dacă am lepăda tot ce provine din afara noastră, tot ce a fost făcut de alții? Am rămâne goi. Am fi niște imbecili care bâiguie. Gândește-te numai. Chiar când vorbim cu noi înșine, în sinea noastră, folosim cuvinte pe care ni le-au dat alți oameni.

Dar asta se întâmpla pe vremea aceea. Acum se părea că Terence vorbise tot timpul în numele unei laturi a sinelui Clarissei.

Nu te mai uita așa la mine! obișnuia Clarissa să-i dojenească pe consensuali atunci când aceștia o arătau cu degetul și râdeau de ea. V-ați vândut adevăratele trupuri contra iluziei tinereții și bunăstării, dar eu sunt reală!

Uneori, în toiul vreunei asemenea izbucniri, își întrerupea cu un gest sfidător implantul de Câmp, făcând ca oamenii și traficul să dispară din fața ochilor, iar casele redeveneau niște cochilii goale, și toate vitrinele magazinelor, cu aranjamentele lor pline de voie bună, se transformau în niște peșteri pustii și

întunecate:

— Nici măcar nu vă pot vedea! striga ea, știind că încă putea fi văzută de consensuali, pentru că senzorii dispuși în întregul oraș recepționează imaginile și sunetele, dar și textura a tot ce este fizic, iar toate acestea devin matricea în interiorul căreia este construit orașul consensual. Nu ar fi avut cum să se debaraseze de imaginea ei. Eu sunt lumea reală, și nu vă pot vedea defel. *Atât* de ireali sunteți. Vă pot face să dispăreți printr-o simplă apăsare pe întrerupător.

Însă cu toate că îi făcea probabil plăcere să le spună consensualilor că nu existau cu adevărat, părerea lor cântărea enorm pentru ea, astfel că nu se putea abține și comuta din nou implantul, disperată să afle ce reacții stârnise. (N-am cunoscut pe nimeni care să conecteze și să deconecteze un implant la fel de frecvent ca ea.) în mod aproape invariabil, ei aveau grijă să o ignore.

În astfel de momente, când făcea câte un scandal monstru, iar apoi constata că nu impresionase pe nimeni, lucrurile puteau scăpa de sub orice control. Odată, cu o lună sau cam așa ceva înainte de a face călătoria până în Piccadilly Circus, Clarissa a descoperit că nu reușea să determine pe nimeni să-i acorde atenție pe străzile din afara stației de metrou Walthamstow. În loc să se recunoască

înfrântă, ea a insistat să coboare scările, lucru chinuitor pentru ea, căci suferea de artrită, și a așteptat la peron un tren ce mergea spre sud. În jurul ei, peronul s-a golit, deoarece consensualii s-au îngrămădit la celălalt capăt.

Iar când trenul a sosit în stație, ea a încercat imediat să urce. Bineînțeles că a căzut drept pe șine, pentru că era un tren virtual, o parte din Câmp, care nu putea duce greutăți fizice, ci doar greutatea noțională a proiecțiilor consensuale. Atunci și-a fracturat o gleznă. O durea cumplit și a început să șontâcăiască de colo-colo, urlând și cerând să fie ajutată de careva. Regulile în baza cărora funcționează Câmpul prevedeau că trenul nu putea pleca mai departe cât ea se afla acolo. Cu toate astea, ea era aceea care încălca regulile. Spre consternarea pasagerilor, ea le apărea ca și cum ar fi mers până la brâu prin podeaua solidă a trenului, privind acuzator spre consensuali, care își întorseseră capul de la ea, și tot ea îi admonesta pentru lipsa lor de compasiune:

— Nu a mai rămas niciun suflet în Londra dispus să ajute o femeie bătrână? V-ați pierdut și inimile împreună cu trupurile?

Fracturile – și, în general, vătămările corporale – nu făceau parte din experiența consensualilor, astfel că ei puteau fi oarecum iertați că nu manifestau înțelegere față de

suferința ei, dar, în realitate, ei *ar fi vrut* să-i vină în ajutor, dacă nu din altruism pur, măcar din interes personal, meschin. Pentru că ea reținea trenul – fără a mai vorbi de celelalte garnituri din urma acestuia – și acest lucru îi afecta pe toți. Dacă nu sunt declasați, consensualii sunt cu toții frumoși și, deși până la urmă tot mor, ei nu îmbătrânesc la fel ca noi. Niciodată nu scuipă când vorbesc, și nici în alte ocazii. Nu le curg mucii din nas. Machiajul lor nu se înmoaie și nici nu se întinde. Pesemne că se simțeau de-a dreptul îngrozitor să o vadă pe acea creatură respingătoare, plină de riduri și murdară, umblând încoace și încolo printre ei, și având capul înălțat cel mult până la genunchii lor, amintind de nu știu ce spiriduș dintr-un basm. Dar ce puteau face? Așa cum trenul nu o putea susține pe Clarissa pe podeaua lui consensuală, tot astfel nici ei nu o puteau ridica înapoi pe peron slujindu-se de brațele și mâinile lor consensuale.

De aceea, cineva a apelat Hub-ul, iar acesta a transmis vorbă către noi, cei din comunitatea fizică, privind dificultățile pe care le avea cineva dintre noi, întrebându-ne dacă voiam să soluționăm situația, în caz contrar, la fața locului aveau să fie trimiși Agenți. Persoanele fizice din Londra seamănă cu membrii unei familii vechi și nefuncționale, care își cunosc

unii altora farmecul limitat, își știu unii altora fragilitatea și punctele slabe, dar sunt cumva înlănțuiți laolaltă de nenorocire.

— Iar a făcut-o lată Clarissa. Ai aflat?

— Clarissa iar se ține de prostii.

— Evident că nu putem admite intervenția Agenților. Oamenii reali trebuie să se ocupe de semenii lor.

— Mare figură, Clarissa asta. Cum de îndrăznește să ne pună într-o asemenea situație?

În cele din urmă, am fost delegat să merg acolo cu Richard Howard să rezolv problema. Am traversat Londra și, cum nu puteam folosi scările rulante virtuale, bineînțeles că am coborât la fel de încet și anchilozați, ca și Clarissa, treptele de beton, ajungând în stația de metrou. Clarissa era tot blocată pe linie. Își deconectase din nou implantul, parțial în semn de sfidare, parțial ca să nu se mai simtă copleșită de agitația consensualilor din jurul ei. Drept urmare însă, pierduse luminile pe care Câmpul le suprapunea pe stația fizică, pustie și lipsită de iluminare. În ultima oră petrecută acolo, împleticindu-se printre șine, strigând și lăcrimând în bezna deplină, nu avusese drept companioni decât șobolanii, și nu auzise alt sunet decât cel făcut de picăturile de apă ce cădeau una după alta undeva în tunelul ce ducea spre sudul Londrei.

Eu și Richard aveam implanturile comutate, pentru a vedea ce făceam, astfel că am fost siliți să îndurăm privirile reci ale consensualilor. Au stat în tren, urmărindu-ne cum ne-am chinuit să o scoatem pe Clarissa din podea; alții se aflau pe peron, uitându-se la noi cum o curățăm și aranjam; apoi au întors capetele spre scările rulante virtuale ca să ne vadă cum o ducem mai mult pe sus pe treptele de beton.

— Uitați-vă la fantomele acelea! a spus cineva de pe stradă destul de tare, în vreme ce eu și Richard o ajutam pe Clarissa să urce în camioneta lui Richard. Ia te uită ce fețe urâte au! Chiar nu au niciun dram de respect de sine?

S-a auzit un murmur general de aprobare. De regulă, consensualilor le este teamă de outsideri și de puterile noastre neobișnuite asupra lumii fizice. (Richard, mai ales, devine obiect de spaimă amestecată cu respect, datorită staturii lui uriașe, a coamei mari de păr alb și a tendinței lui de a păși cu dispreț prin zidurile virtuale.) însă în acele momente în niciun caz nu puteam arăta atât de înspăimântători: eram doar doi bătrâni care gâfâiau, aprinși la față și transpirați, ajutând o bătrână cu aspect de nebună, care avea un picior rupt, să urce într-o camionetă veche de când lumea.

— Să nu-mi uitați mașinuța! s-a văicărit Clarissa.

Cu chiu, cu vai, am reușit să urcăm și vehiculul ei de invalid în camionetă. Dumnezeu știe de ce am fost de acord să îl luăm și pe acela. Am fi avut tot dreptul să spunem că era prea greu, și să-l lăsăm acolo. Dar Clarissa se dovedea puternică în anumite privințe. Așa fusese mereu. Indiferent cât de mult ți-ar fi displăcut, indiferent cât de mult ți-ai fi spus în sinea ta că nu aveai niciun motiv să-i dai ascultare, îți venea greu să-i refuzi cererile.

— Să nu crezi că o să te mai scoatem încă o dată dintr-o situație ca asta, i-a spus Richard, în timp ce-i bandaja piciorul, asta după ce am ajuns acasă la ea. Data viitoare vor veni Agenții să te ia.

Nimeni dintre noi nu știe clar ce sunt cu adevărat Agenții, decât că slujesc Hub-ul în lumea fizică. Nu au fețe vizibile. Capetele și trupurile lor fără trăsături sunt acoperite în întregime cu un costum sau cu o piele de o nuanță specială de albastru, care nu este recepționată de senzorii Câmpului și, prin urmare, rămân invizibili pentru consensuali. Unii dintre noi consideră că sunt un fel de roboți, însă alții susțin că reprezintă un alt tip de ființe umane fizice, concepute și educate separat de ceilalți, pentru a sluji scopurilor

Hub-ului. Însă, orice ar fi, ne temem de ei la fel de mult ca și consensualii, care știu de ei doar din auzite și doar le pot bănui prezența din indicii colaterale.

— N-aș fi suportat asta, a murmurat Clarissa, n-aș fi îndurat ca Agenții să coboare acolo, în beznă, după mine.

— Ei bine, treaba ta, i-a spus Richard. Dacă mai dai vreodată de-un bucluc asemănător, doar din partea lor o să primești ajutor.

Richard fusese cândva căsătorit cu Clarissa, înainte de măritișul ei cu Terence. Cu toate că părea absurd acum, fuseseră cândva, pentru scurtă vreme, amanți, încântați de simplul fapt că se aflau unul în prezența celuilalt pe lumea asta. Iar acum, în mod absurd, Clarissa încerca să-i potolească supărarea flirtând cu el.

— Richard, dragule, știu că m-am purtat ca o fată prostuță, dar îți promit că n-o să se repete.

Mă gândesc la ceva ce am scris mai devreme: „Restul dintre noi adoptam în mod invariabil poziția potrivit căreia”, așa am zis, „nu ne plăcea să avem de-a face cu lumea consensuală, însă acesta era uneori un rău necesar.” Mi-o imaginez pe Clarissa citind asta și pufnind disprețuitoare.

— Ai prefera atunci să existăm doar noi, fără nicio lume consensuală?

De fapt, exact această atitudine pare să fie din ce în ce mai evidentă pretutindeni.

Când s-au întemeiat orașele consensuale pentru prima oară, ca modalitate de a retrage ființele umane dintr-un mediu pe care erau cât pe ce să-l distrugă, s-a hotărât ca ele să fie congruente cu orașele vechi, fizice. Existau trei rațiuni la baza acestei decizii. În primul rând, mulți oameni puteau fi convinși să accepte statutul de consensual în baza faptului că încă vor mai avea acces la ceea ce ei considerau drept „lume reală”. În al doilea rând, s-a considerat că era important să li se permită consensualilor să poată interacționa în continuare cu aceia dintre noi care plăteam scutirea de procesul de defizicalizare, prin achitarea unei taxe enorme și fiind de acord cu sterilizarea. (La urma urmelor, pe vremea aceea, persoanele fizice și consensuale puteau fi frate și soră, tată și fiu, colegi de școală, prieteni de o viață...) Și, în al treilea rând, deoarece, deși uriașă, capacitatea de prelucrare a Hub-ului era finită, iar o lume consensuală, bazată pe una fizică, solicita mai puțin resursele Hub-ului decât una pur inventată.

Toate cele trei considerente au încetat între timp să mai fie valabile. Hub-ul a devenit mai mare, persoanele fizice și cele consensuale s-au separat, iar consensualii și-au pierdut de

atunci încoace orice sentiment față de lumea fizică și nu au mai socotit-o drept cea „reală”. Așadar, acum ar fi posibil, din punct de vedere politic și tehnic, ca Hub-ul să decupleze orașul fizic de cel consensual? În anumite privințe, acest lucru ar fi mai ușor de făcut decât să se mențină această situație de statu-quo, ce presupune o rețea costisitoare de senzori.

Însă, dacă sunt cinstit față de mine însumi, presupun că atunci când contemplu posibilitatea de a mă trezi într-o Londră în care implanturile nu ar mai funcționa, în care consensualii nu ar mai putea fi întâlniți și în care noi am rămâne singuri printre ruine, nu mai văd ideea cu ochi buni. De fapt, eu aș trăi un sentiment de groază, abandon și izolare. Presupun că pur și simplu raționalizez această senzație și afirm că avem nevoie de consensuali din rațiuni practice și că prezența lor este un rău necesar.

Cred că promisiunea Clarissei a rămas valabilă doar două zile, după care a plecat din nou în vehiculul ei de invalid. În mai puțin de o săptămână, a ajuns din nou la Walthamstow, deși de data asta a evitat gara și n-a mai făcut nicio scenă.

Înainte de sfârșitul lunii, și-a încărcat bateriile pentru o călătorie mai lungă, dorind să ajungă tocmai până în centrul Londrei. După aceea a

pornit din nou cu entuziasm, hurducându-se și tresăltând cu înverșunare pe drum și refuzând cu încăpățânare să analizeze cât de departe o va duce acumulatorul mașinuței. Ca întotdeauna, a mers cu implantul deconectat. A văzut case pustii, stații de benzină abandonate, o stradă golită de orice, desfundată rău de ani și ani de înghețuri. Însă, din când în când s-a oprit pentru acel șoc după care tânjea atât de persistent, acea explozie trecătoare de confort și siguranță ce proveneau din comutarea implantului, când vedea un oraș plin de viață apărând dintre ruinele mute.

— Mă duc la Piccadilly Circus, le-a spus ea oamenilor aflați în fața unui șir de magazine din Stoke Newington. Când eram mică, ai mei mă duceau acolo să văd luminile colorate.

Cumpărătorii i-au întors spatele.

— Tare-mi plăceau luminile acelea, i-a spus ea bărbatului aflat în fața unei case de pariuri din Islington, mai ales felul în care se unduiau și se fugăreau. Câtă electricitate! Ce culori frumoase!

— De ce nu te duci acasă, fantomă? a mormăit pariorul în vreme ce se îndepărta.

— Cred că mai sunt și acum lumini ca acelea, nu? a întrebat-o ea pe o tânără în King’s Cross. Nu *reale,* evident, ci din acelea pe care să le puteți vedea și voi.

— A sigur, a spus tânăra, pe nume Lily, în Piccadilly sunt lumini frumoase, dar sunt *foarte* reale, să știi. Nu sunt fizice, sau ceva de genul acesta.

Lily nu era prea deșteaptă și se bucura să se arate prietenoasă față de oricine. Avea o față simplă și rotundă, cu „rezoluție” slabă, care era foarte plată și arăta de parcă ar fi fost extrasă dintr-un desen animat. Consensualii își puteau alege singuri înfățișarea, devenind frumoși și interesanți, cu înaltă „rezoluție”, pe cât le îngăduia contul din bancă, însă unii dintre ei nu-și puteau permite prea multe în privința aspectului – iar Lily era săracă, evident. Avea ochii ca niște puncte, pielea îi era uniform de roză pe tot corpul, hainele îi erau doar pete de culoare, iar zâmbetul, o curbă simplă, urcătoare, a liniei ce reprezenta gura și buzele.

— Sunt sigură oricum că nu sunt fizice, a spus ea cu glas ascuțit, nu prea bine definit. După aceea și-a dat seama că fusese nepoliticoasă, astfel că zâmbetul i s-a răsturnat brusc, devenind un arc de cerc cu capetele în jos. Vai de mine. N-am vrut să spun că am ceva împotriva celor care sunt – cum să zic – fizici. Am spus altceva decât am vrut.

— Nu-ți face probleme. Mă confrunt tot timpul cu situații similare. Iar tu ești prima persoană prietenoasă pe care am întâlnit-o de când am

plecat de acasă.

Clarissa deschisese un termos cu cafea și, rămânând în mașinuța ei, și-a turnat în păhărelul ce slujea drept capac. Era pe la mijlocul lunii octombrie, o zi răcoroasă de toamnă, spre înserat, iar ea începuse să resimtă frigul.

— Când eram mică, tata mă ducea să văd luminile din Piccadilly Circus. Evident, când ajungeam acolo, îl întrebam unde sunt clovnii și tigrii. „Dar unde sunt doamnele frumoase cu costume mulate pe corp?” voiam eu să știu. Iar el îmi spunea că nu era un circ din acela. „Circus înseamnă doar un cerc, pentru ca mașinile să dea roată pieței.” Nu-mi amintesc exact ce am discutat atunci, dar mi-aduc aminte că stăteam acolo cu luminile acelea electrice frumoase în jurul meu și-mi dădeam seama că nu mă interesau tigrii sau doamnele frumoase. Culorile devin atât de fermecătoare când ești copil... Mă uitam într-o direcție, apoi în alta, dar voiam să văd totul dintr-odată, de aceea sfârșeam prin a mă învârti repede-repede pe loc. Apoi a ridicat păhărelul spre buze și a luat o sorbitură.

— Pe mine mă cheamă Lily, a spus fata, plină de solicitudine, uitându-se cu uimire la ridurile ce alcătuiau desene complicate pe mâinile Clarissei și la petele maronii ce trădau suferințe hepatice, și la felul cum tremurau tot

timpul, astfel încât cafeaua se prelingea pe pereții exteriori ai păhărelului. Dacă înfățișarea de joasă rezoluție a lui Lily nu prezenta detalii mai deloc, Clarissa părea să posede amănunte în cantități delirante. Și totuși – iar acest lucru era acela care o nedumerea pe Lily – acele amănunte nu aveau un scop clar decorativ. Înfățișarea aceea trebuia să fi costat o avere, a gândit Lily, dar de ce ar fi vrut cineva să arate *astfel?*

— Pe mine mă cheamă Clarissa, draga mea. Clarissa Fall, a spus bătrâna doamnă pe un ton regesc, terminându-și apoi cafeaua și scuturând paharul, după care l-a înșurubat la loc pe termos.

— Dar știi drumul? a îndrăznit Lily. Știi cum să ajungi la Piccadilly Circus?

— Cred că da, a pufnit Clarissa. Am peste două sute de ani, și locuiesc în Londra de când mă știu. Sunt ultima persoană fizică rămasă în Londra, știai asta? a zis ea, apoi s-a uitat la ceasul de mână. Tânjea după tovărășie și atenție și, cu toate acestea, când le căpăta pe amândouă, devenea întotdeauna ciudat de brutală și precipitată.

— A, două sute, a repetat Lily umil. Înseamnă ceva. Doar că aș fi vrut să-ți sugerez că aș putea veni cu tine ca să-ți arăt drumul.

— Da, chiar te rog, i-a zis Clarissa cu generozitate.

Legile universului fizic le interziceau oamenilor fizici să călătorească folosindu-se de vehicule virtuale, însă nicio regulă a Câmpului nu interzicea persoanelor virtuale să se deplaseze cu un vehicul fizic. Singura dificultate era că acesta fusese proiectat pentru o singură persoană, astfel că Lily a trebuit să stea pe micul suport pentru transportul sacoșelor pentru cumpărături.

— Nu mă deranjează, a spus Lily, care nu-și putea permite să fie demnă. Nici nu e prea departe.

— Îmi pare rău, dar va trebui să-mi deconectez implantul, i-a spus Clarissa, ca să pot vedea denivelările drumului. Nu vei putea vorbi cu mine decât după ce ajungem acolo.

— Nu mă deranjează, i-a răspuns Lily cu supușenie. Habar nu avea ce voise să-i comunice Clarissa, însă acceptase deja ideea că viața era în mare măsură ceva de neînțeles.

Clarissa a răsucit cheia ca să pornească vehiculul. Când a făcut asta, a aruncat fără să vrea o privire la cadranul pe care se indica nivelul de încărcare al bateriei. Când pornise la drum, acul arătase încărcare completă, însă acum ajunsese aproape de zona roșie ce semnifica un avertisment: nivel scăzut. Și-a îngăduit doar o clipă să se gândească la necazul ce o păștea – și să fie traversată de o senzație de frică – dar apoi, cu hotărâre, a

alungat acel gând din minte.

Clarissa a condus încet pe Tottenham Court Road. Clădirile cu magazine erau întunecate și pustii, cu vitrinele deșertate, sau uneori cu geamuri sparte și pline de frunze moarte. Străzile erau goale și presărate de moloz și gunoaie. În afara țiuitului scos de căruciorul ei electric și de scrâșnetul produs de roțile lui pe pietrele ce săreau în toate părțile, domnea o liniște deplină.

Cu toate acestea, Lily vedea vitrine doldora de mărfuri de vânzare, automobile și autobuze înconjurându-le pe amândouă, dar și oameni în toate părțile.

— Aproape c-am ajuns! a exclamat ea binedispusă, încă nepricepând pe deplin că, având implantul dezactivat, Clarissa nu putea să o audă ori să-i perceapă în niciun fel prezența. Apoi a scos un țipăt ușor de admirație când Clarissa a virat cu nonșalanță pe stradă, direct prin fața mașinilor și autobuzelor ce veneau din sens opus și a continuat să conducă pe contrasens, rămânând indiferentă la claxoanele dezlănțuite și la țipetele de indignare.

— E o persoană fizică, a strigat Lily drept explicație, stând cocoțată pe suportul din spatele mașinuței Clarissei. E doar fizică.

Pe la jumătatea lui Shaftesbury Avenue,

bateria s-a descărcat complet și mașinuța a încremenit.
Acum Clarissa era speriată. Se înserase și se făcuse foarte frig; iar ea era o femeie în vârstă, cu un picior beteag, aflată în mijlocul unui oraș în ruine. Nu avea unde să stea, nu luase cu ea nimic de mâncat ori de băut, și nici nu poseda alt mijloc de a ajunge acasă.
Însă Clarissa se pricepea să-și alunge gândurile negative din minte.
— Nu e departe, a mormăit ea, referindu-se nu la imitația de castel, căminul ei aflat departe, ci la Piccadilly Circus, până la care mai avea ceva drum. Piccadilly Circus nu oferea nici căldură, nici hrană, nici rezolvarea tuturor necazurilor ei, dar toate acestea erau lucruri absolut neînsemnate. Va trebui să merg pe jos, a zis ea. E absurd să bat atâta drum și să nu ajung să văd.
A coborât din cărucior și, dureros de încet, a început să meargă șchiopătând ultimele sute de metri, dar apoi și-a adus aminte de Lily și s-a oprit.
— O SĂ MERG PE JOS ULTIMII METRI! a strigat ea, presupunând, fără să se înșele, că Lily o urma îndeaproape, dar greșind, prin faptul că invizibilitatea o făcea pe Lily să nu-i audă spusele. NU TE VĂD pentru că MI-AM DECONECTAT IMPLANTUL și nu vreau să-l reconectez decât atunci când ajung acolo,

altfel STRIC TOT EFECTUL.

Plănuise totul până la ultimul amănunt. Nu voia să-și reconecteze implantul decât atunci când va ajunge exact în mijlocul pieței.

— EȘTI BINEVENITĂ DACĂ VREI SĂ MĂ ÎNSOȚEȘTI! a mai strigat ea, de parcă ar fi controlat personal accesul pe străzile publice.

A mai înaintat șontâcăit câțiva pași pe strada tăcută și ruinată (în vreme ce, în cealaltă Londra, automobilele o ocoleau, iar pietonii se întorceau și o priveau mirați, iar Lily mergea încet în urma ei, de parcă ar fi fost, împreună, Bunul Rege Wenceslas și credinciosul său paj[35]).

— Să-ți spun, totuși, ceva, a zis Clarissa, oprindu-se din nou. Avea chipul transfigurat de durerea pricinuită de piciorul vătămat, însă avea un glas nepăsător. Dacă ai chef să apelezi consiliul și să le ceri să aducă pe cineva fizic, pentru a mă ajuta, ți-aș fi foarte recunoscătoare… Ce bine era dacă blestemata aceea de mașinuță NU AR FI RĂMAS FĂRĂ BATERIE, înțelegi, pentru că așa nu am cum să mai ajung înapoi acasă.

— Eu nu am niciun ban, a spus Lily. Te gândești la o soluție de urgență? Să apelez

---

[35] *Bunul Rege Wenceslas* este titlul unui colind de Crăciun, despre un rege care merge să ducă daruri unui ţăran sărac şi, pe drum, face ca, printr-un miracol, urmele lăsate de el în zăpadă să-i încălzească tălpile pe pajului său, care este înfrigurat şi la capătul puterilor, gata să renunţe (n. tr.).

numărul de urgență?
Dar, bineînțeles, Clarissa nu o putea auzi.
Când a intrat șchiopătând în Piccadilly Circus, tocmai se întuneca. Clădirile erau niște structuri inerte de zidărie, iar toate acele mii de becuri colorate de pe vechile panouri publicitare erau reci și neclintite, iar statuia lui Eros semăna mai mult cu îngerul morții de pe un mausoleu decât cu zeul iubirii fizice.
Dinspre Regent Street au venit câteva rafale de ploaie. Buzele și degetele Clarissei se învinețiseră de frig, și tremura din tot trupul. (Lily a rămas șocată: nu văzuse niciodată așa ceva, deoarece consensualilor nu le este niciodată frig.) Pe de altă parte, Clarissa avea dureri mari – osul rupt de la gleznă se dislocase și îl simțea ca pe o lamă de cuțit ce i se răsucea în carne – și era obosită, flămândă și însetată. Și-a adus aminte cu întârziere că-și uitase până și termosul cu cafea în vehiculul abandonat.
— Ești o toantă, Clarissa Fall, și-a zis ea cu glas tare. Nu-ți porți de grijă, într-o bună zi, o să te prăbușești la pământ și-or să te mănânce șobolanii. Și asta, doar din vina ta. (Apoi și-a adus aminte de tovarășa ei de drum.) MAI EȘTI ACOLO, LILY? A răcnit ea. Ai făcut apelul acela ÎN NUMELE MEU? O să traversez până la statuie și după aceea o să reconectez implantul și atunci O SĂ PUTEM STA DE

VORBĂ.

S-a târât până la baza coloanei pe care se afla statuia lui Eros, apoi a întins mâna după ureche, unde avea comutatorul implantului. Culorile, electricitatea, viața palpitantă a marelui oraș au inundat pe dată scena dezolantă. Pretutindeni se vedeau oameni, iar automobilele cu faruri aprinse și lumini de poziție sclipitoare, și taxiurile negre și autobuzele roșii cu etaj, pline de pasageri, ghirlandele de becuri electrice colorate, care alcătuiau imagini mișcătoare și embleme și cuvinte orbitoare ce se fugăreau pe câmpuri de culori pure, precum roșu, verde, galben, albastru și alb.

— Vai! a exclamat extaziată Clarissa, e aproape la fel ca atunci când eram mică, iar luminile erau reale!

— Ți-am spus că sunt frumoase, a zis Lily, ca un cățeluș care este gata să aștepte o oră, două ore, sau chiar trei pentru ca stăpâna lui să se uite în direcția lui și, cu toate acestea, să fie la fel de recunoscător când atenția îndelung cerșită îi este în cele din urmă acordată.

Zâmbind, Clarissa s-a întors, însă vederea feței ca de desene animate a lui Lily a avut un efect neașteptat asupra ei. A avut o senzație de milă, ca o împunsătură de cuțit, față de ea, însă, în același timp, a fost cuprinsă de un val

de repulsie. Zâmbetul ei a încetat să mai fie real. Plăcerea ei s-a risipit. A simțit frigul amarnic al lumii fizice străpungând-o, durerea fizică, semănând cu împunsăturile de ace, sâcâind-o în picior, suferința fizică din cap, care-și avea originea în oboseală și deshidratare.

Lily a perceput că dispoziția Clarissei se schimbase, iar linia simplă ce reprezenta conturul gurii ei tocmai începuse să se curbeze cu colțurile în jos, când Clarissa și-a decuplat iarăși implantul. Lily a dispărut, iar laolaltă cu ea, au pierit și luminile, autobuzele și oamenii. S-au lăsat întunericul și tăcerea, iar clădirile au devenit niște umbre confuze.

— Lily, a zis Clarissa, adresându-se beznei și pustietății, problema este că voi, consensualii, sunteți la fel ca luminile astea. Doar niște imagini mișcătoare, alcătuite din punctișoare. Doar imagini de autobuze, imagini de automobile, imagini de oameni, imagini de vitrine.

Răsucindu-se și îndepărtându-se în mod deliberat de locul în care se aflase Lily, Clarissa a conectat din nou implantul și a urmărit luminile reapărând. De astă dată însă, nu a mai simțit nicio emoție, niciun șoc înălțător, nicio senzație sau gând care să anuleze frigul și durerea. Nu se deosebea, de fapt, de actul de a schimba canalele la

televizor, s-a gândit ea cu amărăciune, de aceea, imediat, a dus mâna la comutator ca să închidă din nou implantul. Însă acum, comutatorul, care era prevăzut pentru a fi închis și deschis de câteva ori pe zi, s-a stricat din cauza intervențiilor ei prea dese și a refuzat să mai rămână pe o anumită poziție. Acum, câmpul vizual al Clarissei trecea aleatoriu, la fiecare câteva secunde, de la lumea consensuală la cea fizică, și înapoi, iar ea nu putea pune capăt acestei basculări repetate. Neajutorată, a rămas în picioare și s-a chinuit, fără niciun succes, să așeze comutatorul pe o poziție, după care a renunțat și s-a prăbușit moale la pământ, la baza statuii. Ce altceva putea să facă?

— Lily, ai apelat consi… a început ea, după care, brusc, lumea consensuală a dispărut. Vai de mine. LILY, MAI EȘTI AICI? A, bravo, ești. Ai apelat consiliul, dar eu cred că ar cam fi cazul să mă întorc acasă acum… Lily? LILY! CONSILIUL O SĂ TRIMITĂ AJUTOARE? Spune-le că nu vreau să trimită Agenți ai mințit. Spune-le să aducă niște persoane fizice. O să se supere pe mine, dar până la urmă vor veni. Nu-mi pasă ce va spune Richard.

În realitate, fie că-i plăcea, fie că nu, Agenții porniseră, patru la număr, din diferite direcții, venind din diferite alte misiuni ce se

desfășuraseră în diferite părți ale Londrei. Erau încă la oarece depărtare de locul unde se afla Clarissa, dar sigur se aflau pe drum.

Fuseseră trimiși de Hub, după ce acesta îl contactase pe Richard Howard, iar el spusese că persoanele fizice nu mai erau dispuse să vină din nou pentru a o scoate pe Clarissa din încurcătură.

Ulterior, Richard a început să fie îngrijorat de ceea ce făcuse și m-a apelat.

— Știu că pare straniu, a zis el, pe un ton prin care încerca să se apere, dar am sentimentul că trebuie să stăm deoparte în situația asta, nu crezi? Clarissa trebuie să învețe pe pielea ei că atunci când spunem ceva, nu ne jucăm, altfel o să repete isprava asta mereu. Acum a ajuns tocmai în Piccadilly Circus, ce Dumnezeu! Până și Clarissa trebuie să înțeleagă o dată pentru totdeauna că nu se putea duce până în centrul Londrei și să se întoarcă, folosind căruciorul acela ridicol. E la mintea oricui că a presupus că noi ne vom duce să o aducem înapoi. Pe asta s-a bazat.

M-am înfuriat pe Clarissa la fel de mult ca și Richard. Îmi petrecusem după-amiaza adunând frunzele moarte și făcând ordine în micuța mea grădină ferită de ochii lumii. Tocmai mâncasem ceva ușor de seară și băusem un păhărel de porto, abia așteptând să am parte de o seară liniștită la căldurică,

îndărătul draperiilor bine trase la ferestre, ca să fac niște note pregătitoare pentru capitolul 62 din cartea mea, intitulată *Declinul și prăbușirea realității.* În capitolele 60 și 61 mă ocupasem de influența Internetului și a telefoniei mobile, și tocmai ajunsesem la ceea ce trebuia să fie piesa măreață și nodală a întregit mele lucrări: momentul în care rasei umane i se prezintă pentru prima oară dovada de necontestat că propria sa activitate va distruge planeta, nu în secole sau decenii, ci în câțiva ani, dacă nu-și poate reduce prezența fizică la câteva procente față de nivelul actual.

— Nesăbuita de Clarissa! Of, Clarissa!

De ce să renunț eu la binemeritata liniște a căminului și la redactarea unui nou capitol, când ea singură se vârâse în mod deliberat în belea? Mă îngrozea peste măsură deplasare până în centrul Londrei, indiferent de momentul zilei, lucru pe care Clarissa sigur îl știa, și, cu toate astea, ea presupunea că eu eram dispus să mă las târât până acolo atunci când avea ea chef. Și totuși eram conștient că trebuia să mă duc până în acel loc.

— Richard, n-o pot lăsa pe mâna Agenților. Știu că e o pacoste, știu că profită de bunătatea noastră, dar n-o putem abandona.

— Uf, pentru numele lui Dumnezeu, Tom, doar așa o să se învețe minte, mi-a zis Richard, devenind acum mai neiertător în

hotărârea lui, mai ales că putea porni ofensiva împotriva mea, descoperind că eram slab de înger. Cum o să priceapă *o dată pentru totdeauna,* dacă nu ne păstrăm fermitatea în astfel de momente? Asta ar fi spre binele ei. Și, oricum, acum nimeni nu-i mai poate întoarce din drum pe Agenți. Doar știi cum sunt.

— Păi, dacă ei vor ajunge acolo, atunci voi merge și eu, am spus eu. O vor speria de moarte. Pornesc într-acolo cu mașina, ca măcar să fie de față cineva pe care ea îl cunoaște.

Am ieșit în frig și am pornit mașina. Eram amarnic de supărat pe Clarissa. Mă îngrozea furtuna de sentimente întunecate pe care orice călătorie prin Londra o isca în mod invariabil în sufletul meu, rușinea, jena, senzația de pierdere, invidia, suferința profundă care seamănă cu chinul resimțit atunci când întâlnești vreo fostă iubită care acum aparține altuia și nu va mai fi niciodată a ta… Simțeam o sfârșeală de moarte doar gândindu-mă la efortul pe care trebuia să-l fac, fără a mai vorbi de disconfort și de ger.

Când am ajuns în Piccadilly Circus, tocmai soseau și Agenții, unul ieșind din Shaftesbury Avenue, unul dinspre Piccadilly și câte unul dinspre bifurcațiile de nord și, respectiv, de sud, ale Regent Street. Ghemuită sub statuia

lui Eros, Clarissa nu i-a putut vedea, pentru că atunci când era în starea pură de persoană fizică, era prea întuneric, iar când se afla în stare consensuală, ei rămâneau invizibili. Alături de ea stătea pe vine Lily, cu un braț consensual petrecut peste umărul fizic al Clarissei. Uneori Clarissa o vedea pe Lily, alteori, nu, însă nu avea cum să se încălzească în îmbrățișarea acesteia, indiferent cât de mult ar fi vrut Lily să-i cedeze din căldura ei.

Când lumina farurilor mele fizice au măturat spațiul fizic, Clarissa a văzut imediat doi dintre Agenți apărând din beznă și înaintând spre ea. A retrăit, parcă, un coșmar din copilărie, și a scos un țipăt. Apoi implantul ei s-a comutat de la sine, iar luminile, autobuzele și mulțimea oamenilor au reapărut, ascunzându-i pe Agenți. Însă asta era și mai rău, deoarece Clarissa știa că Agenții rămăseseră acolo, în ciuda fațadei sclipitoare, și înaintau încet spre ea, dar acum nevăzuți.

A țipat din nou:

— Nu vă apropiați de mine, m-auziți? Nu vă apropiați!

— Nu te teme, Clarissa, i-a spus Lily. Sunt aici să te ajut. Numai că Lily nu avea idee ce se petrecea. Nu simțise niciodată frigul. Nu cunoscuse durerea fizică. Nu avea cunoștință de prezența Agenților. Nu avea habar de cealaltă lume, a tăcerii și umbrelor, ce se afla

îndărătul luminilor orbitoare din Piccadilly Circus.

Am coborât din mașină. Mi-am comutat implantul și, îndreptându-mă spre Clarissa, am pășit cu grijă, întrucât știam prea bine cât de ușor rămân nevăzute gropile fizice periculoase, ascunse fiind de suprafața virtuală a străzii. Am făcut toate eforturile să ignor ochii consensuali ce mă urmăreau cu dezaprobare și resentiment, în vreme ce eu fierbeam de furie față de Clarissa, obsedată de sine, pentru că mă pusese din nou într-o situație atât de jenantă. Cum de îndrăznea să mă aducă până acolo împotriva voinței mele, într-o noapte atât de friguroasă? Cum de îndrăznea să mă expună iluziilor orașului consensual și privirilor pline de reproș ale oamenilor consensuali, când tot ce voiam eu era să stau acasă, îndărătul gardurilor vii pe care le modelasem ca pe niște ziduri de castel, îndărătul ușii mele încuiate, al draperiilor trase la ferestre, ca să scriu despre realitate?

— O cunoști, adevărat? m-a întrebat un bărbat. Neapărat fă ceva în privința ei, amice. E nebună. Dusă cu mintea. Are nevoie de ajutor.

Nu i-am răspuns. Niciodată nu am știut cum să le vorbesc acestor oameni, uimitor de ireali și totuși șocant de vii. Îi dispreţuiam și îi invidiam în egală măsură. Mă uimeau

ciudățenia lumii lor construite și dăruirea și umila acceptare a acesteia. Cu toate acestea, în comparație cu ea, ce măruntă și lipsită de culoare era propria mea lume, grădina mea desfrunzită, gardurile vii modelate, cartea mea, paharul de porto băut în fiecare seară, incursiunea mea săptămânală pe strada ce ducea spre Calul și ogarii, spre Ultima Bodegă Adevărată, ca să beau bere originală cu grupul tot mai restrâns de bătrâni și bătrâne decrepiți, oameni care-și spun Ultimii Oameni Adevărați.

— Mai curând ar trebui ținută sub cheie, a spus o femeie. E aceeași persoană care a blocat Linia de Nord luna trecută. I-am văzut fotografia în ziar.

Mi-am croit drum prin trafic.

— Gata, Clarissa, am strigat eu cu răceală, când am ajuns lângă ea, am venit să te iau. Muggins a sosit din nou așa cum anticipai, nici nu mă îndoiesc. Am venit ca să te duc acasă.

— Muggins? Cine e Muggins? a întrebat ea cu glas tremurător. Se temea că mă refeream la unul dintre Agenți.

— Sunt eu, Clarissa. Tom, cine altul?

— Cine? a bolborosit Clarissa, încordându-și ochii ca să mă vadă.

— A spus Tom, draga mea, i-a repetat Lily.

Clarissa a aruncat o privire în lateral, către fața ca de desen animat a lui Lily, cu ochii ca

niște puncte negre și cu gura având colțurile coborâte. După aceea, Lily a dispărut din nou, împreună cu întregul Câmp, iar Clarissa a rămas iarăși în lumea fizică, întunecată. Însă farurile mașinii mele stăteau aprinse și, fără să mai fie distrasă de Câmp, Clarissa m-a văzut clar apropiindu-mă, dar i-a distins și pe Agenții din jurul meu, care așteptau să intervină dacă eu nu reușeam să rezolv situația.

Greoi, strâmbându-se de durere, Clarissa s-a ridicat în picioare.

— Am vrut doar să mai văd o dată luminile, așa cum străluceau ele când eram mică, a zis ea cu încăpățânare.

Apoi a început să se rotească pe loc, așa cum procedează copiii când se joacă, însă foarte, foarte încet, târându-și picioarele și chircindu-se ușor de durere. În vreme ce se răsucea, comutatorul defect al implantului ei a continuat să basculeze pe poziția deschis-închis, astfel că, preț de câteva clipe, luminile, autobuzele și automobilele sclipitoare se roteau în jurul ei, apoi urma bezna care era sursa frigului și durerii ei, și atunci zidurile întunecate ale clădirilor pustii se învârteau în jurul ei, iluminate doar de farurile mașinii mele.

Lily apărea și dispărea. Când era acolo, Agenții dispăreau. Când dispărea ea, apăreau Agenții. Singurul element constant eram eu,

care, ca și Clarissa, simțeam frigul fizic și vedeam luminile consensuale.

— Hai, Clarrie, i-am spus eu pe un ton blând. Hai cu mine.

Bătrâna doamnă m-a ignorat o vreme, Continuându-și rotirea cu viteză foarte scăzută și fredonând mai mult în șoaptă un cântecel fără melodie. Aflați în mașini și autobuze, oamenii întorceau capetele să se uite la noi. Pietonii se opriseră pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii și ne urmăreau cu sinceritate de parcă acela *era* un Circ, iar noi ne aflam acolo cu scopul declarat de a da un spectacol. Apoi, brusc, Clarissa s-a oprit din rotire. S-a legănat din cauza amețelii, dar ochii ei sclipeau ca aceia ai unui animal încolțit.

— Cine ești tu? m-a întrebat ea. Cine anume ești?

Era ciudat, deoarece în acea clipă, tot ce se găsea în jur a părut să capete mai multă pregnanță: asprimea aerului rece al nopții din lumea fizică, strălucirea luminilor colorate din lumea consensuală, ciocnirea bizară a celor două lumi, pe care Clarrie a mea o produsese de una singură... Și am descoperit că nu mai simțeam deloc furie, nu-mi mai păsa că mă făcuse să bat atâta drum.

Mi-am decuplat implantul plasat în spatele urechii, ca să pot vedea ce făceau Agenții. Ei rămăseseră însă deoparte și așteptau ca eu să

rezolv problema.
— Eu sunt, Clarrie, i-am spus. Tom. Fratele tău mai mic. Agentul aflat cel mai aproape de mine s-a crispat ușor și a înclinat capul spre mine, ca și cum i-aș fi adus aminte de ceva.
— Eu cred că ai avut destule aventuri pe ziua de azi, draga mea, i-am spus surorii mele, comutând din nou implantul, ca să alung imaginea Agenților. Ajunge pentru astăzi, nu ești de acord cu mine? Am venit cu mașina ca să te iau de aici. Te duc acasă.
S-a lăsat condusă la mașină și ajutată să urce. Era într-o stare jalnică, tremura, pălise, se simțea debusolată, piciorul beteag i se umflase, ajungând de două ori mai gros decât era normal. M-am bucurat că avusesem prevederea să iau cu mine o pătură groasă și un termos cu cacao fierbinte și o sticla de brandy.
Lily, creatura aceea ciudată, cu fața ca o lună, un suflet uman înăuntrul unui desen animat, ne-a urmat până la mașină și a rămas să se uite cu un aer îngrijorat.
— Se simte bine? a întrebat ea. A devenit atât de ciudată… Ce a pățit?
— Nu va păți nimic. E doar bătrână și obosită, i-am răspuns eu, închizând portiera și dând roată vehiculului ca să urc la volan.
Mi-am decuplat implantul, făcând-o pe Lily să dispară laolaltă cu imaginile și sunetele din

Piccadilly Circus. În spațiul mort și întunecat, cei patru Agenți au apărut profilați în fasciculele farurilor. Se adunaseră și stăteau în șir. Am avut ciudata senzație că le părea rău fiindcă nu puteau merge cu noi, parcă dorindu-și ca cineva să-i întâmpine cu o pătură, brandy și cacao.

Am aranjat-o mai confortabil pe sora mea și am pornit mașina. Aveam să conduc așa cum făcea ea, fără să pot vedea traficul consensual. Nu-mi plăcea un asemenea stil. Mi-am dat seama cât de arogant trebuie că li se părea consensualilor și cât de mult le displăcea asta – și tocmai lucruri ca acestea, știam eu, ne crea nouă, Outsiderilor, un prost renume – dar sub nicio formă nu puteam risca să rup vreun element de suspensie în drum spre casă.

— Serios, dacă ne gândim mai bine, nu ne deosebim prea mult, a spus Clarrie după un timp. Avea implantul decuplat și vedea străzile abandonate și singuratice ca niște canioane aflate pe o planetă lipsită de viață. *Aceea* este lumea fizică de acolo, aceea este materia fizică. Dar noi nu suntem astfel, corect? Suntem niște șabloane. Simple șabloane care plutim la suprafață.

— Clarrie, mai ia o gură de brandy, am îndemnat-o, și după aceea lasă spătarul pe spate și încearcă să dormi. O să dureze ceva

până să ajungem acasă.

Ea a dat din cap și și-a înfășurat pătura mai bine în jurul trupului. Implantul i s-a comutat de la sine, astfel că a văzut un taxi virând brusc pentru a ne evita, și a auzit țipătul furios al claxonului. Pentru o scurtă perioadă, noaptea agitată a Câmpului Consensual a înconjurat-o. După aceea a dispărut și acesta.

— Totuna, a spus ea, somnoroasă. La fel ca luminile din Piccadilly Circus.

Liz Williams - La Malcontenta

Scriitoarea britanică **Liz Williams** a publicat în *Interzone*, *Asimov's Science Fiction*, *Visionary Tongue*, *Terra Incognita, The New Jules Verne Adventures*, *Strange Horizons*, *Realms of Fantasy* și în alte reviste. Prozele scurte i-au fost colectate în *Banquet of the Lords of Night and Other Stories.* Dintre cărțile ei fac parte romanele mult apreciate de critică *The Ghost Sister*, *Empire of Bones*, *The Poison Master* și *Nine Layers of Sky.* Cel mai recent roman publicat este *Precious Dragon* și are în pregătire un altul, *The Shadow Pavilion.* Trăiește în Brighton, Anglia.

Aici ne poartă pe o planetă Marte bizar transformată, una dintre cele câteva din antologia de față, pentru o lecție tăioasă care ne avertizează că dacă puțină cunoaștere poate fi periculoasa, *multă* cunoaștere poate fi de-a dreptul ucigătoare…

*

Cea mai rece noapte a anului în Winterstrike este întotdeauna noaptea în care are loc festivalul Ombre, sau Wintervale dacă ești tânăr și disprețuiești celelalte dialecte. Matriarhatul știe cum să prezică astfel de lucruri, cum să citească subtilele semne în mormanele de zăpadă sau în lungimea țurțurilor, mesajele formate de răsuflarea

înghețând în aer, de trosnetul suprafețelor înghețate ale marilor canale.

În centrul Winterstrikeului, primul oraș de pe Marte, în mijlocul craterului meteoritic care a dat numele orașului, se ridică fortăreața: o masă de piatră vitrificată albă ca un os și roșie ca o inimă care încă mai bate. Și deasupra fortăreței, în vârful unui turn atât de înalt încât din el se poate vedea dincolo de zidurile de bazalt până la luminițele pâlpâitoare de pe versanții Olympusului, stă o femeie. E înconjurată de patru ferestre de sticlă. Stă în picioare sub un clopot, în fața unei sobițe. Poartă mănuși triple: o membrană subțire de mătase de viermi ai plantelor, apoi piele tăbăcită de vulpen, apoi o pereche de mănuși fără degete împletite din lână de o bunică. În ciuda acestora și a cărbunilor sfârâind din sobă, mâinile ei sunt reci.

Când temperatura zilei coboară sub un anumit punct, și semnele i se dezvăluie, ea se întoarce, aproape răsturnând în graba ei soba, și se grăbește spre ferestre. Le deschide brusc, lăsând să pătrundă o rafală de aer rece care face cărbunii să trosnească, apoi lovește clopotul de trei ori. Acesta răsună, tăind aerul rece. Femeia, Essegui Ham, coboară în goană scările spre adâncurile călduțe ale turnului înainte ca ecoul să se fi stins. Unul câte unul, cărbunii sfârâie în liniște în timp ce sunetul

clopotul scade în intensitate.
Acest lucru se întâmplă cu puțin timp înainte de ivirea zorilor, în lumina albastră dinaintea răsăritului soarelui. Întreg Winterstrikeul poate auzi clopotul, cu excepția unei singure femei, și cu excepția unei singure femei întreg Winterstrikeul răspunde. Femeile își aruncă la o parte cuverturile, se grăbesc la bazine să se spele, și apoi, încă îmbrăcate în cămăși de noapte, aleargă sus în podurile caselor sau jos în pivnițele barăcilor comunitare, ca să redescopere costumele uitate în cursul anului precedent, în toate cele șase sute optzeci și șapte de zile ale sale. Din cufere și cutii scot măști reprezentând creaturile Erei Copiilor și ale Epocii Pierdute, boturile lungi ale cenulaelor, sau fețele înguste drăguțe ale demotheasilor și gazelelor. Le probează, râzând una la alta, apoi rămân tăcute, fețele lor mascate arătând stupid deasupra cămășilor groase de noapte.
Până la A Doua Oră au fost regăsite și robele: confecții de dantelă sau metal, piele sau catifea apretată, în purpuriu și ocru și ametist, verde ca marea, indigo și sidef. Deasupra acestora, măștile nu mai par prostuțe sau sinistre, ci firești și pline de grație. Apoi femeile din Winterstrike le lasă deoparte și, frenetice pe tot parcursul scurtei zile, fac gălușți dulci sau prăjituri pentru noaptea care

urmează, așteptând cu nerăbdare înserarea.

*

Essegui Ham se grăbește și ea, alergând înapoi la conacul din Calmaretto, care se află nu departe de fortăreață. Essegui se precipită pe străzi, comprimând zăpada în gheață sub cizmele ei și împrăștiindu-i pudra cu legănarea poalelor hainei sale grele. Se gândește la festival, la prietena ei Vanity, pe care plănuiește s-o seducă în această seară (sau să fie sedusă de ea, lucru chiar și mai de dorit). Încearcă să nu se gândească la sora ei.

Când ajunge la Calmaretto, nu ezită, ci își pune ochiul pe încuietoarea refugiului. Scanerul lucește în lumina neagră, o sclipire stranie, când încuietoarea îi citește sufletograma prin pupila ochiului. Ușa se deschide. Essegui pășește în vârtejul petrecerii.

Ambele mame ale sale strigă una la alta, la servitori, și apoi, din aceeași suflare, la Essegui.

— Nu avem suficient zahăr și doar puțin haemomon? De ce n-ai comandat mai mult?

— Cea mai bună rochie a lui Canteley are o pată, refuză să o poarte chiar și pe sub robe…

— Și nu găsesc nicăieri polonicul! Essegui ignoră toate astea. Spune:

— Dar Paria?

Imediat se lasă o tăcere încordată. Mamele se

holbează la Essegui, apoi una la alta.
— Ce-i cu ea?
— Știți foarte bine, zice Essegui. Trebuie să-i dați drumul. În seara asta.

Sus, în inima lipsită de ferestre a lui Calmaretto, stă Paria Ham. Numele ei de botez e Leretui, dar i s-a spus că acesta nu mai este numele ei: a fost privată de el, ca o paria, iar de acum înainte acesta va fi singurul nume pe care și-l poate lua. Ea nu știe că e ziua de Ombre, pentru că sunetul clopotului tras de sora ei nu pătrunde în interiorul zidurilor din Calmaretto. Nici nu poate fi martoră la agitația și forfota de afară din stradă, nu poate vedea patinatorii alunecând în sus și în jos pe Canalul cel Mic, pentru că nu i se permite să pună piciorul într-o cameră cu ferestre. Are voie să aibă cărți, dar nu materiale de scris sau un antiscrib, în caz că găsește o cale să trimită un mesaj.

La gândul ăsta, gura lui Paria capătă un rictus derizoriu. N-ar avea prea mult sens să compună un mesaj, întrucât cel căruia i-ar fi destinat nu poate citi, nu poate fi învățat să citească, și e improbabil chiar să comunice cu cineva care poate. Dar mamele lui Paria nu ar tolera nici cea mai mică posibilitate ca un mesaj să poată fi trimis, și în consecință lui Paria nu i se mai permite s-o vadă pe

Canteley, sora sa mai mică, întrucât Canteley e suficient de tânără ca să considere un astfel de scenariu drept romantic, indiferent de câte ori mamele i-au imprimat ideea că Paria este atât o infractoare, cât și o perversă. Ocazional i se permite s-o vadă pe Essegui, căci Essegui gândește ca o mamă.

De obicei Essegui bagă capul pe ușă o dată pe săptămână, deși lui Paria îi e greu să numere zilele. Chiar și așa, e surprinsă când ușa scârțâie deschizându-se și Essegui pășește prin ea, cu fulgi de zăpadă căzându-i de pe haină.

— Essegui? Paria își întoarce capul și nu se ridică. Ce e?

— Astăzi e Ombre. Le-am spus mamelor noastre că trebuie să ți se permită să ieși, când sună gongul în amurg.

Gura lui Paria se cască și ea se holbează la sora ei.

— Să ies? Și ele au fost de acord?

— Nu le place. Nici mie nu-mi place. Dar ăsta e ultimul drept legal pe care îl mai ai, o datină străveche, și nu avem de ales.

Paria șoptește neîncrezătoare:

— O să mi se dea voie să ies? Cu mască-și-robă?

Essegui se apleacă în față, cu mâinile pe fiecare braț al fotoliului, și rostește răspicat:

— Înțelege asta. Dacă folosești masca-și-roba

ca să zbori din oraș la adăpostul lor, mamele noastre vor merge la Matriarhat și vor cere un escadron de femei-foarfecă pentru a te vâna. Desigur, orașul va fi închis începând din amurg, și se va ști dacă cineva încearcă să plece. Sau dacă ceva încearcă să intre.

— N-o să încerc să plec, șoptește Paria. Unde să mă duc?

— La ce te-a adus în situația asta mizerabilă, poate? Paria râde scurt, aspru, ca un lătrat.

— În munți, iarna, continuă Essegui. Ai muri de frig înainte să ajungi la jumătatea Câmpiei Demnotian. Și în munți, ce-o să faci? Bărbații-rămași te vor sfâșia în bucăți și te vor devora înainte să ai vreo șansă să-l găsești. Essegui rânjește: Poate ar fi chiar unul dintre ei. Am auzit că pentru ei toate femeile sunt la fel.

Paria coboară privirea. Intervine un moment de tăcere.

— Ți-am spus că n-o să încerc.

— Te așteaptă o mască, spune Essegui. Se răsucește pe călcâie și dispare pe ușă, lăsând-o deschisă în urma ei.

Paria nu părăsește camera imediat, ci rămâne cu ochii ațintiți asupra ușii deschise. Visase la ziua aceasta încă din seara prizonieratului ei, cu șase sute șaizeci și opt de zile în urmă. Acel Ombre fusese ca orice alt festival, o ocazie de distracție și sărbătoare, așa se presupunea. Nu-și închipuie că ar fi putut mai mult decât o

posibilă repartizare alături de Celvani Morel, o veche prietenă de liceu, proaspăt despărțită. Se întreabă acum dacă sperase că acest lucru i-ar fi umplut golul din suflet. Nu se aștepta să întâlnească ceea ce apăruse de sub podul Curbei.

Ușa deschisă pare atât de întunecată, dar Paria, încă o dată, ezită o clipă înainte de a păși prin ea.

Masca e una pe care și-o amintește din copilărie: fața rotundă, blândă, a unei pisici de crater. Este o mască de copil; în ultimii câțiva ani a purtat-o Canteley. Acum însă e singura care a mai rămas în cutie. Paria își trage rochia – de brocart roșu-pal cu negru – peste cap și apoi, încet, își pune masca. Pisica o fixează din oglindă; acum pare un copil prea înalt, nu mai e femeia pe care o numesc La Malcontenta, Rebela. Smucește de un colț al cadrului, dar cutia e goală. Nu există nicio urmă a celeilalte măști: capul lunguieț, îngust, de culoarea osului lustruit, cu un mozaic de crăpături și spărturi. Caută printre draperii, dar nu e nicio urmă. Își spune că nu simte nimic.

Când se întoarce să coboare, o gazelă pătrunde dansând prin ușă.

— Tui, tu ești, nu-i așa? Așa e?

Gazela își aruncă brațele în jurul Pariei și o îmbrățișează strâns.

— Eu sunt. Dar nu-mi mai spune Tui. Vorbește de parcă ar scuipa: Nu mai e numele meu.

Canteley a crescut în ultimele luni; acum a ajuns aproape la fel de înaltă ca sora sa. Paria aproape că și-a uitat propria-i voce pătrunzătoare, ascuțită ca un fluier-de-apă. Sună ca și cum un bloc de gheață s-ar fi adăpostit în adâncul gâtului.

— Vii? Essegui zice că mamele te lasă să ieși de Wintervale. E adevărat? Ar trebui să fugi, Tui. Ar trebui să încerci să-l găsești.

— N-o să evadez, Canteley, spune Paria, dar chiar în timp ce spune asta simte cum zidurile par să se prăbușească peste ea și-și dă seama că minte.

— E adevărat ce se spune, că vulpenul ți-a furat sufletul? Că a intrat în tine și nu te mai poți gândi la altceva?

— Nu, nu-i adevărat, zice Paria, dar nu mai e atât de sigură, își ia surioara de mână și o conduce pe ușă afară.

N-o să evadez. Dar e mai bine în munții devoratori decât în camera fără ferestre. E mai bun frigul înțepător și pur. N-ar fi trebuit să le lase s-o închidă, dar fusese prea năucită, din cauza suferinței și tulburării și lipsei de înțelegere. Acum, că avusese timp să se gândească, îi devenise limpede ca gheața.

— Canteley, o să vorbim mai târziu. O îmbrățișează scurt pe sora sa: Coboară. Vin și

eu într-o clipă.

După ce sora ei pleacă, ia o pereche de patine de pe perete și rămâne cu ochii la lamele lor lungi, curbate. Apoi, ținând patinele de șireturi, își urmează sora în josul scărilor.

Stau toate în cadrul ușii, privind în sus: Essegui, Canteley și mamele lor. Durează un moment până ce Paria reușește să diferențieze cei trei adulți. Essegui stă puțin mai într-o parte, cu picioarele strânse sub faldurile complicate ale rochiei. Dintre mame, Thera e cea scundă, deci Alleghetta trebuie să fie în spatele măștii de demothea. Paria privește de la una la alta înainte să coboare scările. Nimeni nu vorbește. Când Paria ajunge pe ultima treaptă, mamele se întorc și deschid ușile duble care duc la scara ce dă spre stradă. Iarna năvălește pe coridor. Gongul răsună în amurg, umplând de sunet casa și strada. Pariei i se pare foarte puternic, fiind obișnuită cu liniștea camerei fără ferestre.

Mamele o apucă ferm pe Canteley fiecare de câte o mână și o trag pe ușă cu asemenea hotărâre, încât Essegui e singura care are timp să se uite înapoi și să fluture scurt din cap în direcția Pariei. Poartă o mască de cenulae: o figură ascuțită, fragilă, pictată în verde. Ea, gândește Paria, vede numai fața blândă de pisică întorcându-i zâmbetul. Apoi Paria traversează și ea, în fugă, mozaicul alb cu

negru din hol, prin mirosul de zăpadă și prăjituri și ceară de lustruit, și trece prin uși afară în stradă. Se pomenește stând nesigură în zăpadă.

Micul Canal, pe care se află Calmaretto, e înghețat bocnă și plin de patinatori purtând lămpi de zăpadă. Traiectoriile lor se intersectează între ele cu o îndemânare de insectă. Paria, răsuflând întretăiat în frigul cu care nu era obișnuită, e tentată să-și scoată figura rotundă de pisică de pe propria ei față și s-o arunce, dar n-o face. Își pune patinele cu mâini tremurătoare și coboară malul canalului până pe gheață. Apoi pornește, zburând pe Canalul cel Mic, înspre scurtătura care duce la Marele Canal.

Canalul însuși este întesat de patinatori, agitându-se înainte de începerea procesiunii. Paria se răsucește într-o parte și-n alta, la început ținându-se la marginea Canalului, apoi mutându-se spre locuri unde lumina e mai puțin sigură. Casele mari care se înșiră de-a lungul Canalului strălucesc de lămpi de zăpadă și torțe, oglindite în gheață, astfel încât Paria alunecă peste o întindere sticloasă, sclipitoare. Se îndreaptă spre Curbă și spre labirintul de canale care duc la Marea Poartă de Nord.

În spatele ei, mulțimea de patinatori se îndepărtează. În față, poate vedea o imensitate de veșminte roșii, vârful de

înaintare al procesiunii fiind alcătuit din conducătoarele Matriarhatului. Mamele ei, nu chiar atât de importante, vor fi imediat în spate, printre egalele lor. O pereche de femei-foarfecă trec în viteză pe lângă ea, cu răni holografice răspândite pe suprafața armurii lor. Nu poartă măști. Fețele lor sunt la fel de ascuțite ca și lamele săbiilor, iar Paria tresare în spatele feței de pisică, până când își dă seama că pentru ele ea nu e mai mult decât un copil înalt și nu Rebela din Calmaretto. Dar cu toate acestea le privește trecând, apoi se strecoară de lângă Marele Canal în labirint.

Aici e mai multă liniște. Casele de pe marginea canalelor navigabile s-au golit deja și numai câteva femei mai rătăcesc alene pe sub lămpi sau poduri, așteptându-și fără îndoială perechile. Paria își ține aplecat capul cu mască, grăbindu-se spre Marea Poartă de Nord.

Când ajunge la cotitura care dă în întinderea de apă cunoscută drept Curba, aude un țipăt ridicându-se din direcția Marelui Canal; procesiunea începea. Paria continuă să patineze, cu toate că lungile luni de inactivitate își cer tributul. Călcâiele și coapsele îi ard. Nu vrea să se gândească la ce o așteaptă dacă reușește să treacă de Poarta de Nord: vasta întindere a câmpiei acoperite de zăpadă, munții de dincolo de ea. Speră

doar că va avea o moarte rapidă și că va izbuti să iasă din Winterstrike. Va fi răzbunarea ei față de oraș și de Calmaretto, să moară dincolo de zidurile lor. Știe că așa ceva nu e rațional, dar și-a lăsat rațiunea pe malul unui canal, cu un an în urmă.

Vara, Curba este mărginită de cafenele și boschete cu ramuri negre, cu bulgărași de flori galbene răspândind polen în apă până când aceasta devine la fel de densă ca uleiul, parfumând aerul cu o aromă subtilă de mosc. Acum, cafenelele sunt reci și închise – tot comerțul s-a mutat pe Canal pentru această noapte.

Inima Pariei bubuie de efort și amintiri. Aici, în urmă cu un an, pe această întindere a Curbei, chiar în spatele podului fin arcuit, ceva – *cineva,* se corectează Paria, supărată că folosise termenul lui Essegui – alunecase din întuneric, rămânând apoi nemișcat ca zăpada.

Paria se oprește involuntar. Își repetase iar și iar scena în minte: silueta profilându-se pe zidul negru și gheața palidă, capul rotindu-se să-i întâlnească privirea, trupul mișcându-se sub straturile robei. Înțelegerea bruscă a faptului că nu era doar un alt petrecăreț, ci ceva real: ochii blânzi întunecați adânciți în orbitele craniului, colții ivorii ai dinților. Ceea ce ea luase drept curbura patinelor sub tivul robei erau picioarele. Unul din cei Schimbați,

un vulpen, din munți: rămășițele modificate genetic ale unui bărbat.

Se spune că smulg membrele femeilor unul câte unul ca răzbunare pentru vechile suferințe: eradicarea masculinității de către geneticienii Matriarhatului.

Dar acesta doar o privise, și-i întinsese mâna. Ar fi trebuit să fugă; în schimb, îi luase cele două degete lungi în mâna ei. El o condusese de-a lungul Curbei, patinând alături cu îndemânare umană. Nimic altceva nu i se întâmplase. Vulpenul o privise pe când se mișcau, clipind din ochii săi blânzi. Spusese: *Am așteptat pe cineva ca tine.*

Și pe când spunea asta, cotiseră și se izbiseră de un escadron de femei-foarfecă. Spre deosebire de Paria, războinicelor le luă doar o clipă ca să-și dea seama ce se afla în fața lor. Patinaseră înainte, tăind cu foarfecile. Una dintre ele o apucase pe Paria, care strigase „Nu!” și se zbătuse în strânsoarea războinicei. Celelalte trei înconjuraseră vulpenul, care dintr-odată țâșni în sus ca să aterizeze pe mal în patru labe, picioarele-lamă alunecând, aruncând roba în care se deghizase pentru a descoperi o formă palidă, îngustă, cu o coadă vertebrată biciuind în jur. Erecția lui semăna cu un os, și când o văzură femeile-foarfecă țipară de furie. Apoi dispăru în noaptea înzăpezită.

O duseseră pe Paria înapoi la Calmaretto, în lanțuri, și rămăseseră cu ea până când cele din familia ei s-au întors, în zori, râzând extenuate.

Amintindu-și acum aceste lucruri, Paria se întreabă dacă fusese ceva real. Pare atât de departe în timp și spațiu – și apoi pare că ar fi făcut un pas în propriile sale amintiri, căci figura unui vulpen apare încă o dată de sub arc. Întinde mâinile, dar nu încearcă s-o atingă. Paria patinează alături de el, din nou peste Curbă în ceață și vis, zburând prin negura iernii, până ajung iarăși pe Marele Canal.

Procesiunea a trecut. Rotindu-se, învârtindu-se, Paria și vulpenul dansează în mijlocul Marelui Canal și acum Paria începe să înțeleagă că, la urma urmelor, nu e vorba de nimic mai mult decât o femeie cu mască, așa cum e și ea. Gândurile despre zbor, despre moartea în exteriorul Winterstrike, alunecă din capul ei și dispar, lăsând în urmă pustiu și dor.

O lasă pe femeia cu mască de vulpen s-o conducă înapoi la Calmaretto. Când intră pe ușă femeia își scoate masca și Paria vede că este Essegui.

— N-am putut să te las, spune Essegui, iar Paria, extenuată, abia dacă dă din cap.

Essegui o conduce sus pe scări în camera fără ferestre și închide ușa în urma ei.

Dimineața, în Winterstrike e liniște. Fundele măștilor zac pe suprafața gheții, iar zăpada călcată în picioare e murdară. Essegui, trezindu-se târziu, cu capul răsunând de explicațiile pe care va trebui să i le dea lui Vanity, se duce în inima casei și deschide ușa camerei fără ferestre.

Paria stă acolo unde a lăsat-o sora ei, dreaptă, cu fața de pisică zâmbind fericită.

— Paria? rostește sora sa.

Nu primește niciun răspuns. Essegui înaintează împiedicat și atinge umărul surorii sale, gândindu-se că doarme. Dar rochia de brocart este țeapănă, tare, modelată în forma siluetei unei femei. Essegui trage de masca de pisică, dar aceasta nu se clintește. Rămâne fixată, privind în gol în camera lipsită de ferestre, și Essegui se îndepărtează încet, și încă o dată închide ușa.

Daryl Gregory - Persoana a doua timpul prezent

Daryl Gregory, care a publicat în *The Magazine of Fantasy Science Fiction, Amazing* și *Asimov's*, ne relatează o mișcătoare – și finalmente tulburătoare – poveste despre memorie, identitate și pierdere, cu implicații care vă vor urmări multă vreme după ce ați întors ultima pagină.

*

„Atunci când îți spui, în gând, „eu respir”, „eu” e de prisos. N-ai cum să spui „eu”. Ceea ce numim „eu” nu e decât o ușă batantă, care se mișcă ori de câte ori inspirăm sau expirăm.”

Shun Ryu Suzuki

„Credeam că cel mai important organ al trupului e creierul, până când mi-am dat seama cine îmi spunea asta.”

Emo Phillips

*

Când intru în cabinet, doctorul S. se sprijină de birou, stând de vorbă, pe un ton serios, cu părinții fetei moarte. Nu e prea vesel, dar, când își ridică ochii, îmi adresează un zâmbet.

— Și iat-o! spune, de parcă ar fi gazda unui concurs televizat, dezvăluind premiul cel mare.

Oamenii de pe scaune se răsucesc și, nevăzut

de ei, doctorul Subramaniam îmi face încurajator cu ochiul.

Primul se ridică tatăl, un bărbat cu ten pătat și fălci pătrate, cu o burtă zdravănă, pe care o poartă ca pe o minge de baschet. Ca și la vizitele precedente, e aproape încruntat, nereușind să-și potrivească expresia feței cu emoțiile care îl mistuie. Însă mama plânge deja și chipul îi e extrem de expresiv: bucurie, teamă, speranță, ușurare. Totul peste limită.

— Oh, Therese, spune ea. Ești gata să mergi acasă?

Fata lor se numea Therese. A murit în urma unei supradoze, cu aproape doi ani în urmă și, de atunci, Mitch și Alice Klass au făcut, în căutarea ei, zeci de vizite în spitalul ăsta. Își doresc cu disperare să le fiu fiică și, în inimile lor, sunt deja.

Mâna mea e încă pe mânerul ușii.

— Am de ales?

În acte, n-am decât șaptesprezece ani. N-am bani, n-am cărți de credit, n-am slujbă, n-am mașină. Nu posed decât un braț de haine. Iar Robierto, cel mai solid infirmier din secție, e pe culoar, în spatele meu, împiedicându-mi evadarea.

Mama Theresei pare să-și țină o clipă respirația. E o femeie zveltă, cu oase subțiri, care pare înaltă atâta vreme cât nu stă alături de altcineva. Mitch își îndreptă o mână către

umărul ei, apoi renunță.

Așa cum se întâmplă de fiecare dată când Alice și Mitch vin în vizită, am impresia că am nimerit în mijlocul unei telenovele și nimeni nu-mi spune care-mi sunt replicile. Mă grăbesc să mă uit la doctorul S., pe fața căruia a încremenit zâmbetul ăla profesional. În decursul ultimului an, i-a convins de mai multe ori să mă lase să mai rămân, dar acum nu-i mai dau ascultare. Sunt tutorii mei legali și au Alte Planuri. Doctorul S. își ferește privirea de a mea, frecându-și partea laterală a nasului.

— Așa mă gândeam, zic eu.

Tatăl se încruntă. Mama izbucnește din nou în lacrimi și plânge pe tot drumul către ieșirea din clădire. Doctorul Subramaniam ne privește din pragul ușii, cu mâinile în buzunare, în timp ce mașina noastră demarează. Nu m-a înfuriat în halul asta în toată viața mea – în amândoi anii vieții mele.

Drogul se numește Zen, sau Zombie, sau doar Z. Mulțumită doctorului S., știu destul de bine cum a omorât-o pe Therese.

— Întoarce-ți brusc ochii spre stânga, mi-a spus, într-o după-amiază. Acum aruncă-ți privirea în dreapta. Camera a devenit neclară în timp ce ți-ai mișcat ochii? A așteptat să repet gestul. Nu e nicio neclaritate. Nimeni n-o vede.

E genul de fenomen care îi înfierbântă și îi scoate din minți pe neurologi. Nu numai că nimeni nu poate sesiza neclaritatea, dar creierul o și elimină cu desăvârșire. Sare peste ea – ce vezi în stânga, pe urmă ce vezi în dreapta – pe urmă îți manipulează simțul timpului, astfel încât nici măcar *nu pare* să lipsească ceva.

Savanții au descoperit că, de fapt, creierul elimină tot felul de chestii, tot timpul. Au monitorizat pacienții și le-au spus să ridice un deget, să-l miște ori de câte ori vor. De fiecare dată, creierul a emis un semnal care a pornit către deget cu până la o sută douăzeci de milisecunde *înainte* ca pacientul să se decidă, în mod conștient, să facă mișcarea. Doctorul S. mi-a povestit că puteai vedea creierul intrând în acțiune exact înainte ca pacientul să-și spună, în mod conștient, *acum.*

E ciudat și, cu cât de gândești mai mult, cu atât ți se pare mai straniu. Iar eu m-am gândit o grămadă la asta.

Partea conștientă – „eu"-ul care se gândește, hei, mi-e sete, o să-mi întind mâna către un pahar cu apă rece – n-a luat, în realitate, nicio decizie. Semnalul de începere a mișcării mâinii a parcurs deja jumătate din braț în momentul când *tu* abia realizezi că *ție* ți-e sete. *Gândul* tău e o reflecție ulterioară. Apropo, zice creierul, noi am decis să-ți miști brațul, așa că

te rugăm să te gândești s-o faci.

Decalajul e, în mod normal, de maximum o sută douăzeci de milisecunde. Zen îl face de ordinul minutelor, chiar orelor.

Dacă dai, din întâmplare, peste cineva care ia Zen, n-o să observi mare lucru. Creierul lui încă mai continuă să ia decizii, iar corpul încă mai execută ordinele. Poți să-i vorbești, iar el o să-ți răspundă. Vă puteți spune unul altuia glume, puteți să ieșiți la un hamburger, să vă faceți temele sau să treceți la o partidă de sex.

Dar nu e conștient. Acolo nu există niciun „eu”. Ai putea să vorbești, la fel de bine, cu un computer. Iar *doi* oameni drogați cu Zen – „eu” și „tu” – nu sunt decât două marionete discutând între ele.

E camera unei fetițe ascunse în spatele unei adolescente. Pe rafturi și pe pervazurile ferestrelor se înghesuie animale de pluș, umăr la umăr cu teancuri de CD-uri cu muzică rock religioasă, cu perii pentru păr și cu sticluțe cu lac de unghii. Pe un perete sunt lipite postere cu fotomodelele din *Teen People,* alături de un panou ticsit cu panglici de la meciurile de fotbal și cu medalii de la campionatele de gimnastică pentru amatori, adunate încă din clasa a doua. Deasupra biroului e o plăcuță intitulată „Promit...”, care îi îndeamnă pe tinerii creștini să se abțină de la sexul

premarital. Și fotografii, pretutindeni, prinse cu bolduri sau lipite pe pereți: Therese într-o tabără de studiu al Bibliei, Therese pe bârnă, Therese cu brațele în jurul umerilor prietenilor ei. În fiecare dimineață putea să-și ridice pleoapele dând cu ochii de o mie de lucruri care să-i aducă aminte ce fusese, ce ar fi putut să fie și ce era de așteptat să devină.

Ridic uriașul panda de pluș care stă pe pat, la loc de cinste. Pare mai bătrân decât mine și blana de pe fața lui e tocită până la urzeală. Ochii ca niște nasturi atârnă de fire de ață albă – au fost recusuți, poate nu numai o dată.

Tatăl Theresei lasă jos valijoara jerpelită în care se află tot ce am luat de la spital: obiecte de toaletă, un rând de schimburi și cinci dintre cărțile doctorului S.

— Cred că Boo Bear te aștepta cu nerăbdare, spune el.

— Boo W. Bear.

— Da, Boo W.!

E încântat că știu un asemenea amănunt. De parcă ar dovedi ceva.

— Știi, mama ta a șters praful din camera asta în fiecare săptămână. Nu s-a îndoit nicio clipă c-o să te întorci.

N-am mai fost niciodată aici, iar *ea* nu se mai întoarce, dar am obosit deja să tot corectez pronume.

— Păi, a fost frumos din partea ei, zic eu.

— A trecut printr-o perioadă grea. Știa că oamenii vorbeau, dând probabil vina pe ea – de fapt, pe noi amândoi. Și o îngrijorau lucrurile pe care le spuneau ei despre tine. Nu suporta să fii considerată nesăbuită.

— Ei?

El clipește.

— Biserica.

Ah! Biserica. Pentru Therese, cuvântul genera atâtea sentimente și atâtea conotații încât am renunțat de luni de zile la intenția de a le pune în vreo ordine. Biserica era clădirea de cărămidă roșie a Bisericii lui Hristos din Davemport, raze de lumină prăfoasă printre șirurile de ferestre înalte, din sticlă netedă, de forma unor pietre de mormânt. Biserica era Dumnezeu și Sfântul Spirit (dar nu și Iisus – el era ceva personal, separat într-un anume fel). Dar însemna, în cea mai mare măsură, comunitatea enoriașilor, zeci și zeci de oameni care o știau încă dinainte de a se naște. O iubeau, o păzeau de pericole și îi cântăreau fiecare pas. Era ca și cum ar fi avut sute de părinți exagerat de protectori. Aproape că izbucnesc în râs.

— Biserica e de părere că Therese era nechibzuită?

Încruntă din sprâncene, dar nu sunt sigură dacă o face fiindcă am insultat Biserica sau deoarece continui să mă refer la fiica lui ca la

o altă persoană.

— Sigur că nu. Numai că le-ai făcut tuturor o mulțime de griji. Vocea lui căpătase un ton sobru, care reușea, probabil, să-i enerveze întotdeauna fiica. Știi, Biserica s-a rugat pentru tine în fiecare săptămână.

— Au făcut-o?

O cunosc pe Therese destul de bine ca să știu că asta ar fi umilit-o. Îi plăcea să se roage ea însăși, nu să se roage alții pentru ea.

Tatăl ei îmi privește chipul, în căutarea rușinii care să-mi împurpureze obrajii, sau poate a câtorva lacrimi. De la căință până la mărturisire n-ar fi trebuit să fie decât un mic pas. Mie îmi vine greu să iau în serios așa ceva.

Mă așez pe pat și mă afund adânc în saltea. Asta n-o să meargă. Patul dublu ocupă cea mai mare parte a camerei, cu doar vreun metru de spațiu liber în jur. Unde-o să meditez?

— Ei, spune tatăl Theresei. Vocea i s-a îmblânzit. Poate își închipuie că a câștigat. Probabil că vrei să-ți schimbi hainele, adaugă.

Se duce lângă ușă, dar nu pleacă. Mă uit pe fereastră, dar simt că e acolo, așteptând. În cele din urmă, situația mi se pare atât de ciudată încât mă întorc.

Se holbează la podea, cu o mână la ceafa. Probabil că Therese i-ar fi putut intui starea sufletească, dar mie îmi e peste puteri.

— Vrem să te ajutăm, Therese. Dar sunt atât de multe lucruri pe care, pur și simplu, nu le înțelegem. Cine ți-a dat drogurile, de ce ai plecat cu băiatul ăla, de ce ai făcut... Mâna i se mișcă, un gest reprimat care i-ar fi putut trăda furia, sau doar frustrarea. E, pur și simplu... dificil.

— Știu, îi spun. E greu și pentru mine. Pleacă închizând ușa în urma lui, iar eu împing ursul panda pe podea și mă las pe spate, ușurată. Bietul domn Klass. Nu își dorește decât să știe dacă fiica lui a căzut singură în dizgrația divină sau dacă a fost împinsă.

Când vreau să mă simt surescitată, mă gândesc la „mine" însămi ca și cum aș avea un „eu". Singurul lucru mai stupid decât niște marionete care le vorbesc altor marionete e o marionetă care vorbește cu ea însăși.

Doctorul S. spune că nimeni nu știe ce e mintea, sau cum reușește creierul s-o genereze, și că nimeni nu știe, cu adevărat, nimic despre conștiința de sine. Cât am fost în spital, am stat de vorbă aproape în fiecare zi și, după ce a văzut că mă interesau toate chestiile astea – cum ar fi fost posibil să *nu* mă intereseze? – Mi-a dat cărțile și am discutat despre creiere și despre modul în care făuresc gânduri și iau decizii.

— Cum aș putea să explic asta?

Așa începe întotdeauna. Iar pe urmă

experimentează metaforele de care se folosește în cărțile lui. Preferata mea e cea cu parlamentul, heraldul și regina.

— Desigur, creierul nu e un singur lucru, mi-a spus el. E format din milioane de celule percutoare, care se transforma în sute de situri active, și tot așa stau lucrurile și cu mintea. În minte sunt zeci de conexiuni, fiecare dintre ele încercând să le blocheze pe celelalte. În cazul oricărei decizii, mintea explodează cu zgomot, ceea ce declanșează… cum să te fac să înțelegi asta?… Ai văzut vreodată parlamentul englez pe C-SPAN[36]?

Sigur că îl văzusem: într-un spital, televizorul îți ține companie în permanență.

— Acești membri din parlamentul minții zbiară, cu toții, emițând semnale chimice și electrice, până când o parte suficient de mare a vocilor lor ajung să urle la unison. Cling! Ăsta e un „gând”, sau o „decizie”. Parlamentul transmite imediat un impuls către corp, cerându-i să acționeze conform hotărârii sale și, în același timp, îi spune heraldului să aducă decizia…

— Stai puțin, cine e heraldul?

— Asta n-are importanță acum, spuse cu o fluturare din mână. (Peste câteva săptămâni, în timpul unei alte discuții, Doctorul S. o să-mi

[36] Reţea americană de televiziune prin cablu-satelit, destinată difuzării informaţiilor cu caracter public (n. tr.).

explice că nici heraldul nu e un singur lucru, ci o cascadă de evenimente neurale din zona temporală a sistemului limbic, care corelează harta neurală a noului gând cu cea deja existentă – dar, între timp, aflasem că „harta neurală” nu e decât o altă metaforă pentru un alt lucru sau proces extrem de complex și că n-o să ajung niciodată la capătul tuturor acestora. Doctorul S. mi-a spus să nu-mi fac probleme, pentru că nimeni nu le poate da de capăt.).

— Heraldul aduce decizia la cunoștința reginei.

— Foarte bine, atunci cine e regina? Conștiința?

— Cât se poate de exact! Însuși sinele.

Mi-a adresat o privire radioasă, mie, studenta lui atentă. Discuțiile despre astfel de lucruri îl incită pe doctorul S. mai mult decât orice altceva, dar nu observă cum îmi las gulerul halatului să se deschidă când mă întind pe canapea. Poate ar remarca dacă mi-aș îndesa cele două emisfere ale creierului într-un sutien ajurat.

— Heraldul, a continuat el, îi predă Maiestății Sale mesajul, spunându-i ce anume a hotărât parlamentul. Regina n-are nevoie să afle ce alte argumente s-au vehiculat și care au fost celelalte posibilități, cele respinse. Nu trebuie să știe decât ce să aducă la cunoștința

supușilor ei. Regina le spune celorlalte părți ale organismului cum să acționeze pentru ca hotărârea să fie îndeplinită.

— Stai puțin, credeam că parlamentul le-a trimis deja semnalul. Mai devreme, ai spus că poți să vezi creierul intrând în acțiune înainte ca sinele să aibă habar despre ce e vorba.

— Tocmai asta e poanta. Regina anunță hotărârea și crede că supușii îi ascultă poruncile, dar, în realitate, lor li s-a spus deja ce anume au de făcut. Se întind deja după paharele lor cu apă.

Cobor tiptil în bucătărie, desculță, purtând pantalonii mulați ai Theresei și un tricou. Tricoul îmi e ceva cam strâmt; Therese, o campioană a dietelor și o consumatoare de purgative la nivel olimpic, era ceva mai firavă decât mine.

Alice e așezată la masă, deja îmbrăcată, cu o carte deschisă în față.

— Ei, ai dormit până târziu în dimineața asta, mi se adresează, radioasă.

E machiată, are părul aranjat cu grijă, dat cu fixativ. Ceașca de cafea de lângă carte e goală. Mă așteaptă de ore întregi.

Mă uit în jur după un ceas. E abia nouă. La spital dormeam mai mult, întotdeauna.

— Mor de foame, spun.

În încăpere se află un frigider, o mașină de

gătit și o grămadă de dulapuri.

Nu mi-am pregătit niciodată singură micul dejun. Așa cum nu mi-am pregătit nici prânzul sau cina. De când mă știu, mâncarea mi-a fost adusă pe tăvi de genul celor din restaurantele cu autoservire.

— Ai omletă? Strânge din ochi.

— Omletă? Tu nu… Se ridică brusc în picioare. Sigur că da. Stai jos, Therese, o să-ți fac una.

— Spune-mi „Terry”. OK?

Alice încremenește locului, se gândește să zică ceva – aproape că aud zăngănitul roților dințate și al clichetelor – până când o pornește brusc spre un dulap, se lasă pe vine și scoate o tigaie de teflon.

Îmi propun să ghicesc unde ține ceștile, nu dau greș și îmi torn ultimii doi centimetri de cafea din ibric.

— Nu trebuie să te duci la serviciu? zic.

Alice are o slujbă la o companie care se ocupă de aprovizionarea restaurantelor; Therese a fost întotdeauna confuză în privința detaliilor.

— Mi-am luat concediu, îmi răspunde ea. Sparge un ou de marginea tigăii, și cu îndemânare toarnă gălbenușul în ea, separându-l de coajă, apoi pune cele două jumătăți ale cojii una într-altă. Totul cu o singură mână.

— De ce?

Zâmbește cu buzele strânse.

— Nu puteam să te abandonăm, pur și simplu, după ce te-am adus acasă. M-am gândit că s-ar putea să fie nevoie să petrecem ceva timp împreună. În perioada asta, de acomodare.

— Și când trebuie să merg la terapeutul ăla? Cum-îl-cheamă. Călăul meu.

— O cheamă. Doctor Mehidau din Baltimore; o să mergem acolo mâine, cu mașina.

Ăsta e planul lor cel mare. Doctorul Subramaniam n-a putut s-o aducă înapoi pe Therese, așa că aleargă la altcineva care susține că poate.

— Știi, a avut o mulțime de succese cu oameni aflați în situația ta. Asta e cartea ei.

Arată cu capul către masă.

— Și ce dacă? Și doctorul Subramaniam scrie una.

Iau cartea. Drumul către Casă: Regăsirea Copiilor Pierduți de Zen.

— Și dacă nu sunt de acord cu asta?

Nu zice nimic, bate ouăle. O să împlinesc optsprezece ani peste câteva luni. Doctorul S. spunea că atunci o să le fie mult mai greu să mă rețină. Ticăitul ceasului îmi răsună într-una în minte și sunt sigură că e destul de puternic pentru ca Alice și Mitch să-l audă tot atât de limpede.

— S-o punem mai întâi la încercare pe doamna Mehidau.

— Mai întâi? Și pe urmă?

Nu-mi răspunde. Prin minte îmi fulgeră imaginea mea, legată de pat, și a unui preot care face o cruce deasupra trupului meu contorsionat. E o fantezie, nu o amintire de-a Theresei – pot să fac diferența. În plus, dacă așa ceva i s-ar fi întâmplat Theresei, preotul n-ar fi avut ce căuta acolo.

— OK, atunci, îi spun. Și dacă fug, pur și simplu?

— Dacă tu te transformi într-un pește, zice ea, veselă, atunci eu mă transform într-un pescar și te pescuiesc.

— Poftim?

Râd. N-am mai auzit-o pe Alice vorbind altfel decât în fraze lipsite de orice ambiguitate, fără să facă vreo glumă. Zâmbetul ei e trist.

— Nu-ți aduci aminte?

— Oh, da. Amintirea își face apariția. *Iepurele Fugar.* Îi plăcea asta?

Cartea Doctorului S. e despre mine. Ei, adică despre toți cei care au luat o supradoză de Zen, dar nu suntem decât vreo două mii. Z nu e un drog din cale afară de popular, nici în Statele Unite, nici oriunde altundeva. Nu e un halucinogen. Nu e euforic sau sedativ. Nu devii mai rapid sau mai relaxat și nici nu te chercheleşti, în sensul obișnuit al cuvântului. E greu să pricepi cum anume te atrage. Sincer vorbind, eu nu reușesc să-mi dau seama.

Doctorul S. spune că cele mai multe droguri nu sunt menite să te facă să te simți mai bine, ci să te facă să nu mai simți nimic. E vorba de apatie, de evadare. Iar Zen e un fel de ieșire de urgență artistică, de marcă. Zen îl scoate din scenă pe herald, îl încuie în camera lui, așa că nu-i mai poate da veștile reginei. Harta neurală nu mai e actualizată și regina nu mai are cum să audă ce pune la cale parlamentul. Nemaiavând ce să poruncească, amuțește. Iar oamenii ca Therese își doresc muțenia aceea.

Dar adevărata atracție – din nou, tot pentru oameni ca Therese – e supradoza. Înghite Zen în exces și heraldul nu mai iese din camera lui săptămâni întregi. Iar când scapă, în sfârșit, nu-și mai amintește drumul către castelul reginei. Întregul proces de punere la curent a sinelui, care s-a desfășurat vreme de ani de zile, deraiază dintr-odată. Regina tăcută nu mai poate fi găsită.

Heraldul, bietul băiat, face singurul lucru care îi mai rămâne de făcut. Iese în lume și predă decretele în mâinile primei fete pe care o întâlnește.

Regina a murit. Trăiască regina.

— Bună, Terry. Sunt doctor Mehidau.

E scundă, îndesată, cu o față plăcută, rotundă, cu părul scurt și negru împestrițat de șuvițe cărunte. Îmi întinde mâna. Are degete reci și subțiri.

— Mi-ați spus Terry.

— Mi s-a povestit că preferi numele ăsta. Vrei să-ți spun altfel?

— Nu… Dar mă așteptam să mă puneți să repet într-una că mă numesc Therese.

Râde și se așază pe un scaun din piele roșie, care pare moale, dar solid.

— Nu cred că asta ar fi de mare ajutor, ce zici? Nu-ți pot impune să faci nimic din ceea ce nu vrei, Terry.

— Atunci pot să plec.

— Nu te pot opri. Dar trebuie să le spun părinților tăi cum ne descurcăm.

Părinții mei.

Ea ridică din umeri.

— Asta e datoria mea. Ce-ar fi să stai jos și să discutăm despre ceea ce te-a adus aici?

Scaunul din fața ei e tapisat cu stofă, nu cu piele, dar e oricum mai frumos decât tot ce se află în cabinetul doctorului Subramaniam. Întregul cabinet e mai frumos decât al doctorului S. Pereți galbeni ca narcisele, cu ornamente albe, ferestre mari, strălucind în spatele draperiilor de pluș alb, picturi în culori tropicale.

Nu mă așez.

— Datoria ta e să mă transformi în fiica lui Mitch și a lui Alice. N-am de gând să fac asta. Așa că e pur și simplu absurd să pierdem timpul stând de vorbă.

— Terry, nimeni nu te poate transforma în ceea ce nu ești.

— Atunci nu mai avem nimic de făcut împreună.

— Traversez camera – de fapt, nu vreau decât s-o „cutreier” agale – și iau de pe un raft o păpușă cu aspect african. Pe rafturi sunt destule cărți pentru ca încăperea să aibă un aer serios, dar și destule spații largi, deschise, pentru sfeșnice, evantaie japoneze și plachete care amintesc despre premii și aprecieri, grupate în aranjamente cu pretenții artistice. Rafturile Doctorului S. Sunt suporturi pentru cărți, pentru teancuri peste teancuri de cărți. Rafturile doctorului Mehidau îi fac reclamă doctorului Mehidau.

— Deci ești psihiatru, sau psiholog, sau ce?

În spital, am avut de-a face și cu unii, și cu alții. Psihiatrii cu diplomă de medic, ca doctorul S, pot să-ți prescrie medicamente, încă nu m-am lămurit la ce sunt buni psihologii.

— Niciuna, nici alta, zice ea. Sunt consilier.

— Atunci la ce se referă titlul de „doctor”?

— La gradul de pregătire profesională.

În vocea ei nu se simte nicio schimbare, dar am impresia că întrebarea a deranjat-o. Ceea ce mă face ciudat de fericită.

— OK, doctore consilier, ce sfaturi se presupune că trebuie să-mi dai? Nu sunt

nebună. Știu cine a fost Therese, știu ce a făcut, știu că obișnuia să se foiască de colo-colo în trupul meu. Pun păpușa la loc, în colțul ei, alături de un cub de sticlă, care ar putea fi un prespapier.

— Dar eu nu sunt ea. Ăsta e corpul meu și n-am de gând să mă sinucid pentru ca Alice și Mitch să-și recapete fetița înapoi.

— Terry, nimeni nu-ți cere să te sinucizi. Nimeni nu te poate transforma în ceea ce ai fost înainte.

— Da? Atunci pe tine pentru ce te plătesc?

— Lasă-mă să încerc să-ți explic. Stai jos, te rog. Te rog. Mă uit în jur după un ceas și, în cele din urmă, dau cu ochii de unul, pe un raft de sus. Setez un cronometru imaginar la cinci minute și mă așez în fața ei, cu mâinile pe genunchi.

— Dă-i drumul.

— Părinții tăi mi-au cerut să stau de vorbă cu tine pentru că am mai ajutat și alți oameni aflați în situația ta, oameni care au luat o supradoză de Z.

— Ce i-ai ajutat să facă? Să pretindă că sunt altceva decât în realitate?

— I-am ajutat să-și amintească ce *sunt.* Experiența ta de viață îți spune că Therese a fost o altă persoană. Nimeni nu contestă asta. Dar, din punct de vedere biologic și legal, ești Therese Klass, asta e situația în care te afli.

Te-ai gândit cum o să-i faci față?

Adevărul e că am făcut-o, iar soluția presupune să ies dracului de aici cât mai curând cu putință.

— O să mă descurc, spun.

— Dar Alice și Mitch?

Ridic din umeri.

— Ce-i cu ei?

— Continuă să fie părinții tăi, iar tu continui să fii copilul lor. Supradoza te-a convins că ești o altă persoană, dar asta nu a afectat identitatea lor. Continuă să fie responsabili pentru tine și încă le mai pasă de soarta ta.

— Nu prea am ce face în privința asta.

— Ai dreptate. E o realitate a vieții tale. Ai parte de doi oameni care te iubesc și o să vă stați alături tot restul vieților voastre. O să fii nevoită să descoperi cum să vă construiți o relație. Zen o fi ars puntea dintre tine și fosta ta existență, dar o poți reconstrui.

— Doctore, nu vreau să reconstruiesc puntea aia. Uite ce e, Alice și Mitch par să fie niște oameni de treabă, dar, dacă aș fi în căutare de părinți, mi-aș alege alții.

Ea zâmbește.

— Niciunul dintre noi nu reușește să-și aleagă părinții, Terry.

N-am chef de râs. Dau din cap înspre ceas.

— Ne pierdem timpul.

Se apleacă spre mine. Îmi închipui că are de

gând să mă atingă, dar n-o face.

— Terry, n-o să dispari dacă o să vorbim despre ceea ce ți s-a întâmplat. O să continui să fii aici. Singura diferență va fi că o să-ți recuperezi amintirile, o să le accepți ca fiind ale tale. Poți să-ți recapeți vechea viață *și* să o alegi pe cea nouă.

Bineînțeles că nu e chiar atât de simplu. Trebuie să-mi vând sufletul și, în același timp, să mi-l păstrez.

Nu reușesc să-mi amintesc primele săptămâni petrecute în spital, cu toate că Doctorul S. spune că eram conștientă. La un moment dat, mi-am dat seama că timpul trecea sau, mai degrabă, că eu eram cea care trecea prin timp. Ieri *am* mâncat lasagna la cină, acum mănânc chiftele. *Eu* sunt fata din pat. Cred că am înțeles asta și am uitat-o de mai multe ori înainte de a reuși s-o rețin cu adevărat.

Pentru mintea mea, fiecare zi era istovitoare, pentru că mă loveam, necontenit, de câte o *noutate.* M-am holbat la telecomanda televizorului vreme de o jumătate de oră, cu numele ei pe vârful limbii, și abia când infirmiera a ridicat-o și a deschis televizorul pentru mine, m-am gândit: *telecomandă.* Și apoi, uneori, cuvântul ăsta era urmat de un noian de alte noțiuni: *televizor, canal, emisiune concurs.*

Cu oamenii era mai rău. Mă strigau pe un nume ciudat și așteptau tot felul de lucruri de la mine. Dar, în ochii mei, fiecare vizitator, începând cu infirmiera din schimbul de noapte și terminând cu omul de serviciu și cu Alice și Mitch Klass, avea aceeași importanță – ceea ce e același lucru cu a spune că nu avea niciuna.

Cu excepția doctorului S. El fusese acolo de la bun început, așa că mă familiarizasem cu el înainte de a-l cunoaște. Îmi aparținea, așa cum îmi aparținea propriul meu trup.

Dar toate celelalte lucruri din lume – numele, detaliile, *faptele* – toate trebuiau târâte în lumina soarelui, unul câte unul. Creierul meu era ca o mansardă, ticsită de lucruri vechi și interesante, aruncate de-a valma, într-o harababură deplină.

Abia apoi am înțeles, treptat, că, înainte de a fi mea, casa îi aparținuse, probabil, altcuiva. Și că era bântuită.

După slujba de duminică, sunt prinsă într-un torent de oameni. Se apleacă peste șirurile de bănci ca să-i îmbrățișeze pe Alice și pe Mitch, apoi pe mine. Mă bat pe spate, mă strâng de brațe, mă sărută pe obraji. Știu, din scurtele scufundări în memoria Theresei, că cei mai mulți dintre ei îi sunt, din punct de vedere afectiv, tot atât de apropiați ca niște mătuși sau ca niște unchi. Și că, dacă ea ar da

vreodată de necaz, oricare dintre ei ar adăposti-o, i-ar potoli foamea și i-ar oferi un pat în care să se odihnească.

Toate astea sunt bune și frumoase, dar, în toiul necontenitei parade de afecțiune, sunt gata să-ncep să țip.

Nu vreau decât să mă întorc acasă și să scap de rochia asta. N-am avut de ales, am fost nevoită să mă îmbrac cu una dintre toaletele feeric de feciorelnice ale Theresei. Dulapul ei era plin de așa ceva și, în cele din urmă, am găsit una care să mi se potrivească, chiar dacă nu mă simțeam în largul meu. Totuși, ei îi plăceau rochiile astea. Erau vestele ei antiglonț cu motive florale. Cine s-ar îndoi de neprihănirea unei fete într-o rochiță cu șuier înalt, de la Laura Ashley?

Încet-încet, ne croim drum până în holul de la intrare, apoi până pe trotuar și până în parcare, fiind asediați tot timpul. Pun capăt încercărilor de a asocia chipurile asediatorilor cu ceva din memoria Theresei.

Odată ajunși lângă mașina noastră, câțiva adolescenți se apropie de mine pe rând, fetele strângându-mă în brațe, băieții înclinându-se spre mine pentru o jumătate de îmbrățișare: umerii atingându-se, pelvisurile depărtate. Una dintre fete, pistruiată, cu bucle moi, roșcate, curgându-i până mai jos de umeri, ezită o vreme, apoi mă strânge pe neașteptate în

brațe și îmi șoptește la ureche:

— Îmi pare atât de bine că ești OK, domnișoară T.

Vorbește pe un ton fierbinte, de parcă mi-ar transmite un mesaj secret.

Un bărbat se strecoară prin mulțime, cu brațele deschise, cu un zâmbet larg.

Are în jur de treizeci de ani și părul scurt, ondulat și dat cu gel, într-un stil cu zece ani prea tineresc pentru el. Poartă pantaloni kaki bine călcați, o cămașă Oxford albastră, cu mânecile suflecate, o cravată în carouri, cu nodul lărgit.

Mă sufocă într-o îmbrățișare, cu mirosul lui de colonie învăluindu-mă ca o a doua pereche de brațe. Îl găsesc ușor în amintirile Theresei: e Jared, Pastorul Tânăr. Din punct de vedere spiritual, a fost cea mai vibrantă persoană pe care a cunoscut-o Therese, fiind, totodată, obiectul unei experiențe neplăcute.

— Ce bine că te-ai întors, Therese, spune el. Își ține obrazul lipit de al meu. Ne-ai lipsit, tuturor.

Cu câteva luni înainte de supradoza ei, grupul de tineret se întorcea dintr-un weekend petrecut în întregime într-o tabără de izolare religioasă, cu un fost autobuz școlar, acum al bisericii. Către sfârșitul drumului, aproape de miezul nopții, Jared s-a așezat lângă ea și Therese a adormit rezemată de el, inhalând

aceeași colonie.

— Fac pariu că ție ți-am lipsit, răspund eu. Vezi ce faci cu mâinile, *Jared.*

Zâmbetul nu i se clintește, mâinile îi sunt încă pe umerii mei.

— Poftim?

— Hai, te rog, ai auzit foarte bine ce-am spus.

Își lasă mâinile să cadă și se uită întrebător la tatăl meu.

Reușește să mimeze destul de bine sinceritatea.

— Nu înțeleg, Therese, dar, dacă…

Îi arunc o privire care îl face să se retragă cu un pas. Ceva mai târziu, în timpul aceleiași călătorii, Therese s-a trezit tot cu Jared alături de ea, afundat în scaun, cu ochii închiși și gura deschisă. Brațul i se odihnea între coapsele ei, cu degetul mare sprijinit de genunchi. Purta pantaloni scurți și, lipită de a ei, pielea lui era fierbinte. Avea antebrațul la câțiva centimetri de pubisul ei înfierbântat.

Therese a crezut că dormea.

Și a crezut și că brațul lui Jared ajunsese în contact cu cusătura pantalonilor ei din cauza hurducăturilor autobuzului. A încremenit, împurpurată de excitare și de jenă.

— Dă-ți seama și singur, Jared.

Mă urc în mașină.

Marea întrebare căreia nu te pot ajuta să-i

răspunzi, mi-a spus doctorul S., este unde se află conștiința de sine. Sau, revenind la metafora mea favorită, dacă parlamentul ia toate deciziile, atunci la ce mai avem nevoie de regină?

Bineînțeles că el are niște teorii. Crede că regina are legătură cu tot ce ține de redarea istoriei. Creierul are nevoie de o istorie care să le imprime tuturor hotărârilor sale un sentiment al finalității, al continuității, astfel încât să mi le reamintesc și să le folosesc, în viitor, când mă aflu în fața unei noi decizii. Creierul nu poate ține evidența trilioanelor de decizii *alternative* pe care le-ar fi putut lua în fiecare clipă; are nevoie de una singură, de un cine și de un de ce. Creierul creează amintirile, iar conștiința le pune etichete, dându-le o identitate: *eu* am făcut asta, *eu* am făcut-o pe cealaltă. Aceste amintiri devin o istorie oficială, sunt precedentele pe care se bazează parlamentul, care îl ajută să ia și alte decizii.

— Vezi tu, a zis doctorul S., regina e un om de paie. Reprezintă regatul, dar nu este însuși regatul și nici măcar nu-l controlează.

— Nu mă simt ca un om de paie, am ripostat.

Doctorul S. a râs.

— Nici eu. Nimeni nu se simte așa.

În tratamentul doctorului Mehidau sunt incluse, ocazional, ședințe comune, la care iau

parte Alice și Mitch, lecturi din vechile jurnale ale Theresei și filme făcute acasă. Înregistrarea video de astăzi o are drept personaj principal pe o Therese care n-a împlinit încă zece ani, înfășurată în cearșafuri, înconjurată de copii în halate de baie și fixând cu privirea o păpușă așezată într-o iesle.

Doctorul Mehidau mă întreabă la ce se gândea atunci Therese. Îi făcea plăcere să joace rolul Mariei? Se simțea ca și cum ar fi fost pe scenă?

— De unde să știu eu?

— Atunci imaginează-ți. La ce crezi că se gândea aici Therese?

Îmi spune să insist în privința asta. Să-mi imaginez ce gândește ea. Să mă prefac. Să mă pun în locul Theresei. În cartea ei, numește asta „recuperare”. Inventează o mulțime de termeni, propriii ei termeni, pe care îi definește apoi după bunul plac, fără niciun fel de investigații care să-i susțină. În comparație cu lucrările de neurologie pe care mi le-a împrumutat doctorul S., cartea ei e o bandă desenată *Archie* hilară, plină de note de subsol.

— Știi, Therese era o bună creștină, așa că se simțea, probabil, încântată.

— Ești sigură?

În scenă intră magii, trei băieți mai mici. Își lasă jos darurile și își spun replicile, iar privirea

Theresei e plină de îngrijorare. Urmează replica ei.

Therese era paralizată de teama că ar fi putut greși. Toată lumea s-ar fi holbat la ea. Aproape că-i pot vedea pe toți enoriașii, în întunericul de dincolo de lumini. Alice și Mitch sunt acolo, așteptându-i fiecare cuvânt. Simt o gheară în piept și îmi dau seama că îmi țin respirația.

Ochii doctorului Mehidau sunt ațintiți asupra mea, studiindu-mă cu un aer neutru.

— Știi ce?

Habar n-am ce urmează să spun. Trag de timp. Mă foiesc pe scaunul mare, bej, și îmi așez un picior sub mine.

— Ceea ce îmi place la budiști e că-și dau seama că sunt afectați de un întreg șir de „eu”-uri precedente. Eu n-am nimic în comun cu hotărârile luate de Therese, cu karma bună sau rea pe care a dobândit-o.

Urmează o secvență asupra căreia am cugetat în imensul dormitor feciorelnic al Theresei.

— Știi, Therese era creștină, așa că a crezut, probabil, că, luând supradoza, o să fie ca și cum s-ar naște a doua oară, cu toate păcatele iertate. Pentru ea, efectul drogului era perfect: sinucidere fără cadavru.

— S-a gândit la sinucidere în noaptea aia?

— *Nu știu.* Mi-aș putea petrece două săptămâni săpând printre amintirile ei, dar,

sincer vorbind, nu mă interesează. Indiferent ce și-ar fi închipuit, nu s-a născut a doua oară. Eu sunt aici și bagajele ei continuă să mă împovăreze. Sunt asinul Theresei. Sunt un asin al karmei.

Ea dă din cap.

— Doctorul Subramaniam e budist, nu-i așa?

— Da, dar ce...?

Înțeleg dintr-odată. Fac ochii mari. Am vorbit cu doctorul S. despre transferul psihanalitic și știu că atracția pe care am simțit-o pentru el a fost tipică. Și e adevărat că petrec – că încă mai petrec – mult timp visând că ne-o tragem. Ceea ce nu înseamnă însă că nu am dreptate.

— Nu e vorba despre așa ceva, spun. M-am gândit singură la toate astea.

Ea nu mă contrazice.

— Crezi că un budist ar spune că tu și Therese împărțiți același suflet? Sinele e o iluzie. Așa că nu există niciun călăreț și niciun asin. Nu exiști decât *tu.*

— S-o lăsăm baltă, zic eu.

— Terry, hai să ne gândim altfel. Simți că ai o responsabilitate față de vechiul tău eu? Față de părinții vechiului tău cu, față de vechii prieteni? Poate că există o karmă pe care o *datorezi.*

— Și dumneata, doctore, față de cine ești responsabilă? Care ți-e pacienta? Therese sau eu?

Ea tace o clipă, apoi răspunde:
— Pacienta mea ești tu.
Tu.
Tu înghiți, surprinsă de gustul de scorțișoară al pastilelor. La început, efectul drogului e intermitent. Îți dai seama că stai pe bancheta din spatele unei mașini, cu celularul în mână, înconjurată de prietenii tăi care râd. Vorbești cu mama ta. Dacă te concentrezi, îți aduci aminte că i-ai răspuns la telefon, că i-ai spus la ce prietenă o să rămâi peste noapte. Cobori din mașină înainte de a apuca să-i spui la revedere. Mașina e parcată, telefonul e dat deoparte – și îți amintești că i-ai urat noapte bună mamei și că ați mers cu mașina o jumătate de oră înainte de a găsi parcarea asta acoperită. Joelly își scutură buclele roșcate și te trage către scară: *Haide, domnișoară T.*
Ridici ochii și îți dai seama că ești pe trotuar, în fața unuia dintre cluburile care nu impun o limită de vârstă, și că ții în mână o bancnotă de zece dolari, pregătindu-te să i-o întinzi omului de ordine. Muzica răbufnește, tunătoare, la fiecare deschidere a ușii. Te întorci spre Joelly și…
Ești în mașina altcuiva. Pe autostradă. Șoferul e un băiat pe care l-ai cunoscut cu câteva ore în urmă și se numește Rush, dar nu știi dacă ăsta e prenumele lui sau numele de familie. În

club v-ați lipit unul de altul și ați vorbit cu voce tare, acoperind muzica, despre părinți, despre mâncare și despre diferența dintre gustul unei țigări abia puse în gură și fumul stătut. Pe urmă îți dai seama că ai o țigară între buze, ai luat-o tu însăți din pachetul lui Rush și ție nu-ți plac țigările. Acum îți plac? Nu știi. Ar trebui s-o arunci, sau să continui să fumezi? Îți scormonești amintirile, dar nu reușești să descoperi niciun motiv care să te fi făcut să aprinzi țigara, niciun motiv care să te împingă să te urci în mașină cu băiatul ăsta. Începi să-ți spui o poveste: trebuie să fie demn de încredere, pentru că altfel nu te-ai fi urcat în mașina lui. Ai luat o țigară pentru că băiatul s-ar fi simțit jignit dacă n-o făceai.

În seara asta te simți de parcă n-ai fi tu însăți. Și asta îți place. Mai tragi încă un fum din țigară. Rememorezi ultimele câteva ore și te minunezi de tot ce-ai făcut, fără obișnuita povară a introspecțiilor: îngrijorare, speranță, regrete instantanee. Fără vocea interioară care te critică întotdeauna.

Acum băiatul nu poartă nimic altceva decât niște boxeri, își întinde mâna către un raft, după o cutie cu cereale, și spatele lui e superb. Lumina de dincolo de fereastra micii bucătării e cețoasă. Băiatul toarnă fulgii de cereale într-un castron, pentru tine, și râde, cu toate că o face în surdină, fiindcă mama lui doarme în

camera alăturată. Îți privește chipul și încruntă din sprâncene. Te întreabă ce s-a întâmplat. Îți coborî ochii și vezi că ești complet îmbrăcată. Îți aduci aminte tot ce s-a petrecut și îți dai seama că ești în apartamentul ăsta de ore întregi. V-ați strâns în brațe în dormitorul lui și el și-a scos hainele, iar tu l-ai sărutat pe piept și ți-ai plimbat mâinile de-a lungul picioarelor lui. L-ai lăsat să-și strecoare mâna sub bluza ta și să-ți cuprindă sânii în căușele palmelor, dar n-ați mers mai departe. De ce n-ați făcut dragoste? Băiatul nu te interesa?

Ba da – erai udă. Erai excitată. Te simțeai vinovată? Îți era rușine?

La ce te gândeai?

La întoarcerea acasă o să dai de dracu'. Părinții tăi o să se-nfurie și, chiar mai rău decât atât, o să se roage pentru tine. Toată biserica o să se roage pentru tine. Toată lumea o să știe. Toată lumea o să te privească altfel, întotdeauna.

Acum ai iarăși gust de scorțișoară în gură și stai în mașina băiatului, în fața unui magazin non-stop. E după-amiază. Telefonul tău mobil sună. Îl închizi și ți-l pui înapoi, în geantă, înghiți și îți simți gâtul uscat. Băiatul ăla – Rush – îți cumpără încă o sticlă cu apă. Ce anume ai înghițit? Ah, da. Îți amintești ce s-a întâmplat, îți amintești că ți-ai pus toate pastilele alea mărunte în gură. De ce ai luat

atât de multe? De ce ai luat din nou pastile? Oh, da.

Din bucătărie se înalță niște voci. E înainte de șase dimineața și nu vreau decât să fac pipi și să mă culc din nou, dar realizez că se vorbește despre mine.

— Și-a schimbat până și *mersul.* Ținuta ei, felul în care vorbește…

— E din cauza cărților ălora, pe care i le-a dat doctorul Subramaniam. Stă până după ora unu, în fiecare noapte. Therese nu citea niciodată așa, nu *cărți de știință.*

— Nu, nu e vorba doar de cuvinte, e vorba de cum *vorbește.* Vocea aia joasă… Ea suspină. Oh, n-am știut c-o să fie așa. E ca și cum ar avea dreptate, ca și cum n-ar mai fi ea.

El tace. Alice plânge din ce în ce mai tare, apoi se liniștește. Zornăitul vaselor în chiuvetă. Dau înapoi cu un pas și îl aud din nou pe Mitch.

— Poate ar trebui să încercăm cu tabăra, zice el.

— Nu, nu, nu! Nu încă. Doctorul Mehidau spune că face progrese. Trebuie să…

— Bineînțeles că ea așa o să spună.

— Ziceai c-o să încerci asta, că o să-i dai tratamentului ăstuia o șansă.

Furia răzbate printre lacrimi și Mitch murmură niște scuze. Mă furișez înapoi, în dormitor, dar tot mai simt nevoia să urinez, așa că ies din

nou, făcând o grămadă de zgomot. Alice vine lângă piciorul scării.

— Te simți bine, scumpa mea?

Îmi păstrez mutra somnoroasă și intru în baie. Închid ușa și mă așez pe vasul de toaletă, în întuneric.

Ce nenorocită de tabără!

— Să mai încercăm o dată, zice doctorul Mehidau. Ceva plăcut și plin de viață.

Mi-e greu să mă concentrez. Broșura îmi stă în buzunar ca o bombă. N-a fost greu de găsit, odată ce m-am hotărât s-o caut. Vreau s-o întreb pe doctor Mehidau despre tabără, dar știu că, dacă deschid subiectul, o să declanșez o dispută între ea și familia Klass, punându-mă pe mine în mijloc.

— Închide ochii, îmi spune. Gândește-te la cea de-a zecea aniversare a Theresei. În jurnalul ei scrie că a fost cea mai frumoasă de care a avut vreodată parte. Îți aduci aminte de Lumea Mării?

— Vag.

Puteam vedea delfinii sărind – doi deodată, trei deodată. Ziua era însorită, toridă. De la o ședință la alta, îmi era tot mai ușor să trag cu ochiul la amintirile Theresei. Viața ei era pe un DVD, iar eu aveam telecomanda.

— Îți aduci aminte că te-ai făcut leoarcă la numărul cu Namu și Shamu?

Am râs.

— Cred că da.

Puteam să văd băncile metalice, peretele de sticlă din fața mea, siluetele uriașe din apa albastru-verzuie.

— Au pus balenele să lovească apa cu aripioarele cozilor lor imense. Ne-au udat până la piele.

— Poți să-i descrii pe cei care te însoțeau? Unde erau părinții tăi?

Mai era o fată, de vârsta mea, nu-mi pot aduce aminte numele ei. Perdelele de apă cădeau peste noi și țipam și râdeam. Pe urmă părinții mei ne-au șters cu niște prosoape. Probabil că stătuseră undeva, mai sus, departe de zona împroșcată. Alice părea mult mai tânără: era mai fericită, cu forme ceva mai pline. Mai lată în șolduri. Era înainte de a începe să țină regim și să facă gimnastică, când avea o siluetă de mămică.

Am ochii larg deschiși.

— Oh, Doamne.

— Te simți bine?

— Foarte bine – numai că totul a fost… așa cum spuneai, plin de viață.

Imaginea unei Alice mai tânără mi-a rămas întipărită în minte. Îmi dau pentru prima oară seama cât de *tristă* e acum.

— Aș vrea să facem o ședință comună data viitoare, spun.

— Da? Foarte bine. O să vorbesc cu Alice și cu Mitch. Vrei să discutăm despre ceva anume?

— Da. Trebuie să vorbim despre Therese.

Doctorul S. spune că toată lumea vrea să afle dacă configurația neurală inițială, fosta regină, se poate întoarce. Odată ce harta care te ghida către ea s-a pierdut, o mai poți regăsi? Și, dacă reușești, ce se întâmplă cu noua configurație neurală, cu noua regină?

— Acum, un adevărat budist ți-ar spune că întrebarea asta e lipsită de importanță. La urma urmelor, un ciclu al existenței nu se încheie doar între două vieți. *Samsara*[37] are loc în fiecare clipă. Sinele moare și se recreează fără încetare.

— Și tu ești un adevărat budist? l-am întrebat.

El a zâmbit.

— Numai în diminețile de duminică.

— Te duci la templu?

— Joc golf.

*

Aud o bătaie în ușă și deschid ochii. Alice intră în camera mea, cu un teanc de lenjerie împăturită în brațe.

— Oh!

Am rearanjat mobila, împingând patul într-un colț, ca să obțin ceva mai mult spațiu liber pe podea. Expresia feței ei se schimbă de câteva

---

[37] Ciclul nesfârşit al reîncarnărilor sau al renaşterilor - în budism şi hinduism (n. tr.).

ori.

— Îmi închipui că nu te rugai.

— Nu.

Oftează, dar e un oftat înăbușit.

— Nici n-aș fi crezut-o.

Se foiește în jurul meu și aranjează lenjeria pe pat. Ia cartea lăsată acolo, *Intrând în torent*[38].

— Doctorul Subramaniam ți-a dat-o?

Citește pasajul pe care l-am subliniat: Dar a îndrăgi bunătatea – maitri – arătată față de noi înșine nu înseamnă să ne descotorosim de orice altceva. Esența nu constă în a încerca să ne schimbăm. Practicarea meditației nu are drept scop strădania de e ne lepăda de noi înșine, transformându-ne în altcineva, mai bun. Scopul constă în a ne împrieteni cu ceea ce suntem deja.

— Ei, da. Pune cartea jos, având grijă să rămână deschisă la aceeași pagină. Aduce oarecum cu ce zice doctorul Mehidau.

Râd.

— Da, așa e. V-a spus că vreau ca tu și Mitch să luați parte la ședința următoare?

— O să venim.

Se foiește prin încăpere, adunând tricouri și lenjerie. Mă ridic ca să nu-i stau în cale. Reușește cumva să facă ordine din mers – îndreptând cărțile căzute, așezându-l pe Boo W. Bear la locul lui, pe pat, aruncând o pungă

[38] *Entering the Stream* de Samuel Bercholtz (n. tr.).

veche de cartofi prăjiți în coșul de hârtii – astfel că, în timp ce-mi strânge lenjeria murdară, curăță întreaga cameră, ca aspiratorul Pisicii din Pălărie[39].

— Alice, la ultima ședință mi-am adus aminte că am fost la Lumea Mării, dar mai era o fetiță lângă mine. Lângă Therese.

— Lumea Mării? A, era Marcy, fiica soților Hammel. În anul ăla, te-au luat cu ei în Ohio, în vacanță.

— Cine m-a luat în vacanță?

— Familia Hammel. Ați lipsit o săptămână încheiată. Tot ce ți-ai dorit de ziua ta a fost să-ți dăm bani pentru excursie.

— Voi nu erați acolo?

Ea îmi adună blugii aruncați lângă pat.

— Am vrut întotdeauna să mergem la Lumea Mării, dar eu și tatăl tău n-am ajuns niciodată acolo.

— Asta e ultima noastră ședință, îi anunț.

Alice, Mitch, doctor Mehidau: mă bucur de atenția lor deplină.

Bineînțeles că doctorul își revine înaintea celorlalți.

— Se pare că ai ceva să ne spui.

— Oh, da.

Alice pare împietrită, ținându-se în frâu. Mitch își freacă ceafa, cufundat dintr-odată în contemplarea covorului.

[39] *The Cat în the Hat,* carte pentru copii (n. tr.).

— Nu mai continui toată povestea asta. Îmi însoțesc vorbele cu un gest vag. Gata cu toate: cu exercițiile de memorie, cu toate încercările astea de a-mi imagina ce a simțit Therese. În cele din urmă, am înțeles. Pentru voi nu contează dacă sunt sau nu Therese. Nu vreți decât să cred că sunt ea. Nu mă mai las manipulată.

Mitch scutură din cap.

— Scumpa mea, ai luat un *drog.* Se uită la mine, apoi își privește din nou picioarele. Dacă ai fi luat LSD și l-ai fi văzut pe Dumnezeu, n-ar fi însemnat că ți s-a arătat cu adevărat. Nimeni nu încearcă să te manipuleze, noi încercăm să *înlăturăm efectele* manipulării.

— Astea-s minciuni, Mitch. Continuați să vă purtați, cu toții, ca și cum aș fi schizofrenică, ca și cum n-aș ști ce e real și ce nu. Ei, o parte a problemei este că sunt cu atât mai derutată cu cât stau mai mult de vorbă cu doctorul Mehidau, aici de față.

Alice suspină.

Doctorul Mehidau întinde mâna, s-o liniștească, dar are ochii ațintiți asupra mea.

— Terry, tatăl tău încearcă să-ți spună că, deși te simți ca o altă persoană, avem de-a face cu un *sine al tău.* Care a existat înainte de a lua drogul. Un sine care există și acum.

— Da? Îi știi pe toți oamenii afectați de o supradoză din cartea ta, care spun că s-au

„recuperat” pe ei înșiși? Poate că au numai *impresia* că și-au regăsit vechile ”eu”-ri.

— E *posibil,* spune ea. Dar nu cred că se mint pe ei înșiși. Au ajuns să-și accepte acele părți ale sinelui care s-au pierdut, să-și accepte rudele pe care le-au lăsat în urmă. Sunt oameni ca tine. Mă învăluie în privirea standard, plină de îngrijorare, pe care o capătă doctorii odată cu diplomele. Chiar vrei să te simți ca o orfană pentru tot restul vieții tale?

— Poftim?

Din senin, ochii mi se umplu de lacrimi. Tușesc ca să-mi dreg glasul și lacrimile continuă să-mi curgă, până când mi le șterg cu brațul. Mă simt de parcă aș fi fost înjunghiată pe la spate.

— Hei, ia te uită, Alice, exact cum ți se întâmplă ție, spun.

— E firesc, zice doctorul Mehidau. La spital, când ți-ai revenit, te-ai simțit complet singură. Ca o persoană căzută în dizgrație, fără familie, fără prieteni. Și încă te mai afli pe același drum. În multe privințe, nu ai nici măcar doi ani.

— Ești *al naibii* de bună, îi spun. La asta chiar că nu mă așteptam.

— Te rog, nu pleca. Să…

— Nu-ți face griji, încă nu plec.

Sunt lângă ușă, îmi iau din cuier geanta de umăr. Îmi afund mâna într-unul dintre

compartimentele ei și scot broșura.
— Știi ceva despre asta?
Alice deschide gura pentru prima oară.
— Oh, scumpa mea, nu…
Doctorul Mehidau mi-o ia din mână, încruntându-se. Pe copertă e fotografia artistică a unui adolescent zâmbitor, îmbrățișându-și părinții care răsuflă ușurați. Ea se uită la Alice și la Mitch.
— Vă gândiți să apelați la asta?
— E bățul lor, doctore Mehidau. Dacă nu reușești să le rezolvi problema, sau dacă eu renunț, *poc.* Știi ce se petrece acolo?
Ea dă paginile una după alta, se uită la fotografiile barăcilor, la cursa cu obstacole, la coliba cea mare, unde niște copii ca mine sunt angajați în „ședințe intense de grup cu consilieri calificați”, care încearcă să-i ajute să-și „recapete adevăratele identități”, Clatină din cap.
— Modul lor de abordare e diferit de al meu…
— Nu știu, doctore. *Modul lor de abordare* seamănă al naibii de bine cu „recuperarea” ta. Trebuia să ți-o arăt, m-ai făcut să răspund la tratamentul tău pentru o vreme. Toate exercițiile alea de vizualizare? Am ajuns atât de bună încât pot să vizualizez până și lucruri care nu s-au întâmplat niciodată. Fac pariu că, în mintea ta, mă vezi stând chiar în capul Theresei.

Mă întorc spre Alice și Mitch.

— Trebuie să luați o hotărâre. Programul doctorului Mehidau e un fiasco. Așa că, mă trimiteți sau nu în tabăra de spălare a creierului?

Mitch și-a cuprins soția cu brațul. În mod surprinzător, ea nu plânge. Mă privește cu ochi mari, se holbează la mine ca la o străină.

Pe tot drumul de întoarcere de la Baltimore plouă, plouă și când ne oprim în fața casei. În lumina orbitoare a fulgerelor, eu și Alice alergăm către treptele verandei. Mitch așteaptă până când Alice descuie ușa și intrăm în casă, apoi demarează, îndepărtându-se.

— Face des asta? o întreb.

— Îi place să conducă când e întors pe dos.

— Oh.

Alice umblă prin toată casa, aprinzând luminile. O urmez în bucătărie.

— Nu-ți face griji, o să-și revină. Deschide frigiderul și se apleacă. Pur și simplu, nu știe cum să procedeze cu tine.

— Atunci înseamnă că vrea să mă trimită în tabără.

— Oh, nu e vorba despre asta. Pur și simplu, n-a mai avut un copil care să-l înfrunte.

Aduce pe masă un platou de plastic.

— Am făcut un tort de morcovi. Vrei să scoți tu farfurioarele?

E o femeie atât de scundă! Când stăm față în față, nu-mi ajunge decât până sub bărbie. În creștet i s-a rărit părul, pare încă și mai rar acum, când e ud de ploaie, iar pielea capului îi e roz.

— Nu sunt Therese. N-o să fiu niciodată Therese.

— Oh, știu, zice ea, pe jumătate suspinând. Și o știe într-adevăr. I-o pot citi pe chip.

— Dar semeni atât de mult cu ea.

Râd.

— Pot să-mi vopsesc părul. Poate și să-mi fac o operație estetică, la nas.

— N-ar avea niciun efect, aș continua să te recunosc. Scoate capacul și îl așază alături de platou. Tortul e o roată acoperită cu o glazură ce pare groasă de un centimetru. Morcovii par niște lumânări în miniatură și îi conturează marginea.

— Oau, ai făcut-o înainte să plecăm? De ce?

Alice ridică din umeri, apoi începe s-o taie. Întoarce cuțitul pe o parte și îi folosește lama ca să ridice o bucată imensă, triunghiulară, pe care mi-o pune în farfurie.

— M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de ea, într-un fel sau altul.

Îmi așază farfuria în față și mă atinge ușor pe braț.

— Știu că vrei să te muți în altă parte. Știu că s-ar putea să nu te mai întorci niciodată.

— Nu din cauză că…

— N-o să te oprim. Dar, oriunde te-ai duce, o să rămâi în continuare fiica mea, indiferent dacă asta îți place sau nu. N-ai cum să hotărăști cine să te iubească.

— Alice…

— Șșt. Mănâncă-ți prăjitura.

Steven Popkes - Marele Caruso

Steven Popkes a debutat în 1985, iar în anii ce au urmat a contribuit cu mai multe povestiri remarcabile în reviste ca *Asimov’s Science Fiction, Sci Fiction, The Magazine of Fantasy Science Fiction, Realms of Fantasy, Science Fiction Age, Full Spectrum Tomorrow, The Twilight Zone Magazine, Night Cry* și altele. Primul lui roman, *Caliban Lan-ding*, a apărut în 1987 și a fost urmat în 1991 de extinderea la nivel de roman a popularei sale nuvele *The Egg,* reintitulată *Slow Lightning.* (În forma originală, The Egg a făcut parte din *Antologia Dozois* numărul 7.) A participat la proiectul Cambridge Writers’ Work-shop pentru a produce scenarii science fiction despre viitorul orașului Boston, ce au fost cumulate în antologia *Future Boston* din 1994, în care el a publicat câteva texte. Povestirile lui au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 20 și 21. Locuiește în Hopkinton, statul Massachusetts, cu familia, lucrează pentru o companie care construiește instrumente aviatice și face cursuri de pilotaj.

După ani de campanii antifumat, toți știu că fumatul este dăunător. Așa cum sugerează însă povestirea inteligentă care urmează, poate fi dăunător în moduri la care nimeni nu s-a *gândit* încă…

*

Norma se lăsă de fumat când află că e însărcinată cu Lenny. Toată lumea o felicită și-i spuse cât de important este să nu fumezi când ești însărcinată. Era rău pentru copil. Norma înțelese și își promise că va reîncepe în ziua în care el se va naște. Dar, la naiba. Părea așa de mic și zbârcit în incubatorul din Spitalul Albuquerque și se lupta atât de mult numai ca să respire și să rămână în viață, încât se decise să-i mai acorde câțiva ani. Să treacă de perioada de alăptare și alte chestii de-astea. Când el va fi suficient de puternic, va relua obiceiul. Tomas nu aproba inhalarea de fum. Nimic din ceea ce puteai inhala pe nas nu era o idee bună. Era încântat că ea renunțase la tutun. Sau, mai degrabă, ar fi fost dacă n-ar fi fost împușcat în săptămâna dinainte ca ea să afle că e însărcinată. El era promotorul Regilor-Turbanelor, dar făcuse o afecțiune profundă și pentru marca lor de cocaină. Tomas fusese drăguț, dar Norma știuse dintotdeauna că nu va dura mult.

Tomas dispărând, Norma fu nevoită să-și ia o slujbă. Oftă și porni la drum. Oricum trebuia să găsească una. După șase săptămâni de căutări fără succes, Norma obținu un post de funcționar la Frost Fabrications lângă Universitate.

Își amăgi năravul pierdut lâncezind în fumurile

indienilor care vindeau broșe și inele de turcoaz la colțul Old Town.

Adeseori o puteai găsi stând în fața unei cantine de pe stradă alături de un bătrân mexican care fuma un glorios și respingător trabuc. Cu câte un fum ocazional la mâna a doua din partea funcționarilor nemulțumiți care trăgeau una rapidă pe sală, Norma reuși să se mențină la capătul de jos al satisfacției. Numai câțiva ani, își spunea. Apoi, va aprinde una și totul va fi bine.

Dar când Lenny împlini cinci ani, fu transmisă o întreagă serie de spoturi despre cum fumatul pasiv provoacă dificultăți de învățare. Norma era destul de sigură că, dacă s-ar fi apucat din nou, n-ar fi capabilă să se abțină de la a fuma în casă. Decise ursuză că va putea să reînceapă numai când Lenny se va obișnui cu studiul.

Când Lenny împlini zece ani, Norma avea cincizeci: vârsta periculoasă, spuneau revistele. Când se poate muri brusc de infarct. Țigările provoacă infarctul, nu-i așa? Nu voia ca Lenny să fie nevoit s-o îngroape, nu-i așa? Nu un băiețel de zece ani.

Când Lenny ajunse la treizeci de ani și petrecuse un timp în cadrul forțelor polițienești din Albuquerque, Norma își zise că era suficient. Dacă era să moară, să moară. Avea de acum șaptezeci de ani. Acum era de datoria

lui Lenny s-o îngroape. Într-un fel sau altul, în cele din urmă tot o va face. Primul fum fu ceva memorabil: arsura coborând în gât, furnicăturile ajungând până în vârfurile degetelor, roșeața bruscă, aspră în obraji și în spatele ochilor. Se simțea mai luminoasă și mai fericită decât oricând în ani de zile. Era ca prima dată când aprinsese o țigară, pe vremea când avea treisprezece ani și locuia în Portales. Și, exact ca atunci când avea treisprezece ani, după un minut sau două se înverzi și vomă. O, grozav, filosofă ea. Trebuie să plătești pentru plăceri.

Foarte repede reveni la câteva pachete pe zi.

Lenny, bineînțeles, era îngrozit.

Trecu pe la ea și încercă să se facă auzit peste muzică. În casa Normei era întotdeauna muzică: blues, country, clasică, rock. Avea tot ce putea cânta. Nu că Norma ar fi putut cânta. Vocea ei fusese descrisă ca având subtilitatea și culoarea unui autobuz din oraș la o oră de vârf. Normei nu-i păsa.

Mai întâi, Lenny încercă disperat să o convingă cu binele.

— Haide, mamă, pleda el. Au trecut atâția ani. Ai peste șaptezeci. Nu ceda acum.

Apoi deveni ostil și refuză s-o lase să vină la el acasă să-și vadă nepoții. Asta dură o săptămână. Ei locuiau în josul străzii în același

tip de bungalow cu patru camere ca și ea. Dacă ea nu putea merge acolo, ei puteau veni la ea. Dacă rugămințile și amenințările nu funcționaseră, el încercă operațiuni ascunse.

Intră pe furiș în casa ei după serviciu și-i aruncă toate pachetele de țigări pe care le putu găsi.

Acest ultim truc ar fi putut funcționa. Țigările costau unsprezece dolari pachetul, iar ea avea tot aceeași slujbă după treizeci de ani. Tot ce-i trebuia era o cale de a fuma fără a avea țigările în casă. Sau, și mai bine, țigări suficient de ieftine ca să-și poată permite să piardă câteva pachete pe lună drept cost al afacerii.

Descoperi că internetul deținea răspunsuri la toate.

Reginald Cigarettes, o companie mică cu sediul în Insulele Sandwich (care făcuseră parte din Hawaii până la secesiune) vindea țigări prin poștă. Acest lucru avea multe avantaje. În primul rând, le putea da adresa unei firme de ambalaje din apropiere – astfel încât Lenny să nu le scoată din cutia de scrisori înainte ca ea să reușească să pună mâna pe ele. În al doilea rând, erau mai ieftine fiind vândute din altă țară (deci fără taxe!). În al treilea rând, erau artificiale. Când în cele din urmă ar fi fost descoperită și pusă la colț, s-ar fi putut folosi de propaganda siteului privind

faptul că erau mult mai bune decât țigările adevărate.

Nu că Normei i-ar fi păsat. Își închipuia că ar fi putut goli câteva pachete de Reginald și să le umple cu Marlboro.

Dar când sosiră țigările Reginald, constată că îi plăceau. E adevărat, nu aveau gustul la fel de bun ca Marlboro. Dar furnicăturile erau mai bune și, după cum trebuia să se întâmple odată și-odată, când Lenny află despre ele, iar ea îi arătă pachetul…

— Vezi? se plânse ea strident. Vezi? Sunt mai bune pentru mine.

— Mamă, protestă Lenny. Privi pachetul: Tot au tutun în ele.

— Dar uită-te la cifrele de pe laterală. Sunt *mult* mai bune decât Marlboro.

Lenny oftă. Prin asta, Norma știu că învinsese.

Își avea țigările. Totul era în regulă în lume. Cinci ani mai târziu, se trezi cu obișnuita ei tuse de dimineață. Se rostogoli din pat și coborî scările ca să pună de cafea. În timp ce aștepta să se facă, dădu drumul la postul cu muzică clasică. Era săptămâna operei, pe care ea o adora, iar ei cotrobăiseră prin niște înregistrări vechi cu Enrico Caruso – Marele Caruso, cum spunea mama ei când era ea mică. Încă tușind, Norma se învârti un timp fără rost prin casă. Ei bine, cu siguranță *tușea* ca Marele Caruso. În timp ce aștepta tusea cu

adevărat adâncă prin care era semnalat de obicei începutul zilei, se gândi să închirieze filmul acela vechi despre el, cel în care juca Mario Lanza.

Ceva i se înțepeni în gât. Ceva ce nu voia să iasă. Panicată, se duse la chiuvetă să bea apă, dar spasmele din piept aproape că o doborâră de pe picioare. Nu reuși decât să se apuce de ceva și să se ridice. Lucrul acela își croi drum cu ghearele în sus prin gâtul ei, iar ea îl scuipă în chiuvetă, însângerat și acoperit cu mucus.

Avea cam șase milimetri lățime și de două ori pe atât în lungime. Se aplecă și îl ridică. Avea consistență de burete și surprinzător de solid la pipăit. Norma îl clăti.

Bănui că asta era. Așa cum îi spusese Lenny întotdeauna. Cancer la plămâni. Nu că nu s-ar fi așteptat în final la așa ceva. Doar că nu atât de repede.

Oftă. Trebuie să plătești pentru plăceri.

Sunetul radioului scăzu puțin și Norma se întinse să-l dea mai tare, privind încă bucata de carne bolnavă care ieșise din interiorul ei.

Vibra în mâna ei.

Curioasă, Norma își apropie urechea de ea. Slab, dar fără nicio urmă de îndoială, cânta împreună cu Caruso cel de la radio.

Și se descurca destul de bine.

Doctorul nu avu nicio explicație. Se aflau în

biroul său, ea venind după rezultatele analizelor. Norma murea după un fum.

Hm, se gândi în sinea ei. Era destul de frumos. Chicoti.

Doctorul Peabody ridică privirea spre ea și se încruntă, astfel că Norma înlemni. Categoric nu era ceva de râs. O să râdă mai târziu. Când va aprinde o țigară.

— Doamnă Carstairs…

— Domnișoară.

— Poftim?

— Nu am fost căsătorită niciodată. Domnișoară e mai bine. Doctorul Peabody aprobă din cap.

— Adevărul e că nu sunt sigur ce se întâmplă în plămânii dumneavoastră. E ceva acolo. Ceva urcă pe trahee și pe laringe. O să mai facem niște analize. Fumați?

— Sigur că da. Două pachete de Reginald pe zi.

— Înțeleg.

Norma putea simți efortul pe care îl făcea dr. Peabody ca să nu-și arate dezgustul.

— Analize. Își luă poșeta: Atunci poate că o să vă fie de folos asta.

Norma scoase un plic din poșetă și îl puse pe biroul lui. Părea puțin cam uscat așa că Norma se ridică, udă un șervețel de hârtie și umezi lucrul. Chiar și cu apă, rămânea mort.

— Este…?

I-l puse în mână și ridică din umeri.

— Habar n-am. Dar asta e ceea ce am înăuntru. L-am dat afară ieri, tușind. M-am gândit că v-ar ajuta.

Doctorul Peabody nu răspunse. Fixa bucățica de carne din palmă.

O rugă să se întoarcă săptămâna următoare. Când ea se întoarse, nu era singur. Erau cel puțin alți trei doctori acolo pentru sprijin moral. Aparent, consensul medical era că avea un cancer pulmonar de un tip rar și necunoscut. Trebuia internată imediat. În cabinet, Norma privea atent radiografiile ca și cum ar fi fost interesată. Apoi le zâmbi dulce și îi întrebă dacă putea merge la toaletă.

Ei aprobară, toți deodată de parcă ar fi fost atașați de aceeași coardă.

Afară din cabinet, Norma parcurse holul și ieși prin parcare. Se duse acasă și se așeză la masa ei din bucătărie, bând un pahar de vin și fumând una dintre țigările ei Reginald.

Bineînțeles, dr. Peabody îl sună pe Lenny. Înainte de sfârșitul după-amiezii, Lenny bătea la ușa ei.

— Ce vrei, Lenny? întrebă ea din spatele ușii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă. *Știi* ce vreau. Vreau să te duci la doctor.

Își sorbi vinul – sticla era aproape goală, dizolvată în strălucirea sănătoasă a Normei.

— Nu vreau.
— Ce fel de răspuns e ăsta? Vrei să mori? Peabody zice că ai destule șanse dacă faci un tratament acum.
Ea scutură din cap. Își aminti că Lenny nu putea s-o vadă și spuse:
— Nu.
— Ești beată, mamă?
— Nu! răspunse ea în defensivă.
— N-ar trebui să bei la vârsta ta.
— Am avut o copilărie privată de bucurii și acum mă revanșez.
— Haide, mamă! Trebuie să te duci. Norma își sprijini capul de ușă.
— Nu, zise ea răspicat și liniștit. Nu, nu mă duc.
— Mamă!
— E alegerea mea, replică ea. Sunt plămânii mei. Au fost țigările mele. Dacă nu pot alege dacă să mor sau nu, ce altă alegere îmi mai rămâne?
— Uite ce-i. Dacă vrei să faci pe creștina savantă cu mine, hai să chemăm Mama Biserică și să-i întrebăm pe *ei.* O să-ți spună să te cari la spital.
— Nu așa se vorbește cu mama ta.
— Nu e genul de conversație care se poartă printr-o ușă.
— Și de ce nu? Ciocăni în lemn: E o ușă perfectă.

El rămase o clipă tăcut. Aproape că îl putea vedea frecându-și fruntea.

— Lasă-mă să intru.

Ea scutură din nou din cap.

— O să vorbim mâine.

Norma îl lăsă strigând la ușă și urcă nesigură scările să se culce. Întotdeauna trebuie să ai un pat bun, solid, gândi Norma. Astfel atunci când ești prea beat ca să stai în picioare, n-o să te rostogolești.

Nu-l putea ține pe Lenny afară din casă la infinit. Nici măcar nu voia. Norma era mândră de fiul ei, timid și slab când era mic, acum atât de puternic și înalt. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru bărbații în uniformă. Asta o atrăsese prima dată la Tomas. Regii-Turbanelor aveau un fel de uniforme.

Lenny voia un argument bun, rațional pentru care ea nu s-ar interna pentru tratament. Norma nu avea niciunul. Doar un sentiment puternic că acesta era trupul în care venise; trebuia să fie și trupul în care pleca.

Dar acesta se uza.

La o săptămână după ce fugise de la dr. Peabody, se duse la cafeneaua Seven Eleven pentru porția ei obișnuită de pâine și înghețată. Când se întoarse acasă găsi un tânăr așezat pe veranda ei, cu o valiză alături.

Se ridică în picioare când o văzu apropiindu-

se. Arăta ciudat – prea slab, în primul rând. Costumul lui, evident scump, fusese croit iscusit astfel încât s-o ascundă, dar slăbiciunea lui strălucea ca printr-o fereastră. Avea pomeții proeminenți, și dacă nu ar fi avut buze pline și ochi mari, ar fi părut numai piele și os. Oricum, avea un aspect chinuit, fantomatic, ca un călugăr care își regretă legământul.

Făcu un pas înainte.

— Domnișoara Carstairs? întrebă, întinzând mâna.

— Da, zise ea prudent, dându-se înapoi.

— Sunt Ben Cori. Lăsă mâna în jos: Eu sunt Reginald Cigarettes.

Ea se uită o clipă la el. Lucrurile se legară în mintea ei.

— E ceva în legătură cu cancerul meu pulmonar. El îi zâmbi.

— Așa este.

— Ce poate fi special la cancerul pulmonar dacă ești fumător?

— Putem sta de vorbă înăuntru? Norma ridică din umeri.

— N-are ce rău să-mi facă, presupun. Mâinile lui Ben erau lungi și delicate, iar încheieturile păreau să se piardă în mânecile sacoului. Acum, când stătea la masa ei, Norma simți un respect brusc pentru croitorul lui Ben. Costumul păcălea ochiul astfel încât el abia dacă părea slab. Ben era o grămadă de oase

într-un sac.

— Așadar, ești avocat?

Ben lăsă cafeaua jos.

— Nu. Doar inginerul. De asemenea, director executiv, director tehnic și director economic. Președinte și Consiliu de Directori. Agent de vânzări și designer web. A trebuit să *angajez* un avocat. Ea se ridică.

— Nu pricep.

Ben se lăsă pe spate în scaun. Scaunul nici măcar nu prea scârțâi sub greutatea lui.

— Eu am proiectat produsul. E făcut într-o mică făbricuță din Cuba. Apoi, fabrica expediază produsul rezultat la o companie de împachetat țigări din Carolina de Nord. De acolo, pachetele ajung la o companie maritimă din New Jersey. Poșta SUA vi le livrează dumneavoastră. Reginald are sediul în Hawaii. Singura parte din Reginald care există în realitate este un birou la mine acasă în Saint Louis.

Ben bău din cafea.

— Înțeleg, zise Norma. Tu proiectezi țigările?

— Nu, spuse Ben cu grijă. *Produse* din tutun. Mai precis, proiectez mici mașini a căror sarcină este să ia tutunul, să-l descompună și să-l reconstruiască cu o cantitate redusă de carcinogeni și toxine. Frunzele de tutun uscate din tot sudul ajung în fabrică și ceva care seamănă cu tutunul uscat iese din fabrică.

Produse din tutun.

— Ce legătură are asta cu mine?

Ben deschise valiza și scoase două radiografii. O așeză atent pe prima în fața Normei.

— Aceștia sunt plămânii dumneavoastră.

— Am văzut asta. De unde o ai?

— Am căutat ceva timp pe net. Poți găsi orice dacă ai suficient timp și bani. Așeză a doua radiografie alături de prima: Acesta este un caz normal de cancer pulmonar.

Puse una lângă alta, diferențele erau evidente. Cancerul pulmonar normal – dacă o astfel de boală putea fi numită normală – arăta pătat și neregulat. Plămânii ei aveau în ei ceva alcătuit din linii și poligoane.

Ben indică un dreptunghi neregulat.

— Sunt aproape sigur că ăsta este un amplificator. Lângă el e un filtru „trece încet”. Din câte îmi pot da seama, un filtru destul de sofisticat. Cercurile astea sunt un fel de senzori.

Analizarea imaginii îi dădea dureri în piept.

— Ce dracului am în mine?

— Nu știu.

— Știi cum s-a întâmplat? Ben dădu din cap.

— Nu. Ceea ce s-a întâmplat este imposibil.

— Imposibil? Arătă spre imagini: E chiar aici în fața mea. Ben aprobă și îi zâmbi.

— Așa e.

— Are o suprafață destul de mare ca să fie

imposibil.
— Știu asta.
Norma se holbă un timp la el.
— OK. Explică-mi.
Ben mai scoase câteva hârtii din valiză.
— În afacerea mea, microorganismele mici, mașinării micuțe cam de mărimea unei celule, fac toată treaba. Am primit un transport prost de microorganisme. Cumva au luat-o înainte și au făcut toată treaba pe care o fac microorganismele normale și au lăsat în tutun câteva grupuri care au trecut de toate mecanismele de control, încălzire, tăiere și împachetare, de iradiere, până când țigările finisate au ajuns la dumneavoastră. Apoi au început deodată să lucreze în interiorul dumneavoastră, nu într-o manieră distructivă aleatoare, ci ca o construcție controlată. Pot bănui ce s-a întâmplat în realitate, dar, de fapt, acest lucru este imposibil. Norma rosti rar:
— Am în plămâni niște mașinării micuțe? Mașini construite de tine?
— Aproape. Nu știu ce sunt codificate să facă. Nimeni nu știe.
— Cât de multe… grupuri au scăpat?
— Din câte știu, numai unul.
— De unde știi?
Ben își desfăcu brațele:
Până acum, dumneavoastră și numai

dumneavoastră ați semne de manifestare. Arătă spre Norma.
— Destul de slabe șanse.
— Nu chiar atât de slabe.
— Și ce-mi fac microorganismele astea?
— Nu sunt sigur. Microorganismele *mele* au fost contaminate cu alte microorganisme de natură diferită. Microorganismele sunt create astfel încât să coopereze, așa că nu sunt sigur ce fac.
— Ce *trebuiau* să facă? întrebă Norma.
— Diverse lucruri. Un set construia instrumente muzicale, spuse Ben, sprijinindu-se de masă. Oboiuri. Flauturi. Tube. Sau, fiindcă provin din India, sitare sau ceva de genul ăsta. Unele erau proiectate să implementeze un sistem de comunicații proiectat în Germania. Mai erau microorganisme pentru prepararea bananelor comandate din Malaysia. Și altele. Norma își aminti cântecul din bucata de carne.
— Am în plămâni niște mașinării care fac muzică. Mașinăriile *tale.*
— După cum am spus, nu sunt microorganismele *mele.* Microorganismele mele au murit atunci când trebuia.
— Ești sigur că nu ești avocat?
— Dacă aș fi fost avocat, n-aș fi fost aici.
— De ce ești aici?
Își fixă mâinile și timp de câteva secunde nu

vorbi.

— Ca să fiu de față la creație.

— Ce înseamnă asta? Ben se aplecă spre ea.

— După cum mă conduce imaginația, microorganismele ar trebui să vă consume, să vă transforme într-un produs aleator intermediar. Microorganismele mele, acționând după programarea *mea,* ar încerca să vă transforme într-un produs din tutun. Ceva ce, pentru dumneavoastră, ar fi categoric oribil și fatal. Dar nu asta fac microorganismele din dumneavoastră. Ele construiesc ceva înăuntru. Ceva *integrat* – după cum pot vedea în fotografii, în același timp în care constat că dumneavoastră sunteți încă pe picioare.

— Mă duc imediat la clinică pentru ca doctorul Peabody să le poată scoate.

— Pentru asta mă aflu aici. Să vă conving să n-o faceți. Norma se holbă la el.

— Ești nebun? Ben zâmbi.

— Poate. Microorganismele și oamenii sunt constituiți în general cam din aceleași lucruri: carbon, azot, oxigen, ceva metale. Dacă noi provenim din țărână, la fel și ele. Dar noi le-am creat pe ele. Acum, s-a întâmplat ceva neașteptat și imposibil. Un miracol.

— Un miracol?

— Da.

— E ca și cum ai spune că a avea cancer este

un miracol. Ben scutură din cap.

— Ba deloc. Cancerul este o caracteristică apărută în urma acumulării erorilor într-un sistem ordonat. Este consecința unor evenimente întâmplătoare.

Norma clătină din cap. Felul lui de a vorbi o ameţea.

— Care e diferenţa?

— Cancerul într-un sistem face acel sistem nefuncţional. Nu are nimic de-a face cu îmbunătăţirea sistemului. Nu este creativ. Chestia asta vă va transforma în ceva mai bun.

— O să mă omoare. Asta o să facă. Ben ridică din umeri.

— Există întotdeauna un risc. Dar noi provenim din pământ. La fel şi microorganismele. Pământul vorbeşte prin noi. Vorbeşte şi prin microorganisme. Arătă spre radiografii: Acest filtru trece-ncet seamănă mult cu filtrele folosite pentru a integra circuite în celulele nervoase. Nu eu le-am proiectat. Nicio programare din microorganismele contaminante nu conţine ceva asemănător. Ele au dezvoltat asta singure. Nu este cancer.

— Dar ca şi cancerul, o să mă omoare.

— Oricum aveaţi de gând să lăsaţi cancerul s-o facă, altfel nu aţi fi plecat din cabinetul doctorului Peabody.

— E cu totul altceva. Norma se gândi o clipă: Cancerul era al meu. Propriul meu corp îmi spunea că e timpul să mor. Lucrurile astea... mă *invadează.*

— Un grup este format din câteva sute de microorganisme. E cam de mărimea unei semințe de muștar. A prins rădăcini în dumneavoastră – nu în altcineva. Construiesc ceva în dumneavoastră – în nimeni altcineva.

— Spui că aceste lucruri m-au *ales?*

— Nu. Ele nu pot alege nimic. Sunt doar niște mici automate. Ca și cromozomii sau sperma. Un copil este rezultatul genelor, dar genele nu au niciun amestec în alegere. Din astfel de automate ați apărut dumneavoastră și eu. Nu microorganismele v-au ales. Însuși Pământul v-a ales.

— *Ești* nebun. Chestiile astea tot o să mă omoare.

— Putem păcăli șansele. Scoase un inhalator din valiză: Este FTV. Toate microorganismele sunt proiectate să-și întrerupă funcționarea în prezența FTV.

FTV saturează aerul din fabricile de microorganisme ca măsură de precauție. Dacă inhalați asta, ar putea măcar să le încetinească progresul.

— Așa ceva e contrar planului tău, nu-i așa?

— Nu. Gândiți-vă la asta ca la o îngrijire prenatală. Dă microorganismelor posibilitatea

să-și înțeleagă mai amănunțit mediul înconjurător.

Norma se gândi iarăși la cântec.

— Dar dacă scapă? Nu vreau să distrugă lumea sau ceva de genul ăsta.

Ben scoase un instrument pătrat din valiză.

— A luat mostre de aer tot timpul cât am fost aici. Uitați-vă. Niciun microorganism.

— Ar putea fi inactive. Ca sporii ciupercilor.

— Acum cine-i nebun? Ea medita.

— Peabody le-ar putea scoate? Ben clătină din cap.

— Nu cred. Microorganismele cooperează. Dacă scoți o bucată din rețea, ele o să încerce pur și simplu să o reconstruiască, vor trebui să reînvețe ceea ce au pierdut și în plus să înțeleagă noua topologie rezultată în urma operației chirurgicale. Cred că numai ar înrăutăți lucrurile.

— Asta ai spune indiferent ce-ar fi, nu-i așa? Ben ridică iar din umeri și nu zise nimic.

Fusese pregătită să moară și să dispară pur și simplu. Cel puțin, în felul acesta ar deveni o aventură.

Expiră gâfâit. Încă nu avea dificultăți de respirație. Nu mai mult ca de obicei.

— În regulă, zise. Intru în joc.

Viața păru să revină la normal. Ea nu mai expectora nimic. Vorbea cu glas hârâit și

tremurător. Ceea ce, presupunea ea, era un preț mic pentru roboții care trăiau în plămânii ei.

Țigările Reginald dispărură brusc de pe piață. Ben o avertizase pe Norma din timp. Avea o duzină de lăzi împachetate cu grijă în subsol.

La aproape o lună de când vorbise prima dată cu Ben, se trezi dintr-un somn adânc, agitată și iritată. Când Lenny îi făcu vizita de dimineață îi spuse să plece. Vocea i se frângea ca a unui băiat de cincisprezece ani.

— Mamă, strigă Lenny. Lasă-mă să intru. Ea crăpă ușa.

— Ce vrei?

— Haide, mamă. Nu face pe nebuna. Lasă-mă să intru. Sunt fiul tău, îți amintești?

— Știu cine ești.

Se retrase și-l lăsă înăuntru.

— Ce stație frumoasă ți-ai luat, zise el intrând. Cine cântă?

— Ei, haide! Își desfăcu brațele în semn de exasperare: Ai ceva de spus. Îți scrie în frunte. Ce e?

— Bine, mamă. Se apropie ziua ta și noi toți… Se opri și îi întinse un plic: La mulți ani.

Ea deschise plicul și-și puse ochelarii de citit. Erau bilete la Opera Southwest. Două. La *Don Giovanni.*

— Întotdeauna ai avut muzică în jur, zise Lenny timid. Am bănuit că ți-ar plăcea să

mergi.

Norma nu spuse nimic pe moment.

— Sunt aproape patruzeci de ani de când te cunosc, zise și-l sărută pe obraz. Și tot mă mai surprinzi.

Toată săptămâna următoare, cântă împreună cu tot ce se dădea la radio, în armonie sau nu. Se legănă alături de Patsy Cline. Se întâlni cu un Frumos îndrăgostit înflăcărat. Fu un Vârcolac la Londra Născut în America și văzând Paradisul prin Luminile Panoului de Bord pentru prima dată.

Norma era atât de emoționată așteptându-i pe Lenny s-o ia, încât se duse de trei ori la baie. Ca să fie sigură că nu va trebui să se ridice în mijlocul spectacolului ca să meargă la toaletă.

Lenny purta cravată pentru acest eveniment și arăta atât de chipeș, încât Norma se hotărî să renunțe la țigări pentru seara aceea. Doar ca să-l facă pe el fericit. Ca să fie sigură, își lăsă pachetul de Reginald în sertarul dulapului.

Drumul până în centru, intrarea în Hiland Theater, găsirea locurilor pe mijloc chiar în fața orchestrei dispărură într-o ceață călduță, fericită. Se lăsă pe spate în fotoliul ei când luminile se stinseră și-și puse o mână peste a lui Lenny. Muzica începu.

Probabil am auzit-o de sute de ori, se gândi.

Dar acum, în fața ei, interpretată de oameni în carne și oase ca și ea, prindea viață.

La mijlocul actului al doilea, când Elvira își începu furiosul solo, Norma se aplecă în față. Pentru o clipă simți nevoia incontrolabilă de a tuși. Se potoli înainte de a apuca să facă ceva pentru a opri. Apoi, apăru iar. De data asta mai puternic. Simțea aceleași râcâituri ca atunci când expectorase bucățica de carne. O putea simți cum urcă. Norma trebuia să iasă de acolo.

Își puse o mână peste gură, se ridică și se grăbi spre interval. Lenny se uită în urma ei, dar ea ajunsese afară în foaier înainte ca el să poată reacționa.

O toaletă. Nu putu găsi una. În schimb ieși pe Central Street, gândindu-se să tușească sau să vomite în rigolă.

Când își umplu plămânii de aer durerea slăbi, iar în mintea ei putea auzi în continuare furia Elvirei, bântuită de Don și de propria ei slăbiciune. Deschise gura, și totul izbucni din ea ca o apă limpede curgătoare. Forța vibrantă o șocă, îi făcu inima să bată cu putere și plămânii să se înveselească. În fiecare zi când ascultase radioul, muzica fusese captată și țesută în celulele ei. Acum era liberă.

Se opri când se opri și Elvira. Lenny stătea în fața ei.

— Mamă? întrebă. Te simți bine?

Norma aprobă din cap. Nu voia să vorbească.

— A fost bine, zise el blând. Nefiresc, desigur. Dar bine.

— Așa crezi?

— Da. Dădu din cap: Așa cred.

Lenny nu mai spuse nimic timp de un minut.

— Mâine mergem să-l vedem pe doctorul Peabody.

— Sst.

Zâmbea. Norma se simțea din nou ca o fetiță și lumea era plină de posibilități luminoase. Avea șaisprezece ani, stătea într-un Chevy vechi, fumând, surâzând și conducând pe un drum drept ca o pistă de aterizare și neted ca o masă de sticlă.

În 1711, pentru prima sa reprezentație de operă din Londra, Handel anunțase că va aduce pe scenă o trăsură trasă de cinci cai vii, artificii, o plută plină cu tenori navigând în furtună în aer liber și nu unul, ci doi dragoni scuipători de flăcări. În consecință opera, chiar și opera din Albuquerque, nu era străină de noutăți.

Ben îi spuse Normei că avea două avantaje dacă mergea la o audiție. Mai întâi, era bătrână. Era greu să iei o divă drăguță de treizeci de ani și s-o faci să arate de șaptezeci și cinci. Nu numai că acest lucru era mai ușor în cazul Normei, dar ei nici nu-i păsa, pe când

divei, de obicei, da. În al doilea rând avea plămâni. Odată convins regizorul s-o asculte, își găsi locul.

Nu că ar fi primit rolurile principale. Ea era bătrâna văduvă bogată, soacra, hangița nostimă, bătrâna ghicitoare – pe scurt, orice rol care se potrivea vârstei ei și care nu era destul de important ca să fie dorit de cântărețele tinere. Normei îi convenea. Se distra de minune.

Hei, își spuse în timp ce-și introduse în gură inhalatorul. Ia te uită la mine. Sunt Marele Caruso.

Următorii doi ani trecură repede. Norma se așteptase ca vocea ei să aibă o tonalitate metalică, inumană, dată fiind originea ei. Însă vocea era intens umană. „O sărbătoare întunecată, caldă”, spuse un critic din Keystone. „Strălucitoare”, spuse altul din Scottsdale. Cam atât. Opera Southwest avea pe atunci probleme cu fondurile, iar turneele lor ajungeau în est până la Amarillo și în vest până la Needles.

Ei nu-i păsa. Muzica nu-și pierdea niciodată farmecul. Cântecul își păstra mereu distincția. Dar într-o zi, pe când asculta o înregistrare cu *Rigoletto* pregătindu-se pentru rolul Magdalenei – capacitatea de a citi notele muzicale nu făcea parte din afacere – se privi în oglindă. Arăta la fel. Dar ce se petrecea în

interiorul ei? Calitatea vocii ei părea să se fi îmbunătățit în ultimii doi ani. Nu mai tușea. Singurele reminiscențe pe care le mai avea erau doza zilnică de inhalator și cele două radiografii pe care le înrămase și le pusese pe perete.

Norma se holbă la imaginea ei din oglindă. Se apropia de optzeci de ani și asta se putea vedea pe fața ei.

— Ce se petrece acolo înăuntru? Ar fi trebuit să mor acum doi ani. Trăiesc un timp împrumutat.

Norma avea un sentiment profund că microorganismele o așteptau pe ea.

— Mă așteaptă pe mine pentru ce? îl întrebă pe Ben în timp ce-și sorbea cafeaua.

Era un martie călduros și ieșiseră pe terasa unei cafenele de lângă teatru. Era ziua ei de naștere.

— Ce vrei să spui?

Ben se lăsă pe spate în scaun, gânditor. Era încă slab după standardele normale, dar în ultimii ani se mai împlinise. Acum ochii păreau corect proporționări, iar gura i se potrivea cu chipul.

— Nu ești fericită?

— Sigur că sunt.

— Atunci nu-ți mai pune întrebări. Norma pufni și amestecă în cafea.

— Asta era miracolul la care voiai să fii prezent?

Ben îi întoarse senin zâmbetul.

— Sunt destul de prezent.

— Microorganismele s-au străduit mult ca să-mi facă mie asta. De ce? Ce au de gând? De ce s-au oprit?

— FTV-ul le-a oprit.

— Nu cred. Nu cred că FTV-ul a fost mai mult decât o autosugestie. Cred că ele au *ales* să se oprească. Dintr-un motiv anume.

— Le consideri mai inteligente decât sunt. Ben închise ochii în soarele de primăvară.

— Nu cred că inteligența are ceva de-a face cu asta. Norma bătu darabana cu degetele pe masă: Nu-ți trebuie inteligență ca să ai un scop. Ele au un scop. Ce cuvânt ai folosit tu? Cântecul meu a fost... o *caracteristică imprevizibilă* a scopului lor.

— Despre ce crezi că e vorba?

— De unde să știu eu? Să trimită mesaje pe Lună? O călătorie pe Arcturus? Un metrou mai bun? Norma cugetă în sinea ei: *Le sunt recunoscătoare.*

— Nu trebuie să le fii recunoscătoare pentru nimic. Consider-o ca pe o recompensă pentru o viață bine trăită.

Norma chicoti. Ea simțea cum trece timpul. Era alegerea ei. Ele se asiguraseră că așa va fi. Ei bine, acum avea optzeci de ani. Când să

mai aleagă?

După ce mintea și gingiile se vor fi dus, nu mai rămânea mare lucru. De ce nu acum, când încă le mai avea?

— La naiba, murmură cu voce tare. Eram pregătită să las cancerul pulmonar să mă omoare. De ce nu și pe indivizii ăștia?

Ben se apleca, dintr-odată atent.

— Despre ce vorbești?

Norma urmări cu privirea un biciclist care își croia drum pe strada aglomerată.

— Am renunțat să mai folosesc inhalatorul.

— Când?

— Chiar acum.

Nu dură mult. Microorganismele erau pregătite. La o lună după ce încetă să mai folosească inhalatorul, se trezi în patul ei, prea slăbită să mai ajungă la telefon. Lenny trecu pe acolo în drum spre serviciu ca s-o salute și o găsi. Medicii de la salvare intrară în camera ei mișcându-se cu încetinitorul. Mâinile lor lăsau dâre în aer în timp ce se agitau deasupra ei; instrumentele așezate pe pieptul și fața ei păreau ușoare ca puful. Zâmbi în timp ce își pierdea cunoștința.

Se trezi în spital, cu o mască pe față și un Iisus crucificat în partea opusă a camerei. Iisus părea oarecum înțelegător – o înțelegere, bănuia ea, cum putea avea cineva care atârna

în aer cu niște cuie de fier băgate în mâini și picioare.

Probabil Norma fusese monitorizată. La o clipa după ce se trezi, o infirmieră intră în cameră și începu s-o examineze. Zece minute mai târziu doctorul Peabody intră în salon.

Acesta arăta de parcă ar fi așteptat ani de zile să-i spună că ea avea nevoie de procedurile și tratamentele lui și numai ale lui. Numai chirurgia lui ar fi salvat-o.

Norma își trase masca de pe față.

— Când pot pleca acasă? horcăi ea.

Peabody se opri, cu gura căscată. Merita să suporte petele negre din câmpul ei vizual ca să-i vadă fața.

— Domnișoară Carstairs…

— Da. Sunt pe moarte. Știu. Prescrie-mi un ajutor la domiciliu ca să pot primi oxigen acasă.

Peabody păru să gâfâie după aer.

— Mai e ceva? întrebă ea dulce. Peabody ieși în grabă.

Ben intră exact când Peabody părăsea salonul.

— Lasă-mă să ghicesc. N-ai vrut să faci ce ți-a spus el. Norma aprobă din cap și se lăsă pe spate obosită.

— Scoate-mă de aici. Vreau să mor acasă, mulțumesc mult.

Lenny îi spuse că avea noroc. Pneumonia

Normei nu era grea. Suferința la care se așteptase în urma cancerului pulmonar nu se materializa niciodată. Era scutită de experiența emfizemică de a se îneca în propriile-i fluide. Avea doar o slăbiciune profundă și supărătoare. Ridicarea unui braț sau răsucirea în pat cerea prea mult efort. Norocoasă? Așa credea și ea.

Lenny se mută cu ea. Ben o vizita zilnic. La fiecare două zile, o infirmieră venea s-o ajute să facă baie și să verifice oxigenul.

Norma se obișnui cu masca de oxigen. În afară de faptul că nu altera progresul lucrurilor, le făcea să se desfășoare mai ușor. Își imagina microorganismele acceptând ajutorul în timp ce munceau.

— Ai spus că e Pământul, îi zise lui Ben zâmbind. Pământul care vorbește prin mine.

— M-am răzgândit. E prostia căpătând substanță, replică Ben exasperat. Nu e prea târziu. Putem folosi FTV-ul.

Lenny stătea în spatele lui, cu o expresie îngrijorată pe față.

— Nu mă părăsi, mamă, zise încet.

— Toate se duc, spuse blând în timp ce aluneca în negură. Și eu.

Norma pluti în derivă peste o pădure sau o fabrică. Nu-și dădea seama prea bine. Lumea era într-o mișcare furioasă: copaci uriași creșteau și se amestecau unii cu alții, ramurile

lor contopindu-se fără granițe vizibile. Drumurile se topeau în tufișuri care se topeau în mări. Aerul era plin de sunetele muncii: percuția ciocanelor, șuieratul ferăstraielor, glasuri discutând. Ceva ca niște păianjeni lucrau pretutindeni, dar, când trecea pe lângă ei, își întorceau fețele către ea într-un fel de surâs, presupunând că erau dotați astfel încât să poată surâde.

O ramură crescu direct din pământ. Norma pluti în jos și se odihni pe ea.

Toate astea sunt eu, se gândi ea, mândră de sine. Fiecare păianjen micuț, mașină, și fabrica. Toate astea sunt eu.

Enrico Caruso stătea alături de ea. Nu greoiul Caruso cel stângaci din vechile fotografii. Acesta era un fel de Caruso mai frumos și mai stilat, în genul Mario Lanza.

Ea se holbă la el.

— Cum? Acum ești o fantomă?

El râse, un sunet bogat cu aromă de vanilie.

— Nu tocmai. Celulele creierului tău mor una câte una. Ne-am gândit că măcar atât putem face. Făcu semn cu mâna lui fină spre mare: Nimic de aici nu reflectă realitatea, întrucât tu le inventezi. Dar, fiindcă tu le inventezi, este ceea ce vrei tu să vezi.

— Aha, făcu ea și zâmbi. Muzica se transformă în *Trubadurul* lui Verdi. Părea potrivit.

Nu simțea dorința să cânte. În acest moment era suficient să asculte.

— Știi ce se întâmplă în camera mea? Enrico se gândi o clipă.

— Eu știu ceea ce știi tu. Ai intrat în comă. Lenny îi spune lui Ben ce ai vrut să se facă cu rămășițele tale pământești. Ben are resurse, așa că cel mai probabil așa se va face.

— O să cântăm pentru ei?

— Peste tot în rețea.

— Asta e ceea ce ați dorit?

Enrico ridică din umeri.

— E destul. Dar tu?

Ea zâmbi în lumina amurgului.

— E destul.

Apunea soarele. Putea vedea oceanul estompându-se într-o ceață vagă purpurie. Ca amurgul. Ca noaptea. Toată viziunea imaginară pe care o posedase se stingea.

Noaptea devenea mai întunecoasă în timp ce ea asculta muzica muncii lor.

— N-o să mai fii aici să vezi, bineînțeles, spuse cu regret Enrico atunci când se lăsă noaptea.

Norma îi luă mâna prin întuneric ca să-l liniștească. Era o mână caldă, puternică. O strânse cu putere și râse.

— Așteaptă numai. Încă n-ai văzut nimic.

Harry Turtledove - Audubon în Atlantida

Deși scrie și alte genuri de science fiction, ba chiar și, ocazional, fantasy, **Harry Turtledove** a devenit unul dintre autorii contemporani proeminenți de povestiri de istorie alternativă și este probabil cel mai popular și influent scriitor din acest domeniu după L. Sprague De Camp. De fapt, mare parte din actuala popularitate a acestui sub-gen specific poate fi atribuită chiar bestsellerurilor lui Turtledove.

Harry Turtledove a publicat romane de istorie alternativă ca *The Guns of the South,* ce trata o linie temporală în care Războiul Civil american se desfășoară foarte diferit, grație contrabandiștilor de arme călători prin timp; seria de bestselleruri *Worldwarin* în care desfășurarea celui de-al Doilea Război Mondial este modificată de atacurile unor extratereștri; seria *Basil Argyros,* care detaliază aventurile unui „magistrianoi” într-un Imperiu Bizantin alternativ (colectată în cartea *Agent of Byzantium);* seria *Sim* care se petrece într-o lume alternativă unde exploratorii europeni descoperă America de Nord populată de hominizi, nu de indieni (regăsită în cartea *A Different Flesh);* o examinare a lumii în care Revoluția Americană n-a avut loc, scrisă împreună cu actorul Richard Dreyfuss, *The Two Georges;* și multe alte uimitoare scenarii

de istorie alternativă. Turtledove este de asemenea autorul a două serii fantasy de istorie alternativă formate din mai multe volume: *Videssos Cycle* și *Krispes Sequence.* Alte cărți ale sale sunt romanele *Wereblood, Werenight, Earthgrip, Noninterference, A World of Difference, Gunpowder Empire, American Empire; The Victorious Opposition, Jaws of Darkness* și *Ruled Britannia,* colecțiile *Kaleidoscope* și *Down în the Bottomlands (and Other Places)* și, ca editor, *The Best Alternate History Stories of the 20th Century, The Best Military Science Fiction of the 20th Century,* cu Martin H. Greemberg, și cărțile *Alternate Generals* – plus multe altele. Dintre cărțile lui cele mai recente fac parte romanele *Settling Accounts; Drive to the East* și *In the Presence of Mine Enemies,* și antologiile *The Best Time Travel Stories of the 20th Century, Alternate Generals III* și *The Enchanter Completed.* În pregătire se află *Settling Accounts; In at the Death, The Tale of Krispos* și *Opening Atlantis.* El a câștigat un Premiu Hugo în 1994 pentru povestirea *Down în the Bottomlands.* Născut în California, Harry Turtledove are un doctorat în istorie bizantină de la UCLA și a publicat traducerea academică a unei cronici bizantine din secolul al IX-lea. Locuiește în Canoga Park, California, cu soția și familia sa.

Aici ne invită să călătorim cu pionierul

ornitologiei John Audubon prin teritorii necunoscute în căutarea de specii de păsări despre care se presupune că au dispărut, pe un Pământ nu *tocmai* al nostru…

*

Alunecând lin, ca și cum ar fi mers pe ouă, nava *Augustta Caesar* acosta lângă cheiul din New Orleans. Marinarii cu bustul gol trăgeau odgoanele și o fixau la mal. Sirena răsună de câteva ori prelung și vesel, anunțând lumii sosirea navei. Apoi, când echipajul opri motoarele, coșul încetă să se zguduie sub fuioarele de fum negru pe care le scotea.

Puntea nu se mai clătina sub picioarele lui John Audubon. Acesta scoase un oftat de ușurare. În ciuda vremii îndelungate petrecute pe diferite ambarcațiuni, nu era un marinar bun și știa că nici nu va fi vreodată. Orice mișcare, oricât de ușoară, îi dădea stomacul peste cap. Oftă încă o dată – îl aștepta o altă călătorie lungă pe mare.

Edward Harris veni lângă el.

— Ei, bine, prietene, iată-ne la drum, spuse el.

— Da, e-adevărat, am pornit la drum. Și vom face lucruri care nu s-au mai făcut, dar așteaptă să fie făcute.

Ca de obicei, Audubon se entuziasma când se gândea la scopul lui, nu și la mijloacele prin care și-l realiza. Vorbea o engleză cursivă, garnisită cu accentul francezei, limba sa

maternă. Era un om bine clădit, înalt de un metru optzeci, cu păr cărunt, până la umeri, pieptănat pe spate, și cu favoriți groși, care încadrau o față cu nas proeminent. Chiar și fără accent, tot ar articula vorbele mai greoi decât ar fi vrut. Se apropia de șaizeci de ani și nu mai avea decât câțiva dinți.

— Nu mai e mult, Ed, și ori eu, ori gâștele sălbatice o să dispară de pe lumea asta.

Așteptă nerăbdător să se lase estacada, apoi coborî grabnic de pe *Augustus Caesar* pe uscat, dacă uscat se putea numi pământul din New Orleans.

Bărbați și femei de toate rasele, îmbrăcați fie în zdrențe, fie în redingote sau crinoline, se înghesuiau pe străzile noroioase, mustind de apă. Pălăvrăgeală, glume și înjurături răsunau în spaniolă, franceză și engleză, în combinații de fraze care stâlceau cele trei limbi în toate felurile posibile. Audubon auzi mult mai des engleza decât o auzise cu mulți ani în urmă, când venise la New Orleans prima oară. Pe atunci era un oraș francez, în care nobilii spanioli își făcuseră un rost care pe unde putea. Dar vremurile se schimbau. O știa foarte bine.

Nu departe de Cabildo se afla clădirea de cărămidă care găzduia compania Bartlett. Audubon intră, urmat de Ed Harris. Îi întâmpină un funcționar.

— Bună ziua, domnilor, li se adresă el în engleză. Cu o generație înainte, salutul ar fi fost, cu siguranță, rostit în franceză. Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să cumpăr două bilete pentru Atlantida, răspunse Audubon.

— Desigur, domnule. Funcționarul nici măcar nu clipi. *Maid of Orleans* pleacă spre New Marseille și Avalon pe coasta de apus peste… stați să verific… cinci zile. Dacă doriți să mai așteptați o săptămână, puteți să vă rezervați locuri pe *Sea Oueen,* spre răsărit. Oprește la St Augustine, St Denis și Hanovra, apoi la Londra.

— Ajungem pe continent la fel de ușor de pe oricare din cele două coaste, interveni Harris.

— Exact, confirmă Audubon. Dacă o luăm spre răsărit, trebuie să așteptăm mai mult, drumul ține și el prea mult și n-am chef să mă opresc în Hanovra. Am prea mulți prieteni în capitală. Plini de cele mai bune intenții, o să ne târască prin toate cercurile lor și-o să treacă săptămâni bune până scăpăm de ei. Plecăm cu *Maid of Orleans.*

— N-o să regretați, domnule. E o navă pe cinste. Funcționarul vorbea plin de entuziasm profesional. Scoase un carnet de bilete și înmuie pana în cerneală. Ce nume să trec pe bilete?

— Eu sunt John Audubon. Cu mine călătorește prietenul și colegul meu, domnul Edward

Harris.

— Audubon? Tânărul funcționar începu să scrie, apoi ridică ochii, îmbujorat de emoție. *Acel* Audubon? Naturalistul?

— Artistul?

Audubon îi zâmbi discret lui Edward Harris. Era în al nouălea cer ori de câte ori îl recunoștea cineva: se iubea suficient de mult și îi plăcea să i se aducă aminte că și alții îl stimau. Întorcându-se din nou cu fața spre funcționar, încercă să-i ofere un zâmbet cât mai modest.

— Da, am onoarea să fiu chiar el.

Funcționarul îi întinse mâna. Când i-o strânse, tânărul rosti:

— Sunt nespus de încântat să vă cunosc, domnule. Domnul Hiram Bartlett, președintele companiei noastre maritime, este abonat la *Pasări și patrupede vivipare din Terranova de Nord și Atlantida* – ediția în format mare. Uneori aduce câte un exemplar pentru edificarea personalului său. Vă admir arta și scrierile deopotrivă, să știți.

— Mă supraestimați, spuse Audubon simplu, în loc să se umfle în pene și să umble țanțoș, ca un porumbel călător în fața porumbiței sale. Află cu bucurie că Bartlett ducea o existență prosperă. Numai un om bogat își permitea volumele în format uriaș. Erau destul de voluminoase ca să publice aproape toate

păsările și animalele în mărime naturală, chiar dacă el le răsucise trupul și le îndoise gâturile unora în poziții nenaturale, astfel încât să încapă pe „patul lui Procust”.

— Vă duceți în Atlantida ca să vă continuați cercetările? întrebă funcționarul curios.

— Da, dacă soarta va fi de partea mea, răspunse Audubon. Unele din creaturile pe care sper să le văd sunt mai greu de găsit decât în vremurile de demult, iar pe mine – scoase un oftat – mă tem că nu mă mai țin puterile să le găsesc ca altădată. Dar omul poate face numai ce-i e dat, iar eu sunt hotărât să încerc.

— Dacă există, John, atunci le vei găsi, îl încuraja Harris.

— Să dea Dumnezeu. Cât costă biletul la *Maid of Orleans?*

— O cabină clasa întâi pentru două persoane costă o sută douăzeci de livre, răspunse funcționarul. Cea de clasa a doua costă optzeci de livre, iar cea de clasa a treia numai treizeci și cinci. Dar nu o recomand pe cea din urmă unor domni de talia dumneavoastră. Nu are confortul cu care sunteți obișnuiți.

— N-am trăit în puf. Nici când ajung în Atlantida n-o să trăiesc în puf, spuse Audubon. Dar, spre deosebire de alți domni cu convingeri protestante – îl arătă prietenește pe Edward Harris – nu sunt de părere că e un

păcat să trăiești confortabil. Hai să mergem la clasa întâi.

— Nu cred că e un păcat să trăiești confortabil, știi asta, replică Harris. Intenția noastră e să te ducem acolo unde vrei să ajungi sănătos și voios, pe cât se poate. Așadar, clasa întâi, fără îndoială.

— Clasa întâi să fie. Funcționarul le completă biletele.

Audubon se urcă la bordul navei *Maid of Orleans* cu un presentiment ciudat, însoțit de senzația de groază. Vaporul cu zbaturi arăta la fel de modern ca orice vapor cu abur, dar era, totuși, o navă, una care va porni curând în larg. Stomacul lui protestă cu anticipație încă de la primul pas pe estacadă.

Râse și încercă s-o ia încetișor, și pentru Harris, și pentru sine.

— Când mă gândesc de câte ori am plecat pe mare pe un vas cu pânze, la mila vântului și-a valurilor, mi se pare o prostie să mă agit atâta pentru călătoria asta, spuse Audubon.

— Cum i-ai spus și funcționarului săptămâna trecută, omul face numai ceea ce poate. Harris avea și un stomac rezistent, și o dispoziție calmă.

Dacă se atrag contrariile, el și Audubon alcătuiau o pereche naturală.

Responsabilul vaporului se apropie de ei. Pe

haina lui de lână albastră străluceau nasturi de alamă, iar pe frunte, broboane de sudoare.

— Domnii călătoresc împreună? îi întrebă el. Sunteți amabili să-mi arătați biletele dumneavoastră?

— Desigur, răspunse Audubon. Cei doi îi prezentară biletele.

— Vă mulțumesc. Contabilul le verifică numele pe lista scoasă dintr-unul din nenumăratele buzunare ale hainei sale. Domnul Audubon și domnul Harris, da? Foarte bine. V-am pregătit cabina 12, pe puntea principală, la tribord. La dreapta, cum priviți în față, dacă n-ați mai fost pe mare până acum.

— Mă tem c-am mai fost, rosti Audubon. Responsabilul își scoase chipiul și se scarpină pe chelie, nedumerit. Dar Audubon vorbise cât se poate de serios. Făcu un semn din cap spre Harris și spre negrul liber care împingea un cărucior cu bagajele lor.

— Hai să vedem ce ni s-a pus la dispoziție.

Cabina avea două paturi, un scrin cu sertare, un lighean și un urcior pe el, tot ce li s-ar fi pregătit la un han de calitate medie, dar la dimensiuni mai mici. *Numai că într-un han n-am cum să mă înec*, își zise Audubon. Nu c-ar fi fost posibil să se înece pe *Maid of Orleans,* dar, dacă marea devenea agitată, ar fi preferat să fie mort.

Îi dădu negrului o jumătate de livră. Odată

descărcate, bagajele ocupară cabina aproape în întregime. Nici Harris, nici Audubon nu erau niște cuceritori, deci nu aveau haine cu nemiluita. Dar acuarelele și hârtia lui Audubon umpleau vreo două cufere, iar borcanele și alcoolul nerafinat pentru conservarea specimenelor, încă vreo două. Pe lângă asta, fiecare dintre ei avea o pușcă de vânătoare și un revolver de tip nou, pentru autoapărare.

— Faceți-vă loc ca să puteți ieși și veni la sala de mese când vi se face foame, le spuse contabilul plin de amabilitate.

— Vă mulțumim foarte mult...

Audubon spera ca sarcasmul din vocea lui să-i înghețe amabilitatea, dar responsabilul, deloc stânjenit, își puse chipiul pe cap și părăsi cabina. Pictorul bolborosi câteva cuvinte aspre în franceză.

— Nu te necăji, John, îi spuse Harris. Suntem aici și vom ridica ancora în scurtă vreme. După aceea, scăpăm de griji până la Avalon.

De griji scapi numai tu. Audubon nu dădu glas gândului. Harris nu era vinovat că avea un stomac rezistent, după cum nici el nu era vinovat că avea unul sensibil. Audubon ar fi vrut să se întărească și al lui.

Tot așa, ar fi vrut ca Maid of Orleans să plece la ora fixată sau măcar în ziua fixată. *Joi, 6 aprilie 1843, la zece și jumătate dimineața,* scrisese funcționarul pe fiecare din cele două

bilete, cu litere frumos rotunjite. Audubon și Harris urcaseră la bord din timp. Dar veni ora zece și jumătate și nava nu se clinti din loc. Trecu și ziua de joi. Pasagerii se îmbarcau unul după altul. Hamalii urcau necontenit saci cu zahăr și orez în cala navei. Numai prepelița umplută, anghinarele, asparagusul și șampania cu adevărat excelentă de la bucătăria pentru clasa întâi alungară oarecum supărarea lui Audubon, blocat pe vapor o zi în plus.

În cele din urmă, vineri după-amiază, motorul lui *Maid of Orleans* se trezi la viață. Bâzâia mai tare decât cel care-l dusese pe *Augustus Caesar* pe Big Muddy. Puntea se clătina sub tălpile lui Audubon.

Ofițerii urlau comenzi, în vreme ce coșurile navei scoteau fum. Câțiva marinari trăgeau parâmele care legaseră nava de chei. Alții icneau de efort la cabestan. Una câte una, ridicară zalele lanțului greu al ancorei care țintuise în loc nava cu zbaturi.

— Nu peste multă vreme, spuse Harris, cabestanul și roțile cu zbaturi vor fi acționate de puterea aburului.

— S-ar putea să ai dreptate. Marinarii probabil așa speră.

— Aburul e viitorul, ascultă la mine, insistă Harris. Vasele cu abur, căile ferate, fabricile – cine știe ce altceva?

— Câtă vreme n-o să facă și un pictor care să picteze stimulat de abur, mie tot bine o să-mi fie.

— Un pictor stimulat de abur? Ce idei năstrușnice îți trec prin cap, John! râse Edward Harris. Însă veselia i se stinse treptat de pe chip. Cu un pantograf mecanic, ideea ta s-ar putea materializa.

— Nu m-am gândit neapărat la asta, îi spuse Audubon, ci La șmecheria asta cu fotografiatul care a început să fie folosită de câțiva ani încoace. Dacă ar da imagini în culori, nu în nuanțe de gri, și dacă ai putea crea – nu, se spune dacă ai putea *face* o fotografie suficient de repede pentru a capta mișcarea… ei bine, dacă asta ar fi posibil, atunci mă tem că pictorii ar trăi vremuri grele.

— Prea mulți „dacă”. N-o să se-ntâmple prea curând, dacă o să se-ntâmple vreodată.

— Da, știu. N-o să-mi câștig traiul ca salahor la bătrânețe. Și fiul meu tot din pictură va trăi. Dar vorbeai de zilele care vor veni. Eu de ce să nu mă gândesc la ele?

Sirena șuieră de două ori, avertizând că vasul era gata să se depărteze de chei. Zbaturile se roteau încet în sens invers, lansându-l pe Big Muddy. Apoi unul din ele se opri, iar celălalt continuă să se rotească. Se rotea și cârma, care împingea prova în aval. Încă un șuierat de sirenă – triumfător – și mai mult fum din

coșuri, iar vasul alunecă pe fluviu spre Golful Mexic. Deși nu ajunseseră încă în larg, stomacul lui Audubon se crispa.

Delta lui Big Muddy se întindea până la Golful Mexic. Imediat ce nava părăsi fluviul și intră în golf, începu să se miște în alt fel. Nu avea ruliu și tangaj prea puternice pentru echipaj și majoritatea pasagerilor, dar Audubon și alți câțiva nefericiți fugiră imediat la balustradă. După câteva minute lungi cât o eternitate, pictorul se îndreptă greu de spate. Gura, plină *de* gust amar, îi ardea, iar din ochi îi curgeau șiroaie de lacrimi. Scăpase de răul din stomac, cel puțin pentru o vreme. Un steward care aducea o tavă cu pahare se înclină plin de deferenții:

— Puțin punch, domnule, ca să vă spele gustul amar?

— *Merci Mon Dieu, merci beaucoup*[40]*,* spuse Audubon, incapabil să vorbească în engleză.

— *Pas de quoi*[41] răspunse stewardul. Orice om care pleca pe o navă din New Orleans și ajungea în părțile sudice ale Atlantidei trebuia să vorbească franceza.

Audubon sorbi din pahar, clătindu-și gura cu romul și sucul de lămâie îndulcit. Când înghiți, se temu să nu-l mai treacă un spasm, dar

---

[40] „Mulţumesc. O, Doamne, îţi mulţumesc!” (n. tr.).

[41] „Nu aveţi pentru ce” (n. tr.).

punchul rămase în stomac. O căldură binefăcătoare i se răspândi în corp. Goli paharul din două înghițituri.

— Dumnezeu să te binecuvânteze! îi spuse el stewardului.

— Mi-a făcut plăcere, domnule. Astfel de evenimente au loc la fiecare călătorie.

Stewardul oferi băutura reconfortantă colegilor de suferință ai lui Audubon, care năvăliră asupra lui cu strigăte de bucurie. O tânără atrăgătoare chiar îl sărută, dar numai după ce trase o dușcă zdravănă din punch.

Simțindu-se uman la modul cel mai deplorabil, Audubon porni spre prova. Briza îl ajută să uite de intestinele sale suferinde… pentru moment. Pescărușii țipau deasupra capului său. O chiră de baltă se scufundă în apă și ieși cu un pește în cioc. Nu apucă să se bucure de prânz. Un pescăruș zbură după ea și-i smulse peștele înainte să apuce să-l înghită. Pescărușul se alese cu delicatesa, iar chira zbură să-și încerce norocul în altă parte.

În depărtare, la patruzeci de mile spre sud-est de deltă, se întindea insula Nueva Galicia. Deasupra Muntelui Isabella, aproape de mijlocul ei, se ridica o singură dâră subțire de fum. Vulcanul erupsese ultima oară în tinerețea lui Audubon. Își amintea de ploaia de cenușă căzând deasupra orașului New Orleans. Privi la est de Muntele Pensacola, la

gura golfului. Pensacola scuipase foc mai recent, cu vreo zece ani în urmă, de fapt. Acum însă nu se mai zărea nici urmă de fum negru din direcția aceea. Pictorul dădu din cap pentru sine. Nu trebuia să-și facă griji că va avea parte de-o erupție în călătoria lui spre răsărit. Când Muntele Pensacola a izbucnit în flăcări, torente de roci fierbinți s-au vărsat în mare, împingând spre sud și est coasta Terranovei. Navele nu se puteau apropia să privească spectacolul groazei, căci vulcanul arunca pietre la o distanță la care artileria de coastă nici nu visa. Cele mai multe cădeau în Golful Mexic, bineînțeles, dar cine putea uita de *Black Prince,* găurită și scufundată de un bolovan zburător de mărimea unei vaci, în 1893?

Maid of Orleans naviga liniștită spre răsărit. Valurile nu era prea mari. Audubon descoperi că dozele repetate de punch făceau minuni cu stomacul său. Mai simțea câte-un mic spasm din când în când, dar băutura își făcea datoria. Iar sucul de lămâie, își spuse el, ținea scorbutul la distanță.

Pensacola fumega atunci când nava cu zbaturi trecu pe lângă el, la apusul soarelui. Dar norul care se ridica din piscul conic, ca acela de deasupra Muntelui Isabella, era subțire și palid, nu gros, negru și amenințător.

Edward Harris se apropie de Audubon lângă

balustradă.
— O priveliște frumoasă, remarcă el.
— Într-adevăr, rosti Audubon.
— Mă mir că nu te-am găsit lucrând la schițe. Apusul care colorează în roz norul de deasupra muntelui, pe un fond albastru tot mai închis… Ce poate fi mai pitoresc?
— Nimic, probabil. Audubon râse oarecum stânjenit. Dar am băut destul din punchul ăla excelent pentru ca mâna mea dreaptă să-și piardă îndemânarea.
— Nu te învinovățesc, nu acum, când te chinuiește un *mal de mer.* Sper că marea va fi mai calmă data viitoare când faci drumul ăsta.
— Și eu… dacă va veni o dată viitoare. Nu mai sunt tânăr, Edward, și nici nu întineresc. Merg în Atlantida să realizez ceva anume și să văd anumite lucruri cât mai sunt în stare. Pământul se schimbă de la an la an, și eu la fel. Niciunul din noi doi nu va mai fi ce-a fost cândva.
Prieten de încredere, calm și stăpân pe sine, Harris zâmbi și-i puse mâna pe umăr.
— Te-ai întristat de la băutură, să știi. Ești capabil de mult mai multe decât un bărbat care nu are nici jumătate din anii tăi.
— Frumos din partea ta să vorbești așa, dar știm amândoi că nu-i adevărat, că nu mai e adevărat. În ce privește romul… Audubon scutură din cap. Știam că asta s-ar putea să fie ultima mea călătorie când m-am îmbarcat pe

Augustus Caesar, în St Louis. Maturizarea e clipa începutului.

— Da... Harris zâmbi larg. Audubon știa bine la care început se gândea. Dar pictorul nu-și terminase ideea.

— Maturizarea e clipa începutului, da, repetă el. Îmbătrânirea... îmbătrânirea e clipa sfârșitului. Și eu chiar mă tem că asta e ultima mea călătorie lungă.

— Atunci hai să profităm la maximum de ea, sugeră Harris. Mergem să mâncăm? În seara asta se servește supă de broască țestoasă și spate de miel. Plescăi din buze.

Într-adevăr, Harris mancă cina cu mare plăcere. În ciuda romului binefăcător, Audubon nu se bucură de ea. După câteva linguri de supă, vreo două-trei îmbucături de carne de miel și cartofi prăjiți, se simți periculos de sătul.

— Am fi putut călători la fel de bine la clasa a doua sau chiar a treia, remarcă el cu tristețe. Diferența de preț e numai la mâncare, iar eu nici pe-asta nu pot s-o simt, așezat la o masă care se tot clatină.

— Atunci va trebui să consum eu pentru amândoi. Harris își turnă sos de friptură dres cu brandy peste a doua porție de miel. Atacă mâncarea cu cuțitul și furculița, serios și metodic. În câteva minute, lăsă farfuria goală. Se uită în jur, plin de speranță.

— Mă întreb ce ne servesc la desert.

Li se aduse o prăjitură de forma navei *Maid of Orleans,* umplută cu nuci, fructe zaharisite și cremă de migdale. Harris se servi fără rețineri. Audubon îl privi cu un zâmbet straniu, pe jumătate invidios, pe jumătate amărât.

Se duse la culcare imediat după cină. Prima zi pe mare îl afecta întotdeauna, mai ales acum, că îmbătrânea. Salteaua era la fel de confortabilă ca aceea pe care dormise la han, în New Orleans, și mai moale decât cea de acasă. Dar nu era obișnuit cu ea, așa că se răsuci pe toate părțile până să găsească o poziție mai confortabilă. Râse de el însuși chiar în timp ce se răsucea. Nu peste multă vreme, o să doarmă învelit în pătură, pe pământul gol din Atlantida. Oare și acolo se va răsuci? Dădu din cap. Sigur că da. Tot mișcând din cap, reuși să ațipească.

Nu adormise de mult când Harris intră în cabină. Murmura „Ochii negri cei frumoși”, un cântec la modă când plecaseră din New Orleans. Audubon se gândi că prietenul lui nici nu-și dă seama ce face. Harris își puse cămașa de noapte, urină în olița de sub pat, suflă în lampa cu ulei lăsată de Audubon arzând și se culcă. Peste câteva minute, sforăia. Harris nu recunoștea niciodată că sforăie. De ce să recunoască? Doar nu se auzea.

Audubon râse din nou. Se răsucea de pe-o

parte pe alta și căsca. În scurtă vreme însă sforăia și el.

Când ieși pe punte a doua zi, *Maid of Orleans* părea singurul lucru creat de Dumnezeu pe lume, în afara întinderii de apă. Terranova dispăruse în spatele lor, iar până la Atlantida mai erau o mie de mile. Nava cu abur intrase în Golful Hesperian, brațul lat al Atlanticului de Nord care separa insula vastă și locuitorii ei mai mici de continent, la vest.

Audubon privi spre sud și est. Se născuse în Santo Tomas, una din insulele mai mici. La trei ani se mutase cu familia în Franța, scăpând astfel de convulsiile care zguduiseră insula când sclavii negri se ridicaseră împotriva stăpânilor, într-un război în care niciuna din părți nu cerșise și nici nu arătase milă celeilalte. Negrii conduceau insula Santo Tomas și astăzi. Prea puțin albi trăiau pe ea. Audubon nu mai avea decât amintiri vagi ale casei în care se născuse. Nu intenționase niciodată să se întoarcă înapoi, chiar dacă ar fi putut, fără să învețe să-și câștige traiul singur.

Edward Harris apăru pe punte.

— Bună dimineața, spuse el. Ai dormit bine?

— Binișor, mulțumesc, răspunse Audubon. Ar fi fost mai bine fără „Ochii negri cei frumoși”, dar ce să-i faci, așa-i viața… Tu?

— Excelent, excelent. Harris îi studie chipul.

Arați mai puțin… verde la față decât ieri. Aerul sărat te-a înviorat, bănuiesc?

— Tot ce se poate. Sau m-am obișnuit cu clătinatul vasului. Imediat ce termină propoziția, imediat ce se gândi la stomacul său, înghiți în sec. Arătă acuzator cu degetul spre prietenul lui.

— Vezi? Uite ce-ai făcut! Simpla ta întrebare m-a dat peste cap.

— Păi, vino să iei dejunul, atunci. Nu-i nimic mai bun ca ouăle cu slănină sau ceva asemănător ca să te pregătești pentru… Te simți bine?

— Nu, gâfâi Audubon, aplecându-se peste balustradă. Luă un mic dejun frugal, din biscuiți, cafea și punch cu rom.

Nu obișnuia să înceapă ziua cu o băutură tare, dar nici cu o criză de rău de mare. *Mai bine cu băutura, altfel aș fi murit de mult. Sper c-aș fi murit.*

Lângă el, în sala de mese, Harris își făcea de lucru cu ochiurile și slănina, cârnatul, șunca și mămăliga. Se șterse pe buze cu un șervețel alb de pânză:

— A fost extraordinar, spuse el, apoi se bătu pe burdihanul rotunjit.

— Mă bucur că ți-a plăcut, zise Audubon pe un ton sec. O dată sau de două ori, în următoarele trei zile, *Maid of Orleans* se apropie de alte nave suficient de mult ca să le

vadă pânzele și fumul ieșit din coș. Își făcură apariția și câteva balene, care scuipară jeturi apă și apoi se retraseră vesele. Dar în cea mai mare parte a timpului, nava era singura stăpână a oceanului.

Audubon se afla pe punte în a treia după-amiază, când brusc, așa cum se petrec toate evenimentele-surpriză, marea deveni, din verzuie, de un albastru-intens, profund. Se uită în jur după Harris și-l zări în apropiere, bând punch cu rom și pălăvrăgind cu o tânără agreabilă, cu șuvițe de culoare focului.

— Edward! strigă Audubon. Am intrat în Bay Stream[42]!

— Serios?

Vestea nu avu asupra lui Harris efectul dorit de Audubon. Prietenul lui se întoarse înapoi spre roșcată, care ținea și ea în mână un pahar de punch, și spuse:

— John e nebun după natură în toate sensurile. Rostită pe un alt ton, propoziția ar fi fost un compliment.

Poate că era. Audubon spera că Harris folosise tonul ușor condescendent doar în imaginația lui.

— Zău? Femeia nu se arătă deloc interesată de Audubon. Dar tu, Eddie?

Eddie? Lui Audubon nu-i veni să-și creadă urechilor. Nimeni nu-l mai strigase așa pe

[42] Curentul Golfului (n. tr.).

Harris în preajma lui. Iar Harris… zâmbea.

— Păi, Beth, dă-mi voie să-ți spun că și eu sunt. Dar anumite părți din natură mă interesează mai mult decât altele. Îi puse ușor mâna pe braț. Femeia îi zâmbi, la rândul ei.

Harris era văduv. Avea voie să alerge după femei, dacă avea chef. Nu că Beth ar fi avut nevoie de curtezani. Audubon admira femeile frumoase, ca toți bărbații. În cazul lui, era mai mult decât simplă admirație, căci avea ochi de artist și vedea mai multe decât alții, dar era însurat și nu trecea de la admirație la curtat. Își dorea ca Lucy să fie sănătoasă.

Cum, pe moment, Harris nu era disponibil, Audubon se întoarse la balustradă. *Maid of Orleans* lăsase deja în urmă apele mai reci de lângă coasta de est a Terranovei și intrase în curentul cald venit din Golful Mexic. Până și fragmentele de alge care pluteau pe apă arătau diferit. Era interesat în special de păsări și patrupede vivipare, dar tot ar fi vrut să fi prins cu plasa câteva alge din apele reci și apoi din cele calde, ca să le compare așa cum se cuvine.

Se întoarse ca să-i comunice gândul și lui Harris, dar descoperi că prietenul său și Beth dispăruseră de pe punte. Oare plecase prietenul lui în urmărirea propriului interes zoologic? Ei, atunci să-i fie de bine. Audubon privi din nou oceanul și fu răsplătit cu apariția

unei țestoase tinere, puțin mai mari decât palma lui, care ciugulea delicat din algele proaspete. Nu se compara cu posibila răsplată primită de Harris, dar tot era mai bună decât nimic.

Pentru Audubon, Atlantida, la fel ca Soarele, răsărea de la est. Ceața aceea de la orizont… preț de câteva clipe, dar numai câteva, ai fi zis că e un pâlc de nori. Căci în scurt timp se transformă, fără umbră de îndoială, într-o bucată de pământ. Pentru pescarii bretoni și galițieni, care o descoperiseră cu aproape patru sute de ani înainte, ea ar fi trimis soarele la culcare mai devreme.

— Următorul port în care ne oprim e New Marseille, îi spuse contabilul lui Audubon, salutându-l cu mâna la chipiu când trecu pe lângă el.

— Da, desigur, rosti pictorul, dar eu merg la Avalon.

— Bine, dar tot trebuie să treceți prin vamă la primul port de escală, îi aminti responsabilul. Statele Atlantidei sunt foarte tipicare în această privință. Dacă nu ai ștampila vămii din New Marseille pe pașaport, nu te lasă să cobori de pe vapor în Avalon.

— Ce enervant, să-mi deschid toate cuferele pentru o ștampilă! se supără pictorul.

Contabilul ridică din umeri cu automatismul celui care are dreptatea de partea lui. Și

spunea adevărul: Statele Unite ale Atlantidei chiar erau tipicare când venea vorba de cei care le vizitau. *Faceți cum zicem noi,* ziceau ele, *sau stați deoparte.*

Nu că a coborî pe țărm la New Marseille era un inconvenient. Dimpotrivă, încălzit de Bay Stream, orașul se scălda în splendoarea lunii mai, parcă nesfârșită. Mai la nord, în Avalon, părea că e mereu aprilie. Apoi curentul cotea spre nord și est, în partea de sus a Atlantidei, și-și trimitea căldura în nordul Franței, Insulele Britanice și Scandinavia. Coasta de est a Atlantidei, până la care vânturile străbăteau sute de kilometri de teren muntos și șes, era un loc mai întunecos, mai aspru.

Dar Audubon se afla în New Marseille și, dacă nu era mai, atunci sigur era mijlocul lui aprilie. Privirea aruncată împrejur în timp ce el și Harris împingeau cărucioarele cu bagaje spre vamă fu suficientă ca să-i confirme că lăsaseră Terranova în urmă. Ah, magnoliile care-și aruncau umbra pe străzile din preajmă nu erau foarte diferite de cele de lângă New Orleans. Dar copacii ginkgo de pe alte străzi principale… în lume nu mai creștea decât o singură varietate, și aceea în China. Iar abundența de palmieri, cu smocuri de frunze crescute în vârful trunchiului lor îndesat, nu se mai găsea decât în puține locuri din zona cu climă temperată.

În schimb, vameșul era la fel ca în orice regat sau republică vizitată de Audubon. Se încruntă când îi studie declarația, adâncindu-și mai tare cuta dintre sprâncene când le deschise bagajele ca s-o verifice.

— Aveți o cantitate apreciabilă de alcool, comentă el. Una taxabilă, de fapt.
— Nu l-am luat să-l bem, nici să-l vindem, domnule, îi explică Audubon, ci ca să păstrăm specimenele științifice.
— Numele și măiestria lui John Audubon sunt renumite în toată lumea civilizată, interveni Edward Harris.
— Am auzit și eu de dânsul. Îi admir munca, atât cât am văzut din ea, replică vameșul. Dar legea nu ține cont de intenții, ci de cantitate. Doar n-aveți de gând să spuneți că alcoolul ăsta tare *nu se poate bea.*
— Nu, recunoscu Audubon în silă.
— Păi, vedeți? Datorați fiscului din Atlantida… stați să socotesc… Se uită pe un tabel prins cu pioneze pe peretele din spate. Două sute douăzeci și doi de dolari și… paisprezece cenți.
Audubon plăti, exasperat. Vameșul îi dădu o chitanță, de care se putea lipsi, și-i aplică pe pașaport ștampila, de care nu se putea lipsi. În timp ce-și împingeau cărucioarele cu bagaje înapoi pe *Maid of Orleans,* Harris strigă:
— Privește, John! Nu e cumva o rață cu gât

cenușiu? Nici vederea păsării cântătoare din Atlantida nu avu darul să-l înveselească pe Audubon.

— Și ce dacă?

Încă plângea după banii pe care n-ar fi vrut să-i irosească. Prietenul său știa ce-l supără.

— Când ajungem la Avalon, pictezi vreo două portrete, îi sugeră el. O să recuperezi banii cu vârf și îndesat.

Audubon scutură din cap.

— Dar nu vreau să fac așa ceva, la naiba! Când îl cuprindea frustrarea, se purta ca un țânc isteric. Aș irosi timpul. Fiecare clipă contează. Nu mi-au mai rămas prea multe zile, iar gâștele sălbatice de munte… Cine știe câte mai sunt…

— Te așteaptă. Ca de obicei, Harris emana încredere.

— Crezi? Audubon trecea de la optimism la deznădejde din senin. În momentul acela era de-a dreptul copleșit de tristețe, în primul rând din cauza vameșului.

— Când au descoperit pescarii pământul ăsta, era populat cu douăsprezece specii de gâște sălbatice, așa cum bizonii populează câmpiile Terranovei. Acum… Acum foarte puține supraviețuiesc în zonele cele mai sălbatice ale Atlantidei. Poate că ultimul reprezentant moare chiar în timp ce stăm de vorbă – dacă n-a murit deja! – în ghearele sau fălcile unei

haite de câini sălbatici sau de glonțul vreunui vânător necioplit.

— Și bizonii sunt pe cale de dispariție, remarcă Harris, enervându-l și mai tare pe Audubon.

— Trebuie să mă grăbesc! Să mă grăbesc, auzi?

— Păi, n-ai cum să mergi nicăieri până când *Maid of Orleans* nu pornește iar în larg, vorbi Harris cu judecată.

— În curând, o cale ferată va duce de la New Marseille la Avalon.

Atlantida construia căi ferate aproape la fel de repede ca Anglia și mai rapid decât orice nouă republică din Terranova. Dar „în curând” însemna „nu încă”, iar el chiar era nevoit să aștepte ca vasul cu abur să plece spre nord.

Pasagerii părăsiseră *Maid of Orleans.* Beth plecase, lăsându-l pe Harris cu buzele umflate. Se îmbarcau alții în locul lor. Hamalii cărau lăzi și cutii, butoaie și genți. Alții aduceau la bord încărcătură proaspătă. Și pasagerii, și hamalii se mișcau mult prea încet, după părerea lui Audubon, care nu avea de ales și patrula spumegând de furie încoace și încolo, pe puntea nemișcată, din fericire pentru el. În cele din urmă, a doua zi după-amiază, târziu, *Maid of Orleans* porni spre Avalon.

Se ținu aproape de țărm în călătoria ei de două zile și jumătate. Era una din rutele cele

mai frumoase din lume. Sequoia gigantici creșteau la mică depărtare de mal. Se ridicau atât de înalți și de drepți, că semănau cu coloanele unei catedrale uriașe construite în aer liber. Dar catedrala era o sursă de nedumerire și confuzie. Singurii copaci asemănători cu cei din Atlantida creșteau pe coasta Pacificului, la mare distanță. Cum de prosperau acolo și supraviețuiau aici, dar nu și în altă parte? Audubon, ca toți naturaliștii, nu cunoștea răspunsul la întrebare, deși și-ar fi dorit din suflet să-l afle. Ar fi fost *apogeul* carierei sale! Dar se temea că nu va purta niciodată cununa de lauri.

Maid of Orleans trecu pe lângă un orășel de pescari numit Newquay fără să se oprească. După ce-l identifică pe hartă, Audubon fu mulțumit când responsabilul îi confirmă că nu greșea.

— Dacă navigatorul pățește ceva, sunt sigur că ne putem lăsa pe mâna dumneavoastră, adăugă acesta făcând cu ochiul, nu cumva să fie luat în serios.

Audubon îi zâmbi amabil și se întoarse cu ochii la hartă. Coasta vestică a Atlantidei și cea estică a Terranovei de Nord, aflate la o mie de mile depărtare, îi apărură ca două piese ale unui puzzle mare cât pământul: contururile lor aproape că se potriveau. Același lucru se putea spune despre protuberanta

Braziliei din Terranova de Sud și zimții coastei Africii de Sud, de partea cealaltă a Atlanticului. Iar forma coastei estice a Atlantidei se potrivea cu vestul Europei, într-o oarecare măsură.

Oare ce însemna asta? Audubon știa că nu era primul care se întreba. Nu puteai privi harta fără să-ți exprimi mirarea. Oare Atlantida și Terranova sau Africa și Brazilia fuseseră cândva unite? Cum ar fi fost posibil, cu atâta apă între ele? I se părea incredibil, ca și altora. Dar, când te uitai la hartă…

— Coincidență, hotărî Harris, când îi menționa ideea la cină.

— Poate. Audubon tăie o bucată dintr-o pulpă de gâscă. Stomacul i se calmase în ultimele zile și nici marea nu fusese agitată. Dar dacă e o coincidență, nu crezi că e frapantă?

— Lumea e cât se poate de întinsă. Harris făcu o pauză și sorbi din vin. E loc pentru două-trei coincidențe, nu crezi?

— Poate, repetă Audubon, dar, când te uiți la hărți, ți se pare că potrivirile au la bază rațiunea, nu întâmplarea.

— Atunci spune-mi cum s-a intercalat oceanul între ele. Harris îl ținti cu degetul întins ca țeava de pistol. Și dacă spui c-a fost potopul din vremea lui Noe, pun mâna pe sticla asta de Bordeaux fin și te pocnesc cu ea în moalele capului.

— N-aveam de gând să spun așa ceva, replică Audubon. Potopul o fi pustiit tărâmurile acelea, dar nu văd cum le-ar fi separat, lăsându-le coastele atât de asemănătoare.

— Deci la mijloc trebuie să fie o coincidență.

— Nu cred că *trebuie* să fie nimic, *mon vieux*[43]*.* Cred că nu știm despre ce e vorba sau, recunosc, dacă e vorba de ceva anume. Poate că se va afla într-o zi, dar nu acum. Acum e o enigmă. Avem nevoie de enigme, nu crezi?

— Acum, John, vreau un pic de sos. Ești drăguț să mi-l dai? Se potrivește foarte bine cu gâscă.

Așa și era. Audubon turnă puțin peste carnea moale și închisă la culoare de pe farfurie înainte de a-i da sosiera prietenului său. Harris ignora enigmele când avea de ales. Nu și Audubon. Lui îi aminteau nu numai de câte lucruri nu cunoștea – nici el, nici alții – dar și de câte ar putea afla – numai el.

Atât timp cât mai pot, își zise și mai luă o înghițitură de carne.

Avalon se înălța pe șase coline. Conducătorii orașului încă o mai căutau pe a șaptea, ca să se compare cu Roma, dar nu se zărea nicio ridicătură pe o distanță de kilometri în jurul lui. Golful Avalonului, cu fața spre vest, oferea

[43] „Bătrâne” (n. tr.).

orașului care-i purta numele cel mai frumos port din Atlantida. Cu un secol și jumătate înainte, fusese cuib de pirați. Corsarii au prădat Golful Hesperian vreme îndelungată, până când flotele britanice și daneze i-au gonit înapoi în adăpost, căruia i-au dat foc, ca să-i oblige să iasă din el.

Străzile orașului aminteau de trecutul pompos: Goldbeard Way, Valjean Avenue, Cutpurse Charlie Lane. Însă două fregate patrulau prin port. Nave de pescuit, vase comerciale mai mari – unele cu abur, altele cu pânze – și nave de pasageri, ca *Maid of Orleans* soseau și plecau. Pirații nu mai trăiau decât în amintire.

De n-ar fi la fel și cu gâștele sălbatice, își zise Audubon, în timp ce vasul acosta la debarcader. *Te rog, Doamne, să nu fie așa.* Își făcu cruce. Nu știa dacă rugăciunea îl va ajuta, dar nici n-avea ce strica, așa că o rosti oricum.

Harris arăta cu degetul spre un bărbat care venea pe debarcader.

— Ăla nu-i Gordon Coates?

— Ba da, sigur că-i el.

Audubon îi făcu semn cu mâna bărbatului care-i publica lucrările în Atlantida. Coates, un tip scund și bondoc, cu favoriți mai deși decât ai lui, îi salută în același mod. Purta un costum lucios, de mătase. Jobenul îi dădea un aer elegant. Audubon își făcu mâinile pâlnie la

gură.
— Ce mai faci, Gordon?
— O, acceptabil. Poate ceva mai bine, răspunse Coates. Așadar, o tulești iarăși în sălbăticie, nu?
Era orășean din cap până-n picioare. Fusese la țară o singură dată, ca să vadă o cursă de cai. Se pricepea la ponei. Când paria, câștiga... de cele mai multe ori.
Adusese cu el doi servitori cu cărucioare, ca să care bagajele călătorilor. El, Audubon și Harris își strânseră mâinile și se bătură pe spate, după ce fu lăsată în jos estacada, ca să poată coborî pasagerii.
— Unde ne cazezi? Se interesă Harris, care se gândea întotdeauna la locul unde urma să stea. Grație acestui obicei și al altora, asemănătoare, Audubon stătuse în locuri mai confortabile decât cele pe care le-ar fi ales el însuși.
— Cum îți sună *Regina Hesperidelor?* întrebă Coates.
— Ca și cum ai spune metresa piraților, răspunse Audubon, stârnind hohote de râs din partea editorului său. E pe lângă vreun adăpost sau piață de cai? Vreau să-mi cumpăr animalele cât de repede se poate.
Harris oftă. Pictorul se făcu că nu aude.
— E unul pe-aproape, e unul pe-aproape, îl asigură Coates. Apoi ridică degetul. Uitați un

vultur! Ăsta-i un semn de bun augur pentru tine, dacă vrei.
Pasărea mare, cu cap alb, zbura spre sud. Audubon știa că se duce la groapa de gunoi a orașului, să scurme prin ea. Vulturii cu cap alb prosperau de la venirea omului pe Atlantida. Văzând acest exemplar, Audubon se întrista în secret. Ar fi preferat unul cu cap roșu, simbolul național. Dar puternicii prădători – fără îndoială, cei mai mari din lume – se stingeau repede, ca gâștele sălbatice, prada lor principală.
— Așadar, rosti el, *Regina Hesperidelor.* Ultima oară când fusese la Avalon, hotelul avusese alt nume și alt proprietar. De atunci, se dezvoltase mult. La fel și Avalonul, vizibil mai întins și mai bogat decât acum zece ani – sau doisprezece?
Și Harris observă acest lucru. În general le observa.
— Vă descurcați binișor pe-aici, îi spuse el lui Gordon Coates la cină, în fața fripturii de vită.
— Binișor, binișor, confirmă editorul. În curând scot o carte a unui tip care crede că a scris cel mai bun roman din Atlantida. Locuiește chiar aici, în oraș. Sper că are dreptate. Nu se știe niciodată…
— Tu nu prea-l crezi, nu? întrebă Audubon.
— Păi, nu, recunoscu Coates. Toți scriitori cred că au scris cel mai bun roman din

Atlantida, dacă nu se trag din Terranova sau din Anglia. Uneori chiar și atunci. Dl. Hawthorne are mari șanse de succes, mai mari decât ceilalți, îndrăznesc să spun, dar nu *cele mai mari.*

— Cum se numește cartea? dori Harris să afle.

— *Stigmatul purpuriu.* Nu-i un titlu rău, dacă zic eu așa. Și o zic, pentru că eu l-am dat. El voia să-i zică *Țărmul unei alte mări.*

Coates căscă, de parcă ar fi vrut să spună că autorii nu se pricep deloc să dea titluri operelor. Și chiar o spuse într-un fel, arătând cu degetul spre Audubon:

— Și cărților tale le-aș fi dat alte titluri, să știi, dacă nu apăreau în Anglia și Terranova. *Păsări și creaturi,* poate. Cine crezi că mai știe ce-i aia un patruped, ca să nu mai zic de unul vivipar?

— S-au vândut foarte bine cu titlul dat de mine, spuse Audubon.

— Sigur că da, foarte bine, dar s-ar fi putut și mai bine. Te-aș fi făcut *mare.*

Coates avea fler. Dacă l-ar fi făcut pe Audubon un scriitor mare – prelungi sunetele cu plăcere – ar fi câștigat o grămadă de bani.

— Știu de ce oamenii de aici habar n-au ce-nseamnă patruped, interveni Harris. Nu se găsea niciunul pe Atlantida când a fost descoperită. Așa cum nu era nici urmă de șarpe în Irlanda, nici aici nu se găseau…

creaturi – zâmbi larg – pe atunci.

— Nu se găseau patrupede *vivipare.*

Audubon băuse destul vin ca să țină la detalii precise, dar nu prea mult ca să nu poată pronunța cuvântul *vivipare.* Trăiau o mulțime de șopârle, țestoase și broaște, chiar râioase, și salamandre. Și șerpi, bineînțeles, deși ei nu sunt patrupede. Asta îl făcea să se simtă mândru.

— Sigur că șerpii n-au picioare, pufni Harris în râs.

— Ei bine, acum avem destule creaturi, ți-o jur, spuse Coates. De toate, de la șoareci la elani. Pe unele le-am vrut, cu altele ne-am procopsit. Încearcă să ții șoarecii și șobolanii departe de o navă. Da, da, încearcă numai. Mult noroc! O să ai mare nevoie.

— Câte creaturi atlantide indigene au dispărut din cauza lor? întrebă Audubon.

— Habar n-am, răspunse Coates. E cam târziu să ne gândim la asta, nu crezi?

— Sper că nu. Sper că nu e prea târziu pentru ele. Și nici pentru mine. Mai luă o înghițitură de vin. Știu ce creaturi vivipare au provocat trista dispariția a unor specii de aici.

— Șobolanii? întrebă Coates.

— Fac pariu că nevăstuicile, spuse Harris. Audubon scutură din cap către fiecare dintre ei, apoi arătă cu degetul spre pieptul său.

— Omul, îi lămuri el.

După trei zile părăsi Avalonul călare. O parte din timp și-o petrecuse cumpărând cai și harnașament pentru ei și nu-i părea rău. Cealaltă parte o petrecuse cu Gordon Coates, la întâlniri cu abonații existenți și potențiali și-i părea foarte rău. Se descurca mai bine la afaceri decât majoritatea colegilor de breaslă și, în mod normal, nu l-ar fi deranjat să stea de vorbă cu clienții și să caute alții noi. Dacă nu-ți cumpăra nimeni operele, nu prea aveai cum să-ți duci zilele. În tinerețe avusese mai multe meserii, le urâse pe toate și nici nu se descurcase. Știa cât de norocos era să poată trăi făcând ce-i place, dar și ce muncă uriașă presupunea ceea ce oamenii numeau noroc.

Spre ușurarea sa, reuși să se descurce fără să mai facă portrete. Chiar înainte de a pleca din New Orleans, simțise cum timpul îl împinge de la spate, îmbătrânea, era din ce în ce mai slăbit. Peste un an, doi, nu va mai avea puterea și rezistența necesare să călătorească în zonele sălbatice din centrul Atlantidei. Și, dacă le-ar fi avut, n-ar mai fi găsit gâște sălbatice pe care să le picteze.

Poate n-o să le mai găsesc nici acum, își zise. Gândul îi otrăvea sufletul. Se uita într-una după vânători sau tăietori de copaci cu puști…

Călătoria prin Avalon semăna perfect cu cea prin satele din Franța și Anglia. Bine, fermele

de aici erau mai mari decât cele din Europa, separate de pășuni mai întinse. Acesta era pământul colonizat nu de mult; nu fusese cultivat de secole întregi, în unele părți, de milenii întregi. Dar culturile – grâu, orz, porumb cartofi – erau fie europene, fie importate de Terranova de multă vreme din Lumea Veche. Pomii fructiferi proveneau din Europa; nucii, tot de acolo, dar și din Terranova. Numai după șirurile de sequoia și pini de Atlantida ghiceai că la câțiva kilometri spre apus se întindea Golful Hesperian.

La fel stăteau lucrurile și cu animalele. Câinii schelălăiau pe lângă ferme. Găinile râșchiau. Pisicile săreau încoace și încolo după șoareci – și aceștia imigranți – sau pui neatenți. Rațele și gâștele – gâște domestice comune – se bălăceau în bălți. Porcii scurmau și se tăvăleau în noroi. Pe câmp pășteau vite, oi și cai.

Majoritatea oamenilor nici n-ar fi observat ferigile care răsăreau pe ici, pe colo sau păsările de pe pământ, din copaci sau în zbor. Unele, precum corbii, se găseau în toată lumea. Altele, ca vulturul cu cap alb pe care-l văzuse în Avalon, se întâlneau și în Atlantida, și în Terranova (pe coasta de est a Atlantidei, poposea din când în când vulturul cu coadă albă, ieșind din cuibul său european sau islandez). Altele – nimeni nu știa câte – nu se aflau decât pe marea insulă.

Doar specialistul știa, după cum numai pe el îl interesa prin ce se deosebește drepnea-mică cu cap gri de cea din Terranova sau de surata ei mai mică din Europa. Mulți sturzi de Atlantida erau identici cu frații lor de la răsărit și apus. Aparțineau unor specii diferite, dar aveau penaj și obiceiuri comune. Același lucru se putea spune despre păsările cântătoare insulare, care săreau din copac în copac după insecte, la fel ca zburătoarele din capătul celălalt la Golfului Hesperian. Da, asemănări erau cu carul. Dar…

— Mă întreb când o să vedem primii sturzi, spuse Audubon.

— Suntem prea aproape de Avalon, rosti Harris. Prea mulți câini, pisici și porci primprejur.

— Da, cam mulți. Sunt păsări naive și nu prea știu să se ferească.

Râzând, Harris imită cu degetele zbaterea aripilor. Sturzii, deși aveau însă aripi mai mari, nu știau să zboare. Nu erau mai mari decât puii de găină. Cu ciocul lor lung și ascuțit, scobeau straturile mai adânci ale solului după viermi la care sturzii zburători nici nu visau să ajungă. Când le mergea bine, își făceau provizii pentru zile negre.

Dar erau neputincioși în fața omului și animalelor aduse de el în Atlantida. Nu doar pentru faptul că aveau carnea gustoasă sau că

din grăsimea lor se făcea ulei fin de lampă. Adevărata lor problemă era că era prea proști ca s-o ia la fugă când se apropia de ei câinele sau vulpea. Nu erau obișnuiți să fie vânați de animale terestre; singurele patrupede vivipare care trăiau în Atlantida înainte de sosirea omului erau liliecii.

— Până și liliecii de aici sunt deosebiți, mormăi Audubon.

— Da, dar de ce spui asta? îl întrebă Harris. Audubon îi explică logica sa:

— În ce alt colț de lume, în afară de acesta, mai există lilieci care-și petrec timp mai mult țopăind pe pământ decât zburând?

Era o întrebare retorică, dar Harris găsi cu cale să-i dea un răspuns:

— Nu sunt și în Noua Zeelandă?

— Zău? făcu Audubon surprins. Prietenul său dădu afirmativ din cap. Pictorul își scărpina favoriții. Măi, măi, ambele sunt bucăți de pământ izolate de celelalte, în largul mării…

— Și în Noua Zeelandă se găseau cândva gâște sălbatice sau niște păsări care semănau cu ele. Cum dracu' le zicea?

— Moa, răspunse Audubon. Știu sigur. Nu ți-am arătat ilustratele acelea superbe cu rămășițele lor, realizate nu de mult de profesorul Owen? Sunt de o măiestrie uluitoare. Uluitoare!

Felul în care își sărută buricele adunate ale

degetelor îl trăda pe francezul din el. Edward Harris zâmbi șmecherește:

— Sunt convins că tu le-ai fi făcut mai frumoase.

— Mă îndoiesc. Fiecare cu harul lui. Pot să pictez pe pânză o pasăre atât de bine încât să pară vie. Acesta e talentul meu și mi-am petrecut aproape patruzeci de ani învățând tainele meseriei. Dar să redau toate detaliile osemintelor... Nu mie deloc rușine să mă închin în fața maestrului.

— Dacă n-ai fi așa modest, ai fi desăvârșit.

— Probabil, spuse Audubon mulțumit, iar cei doi călăriră mai departe.

Ciocănitul slab, îndepărtat se auzi la vreo zece metri, pe un pin putred.

Harris arătă cu degetul.

— Uite-o acolo, John! Ai văzut-o?

— Cum să n-o văd, când e mare cât un corb? Preocupată de viermii de sub scoarța copacului, ciocănitoarea cu ciocul stacojiu își vedea de treabă nestingherită. Era un mascul, deci și creasta era tot stacojie. Femelele aveau creasta neagră, ușor îndoită în față. Așa erau și ruda lor apropiată de pe pământul Terranovei, ciocănitoarea cu cioc ivoriu, și cea imperială, din Mexic.

Audubon descăleca, își încarcă pușca și se apropie de pasăre. Era mai ușor să se apropie de zburătoarea cu cioc stacojiu decât de cea

din Terranova. Ca sturzul și atâtea alte păsări din Atlantida, nici nu-i trecea prin cap că pe pământ umblă dușmani. Cele imperiale și cu cioc ivoriu erau mai vigilente.

Ciocănitoarea ridică ciocul și scoase un țipăt ascuțit, ca o notă de clarinet falsă. Audubon se opri cu arma pe umăr, așteptând să audă strigătul de răspuns al altei păsări. Cum nu auzi nimic, apăsă pe trăgaci. Arma bubui și fumegă. Cu un cârâit speriat, pasărea cu cap stacojiu căzu din pin. Se zbătu pe pământ câteva clipe, apoi rămase nemișcată.

— Frumoasă lovitură, remarcă Harris.

— *Merci,* replică Audubon absent.

Ridică ciocănitoarea. Simți în palmă căldura păsării și căpușele și păduchii de pe corp. Nimeni nu se gândea la ele, în afară de cei care țineau în mână păsări ce abia și-au dat duhul, își șterse palma de pantaloni ca să scape de intruși. Nu făceau rău oamenilor, căci nu erau pe gustul lor, dar, câteodată… îl săgeta un gând. Se holbă la ciocănitoare.

— Oare paraziții de pe păsările din Atlantida sunt diferiți, ca și ele, de cei din Terranova, sau identici?

— Habar n-am, recunoscu Harris. Vrei să pui câțiva în alcool să vezi?

Audubon se gândi o clipă, apoi scutură din cap.

— Nu, mai bine să se ocupe de ei cineva cu

adevărat interesat. Pe mine mă interesează gâștele sălbatice, nu păduchii, Dumnezeule!

— Ai prins un specimen frumos. Cele stacojii sunt tot mai rare.

— Nu mai au păduri în care să caute hrană, spuse Audubon cu un oftat. În Atlantida nu mai e nimic ca înainte, cu excepția fermelor și-a oilor. Își dădu seama de greșeală imediat ce rosti cuvintele, dar nu se opri. Dacă nu le arăți oamenilor ce-a fost în trecut, în curând n-o să mai aibă nimic, iar atunci va fi prea târziu să le arăți ceva. Deja e prea târziu, în general. *Și pentru mine?* se întrebă. O, *de n-ar fi așa!*

— Te-apuci de schițe? îl întrebă Harris.

— Dacă n-ai nimic împotrivă. Păsările sunt mai ușor de pictat înainte de a înțepeni.

— Dă-i drumul, dă-i drumul. Harris coborî de pe cal. O să fumez o pipă, două și-o să dau o raită cu arma la mine. Poate că mai fac rost de ceva pentru pictat sau cinat. Sau amândouă, cine știe? Dacă țin minte bine, rațele și gâștele din Atlantida sunt la fel de gustoase ca altele, în afară de cele din nord.

*

Era convins că rațele din nord, bine prăjite și servite cu zahăr cubic, aveau cea mai gustoasă carne de pasăre din lume. Audubon era aproape sigur că nu se înșela.

După ce Harris porni la hoinăreală, Audubon așeză pasărea cu cioc stacojiu pe iarbă și se

duse la unul din caii care cărau poverile. Știa în care sac se află uneltele lui de pictor, suportul și sârmele, cărbunele și hârtia prețioasă.

Își aminti cum, în copilărie, își pierduse speranța că va picta păsări în ipostaze realiste. Pasărea din mână era în regulă, dar una moartă... Atârna, se fleșcăia, vedeai cu ochii tăi cum i se scurge viața din trup.

Când studiase pictura cu David în Franța, desenase după manechine. Simți cum i se aprind obrajii la amintirea modelului de pasăre pe care se străduise să-l facă din lemn, plută și sârmă. După încercări nesfârșite, obținuse ceva care semăna cu o pasăre dodo cu spavan. Prietenii râseseră de el. Cum s-ar fi putut supăra pe ei, când și lui îi venea să râdă? În cele din urmă, spărsese modelul hidos în bucăți.

Dacă nu i-ar fi venit ideea cu sârmele... Nu știa ce s-ar fi făcut fără ele. Sârmele îl ajutau să așeze păsările în așa fel încât să pară vii. Când pictase primul pescăruș albastru, simțise că e pe cale să realizeze ceva spectaculos înainte de a termina. Iar acum, pregătind suportul, îl străbătu același val de emoție ca atunci. Până și ochii păsării parcă se treziră la viață când o plasă în poziția dorită.

În timp ce se străduia să așeze ciocănitoarea așa cum stătuse agățată de copac, ar fi vrut

să-l mai încerce o dată vechiul fior. Dar făcuse lucrul ăsta de prea multe ori. Rutină în detrimentul artei. Nu mai descoperea miracole. Lucra.

Pai, dacă tot lucrezi, dă tot ce poți din tine, își zise. Practica își spunea cuvântul. Mâinile aranjau parcă singure sârmele ca să prindă pasărea. Când termină, se uită la ciocănitoare. Mișcă puțin o sârmă ca să-i așeze mai bine coada cu penele lungi și rigide proptite de scoarța copacului, ca și cum ar fi fost două picioare.

Începu să schițeze. Își aminti chinurile prin care trecuse la primele încercări și cât de nereușite fuseseră acestea, în ciuda eforturilor. Îi cunoștea pe alții care încercaseră și ei să picteze, dar renunțaseră când primele rezultate nu ieșiseră conform așteptărilor. Unii, din câte văzuse, erau de-a dreptul talentați. Dar să ai talent și să-l desăvârșești… Ce diferență! Nu mulți erau destul de ambițioși să continue, chiar dacă nu o fac foarte bine. Audubon nu mai știa de câte ori fusese gata să renunțe, cuprins de disperare. Dar când ambiția era dublată de talent, se prevedeau lucruri mărețe.

Cărbunele parcă prindea viață alunecând pe hârtie. Audubon dădu din cap aprobator. Liniile trasate erau ferme și curgătoare, ca întotdeauna. Nu-i tremurau degetele, ca la

atâția oameni care îmbătrâneau – nu încă. Dar cât va rămâne așa? De câte ori răsărea soarele, se apropia mai mult de bătrânețe. Schița prindea contur rapid, într-o cursă contra propriei sale decăderi.

Când bubui arma lui Harris, mâna lui Audubon tresări. A cui n-ar fi tresărit? Linia strâmbă fu ștearsă imediat. Continuă să deseneze, repede și încrezător, și obținu o schiță așa cum și-o dorise. Harris se întoarse târând o pasăre mare, moartă.

— Un curcan! exclamă Audubon.

Prietenul lui confirmă cu o înclinare a capului și cu un zâmbet larg.

— O să mâncăm o cină pe cinste!

— Da... Cine-ar fi crezut că păsările se răspândesc așa de repede? Au fost aduse în sud... Când? Nu sunt mai mult de treizeci de ani. Și acum le împuști aici.

— Sunt mai interesant de vânat decât sturzii, spuse Harris. Cel puțin știu să se ferească dacă simt primejdia. Parcă le-a înzestrat Dumnezeu cu instinct, numai că nu pe toate cele de aici.

— Nu. Unele gâște din Atlantida zburau spre alte ținuturi și erau foarte vigilente. Altele rămâneau pe insulă tot anul și nu erau deloc așa. Zburau foarte puțin sau deloc, căci aveau aripi mici și nefolositoare, ca ale sturzilor.

Gâștele sălbatice erau niște creaturi uriașe,

cu picioare disproporționate. Unele specii aveau gâtul negru și pete albe pe piept, reminiscențe de la gâștele canadiene. Asta îl nedumerea sincer pe Audubon: era ca și cum Dumnezeu se repeta pe sine în Creație, dar de ce? Gâștele sălbatice aveau membrane la picioare, iar ciocul lor, deși turtit în părți, amintea de cel lat, al gâștelor comune.

Audubon văzuse specimenele păstrate la muzeul din Hanovra; schelete, piei, ouă verzui, gigantice. Pielea cea mai noua era din 1803. Mai bine nu și-ar fi amintit asta. Dacă era o vânătoare de gâște sălbatice, atunci… n-avea de ales. Și cu asta, basta. Făcea tot ce-i stătea în putință. De-ar fi făcut-o mai de mult… încercase. Eșuase. Spera să-i fi rămas măcar o șansă.

Harris curăță curcanul și aprinse focul. Audubon termină schița.

— E reușită, remarcă Harris, aruncând o privire spre ea.

— Nu-i rea, admise Audubon.

Într-adevăr, surprinsese ipostaza dorită. Scoase măruntaiele ciocănitoarei ca s-o pună la conservat. Cum era de așteptat, stomacul ei era plin de larve de gândaci. Doar numele genului din care făcea parte, *Campepbilus,* însemna *iubitor de viermi.* Făcu o însemnare în jurnal și puse pasărea în alcool.

— Mai bine-așa, observă Harris. Tranșă

curcanul și înfipse pulpele în țepușe.
— Poate, spuse Audubon, luând o pulpă de la prietenul său și începând s-o frigă. Nu se rușina de laude, nu. Așa că spuse mai departe: N-am venit aici pentru ciocănitori stacojii. Am venit pentru gâște sălbatice, pentru Dumnezeu!
— Trebuie să te mulțumești cu ce primești. Harris roti bățul ca să frigă pulpa uniform. Trebuie să te mulțumești cu ce primești și să speri că ce primești e exact lucrul pe care-l cauți.
— Poate, repetă Audubon. Privi spre răsărit, spre inima neexploatată a Atlantidei. Dar, cu cât muncești mai mult, cu atât îți cresc șansele de a obține ceea ce vrei. Sper că mai pot lucra intens. Și mai sper – se uită încă o dată spre răsărit – că ceea ce doresc se mai găsește.

Audubon și Harris urmară drumul principal aproape o săptămână. Pe cărarea largă și bătătorită călătoriră mai repede decât ar fi putut pe căile mai înguste, șerpuitoare. Dar când Audubon zări Munții Green Ridge înălțându-se, în depărtare, la est, nu mai rezistă tentației de-a părăsi drumul principal.
— Nu vrem să mergem în apropierea drumului, hotărî el. Știm că gâștele sălbatice nu trăiesc la marginea lui, căci altfel le-ar fi

zărit oamenii, *n’est-cepas?*

— Mi se pare logic, îl susținu Harris, devotat. Dar nu m-ar deranja să petrec vreo două zile într-un han decent, aflat la jumătatea drumului, adăugă el după o pauză.

— Când ne vom întoarce cu ceea ce căutăm, *Regina Hesperidelor* n-o să mai fie bun pentru noi. Dar trebuie să facem sacrificii ca să ne atingem scopul.

— Desigur, spuse Harris, oftând.

Drumul mare era străjuit de minunați pomi fructiferi, stejari, castani și ulmi. Erau cu toții aduși din Europa sau Terranova. Audubon și Harris nu se îndepărtară de drum prea mult când fură întâmpinați de flora înviorată a Atlantidei: ginkgo, magnolii, palmieri scunzi, pini și o abundență de ferigi crescând sub copaci. Pe măsură ce avansau pe tărâmul mai puțin populat, auzeau tot mai des ciripitul păsărilor, când familiar, când neobișnuit. Păsările din Atlantida se simțeau acasă în copacii în care trăiau de generații întregi, nu ca speciile obraznice, recent aduse de oameni.

Nu toate soiurile aduse creșteau pe marginea drumului. Piciorul-cocoșului și macii radiau – pete de culoare – în peisajul așa-zis verde. Albinele bâzâiau printre florile pe care nu aveau cum să le cunoască… sau poate erau albine europene, aduse pe noul teritoriu în mijlocul oceanului, pentru a culege polenul

plantelor de care oamenii aveau nevoie, le doreau sau pur și simplu le plăceau. Curios, Audubon se opri lângă maci ca să privească insectele mai atent. Erau albine, fără îndoială. Notă observația în jurnal. Era dezamăgit, dar nu mirat.

— Ce se va alege de vechea Atlantida, întrebă el încălecând, peste o sută de ani? Va mai rămâne ceva din ea?

— Peste o sută de ani, veni răspunsul lui Harris, n-o să mai aibă importanță pentru noi. Eventual dacă o privim din spatele Porților Raiului.

— Nu, probabil că nu. Audubon se întrebă cât mai avea de trăit. Zece ani? Cinci? Nici vorbă de o sută. Dar ar trebui să aibă importanță pentru tinerii de aici. Ei aruncă la gunoi miracolele fără să-și dea seama ce fac. N-ai vrea să vezi păsări Dodo[44] în viață? Încercă să nu se gândească la modelul său nereușit din tinerețe.

— În viață? Păi, pot să merg la Hanovra și să le ascult ciripitul.

Audubon pufni. Prietenul său făcu un gest împăciuitor cu mâna.

— Las-o baltă, John. Știu ce vrei să spui.

— Vai, ce mă bucur! exclamă Audubon sarcastic. Autoritățile de aici – tăntălăii tăi care țin discursuri sforăitoare – ar putea construi

[44] Dodo – 1. Pasărea dodo; 2. Nătâng, tăntălău (n. tr.).

rezervații. Se încruntă. Deși, recunosc, nu știu cum le-ai putea feri de vulpile, nevăstuicile, șobolanii și semințele purtate de vânt. Dar ar fi un început.

Dormiră pe iarbă în noaptea următoare. Țipătul gutural al bufniței de pământ îl trezi pe Audubon pe la miezul nopții... Încarcă pușca la lumina slabă, sângerie a tăciunilor, în caz că pasărea ar veni suficient de aproape s-o poată zări. Bufnițele erau de mărimea găinilor. Zburau, dar nu foarte bine. Vânau broaște, șopârle și greieri care mișunau pe sub tufișuri. Nu aveau dușmani, adică nu avuseseră până nu apăruseră în Atlantida vulpile, câinii sălbatici și oamenii. Ca mai toate animalele de aici, nici nu le trecea prin minte c-ar putea fi vânate, înainte, le întâlneai la tot pasul. Acum abia mai vedeai câte una.

Țipătul bufniței se îndepărtă. Se gândi s-o imite ca s-o atragă în bătaia puștii, dar renunță. Pocnetul armei în miez de noapte i-ar fi provocat lui Harris un atac de apoplexie. Pe lângă asta, căsca de somn. Puse arma jos, se înveli la loc în pătură și, nu peste multă vreme, începu să sforăie.

Dimineața, când se trezi, văzu capul unui greiere mare cât un șoarece și picioarele maro-verzui ale insectei la câțiva pași de așternut. Blestemă încet: bufnița trecuse pe

lângă el, dar fără să țipe, așa că nici n-o observase. Dacă ar fi rămas treaz… *Dacă aș fi rămas treaz, azi n-aș fi fost bun de nimic.* Avea nevoie de somn regulat mai mult decât cu douăzeci de ani în urmă.

— Nu m-aș fi supărat dac-ai fi tras după bufniță, îi spuse Harris în timp ce făcea focul și pregătea cafeaua. Doar pentru asta am venit aici.

— Ești amabil. Poate se mai ivește ocazia.

— Sigur n-o să se mai ivească. N-ai zis tu că vechea Atlantida se duce pe apa sâmbetei? Pune mâna pe ce poți, cât mai ai pe ce.

— Asta am de gând să fac cu gâștele sălbatice. Pun eu mâna pe ele, dacă le găsesc. Bufnița de pământ… Cine știe dacă venea când o imitam?

— Fac pariu că venea. Nu cunosc pe nimeni care să atragă păsările mai ușor decât tine.

Harris scoase doi biscuiți marinărești dintr-o geantă de mușama și-i dădu unul lui Audubon. Pictorul așteptă mai întâi cafeaua din cana de tablă, apoi îl rupse în bucăți pe care le înmuie înainte de a le mânca. Biscuitul era pregătit bine, ca să dureze, așa că trebuia mestecat mai bine decât puteau dinții lui rari.

În timp ce prietenul lui se pregătea să încalece, Audubon aruncă o ultimă privire la greierele uriaș.

— Ar trebui să iau și niște specimene din

astea, remarcă el.

— Pentru Dumnezeu, de ce? Nu sunt păsări, nici patrupede vivipare. Nu sunt deloc patrupede.

— Nu, spuse pictorul cu glas căzut, dar nu ți se pare că joacă rolul șoarecilor din restul lumii?

— Când o să văd un șoarece cu antene ciripind – Harris mișcă scurt din degete în fața ochilor – poți să mă închizi undeva și să pierzi cheia, convins că mi-am înecat mințile în romul cel diabolic.

— Sau în whisky, sau în gin sau în ce găsești mai repede. Harris zâmbi și dădu din cap. În vreme ce Audubon punea șaua pe cal, nu-și putu lua gândul de la greierii și șoarecii din Atlantida. Ceva tot trebuia să mișune printre frunze după mâncare, și erau atâtea creaturi care mâncau șoareci… sau, aici, insecte. Dădu din cap pentru sine. Merita să noteze asta în jurnal la următoarea oprire.

Puțin înainte de prânz intrară într-un sătuc a cărui fală o constituiau o cârciumă, o biserică și o mână de case. Pe biserică scria: CASA BIDEFORD A DEVOȚIUNII UNIVERSALE. În Atlantida prosperau secte protestante dubioase, pentru că niciuna nu era destul de puternică pentru a le domina pe celelalte, așa cum nu era nici Biserica Catolică a lui Audubon.

În schimb, crâșma era un adevărat lăcaș al devoțiunii. Bideford nu avea mai mult de cincizeci de suflete, dar în ea stăteau cel puțin zece, bând, mâncând și pălăvrăgind. Când intrară Audubon și Harris, se făcu liniște. Localnicii se holbară la ei.

— Străini, rosti unul din ei. N-ar fi fost mai surprins nici dacă ar fi anunțat sosirea unei perechi de canguri.

Ca de obicei, primul își reveni bărbatul din spatele tejghelei.

— Ce să fie, domnilor? îi întrebă el pe nou-veniți. Harris nu se pierdea niciodată când era vorba de propriul confort.

— Un sandvici cu șuncă și o halbă de bere.

— Sună bine, spuse Audubon. Adu-mi și mie tot așa, dacă ești drăguț.

— Cinci dolari pentru amândoi, spuse crâșmarul.

Câțiva clienți rânjiră. Chiar dacă nu i-ar fi dat de gol rânjetele, Audubon tot ar fi știut că era tapat de bani. Dar plăti fără o vorbă. Își permitea. Întrebări avea să pună mai târziu, stimulând răspunsurile cu mai mult argint. Voia ca localnicii să vadă că era mână largă.

Berea era… bere. În schimb, sandvișurile aveau un gust excelent: bucăți mari de șuncă fragedă, cu miros apetisant, pe pâine proaspătă, îmbogățită cu muștar iute și murături, mărar, usturoi și încă un condiment

mai tare. Să fi fost din Atlantida?

Nici nu-și termină bine sandviciul – era nevoit să mestece încet – că bărbatul din spatele tejghelei i se adresă:

— Nu prea avem parte de străini pe-aici.

Câțiva localnici – bărbați solizi, îndesați și bărboși, în haine de postav țărănești – înclinară din cap. Politicos, Audubon îi imită. Barmanul continuă:

— Vă supărați dacă vă întreb cu ce treabă pe la noi?

— Eu sunt John James Audubon, se prezentă pictorul, așteptând să vadă dacă a auzit cineva de el. În alte locuri, n-ar fi avut nicio îndoială. Dar în Bideford... Cine știe?

— Pictorul ăla, spuse unul din clienți.

— Exact. Audubon zâmbi, încercând să-și ascundă ușurarea. Pictorul ăla. Repetă vorbele, deși îl iritau. Dacă localnicii înțelegeau că e o persoană importantă, poate că n-o să-l jefuiască pe el și pe Harris, de dragul situației. Îl prezentă și pe prietenul său.

— Și cu ce treabă treceți pe la noi? Insistă crâșmarul.

— Suntem în trecere, așa cum zici. Sper să pictez gâște sălbatice.

Regiunea era destul de izolată, deși nu perfect izolată, deci spera să întâlnească păsările în ea.

— Gâște sălbatice? strigară mai multe voci

deodată. Peste o clipă, se auziră râsete. Unul zise:

— N-am mai văzut păsări de-alea mari p-aci de când Hector era cățeluș.

— Așa-i, rosti altcineva, și toți clienții confirmară înclinând solemn din cap.

— Mare păcat, interveni o altă voce. Bunicu' meu zicea că le omorai una-două și erau tare gustoase. Numai carne.

Ăsta trebuia să fie motivul pentru care nu se mai găseau gâște sălbatice la Bideford, dar localnicii nu păreau să bage de seamă cauza și efectul.

— Dacă știți pe unde sălășluiesc, plătesc bucuros să aflu și eu. Audubon bătu cu palma punga de la curea. Se auzi zornăit dulce de monede. Mi-ați fi de ajutor în muncă și ați sprijini cauza științei.

— Jumătate acum, interveni Harris cel practic, jumătate la întoarcere, dacă găsim ce căutăm. Poate și un supliment, dacă informația e folositoare.

Bun truc, își zise Audubon. *Trebuie să-l țin minte.* Localnicii își adunară capetele la un loc. Unul din cei mai în vârstă, cu barba căruntă, vorbi:

— Păi, nu știu nimic sigur – țineți minte – dar acu' niște ani m-am dus la vânătoare și am dat peste un tip din Thetford.

El știa unde era Thetford, dar nu și Audubon.

Din câteva întrebări, află că se întindea undeva la nord-est. Bătrânul din Bideford continuă:

— Ne-am pus pe trăncănit și mi-a zis că a văzut gâște sălbatice cu niște ani înainte, în celălalt capăt al orașului. Nu pot spune cu mâna pe inimă că nu mințea – băgați de seamă – dar nu mi s-a părut că vorbește prostii.

Harris îl privi întrebător pe Audubon. Pictorul încuviință din cap. Harris îi dădu bătrânului un vultur de argint.

— Spuneți-mi cum vă cheamă, domnule, îi spuse. Dacă informația e bună și dacă nu trecem pe aici la întoarcere, vom face cumva să vă dăm restul banilor promiși.

— Vă foarte mulțumesc, domnule. Mă cheamă Lehonti Kent. Îi dictă lui Harris numele pe litere, iar acesta îl notă într-una din agendele sale.

— Ce puteți să-mi spuneți despre Casa Devoțiunii Universale? întrebă Audubon.

Cu asta obținu mai mult decât urmărise. Brusc, toți clienții, chiar și cei mai rezervați, începură să vorbească deodată. Află că biserica propovăduia divinitatea din interiorul fiecărui ființei umane și posibilitatea transcenderii condiției umane, dacă respectai cuvântul celui pe care localnicii îl numeau

Părintele, cu literă mare. *Devoțiunea Universală față de Părinte,* își spuse Audubon. I se părea cea mai mare și mai neagră erezie, dar locuitorii Bidefordului credeau în ea cu sfințenie.

— E plin de Devotați – evident, tot cu inițială majusculă – în Thetford și alte locuri asemănătoare, explică Lehonti Kent. Era clar că nu știa mai nimic despre satele aflate la distanță mai mare de două zile de al său.

— Ce interesant! remarcă Audubon, folosind un clișeu politicos valabil în orice situație.

Cum localnicii își exprimară cu toții dorința să le țină celor doi o predică, nu reușiră să plece din cârciumă decât după vreo două ore.

— Măi, măi, spuse Harris, când erau deja pe cai, nu-i așa c-a fost *interesant?* Dădu cuvântului o încărcătură suficient de sarcastică, încât să pălească de invidie și cea mai ascuțită limbă.

Lui Audubon i se învârtea capul. Părintele inventase o perioadă preistorică pentru Atlantida și Terranova, care nu semăna deloc cu cele cunoscute de el. Se întrebă dacă o s-o țină minte ca s-o scrie în jurnal. Devotații i se păreau la fel de superstițioși ca triburile roșii din Terranova, deși ar fi trebuit să fie mai înțelepți decât indienii, onești în ignoranța lor.

— Totuși, dacă Lehonti Kent – ce nume e și ăsta! – ne-a dat un indiciu util, nu mă supăr c-

am pierdut timpul… prea mult.
Thetford se dovedi a fi un sat mai mare decât Bideford. Și el se lăuda cu o Casă a Devoțiunii Universale, dar și cu o biserică metodistă. Pe Casă scria, cu litere chinuite: PĂRINTELE PREDICĂ DUMINICA!! Cele două semne de exclamare l-ar fi ținut pe Audubon la distanță chiar dacă n-ar fi trecut niciodată prin Bideford.
Dar tot se interesă de gâștele sălbatice. Nimeni nu-i spuse c-a văzut vreuna. Doar doi bărbați declarară că niște localnici văzuseră câteva cu multă vreme în urmă. Harris scoase la iveală alte monede din argint, dar nici ele nu stimulară memoria sau imaginația sătenilor.
— Ei, bine, de ajuns, tot am fi ajuns aici, spuse Audubon, în drum spre nord-est. Munții Green Ridge se înălțau mai tare spre cer, dominând orizontul la răsărit.
Privind în față cu ocheanul, Audubon zări nenumărate văi întunecoase, pe jumătate ascunse de pinii și palmierii care dădeau numele munților. Orice vietate putea trăi în ele, nu? Trebuia să creadă.
— Acum putem spera mai mult, adăugă el, și pentru sine, și pentru Harris.
— Speranța e un lucru bun, replică prietenul său. Dar gâștele sălbatice ar fi unul și mai bun.
Nici nu-și termină bine vorbele, că ferigile și

palmierii de la marginea drumului începură să freamete... și un cerb, săltând, la tăie calea. Audubon vru să ridice pușca, dar se opri. În primul rând, animalul dispăruse. În al doilea, arma era încărcată cu alice pentru păsări, care n-ar fi făcut decât să-l înțepe.

— *Sic transit gloria anseris,* comentă Harris.

— Anseris? întrebă Audubon mirat. Dar ridică mâna înainte ca prietenul lui să vorbească. Da, anser e un substantiv de declinarea a treia, nu?

Treptat, drumul urca pe munte. Palmierii erau tot mai rari, înlocuiți de varietăți de pin și molid și sequoia. Ferigile de sub arbuști arătau și ele diferit. Florile exotice aveau mai puține culori, după cum tot mai puține erau așezările. Nici aerul nu mai era la fel: cețos, umed, plin de mirosuri stranii, înțepătoare, nemaiîntâlnite în alte colțuri de lume, de parcă vremuri apuse adiau prin preajma celor doi călători.

— Dar chiar așa este, rosti Audubon cu glas tare, când îl străbătu gândul trecutului. Acesta e aerul Atlantidei de demult, dinainte ca pescarii să-i deslușească vag coasta la orizont, ieșind din apă.

— Aproape. Faptul că era aici cu Audubon, călare pe cai, demonstra că avea dreptate. Ca să fie și mai convingător, arătă cu degetul spre drumul pe care mergeau. Pământul era umed, noroios pe alocuri, căci plouase cu o zi înainte.

Se vedeau clar urmele lăsate de o vulpe.

— Câte păsări a mâncat animalul ăsta? Câte cuiburi de pământ a devastat? se întrebă Audubon.

Multe păsări din Atlantida își făceau cuibul pe pământ, mult mai multe decât în Europa sau Terranova. În afară de două-trei specii de șerpi și șopârle mari, nu existau animale de pradă terestre – sau nu existaseră, înainte de a fi aduse de om. Audubon mai făcu o însemnare în jurnal. Până acum, nu se gândise la efectul prezenței prădătoarelor asupra obiceiului păsărilor de a-și face cuib.

Până și aici, în inima puțin populată a Atlantidei, se pierduse foarte mult. Dar tot mai rămăsese ceva. Păsările umpleau aerul cu ciripitul lor, mai ales după răsăritul soarelui, când Audubon și Harris porneau la drum. În Atlantida trăiau diverse specii de forfecuțe-galbene și botgroși: păsări cu cioc anume crescut ca să scoată cu el semințe din conuri și să le arunce după aceea. La fel ca nenumăratele păsări de pe insulă, erau înrudite cu cele din Terranova, dar nu identice cu ele.

Audubon împușcă un mascul de botgros cu penaj desăvârșit. În mâna lui, pasărea, cu spatele de culoarea mărului verde, cu burta brun-deschis și o dungă galbenă la ochi, era împopoțonată ca un curtean francez din

secolul al XVII-lea. Cu toate astea, pe creanga unui sequoia, ascunsă de frunzișul verde și scoarța ruginiu-închis, nu fusese ușor de văzut. Dacă n-ar fi cântat așa de insistent, ar fi trecut, pur și simplu, pe lângă ea.

La amurg, Harris împușcă un sturz. Nu era pentru cercetare, deși Audubon îi păstră pielea. Pasărea cu cioc lung, care nu știa să zboare, avea suficientă carne pentru amândoi. Aroma ei îi aminti de becaține și sitari; nu era de mirare, căci amândouă se dădeau în vânt după râme.

— Mă-ntreb cât o să reziste păsările astea, spuse Harris, ronțăind o pulpă.

— Mai mult decât gâștele sălbatice, oricum, pentru că nu bat la ochi așa de tare, rosti Audubon, iar prietenul său îl aprobă cu o înclinare a capului. Dar ai dreptate, continuă pictorul, sunt în pericol. Și ele își fac cuib pe pământ, cum să se ferească de vulpile și câinii care le vânează după miros?

În depărtare, la distanță de lumina focului de tabără, o vulpe schelălăia.

— Iată un zgomot pe care nu l-ai fi auzit înainte de a aduce englezii vulpile aici.

— Dacă n-ar fi ele, ar fi câinii, spuse Audubon cu regret, iar Harris mișcă iar din cap aprobator. Atlantida era un tărâm vulnerabil în fața omului și a creaturilor sale, ce mai încoace și încolo.

— Păcat. Mare păcat, murmură Audubon, iar prietenul său, pentru a treia oară, dădu din cap aprobator.

Strigătul ascuțit sfâșie aerul dimineții. Calul lui Audubon pufni și se cabra. Îl domoli cu mângâieri și vorbe și-i dezmierdă coapsele.

— Dumnezeule, întrebă Harris, ce-a fost asta?

Înainte de a-i răspunde, pictorul trase cu urechea în liniștea absolută care se lăsase. Cu o clipă înainte, păsările ciripeau de mama focului. Așa cum răgetul leului amuțea câmpiile africane, țipătul înghețase pădurile din Atlantida.

Se auzi din nou, sălbatic și fioros. Pe Audubon îl trecură fiori de încântare.

— Știu ce e! spuse el agitat, dar în șoaptă. Se uită la armă. *Trebuie s-o încarc cu muniție mai puternică,* își spuse.

— Ce? șopti Harris răgușit. Când răcnește leul, e periculos să vorbești tare.

— Un vultur cu cap roșu, pe toți sfinții! O *rara avis.* Dacă avem noroc, e semn că gâștele sălbatice nu sunt prea departe.

Poate că pasărea-simbol a Atlantidei vâna doar oi și căprioare, dar Audubon nu văzuse niciuna prin preajmă. Dacă era în căutarea prăzii pe care o vânase înainte de sosirea omului… O, dac-ar fi fost așa!

Harris făcu mai mult decât să se uite la armă. Se întinse după ea și începu s-o încarce

metodic. După o clipă, se hotărî și Audubon s-o încarce pe-a lui. Vulturii cu cap roșu nu se temeau de om. Obișnuiau să se lase în picaj asupra creaturilor înalte și bipede. Ghearele lor, lungi cât degetul mare al unui om, puteau ucide – și chiar ucideau. Nici ciocurile lor fioroase nu trebuiau uitate.

Dimpotrivă.

— Din ce parte s-a auzit țipătul? întrebă Audubon după ce încarcă ambele țevi.

— De-acolo. Harris arătă spre nord. Nu prea departe.

— Nu, deloc. Trebuie să-l găsim. *Trebuie,* Edward!

Se năpusti în tufișuri, încercând să nu facă zgomot. Harris îl urmă în grabă. Țineau amândoi puștile în poziție de tragere, gata să ochească și să pareze loviturile vulturului, în caz că-i ataca.

Țipă din nou. Audubon își îndreptă gândul spre vulturul cu cap roșu cu toată puterea voinței sale. *Țipă din nou. Arată-ne unde ești.*

Și vulturul țipă. Păsările mai mici, care începuseră să cânte din nou, amuțiră ca închise sub o calotă groasă. Audubon deveni conștient de zgomotul pașilor săi. Încercă să calce mai ușor, dar în ce măsură reuși era greu de spus. Urmărind țipătul, coti puțin spre vest.

— Acolo! șuieră Harris în spatele lui. Prietenul lui arătă cu degetul și rămase nemișcat, ca un

câine de vânătoare bine dresat.
Ochii lui Audubon se mișcau în toate părțile. Nu vedea vulturul... Nu-l vedea. Apoi îl zări.
— O! șopti el, mai degrabă un sunet decât un cuvânt.
Pasărea stătea cocoțată aproape de vârful unui ginkgo. Era o femelă mare, măsura peste un metru de la capătul ciocului lung la vârful cozii. Ținea capul sus, semn că era în alertă și cu simțurile treze. Avea culoarea roșcată a părului de om sau a cozii de șoim, nu purpuriul de pe gâtul păsării colibri. Pe spate era maro-închis, iar pe burta pufoasă, galben-deschis.
Încet, cu prudență, Audubon și Harris se apropiară de ea. În ciuda precauțiilor, vulturul îi zări. Țipă din nou, cu aripile întinse. Distanța dintre extremitățile lor era mică față de mărimea trupului, nu mai mult doi metri – dar aripile erau foarte mari. Vulturii cu cap roșu mai mult băteau din aripi decât pluteau, spre deosebire de verișorii lor cu cap alb și auriu.
Naturaliștii nu căzuseră de acord asupra celei mai apropiate rude a lor.
— Fii atent, șopti Harris, o să zboare.
Și zbură, la nicio secundă după ce Harris își încheie fraza. Audubon și Harris ridicară puștile și traseră amândoi în același timp. Vulturul țipă ultima oară, de spaimă și durere. Căzu din cer și atinse pământul cu un pocnet.
— L-am nimerit! se entuziasma Harris.

— Da!

În sufletul lui Audubon, bucuria se lupta cu durerea. Ce creatură magnifică! Păcat că a trebuit să moară de dragul artei și al științei. Câte mai rămăseseră ca să perpetueze specia? Cu una mai puțin, oricâte ar fi fost.

Dar pasărea nu murise încă. Se zbătea în ferigi, țipând de furie că nu putea zbura. Avea picioare lungi și puternice – oare putea fugi? Audubon se îndreptă spre ea. *Să nu cumva să-mi dispară,* își zise. Acum c-o împușcaseră, devenise un specimen și un model de pictat. Altfel ar fi însemnat s-o fi doborât în zadar, iar el nu suporta ideea.

Însă vulturul cu cap roșu nu fugi. Când Audubon se apropie mai mult de el, văzu că unul din gloanțe îi rupsese piciorul. Pasărea țipă și lovi cu ciocul fioros spre el; trebui să se dea înapoi repede, ca să nu-i smulgă o bucată din pulpă. Ochii aurii străluceau de ură și de furie.

Harris avea și un revolver, pe lângă pușca de vânătoare. Îl scoase și ochi pasărea.

— Trag, spuse el. Îi pun capăt chinului. Trase percutorul.

— În piept, te rog. Să nu-i stricăm capul.

— Cum spui tu, John. Dacă biata creatură ar sta locului o clipă…

După ce se mai zbătu de câteva ori și-și întinse încă o dată gâtul lung către cei doi

bărbați care-l făcuseră, din stăpân al cerului, o victimă, vulturul se opri să-și tragă sufletul. Harris trase. Glonțul ar fi sfărâmat o pasăre cântătoare în bucăți, dar vulturul rămase intact. Scoase un țipăt înfundat și se prăbuși, mort.

— E o creatură splendidă, remarcă Harris pe un ton grav. Nu-i de mirare că locuitorii din Atlantida au desenat-o pe steagul și pe monedele lor.

— Nu-i de mirare deloc, spuse și Audubon.

Așteptă câteva minute, ca nu cumva pasărea, ca șarpele, să atace pentru ultima oară. Nu se aplecă s-o ridice decât după ce o înțepă cu un băț. Ciocul și ghearele piciorului sănătos impuneau respect. Mormăi surprins când se îndreptă de spate, ținând în mâini trupul cald încă.

— Cât cântărește, după părerea ta, Edward?

— Stai să văd.

Harris întinse brațele, iar Audubon îi dădu vulturul cu cap roșu.

— Hm… făcu el, cântărindu-l în palme, cu buzele țuguiate. Să fiu al naibii dacă n-are cel puțin cincisprezece kilograme. N-ai zice că ditamai pasărea e în stare să se ridice de la pământ.

— Dar am văzut-o, cum au văzut-o și mulți alții. Luă vulturul înapoi și-l cântări și el în mâini. Cincisprezece kilograme? Da, se poate.

Și eu aș fi zis la fel. Nici vulturul cu cap auriu sau alb nu cântărește mai mult. Cel african ajunge numai la vreo zece.

— Păsările alea nu vânează gâște sălbatice, spuse Harris. Cu stilul lui direct, rezumă problema în câteva cuvinte. Vulturul cu cap roșu ar avea mare nevoie de mușchi.

— Ai mare dreptate. Gâștele sălbatice cele mai mari de pe câmpiile estice sunt cu vreo cincizeci de centimetri mai înalte ca omul și cântăresc… Cât crezi?

— De trei sau patru ori cât un om, poate mai mult. Când te uiți la scheletele lor, îți dai seama imediat că au fost păsări gigantice, cu fundul plin de grăsime.

Audubon n-ar fi zis chiar așa, dar nici că prietenul lui se înșela.

— Îți închipui vulturul cu cap roșu plonjând asupra unei gâște sălbatice? întrebă el, cu glas subțire din cauza emoției. Seamănă cu fulgerul lui Zeus din cer, nu alta.

— Dar îți închipui cum e să te lupți împotriva lui cu flinte, sulițe și arcuri, cum făceau primii coloniști? Nu erau mai grozavi ăia decât mine, ți-o jur! E o minune că a apărut și al doilea val de coloniști.

— Fără îndoială, spuse Audubon, deși îl asculta numai cu o ureche. Se uită la vultur, încercând să se hotărască în ce poziție să-l

așeze pentru următorul – și cu siguranță ultimul – volum din *Păsări și patrupede vivipare din Terranova de Nord și Atlantida.* Voia să-l așeze în așa fel încât să-i pună în evidență forța și măreția, dar pasărea era, pur și simplu, prea mare chiar și pentru formatul uriaș al operei sale de o viață.

Ce nu poți vindeca... se gândi el și duse pasărea lângă caii care așteptau răbdători. Da, cântărea cu siguranță cincisprezece kilograme; când ajunse lângă animale, fața îi era scăldată în sudoare. Caii ridicară ochii spre el Unul fornăi scurt la mirosul sângelui.

— Stați cuminți, dragii mei, frumoșii mei, îi alintă el cu glas tărăgănat și le dădu câte-un cub de zahăr. Asta îi liniști; caii pot fi mituiți la fel de ușor ca oamenii, dar nu se dau înapoi de la nicio afacere.

Audubon începu aranjeze suportul pentru pozat – deși îl adusese cu el pe cel mai mare, tot nu-i era de prea mare folos – și sârmele.

— Cum o să așezi o gâscă, dacă găsim una? Întrebă Harris, privindu-l cum lucrează.

— *Când* găsim una. Audubon nu admitea posibilitatea eșecului nici față de prietenul său, nici în sinea lui. Cum? O să fac tot ce pot, bineînțeles, și sper că mă pot bizui pe ajutorul tău prețios.

— O să fac tot ce-mi ceri, știi bine. Aș fi venit eu aici cu tine, în inima pustiului, dacă n-ar fi

fost așa?

— Nu, sigur că nu. Audubon îi răspunse cu jumătate de gură. Știa ce avea de făcut. Așeză vulturul cu aripile date înapoi, puțin ridicate, ca pentru a-i încetini zborul, cu ghearele răsfirate și cu ciocul căscat, ca și cum pasărea se pregătea să atace pe la spate o gâscă sălbatică uriașă. Găsi un ciot de cărbune și începu să schițeze. Nici nu atinse bine foaia, că simți imediat măreția viitoarei sale opere. Uneori, mâna refuza să creeze ceea ce vedea ochiul, gândea creierul sau dorea inima. Audubon dădea întotdeauna ce era mai bun din el, cum îi spusese lui Harris. În unele zile, era mai bun decât cei buni. Astăzi… astăzi era una din acele zile. Parcă ieșise din propriul trup și se privea lucrând, privea la *ceva* ce lucrează prin intermediul lui.

La sfârșit, când termină schița, rămase cu cărbunele în mână. Nu voia să-i dea drumul. Și nici nu-i dădu. Dar nu mai era nimic de retușat. Dăduse totul din el și…

— E una din cele mai bune lucrări ale tale, John. Mult mai reușită decât ciocănitoarea, care și ea e bine făcută, îl lăudă Harris. N-am vrut să vorbesc în timp ce lucrai, de teamă să nu rup vraja. Pasărea asta, când o s-o pictezi, va trăi pe vecie. Dar în revistă mărimea va fi redusă la jumătate, nu-i așa?

— Ba da, trebuie, hotărî Audubon.

Când vorbi el, vraja se rupse definitiv. Dar înclină totuși din cap și răspunse ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic neobișnuit. Nu putea rămâne în extaz etern. Simpla atingere a păsării era un dar de la Dumnezeu. Alte cuvinte îi ieșiră pe buze:

— Așa e *bine.* Dacă e mic, e mic, n-ai ce-i face. Cei ce vor vedea vor înțelege.

— Când o să vadă pasărea așa, sigur o să înțeleagă. Harris nu-și putea lua ochii de la schiță.

Audubon reveni la realitatea crudă. Desenă ginkgo și pini și ferigi ca fundal pentru pictura viitoare. Lucra iscusit, un adevărat profesionist, deși părea lipsit de inspirația care-l înflăcărase cu câteva minute mai devreme.

Odată ce termină toate schițele de care avea nevoie, jupui și disecă vulturul. Când îi deschise stomacul, găsi bucăți de carne pe jumătate digerată, neobișnuit de închise la culoare. Duhoarea puternică îi aminti de…

— Edward! strigă el. A ce-ți miros resturile astea? Harris se aplecă lângă el și mirosi carnea. Așa cum îi stătea în obicei, îi dădu un răspuns în câteva secunde:

— Plăcintă cu carne și rinichi, pe legea mea! Răspunsul nu numai că îl caracteriza, dar era și corect, iar Audubon îi dădu dreptate imediat.

— Așa este! exclamă el, deși nu se omora după felul respectiv de mâncare. Bucățile astea de carne seamănă cu rinichiul. Și asta înseamnă…
— Ce? întrebă Harris.
— Din câte am citit eu, rinichii de gâscă sălbatică și grăsimea de deasupra lor erau – sunt – hrana preferată a vulturului cu cap roșu! Dacă burta păsării ăsteia e plină de bucăți de rinichi, atunci nu departe de noi, chiar foarte aproape, trebuie să se afle – trebuie, spun eu – gâștele sălbatice pe care le-a mâncat.
— Dacă n-a ucis o căprioară sau ceva asemănător.
În clipa aceea, Audubon aproape că-și urî prietenul. Nu pentru că se înșela, ci pentru că era posibil să nu se înșele. Să dărâmi castelul de speculații al lui Audubon cu realitatea crudă era cel mai grav afront pe care i-l puteai aduce.
— Păi, atunci… rosti pictorul. Apoi se încuraja. Păi… Se adună și redeveni încăpățânat. Nu ne rămâne decât să aflăm, nu?

Peste două zile, timp în care pătrunseseră mai adânc printre colinele de la poalele Munților Green Ridge, nasul lui Audubon îi veni iarăși în ajutor. De data asta identifică fără probleme mirosul adus de vânt.
— Pfui! făcu el, strâmbând din nas. Miroase a

hoit.
— Da, spuse Harris, unul mare, după cât de tare pute.
— Mare... Audubon înclină din cap, încercând zadarnic să ascundă fiorul care-l străbătu la auzul vorbelor lui Harris.
— Da, și ce-i cu asta?
— Nu sunt prea multe animale mari în Atlantida. Poate fi un leș de om, deși sper să mă înșel. Poate fi o căprioară, un cal sau o vacă. Sau poate fi... Edward, poate fi...
— O gâscă sălbatică moartă? Harris rosti cuvintele pe care Audubon, din cauza obstacolelor ridicate în fața speranțelor sale, nu reuși să le articuleze, să le elibereze în natură, de teamă că se vor ofili și se vor stinge.
— Da! exclamă Audubon, mai înflăcărat decât înainte.
— Păi, atunci, mai bine legăm caii și pornim la drum, să vedem ce descoperim. Harris scoase un chicotit. N-am crezut c-o s-ajung să fac pe copoiul la vârsta mea. Asta dovedește că nu știi niciodată ce-o să fie cu tine, nu-i așa?
Priponiră caii de un pin tânăr de la marginea drumului. Audubon nu se temea c-ar putea veni cineva să-i fure, ci pur și simplu nu voia să-i lase să hoinărească liberi. Din câte știa, în afară de el și prietenul lui, nu mai era nimeni pe o rază de câțiva kilometri. Regiunea era

puțin populată, poate chiar virgină. Cei doi porniră prin pădure cu armele de vânătoare asupra lor.

Un copoi ar fi fugit direct la hoitul descărnat. Audubon și Harris nu avură norocul ăsta. Dacă ar fi trebuit să se ia după ceea ce vedea și auzea, pictorul și-ar fi găsit ușor prada. Dar, pentru că era nevoit să se ia după miros, descoperi curând că nici el, nici Harris nu erau buni de copoi. Se uitau înainte și înapoi, încercând să stabilească în ce parte era mai puternici duhoarea, din ce direcție anume venea: o treabă greoaie și enervantă.

Deodată, de la marginea unei pășuni, Harris strigă:

— John! Vino repede! L-am găsit!

— *Mon Dieu!* Audubon alergă spre el, cu inima bătând să-i spargă pieptul. E o... Edward, e o...

— Uită-te și tu. Harris arătă spre o bucată de carne care zăcea printre ierburi și buruieni.

— *Mon Dieu,* exclamă din nou Audubon, de data asta mai calm, și-și făcu cruce. E o gâscă sălbatică moartă. Da. Și dacă am găsit una moartă, trebuie să găsim și surate de-ale ei, vii.

— Logic, remarcă Harris, dacă nu cumva ăsta e ultimul exemplar al rasei.

— Mușcă-ți limba, creatură înfiorătoare ce ești. Soarta nu poate fi atât de crudă cu mine.

Audubon spera, se ruga să aibă dreptate. Se

îndreptă spre uriașa pasăre moartă.

Dacă fusese cumva prin preajmă vreun animal care se hrănește cu stârvuri, zgomotul făcut de Harris sau Audubon prin pădure trebuie să-l fi speriat. Deasupra leșului bâzâiau roiuri de muște, iar furnicile și cărăbușii se înfruptau din trofeul urât mirositor. Audubon se întoarse în direcția din care bătea vântul, dar nu-i fu de mare folos.

Nu era un exemplar din acelea gigantice care hoinăriseră pe câmpiile estice înainte ca omul să descopere Atlantida. Era o specie de munte, mai scundă decât Audubon, dar de două ori mai grea decât el. Imensa rană de la spate – mustind de viermi – arăta cum murise pasărea: în urma unei lovituri primite de la un vultur cu cap roșu, poate cel împușcat de el și Harris, poate altul.

— Poți să faci schițe după hoitul ăsta? întrebă Harris. Audubon scutură din cap plin amărăciune.

— Din păcate, nu. E prea distrus.

Stomacul lui sensibil se revoltă. Îl apucă amețeala, deși se afla cu picioarele pe teren sigur.

— M-am temut eu c-o să spui așa. Să luăm mostre – oase și pene – ca să avem ce aduce cu noi înapoi, în caz că găsim gâște sălbatice vii?

Ultimul lucru pe care voia să-l facă Audubon

era să atingă leșul împuțit al păsării.

— *O să găsim* și exemplare vii, spuse el.

Harris tăcu. Rămase pe loc indiferent, lăsându-l pe Audubon să-și asculte propriile vorbe și să-și dea seama că s-ar putea înșela. Pictorul se uită lung la el.

— Dar, în interesul științei, ar trebui să conservăm orice specimen pe care îl avem la îndemână.

Nu fu lucru greu să smulgă penele păsării. Cele negre de pe gât și pata albă de sub bărbie demonstrau că se înrudea cu gâștele canadiene. Cele de pe corp însă erau lungi și zburlite, mai degrabă un soi de păr decât pene asemănătoare cu ale păsărilor înzestrate cu darul zborului.

În schimb, smulgerea cărnii de pe oase și curățarea lor… Stomacul slab al lui Audubon cedă. Pictorul își lăsă dejunul pe pajiștea verde, senzația de vomă menținându-se multă vreme. În apropiere curgea un râuleț. Probabil că gâsca sălbatică voia să bea apă atunci când o atacase vulturul.

Audubon își clăti gura cu apa rece și curată… În amonte, departe de locul în care Harris curăța femurul drept al păsării de carnea putredă. Osul era mai mare și mai solid decât al lui. Își adună puterile și se întoarse la hoit, să curețe pelvisul. Îl aduse la râu să-l spele. Oare câtă vreme o să-i miroase mâinile a

putreziciune? O să-și mai poată îmbrăca hainele? Mai degrabă nu. În timp ce lucra, încerca să nu se uite la ce făcea.

Însă mâinile îi atraseră atenția asupra unei ciudățenii: o gaură în partea stângă a osului, care nu exista și în cea dreaptă. Asta îl făcu să privească. Da, gaura era acolo, ducea la ea un șănțuleț puțin adânc.

— Ia uite peste ce-am dat, îi spuse el lui Harris. Prietenul lui examina osul, apoi întrebă:

— Cum crezi că s-a făcut gaura asta?

— Oare nu-i de la vulturul cu cap roșu? Ai văzut ce gheare avea. Puteau sfâșia carnea, perforând apoi osul. E limpede că nu-i o rană veche. Uită-te la marginile ei. N-a avut timp să se vindece.

După câteva clipe de gândire, Harris încuviință cu o înclinare a capului.

— Ai dreptate. Trebuie să ai dreptate. Parcă ai fi fost martorul atacului.

— Aș fi vrut eu să fiu! Audubon ridică pelvisul urât mirositor. Trebuie să-l desenez. Sunt prea multe informații pentru a fi descrise în cuvinte.

— Nu-l lăsa pe domnul Owen să se aleagă cu laurii.

— O să fac tot ce-mi stă în putere.

Ilustrația științifică detaliată va trebui realizată cu pană și cerneală, nu în cărbune sau acuarele. Și va trebui să fie foarte precisă. Nu putea desena pelvisul decât scoțând în

evidență perforația și nici nu-i putea aduce modificări pentru a obține efecte spectaculoase. Talentul lui rezida în redarea mișcării și senzațiilor; de data asta ar fi trebuit să renunțe la ambele. Își plimbă limba pe cerul gurii într-un plescăit.

— Un pictor trebuie să se adapteze situației, nu-i așa?

— Știu că ești capabil s-o faci. Harris avea mai multă încredere în el decât el însuși.

Mirosul de carne putredă sperie caii mai mult decât cel de sânge de vultur, cu două zile înainte. Animalul care căra uneltele lui Audubon nu-l lăsă să se apropie de el. Nici măcar nu vru să ia bucata de zahăr din mâna lui. Pictorul se consideră norocos că reuși să-și ia lucrurile fără să primească lovituri de copită.

Fixă în soare osul iliac al păsării, apoi începu să-l schițeze cu creionul. Desena și ștergea, desena și ștergea. Îi curgea transpirația pe față, deși nu era prea cald. Era mult mai dificil – pentru el, în orice caz – decât pictatul. Trecu o eternitate până când desenul de pe hârtie aduse cât de cât cu modelul.

Când, în cele din urmă, se arătă mulțumit, ridică schița să i-o arate lui Harris. Descoperi că prietenul său plecase undeva fără ca el să observe. Pictatul nu-i solicită prea multă concentrare. Lăsa loc măiestriei. Era… era o artă, una la care știa că nu era deosebit de

iscusit.

Tocmai înmuia pana în cerneală când auzi bubuitul armei lui Harris, împușcase cina sau un alt specimen? O *să aflu eu,* își spuse Audubon, și începu să transforme nuanțele de gri în alb și negru. Fu nevoit să răsucească pelvisul pentru a compensa deplasarea umbrelor odată cu mișcarea soarelui.

Harris trase a doua oară. Audubon auzi pocnitura, dar n-o înregistra. Mâna nu-i tresări. O trăsătură fină aici, o umbră acolo, ca să reliefeze concavitatea, exact scobitura făcută de gheara vulturului înainte de a străpunge pelvisul acolo unde osul se subția…

— Am făcut rost de cină, spuse Harris. Audubon mișcă din cap, în semn că l-a auzit. Și ți-am adus ceva la care să lucrezi când termini ceea ce faci acum.

Audubon ridică privirea. Harris nu aducea doar un sturz gras, ci și o păsărică cenușie, cu burta albă și căciuliță neagră.

— Un pițigoi de Atlantida! exclamă pictorul. Pasărea se înrudea îndeaproape cu pițigoii din Anglia și Europa și cu cei negri din Terranova. Naturaliștii aveau păreri controversate în legătură cu grupul de care era cel mai apropiată. Însă în clipa aceea Audubon se bucura că va putea schița și picta, că va simți și va face din imprecizie o virtute, nu un defect.

— Da, asta va fi o adevărată schimbare – și o mare ușurare, rosti el.

— Cum merge desenul? îl întrebă Harris. Audubon i-l arătă. Harris își plimbă ochii de la hârtie la pelvis și din nou la hârtie. După o clipă, își ridică în tăcere pălăria de fetru cu boruri largi, un elogiu pe care Audubon îl aprecie mai mult decât ar fi apreciat vorbele.

— Merg și oasele, rosti pictorul, dar vreau să am ocazia să desenez gâște sălbatice vii!

Pe Audubon îl copleșea dorința disperată de a obține ce dorea. Începu să creadă că Harris avea dreptate și că ajunsese aici la timp ca să întâlnească ultima gâscă sălbatică din lume, putrezind în iarbă. Era oare soarta chiar atât de crudă cu el?

De câte ori începea să se agite, Harris îi spunea:

— Dar tot am obținut *ceva.* Când am plecat, nici măcar nu știam ce-o să găsim.

Vorbele acestea, întru totul adevărate, în loc să-l aline, îi adânceau suferința.

Petrecu două-trei zile cercetând pajiștea pe care prietenul său găsise gâscă moartă, sperând că făcuse parte dintr-un stol sau un cârd sau cum s-o fi numind în engleză grupul de gâște sălbatice. Dar nu se ivi nicio altă pasăre. Nu găsi nici urme proaspete în noroiul de lângă râuleț. Însă, copleșit de amărăciune, ajunse la concluzia că pasărea moartă fusese

una solidă.

— Dar dacă a fost *cu adevărat* ultimul exemplar din rasa ei? Se tot jelea el. Am ratat-o cu câteva zile… De ce n-am împușcat vulturul mai repede? Gâscă sălbatică ar mai fi fost în viață!

Așteptă cuvintele de consolare ale lui Harris. Dar acesta îl luă prin surprindere:

— N-are rost să plângem după ce-a fost. N-avem de unde ști sigur că el a ucis gâscă.

— Nu, recunoscu Audubon, reflectând. Poate c-a fost altă zburătoare ticăloasă.

Se simți profund jignit când Harris râse de el.

Deși era obligat să recunoască în sinea lui că gâștele sălbatice nu aveau de gând să apară pe pajiște, nici prin cap nu-i trecea s-o părăsească. Știa că măcar o singură pasăre vie se plimbase pe ea nu de mult. Despre care alt loc din Atlantida – sau din întreaga lume – ar fi putut spune același lucru?

Se uita într-una peste umăr, chiar și după ce părăsi locul împreună cu Harris.

— Nu-ți face griji, îl încuraja optimistul renăscut în prietenul său. Trebuie să găsim locuri mai bune în față.

— De unde știi?

Răspunsul îl luă din nou prin surprindere:

— Pentru că, din câte îmi dau ea seama, nimeni n-a mai trecut pe aici până acum. Suntem pe o cărare, nu pe un drum. N-am

văzut urme de copite, în afară de cele lăsate de caii noștri de vreo două ore încoace.

Audubon clipi. Se uită înjur – cu atenție.

— *Nom d'un nom!* murmură el. Așa se pare. Cărarea era străjuită pe ambele părți de pini, palmieri și ginkgo, cu trunchiurile înghesuite unul într-altul. În aer se simțeau miresme nemaiîntâlnite în alte locuri.

— Parcă suntem în perioada antediluviana sau pe altă lume. Cine crezi că a bătut cărarea asta? întrebă Audubon.

— Să fi fost în altă parte, aș fi zis căprioarele. Poate și aici, dar n-am văzut niciuna, nici urme, nici excremente, răspunse Harris. Sturzi? Alte păsări mari și nezburătoare de prin zonă? Gâște sălbatice? Cine știe?

Spusele lui Harris fură de-ajuns ca Audubon să descalece și să cerceteze minuțios cărarea, în speranța ca va găsi urme de gâște. N-avea cum să le scape, datorită mărimii și membranei dintre degete. Dar nu găsi niciuna. Zări urme de sturzi, cum sugerase Harris, care îi amintiră de mierla europeană sau priorul din Terranova, numai că erau de trei-patru ori mai mari. Găsi și urme de vulpe ieșind în evidență printre cele ascuțite, ale păsărilor. Creaturile importate ajunseseră până acolo, în inima sălbăticiei din Atlantida.

Bineînțeles, își zise el. Harris și cu mine suntem aici, nu? Și, nouă, ca și vulpilor, ne

place foarte mult carnea de sturz.

O pată de un verde aprins de pe trunchiul unui sequoia îi atrase atenția. La început, crezu că e o ciupercă agățată de copac. Pe urmă văzu că se mișcă, dar foarte încet.

— Un limax! exclamă Harris.

Era aproape cât un castravete. Audubon n-ar fi pus gura pentru nimic în lume pe ceva de o culoare atât de aprinsă. Nu era pasăre, nici patruped vivipar, dar se opri să-i facă o schiță. Era o curiozitate, una puțin cunoscută de naturaliști, care nu prea cercetau regiunile muntoase în care trăia. Antenele cu ochi în capăt se unduiau. Limaxul aluneca pe trunchiul de sequoia, lăsând în urmă dâre lipicioase late cât degetul.

— Poate c-o să întâlnim și melci mari, cât pumnul, spuse Harris.

— Mare păcat, că nu avem la noi unt cu usturoi. Audubon nu suporta limacșii, dar se dădea în vânt după *escargot.* Harris, născut și crescut în Terranova, trase o strâmbătură. Pictorul râse.

Cei doi călăreau nestingheriți. Cărările pe care mergeau nu erau făcute de om. Se răsuceau într-una la stânga și la dreapta și se dublau la tot pasul. De câte ori ajungeau într-un spațiu deschis, Audubon scruta peticul de iarbă plin de speranță. Dar ce dezamăgit era de fiecare dată!

— Poate a fost *într-adevăr* ultima gâscă sălbatică din partea aceasta a Atlantidei, se jelui el într-o seară, când își pregăteau culcușul pentru noapte. Poate c-a fost ultima din Atlantida.

— Poate, repetă Harris.

Audubon se uită lung la el, în timp ce frigea o pulpă de sturz la foc. Harris nu putea decât să-l consoleze:

— Am mers prea mult și am realizat prea multe ca să renunțăm, nu-i așa?

— Da. Sigur că da.

Și sunetele din sălbăticia virgină a Atlantidei, ca miresmele, erau diferite de cele din alte părți. Broaște uriașe orăcăiau cu o octavă mai jos decât broasca-bou din Terranova și cele și mai mici, din Europa. Când Audubon observă cu glas tare acest lucru, Harris replică:

— Nu cred că-ți mai pare rău după untul cu usturoi.

— Ba da, dacă tot ai pomenit de el, spuse calm pictorul. Prietenul său trase o nouă strâmbătură.

Greierii verzi imenși, aproape cât șoarecii, erau mai zgomotoși ca rozătoarele, deși scoteau sunete ciudat de asemănătoare. Dar, la urma urmei, țiuiau ca niște insecte veritabile. Liniștea era mai evidentă când tăceau decât atunci când se porneau să cânte.

Audubon auzi ciripit de păsări pe care nu și-l imaginase vreodată. Era convins că majoritatea cântătoarelor nu fuseseră descrise de savanți. Dac-ar fi putut împușca una ca s-o picteze și să ia cu el o mostră… împușcă totuși doi-trei cintezoi, dar din specii deja cunoscute.

Apoi auzi țipătul de vultur cu cap roșu undeva la nord. Trase de hățuri și arătă în direcția respectivă.

— Mergem acolo, declară el, pe un ton care nu permitea contrazicere.

Harris comentă oricum:

— Sunt mulți kilometri până acolo, John. N-o să-l găsim unde e acum. Până ajungem noi, o să zboare în altă parte.

— Mergem spre nord, repetă Audubon, ca și cum prietenul său n-ar fi scos o vorbă. Vulturul poate zbura, dar nu și gâștele, dacă sunt acolo. N-au cum.

— Dacă. Edward Harris întruchipa toată îndoiala din lume într-un singur cuvânt.

— Ai spus-o chiar tu: am mers prea mult și am realizat prea multe ca să renunțăm.

Nu repetase exact spusele lui Harris, dar nu voia să i se atragă atenția. Prietenul său avu bunul-simț să n-o facă.

Drumul spre nord se dovedi la fel de greoi ca spre orice alt punct cardinal. Audubon înjura în engleză, franceză și, uneori, în spaniolă, când urmele de vânat coteau și nu-l duceau nicăieri.

Țipătul vulturului încetase, deci nu știa cât de mult se apropiaseră de el. *Poate a ucis din nou. Poate acum se ospătează.* I-ar fi suficientă și o gâscă sălbatică moartă nu de mult.

Ajunseră la un râu. Broaștele orăcăiau nestingherite printre bolovani.

— Putem să-l trecem? întrebă Audubon.

— Hai să căutăm o porțiune mai puțin adâncă, sugeră Harris cel întotdeauna prevăzător.

Găsiră una la un kilometru și jumătate spre vest și traversă râul fără ca apa să atingă burțile cailor. Harris desfășură harta Atlantidei de Nord.

— Cum crezi că se cheamă râul ăsta? E destul de mare să fie trecut pe hartă.

Își puse ochelarii de citit:

— Asta dacă a fost cercetat, reluă el și arătă cu degetul. S-ar putea să fie un afluent al lui Spey. Noi suntem cam pe-aici.

— Eu aș fi zis că se varsă în Liffey.

Arătă și Audubon cu degetul pe hartă.

— Mai la nord? Poate. După cum am rătăcit în ultima vreme, cine știu unde naiba am ajuns? Mergem mai departe?

Fără să aștepte un răspuns, își îndemnă calul să pornească. Audubon îl îndemnă și el pe-al lui.

La scurtă vreme după ce se stinseră murmurul apei și concertul batracian – ce

capodoperă ar fi creat Aristofan!

— Audubon auzi ceva ce i se păru la început zgomotul unui stol de gâște în zbor. Traversase un petic de iarbă nu demult. Privi spre nord, sperând să vadă păsări, dar în zadar.

Harris se uita în aceeași direcție, nedumerit.

— Gâște... sau nu chiar. Muzică pentru trompetă, cântată la trombon.

— Exact! Audubon zâmbi la auzul comparației. Apoi, dintr-odată, străfulgerat de o bănuială, se uită la prietenul său. Edward, nu crezi că...

— Nu știu, dar hai mai bine să vedem. Dacă nu-s gâște sălbatice, ar putea fi gâște încă nedescrise, ceea ce nu e rău deloc. Le-ai putea zice gâștele lui Audubon.

— Da, confirmă pictorul, care era întotdeauna doritor să descopere noi specii. Aș putea, dar... O să-mi încarc pușca cu alice mari.

Se puse pe treabă.

— Bun plan, spuse Harris, urmându-i exemplul. *Strigați, nu vă opriți. Vă rog, strigați,* își spunea Audubon într-una, în timp ce traversau pădurea în direcția sunetului. Păsările – indiferent de specie – țipau într-una, când mai încet, când pe tonuri ascuțite, nervoase, ca și cum doi masculi se certau pentru o femelă, cum se întâmplă de obicei primăvara.

Când Audubon consideră că erau suficient de aproape, coborî de pe cal și spuse:

— Mai bine să ne continuăm drumul spre nord pe jos.

Își luă cu el, pe lângă pușcă, hârtie și cărbune, în caz că... Harris descăleca și el. Dacă l-ar fi contrazis, Audubon ar fi fost în stare să-i crape capul cu patul puștii.

După vreo zece minute, Harris arătă cu degetul în față.

— Uite. Ne apropiem de un spațiu deschis.

Audubon înclină afirmativ din cap, neîndrăznind să vorbească. Zări și el razele de soare care dezvăluiau un luminiș. Țipătul păsărilor se auzea foarte tare și de foarte aproape.

— Crezi că e țipătul unei gâște sălbatice? întrebă Harris. Audubon scutură din umeri și-și văzu de drum. Ascuns în spatele unui palmier, se uita lung la pajiște... la pajiștea și la gâștele sălbatice care pășteau. Pe urmă le văzu ca prin ceață. Pe obraji i se scurgeau lacrimi de bucurie.

— Fii binecuvântat, Dumnezeule, care m-ai ținut în viață să văd minunăția asta, șopti el, cu ochii țintuiți asupra păsărilor.

Harris stătea în spatele unui molid mic, la câțiva metri de el.

— Ce frumusețe! Nu-i așa că-i o frumusețe? rosti el. Cuvintele nu se deosebeau de ale

prietenului său, dar tonul era la fel de respectuos.

Erau în total opt gâște, care smulgeau iarba cu ciocul. Doi masculi, bănui Audubon, și șase femele mai mici. Stăteau într-o poziție mai aplecată decât scheletele din muzeul din Hanovra, ceea ce însemna că erau mai scunde. Probabil că masculii, dacă ridicau capul, erau mai înalți decât un om, dar n-ar fi fost o poziție confortabilă pentru ei.

Amândoi se îndreptau spre aceeași femelă, ridicându-și gâturile tot mai sus și strigând din toate puterile. Fluturau din aripile lor mici și nefolositoare ca să pară mari și fioroși. Iar în vreme ce ei se ciorovăiau, femela se depărta.

Audubon începu să facă schițe. Nu știa pe câte le va transforma în picturi, câte vor deveni gravuri sau litografii. Nici nu-i păsa. Avea drept modele gâște sălbatice vii și se simțea, dacă nu în paradis, cel puțin în al nouălea cer.

— Din ce specie fac parte? îl întrebă Harris.

Altădată, câmpiile și munții Atlantidei erau pline de zeci de varietăți de gâște sălbatice. Dintre ele, două, așa-zisele gâște sălbatice mari, care trăiau pe câmpiile de la răsărit, dispăruseră primele. Audubon le studiase rămășițele în Hanovra și în alte locuri ca să se pregătească pentru clipa de față. Acum se afla în fața lor, dar tot nu era sigur…

— Cred… Cred că sunt din specia gâștelor sălbatice agile, rosti el cu glas scăzut. Cu ele seamănă cel mai mult.

— Păi, atunci înseamnă că asta sunt, spuse Harris. Cine are o altă părere, va trebui să se răzgândească, pentru că tu le ai în față.

— Vreau să am dreptate. Însă Audubon nu putea nega faptul că prietenul său avea dreptate. Mare păcat că trebuie să iau un specimen, dar…

— O să avem ce mânca o vreme. Perspectiva nu-l deranja pe Harris. Lumea *zice* că sunt foarte gustoase.

— Adevărat.

Când Audubon termină toate schițele pe care le voia, înfățișând gâștele sălbatice la păscut și masculii lor furioși, ieși de după palmier. Păsările îl priviră oarecum mirate, apoi se depărtară. Era o ciudățenie pentru ele, dar nu-l considerau neapărat periculos. Animalele din Atlantida nu cunoșteau frica de om. Ignoranța le-a costat scump.

Audubon porni după ele, dar ele se depărtară din nou. Harris îl urmă, dar fără să fie de ajutor. Audubon ridică mâna.

— Stai acolo, Edward. Le atrag eu cumva înapoi.

Puse arma jos, se lăsă pe spate în iarba cu mireasmă dulceagă, ridică șoldurile și-și aruncă pe rând picioarele în aer, mișcându-le

tot mai repede. Cu trucul ăsta trezise curiozitatea antilopelor din preria Terranovei. Dacă păcălise antilopele precaute, de ce n-ar păcăli și gâștele sălbatice?

— Vin? întrebă el.

— Bineînțeles. Harris chicoti. Arăți ca un tâmpit, știi?

— Și ce dacă? Audubon dădea din picioare nestingherit. Le auzea cum se apropie, le auzea strigătul și lipăitul picioarelor mari, cu patru degete, în iarbă.

Când se ridică, masculul mai mare era doar la câțiva metri de el. Pasărea țipă; n-o interesau creaturile bipede mai înalte decât ea.

— O să-l împuști? întrebă Harris.

— Da. Pregătește-ți pușca, dacă eu nu reușesc să-l dobor. Alicele trase orizontal doborau de obicei ținta. Uneori însă creaturile sălbatice se țineau cu dinții de viață.

Audubon ridică arma. Nu, gâsca sălbatică agilă habar n-avea ce era. Nu era o atitudine sportivă, dar arta și știința primau. Apăsă pe trăgaci. Arma îi ricoșa dureros în umăr. Masculul scoase un ultim țipăt de uimire și căzu. Celelalte păsări o luară la fugă mai repede decât un om, la fel de iuți ca un cal, într-un cor de gâgâieli.

Harris veni lângă Audubon.

— A căzut. Și n-o să se mai ridice.

— Nu. Audubon nu era mândru de fapta lui.

Celălalt mascul poate să ia acum toate femelele pentru el.
— Ar trebui să-ți mulțumească, nu crezi? Harris îi aruncă o privire lacomă și-i trase un cot în coaste.
— Să se bucure de ele cât mai poate. Audubon păstră tonul sobru. Mai devreme sau mai târziu – probabil mai devreme – o să vină altcineva și-o să-l împuște și pe el, și pe conițele lui.
Între timp, păsările se depărtaseră la vreo sută de metri. Când nu se mai auziră bubuituri, se liniștiră și începură să pască din nou. Peste câteva minute, un șoim pluti deasupra lor – nu un vultur cu cap roșu, ci o pasăre prea mică să le facă rău. Totuși, umbra lui crea panică mai mare printre ele decât bubuitura puștii. Se năpustiră la adăpostul copacilor, țipând mai tare decât la pocnetul armei lui Audubon.
— Îmi aduci, te rog, sârmele? îl rugă pictorul pe Edward. Nu am un suport suficient de mare pentru o pasăre ca asta, dar pot s-o leg așa încât să pară vie.
— Vin într-o clipită, spuse Harris.
Se întoarse ceva mai târziu decât promisese, dar numai pentru că, în loc să care el povara, trăgea după el caii. Îi aduse lui Audubon nu doar sârmele, ci și acuarelele și alcoolul în care să conserve bucăți din gâscă sălbatică agilă. Ce-ar fi ca el și Harris să facă exact ce i-

au spus vameșului că nu vor face, adică să bea din alcool, în loc să-l folosească pe post de agent de conservare? Păi, cum altfel să sărbătorească?

Audubon se puse curând pe treabă.

— S-ar putea să fie ultimul meu tablou, îi spuse el lui Harris. În cazul ăsta, vreau să fie cel mai bun.

— Nu fi copil. O să mai pictezi încă vreo douăzeci de ani de-acum înainte, îl contrazise prietenul lui.

— Sper să ai dreptate.

Audubon nu mai continuă discuția. Oricât ar fi sperat, nu credea în speranțele sale, chiar dacă și-o dorea din tot sufletul.

— Iar asta s-ar putea să fie ultima dată când un om de știință vede gâște sălbatice. Îi sunt dator științei să dau ce e mai bun din mine.

Fixă cu sârme gâtul și aripile gâștei în poziția pe care o avusese când își provocase rivalul. Se ajuta de schițele făcute după modelele naturale. Inima îi bătea cu putere în timp ce pregătea pasărea împreună cu Harris. Cu zece sau chiar cu cinci ani înainte, n-ar fi fost o treabă atât de grea. Nu, nu credea că mai are la dispoziție douăzeci de ani, nici pe departe.

Trăiește-ți clipa, atunci, își spuse. E tot ce ai. Încă vedea bine, iar mâna îl slujea cum se cuvine. Dacă restul trupului său se stingea așa cum se stingea vederii vasul cu aburi care

navigase în sus și în jos pe Big Muddy de atâtea ori... nu avea ce face. Iar dacă își vor aminti de el, atunci își vor aminti de ce văzuseră ochii lui și ce făcuse el cu mâinile sale. Restul? Restul îl privea numai pe el.

Dacă oamenii își vor aminti de gâștele sălbatice de acum înainte, o vor face tocmai datorită celor văzute de ochii *lui* și făcute de mâinile *sale.* Responsabilitatea îl apăsa pe umeri mai tare decât atunci când pictase vulturul cu cap roșu.

Celelalte gâște ieșiră din spatele copacilor și începură să pască din nou. Unele se apropiară de el în timp ce lucra. Când îl văzură în apropierea leșului de mascul scoaseră niște țipete curioase, plângăcioase. Știau că murise unul de-al lor, dar nu înțelegeau de ce stătea Audubon lângă el. Spre deosebire de umbra șoimului, pictorul nu reprezenta un pericol pentru ele.

Când, în cele din urmă, ridică ochii de pe hârtie, soarele se pregătea să apună.

— Cred că e reușită, spuse el. De fundal o să mă ocup mai târziu.

Harris examina gâscă de pe hârtie, cea care vibra de viața pe care Audubon o furase de la modelul său. Puse mâna pe umărul pictorului.

— Felicitări. Pictura asta va ține cât o eternitate.

— E mai mult decât îmi doresc. Mai mult

decât își doresc chiar păsările. Audubon se uită la gâscă agilă moartă, acum flască. Acum să trecem la mostrele anatomice, la carnea închisă la culoare. Biata pasăre, până mâine, pe vremea asta, o să fie toată acoperită de muște.

— Dar o să trăiască prin pictura ta.

— Pictura mea o să-i păstreze vie amintirea. E cu totul altceva. Audubon se gândi încă o dată la cât de puternic, cât de repede îi bătuse inima. Acum se liniștise, dar nu pentru douăzeci de ani. Nu era posibil.

— E cu totul altceva, repetă el, oftând. Dar e tot ce avem. Mare păcat. Își scoase cuțitul de jupuit. Acum să facem și ce-a mai rămas de făcut…

David Moles - Planeta amazoanelor

David Moles a publicat în *Asimov's Science Fiction*, *Polyphony*, *Strange Horizons*, *Lady Churchills Rosebud Wristlet*, *Say*… *Flytrap* și în alte reviste, împreună cu Jay Lake a coeditat în 2004 bine primita antologie ”retro-pulp” *Allstar Zeppelin Adventure Stories*, iar în 2006 i-a apărut altă antologie, coeditată de Susan Marie Groppi, *Twenty Epics.* Povestirea lui *„The Third Party”* a apărut în *Antologia Dozois* numărul 22.

Aici reexaminează unul dintre cele mai vechi clișee din science fiction – planeta locuită exclusiv de femei – și ajunge la unele concluzii surprinzătoare și fascinant de stranii…

*****

Planeta Amazoanelor. Așa o numea Musa. Făcea spoturi cinetice, și avea un ascuțit simt al ridicolului în artă și în istorie.

Când află că urma să plec pe Hippolyta nu spuse nimic la început, se uită doar la mine, cu ochii lui negri, serioși, pe fața oacheșă; se uită la mine, cred eu, până când fu sigur că spuneam adevărul. Îmi acoperi mâna cu a lui. Apoi, ca și cum amândoi am fi spus tot ce era de spus, se ridică brusc.

— Vino, Sasha, zise. Hai să dansăm.

Musa. O întâlnire întâmplătoare în dormitorul băieților dintr-un cămin de tranzit de pe orbita

lui Erewhon. Dacă l-aș fi întâlnit când aveam douăzeci de ani ar fi putut fi marea dragoste a vieții mele.

Probabil așa mi-l voi aminti mereu, dacă lucrurile pe Hippolyta vor merge măcar pe jumătate bine. Dacă voi îmbătrâni pe Planeta Amazoanelor și voi muri acolo.

Era ceva în același timp comic și înduioșător la echipajul S.P.S. *Tenacious,* nava de pază a Republicii Erewhon staționată în sistemul Hippolytei ca să prevină orice incursiune de pe Planeta Amazoanelor. Ei se luau foarte în serios, cu uniformele lor albe scrobite, gradele militare și părul tuns scurt. (Majoritatea sunt oameni, și cei mai mulți dintre oameni sunt bărbați – băieți, de fapt.). Își iau și slujba foarte în serios, cu o anume mândrie pentru faptul că sunt singurii din această parte a Polychronicon-ului interesați de problemă: universul poate fi periculos și haotic și foarte prost organizat, dar Republica și Flota sunt la înălțime.

Bineînțeles, nu sunt. Universul este cu mult mai dezorganizat decât și-ar putea imagina vreodată acești astronauți de comedie. De asta e atât de înduioșător.

— Iar acesta este Centrul de operațiuni, îmi spune locotenentul Addison. De unde controlăm platformele cu senzori și sateliții cu

flux de particule. Nu am fost niciodată nevoiți să le folosim, slavă Domnului.

Addison se uită la mine, iar eu mă uit prin încăperea plină de echipament complicat și tineri concentrați, și dau din cap ca și cum aș pricepe la ce mă uit. Exersez deja impostura, pregătindu-mă pentru Hippolyta. E un dans, și eu improvizez.

Satisfăcut, Addison se întoarce să-mi arate următorul punct de interes, iar eu mă întorc să-l privesc pe Addison. E slab și drăguț și nu poate avea mai mult de douăzeci și cinci de ani.

Nu știe ce să spună unui civil care s-a oferit voluntar pentru o misiune sinucigașă, dar se străduiește.

Cu un secol în urmă, pe Hippolyta ceva numit febra amazoanelor a ucis un miliard trei sute de bărbați și băieți. Sute de milioane de femei și fete au murit de asemenea, ucise indirect, în haosul care a urmat febrei.

Nimeni nu știe cine a declanșat febra, sau ce încercau ei să facă: dacă a fost ceva intenționat – o tentativă de atac sau o revoluție – sau accidental – o eroare industrială sau un experiment de probabilitate care a mers prost, sau chiar o descoperire arheologică. Dar când a venit, a făcut-o brusc, măturând Hippolyta în mai puțin de un an,

într-un ritm care aduce mai puțin cu o epidemie, ci mai degrabă cu un blestem. Sfida medicamentele, vaccinurile și carantinele, înlăturând creșterile de imunitate la nivel experimental de parcă ar fi fost niște buchete medievale parfumate. Părea să se transmită nu numai prin cei atinși, ci și prin posesiunile lor, și nu numai prin posesiuni, ci și prin obiectele asociate cu ele în mod indirect sau simbolic.

Existau chiar și cazuri izolate, raportate, dar niciodată confirmate, de febră apărută la ani-lumină distanță, la oameni care nu fuseseră niciodată pe Hippolyta. Uneori se putea face dovada unei legături cu Hippolyta – cu ani în urmă, cu mult înainte de prima apariție a Febrei. Alteori nu exista niciun fel de legătură aparentă.

O diversiune pe care majoritatea matematicienilor slab pregătiți o îmbrățișau – una ușor de demonstrat din punct de vedere logic – era ideea că fiind dată o singură contradicție, se putea dovedi caracterul adevărat sau fals al unei propoziții. Căderea barierei cauzalității ne oferise toate contradicțiile la care putea visa un matematician. Acesta este singurul adevăr – și fals – al universului.

Chiar dacă cei mai mulți dintre noi, ca de exemplu cumpătatul echipaj al lui *Tenacious,* o

negau – pretinzând că încă mai trăim într-un univers unde un lucru se întâmplă în urma altuia.

Ceea ce bănuiesc eu, deși nu e ceva ce s-ar putea vreodată dovedi, este că în aceste cazuri aparent neconectate legătura se află nu în trecut, ci în viitor. Într-un viitor *potențial,* hotărât dinainte de către febra însăși.

Nu este întru totul adevărat să spui că febra amazoanelor a ucis toți bărbații.

Ar însemna să folosești o simplificare demodată, o înțelegere prea simplistă a sexului și genurilor. Cauza aproximativă a morții în cazurile de febră a amazoanelor era o respingere bruscă, generalizată, de țesuturi – rezultatul faptului că moleculele care alcătuiau trupul căpătau o nouă istorie virtuală pe scală Planck și neuniform. Febra amazoanelor nu ucidea numai bărbați și băieți, ci pe oricine și orice al cărui sistem imunitar era incapabil să recunoască celule care nu mai proveneau – care, dintr-odată, *nu proveniseră niciodată* – dintr-o linie evolutivă bazată pe reproducere sexuală.

Febra omorâse masculii de feline, câini, insecte, păsări, pești, ginkgo, curmali, gametocite ale malariei. Oriunde lovea, distrugea întreaga bază a diferențelor sexuale. Majoritatea observatorilor – care deocamdată își desfășurau observațiile de la distanță, de la

douăzeci de minute-lumină – se așteptaseră ca viața animală de pe Hippolyta, inclusiv omenirea, să se stingă într-o singură generație. Dar nu a fost așa.

Pe hărțile în timp real folosite de *Tenacious* era o pată albă, în nord-estul continentului Aella – al doilea în ordinea mărimii de pe Hippolyta, și locul celor mai vechi colonii. Asta puteam citi: vârtejul climatic și luminile mișcându-se încet ale țintelor urmărite cedând locul unor date statice de supraveghere, vechi de un secol sau mai mult.

— Cât de aproape de *aici* – pe un glob proiectat, degetele mele mângâie centrul discontinuității – mă puteți aduce?

Locotenentul Addison pare jenat.

— Nu prea mult, mă tem, zice. Echipamentele noastre nu funcționează atât de adânc în interiorul anomaliei cauzale. Arată spre glob: Vezi că nu avem date curente pentru acea zonă. Nicio sondă, deoarece canalele de simultaneitate nu operează dincolo de granițele probabilității; nici măcar pe senzorii pasivi nu ne putem baza.

Aprob din cap, puțin dezamăgit; dar nu mă așteptam la mai mult, altfel nu mi-aș fi adus catârii.

Addison scrutează o clipă globul și alege un punct pe coasta de sud, la câteva sute de kilometri de centrul anomaliei. În teritoriile

Ezheler.

— Dar aici, lângă drumul de pe coastă? întreabă. De acolo poți folosi mijloacele de transport indigene.

— Asta cu siguranță îmi va pune la încercare deghizarea. Addison nu pare în largul lui. Revine la glob.

— Mă rog, eu…

— Nu, îl întrerup. Pe drumul de coastă e bine. Va trebui să dansez ceva mai repede, asta-i tot.

În secolele al XIII-lea și al XIV-lea ale Hegirei, înainte ca strămoșii mei să se convertească la islam, cochetaseră puțin cu Hegel. Poate că, în speranța că rezolvând contradicțiile Hippolytei să rezolv contradicțiile din inima universului, căzusem în acea antică erezie: *teză, antiteza, sinteză.* Asta e. Ca filosof al naturii, se presupune că fac față adevărurilor dure ale universului. Ca rus, se presupune că sunt fatalist și romantic. Ca islamist, se presupune că-mi pun credința în cel Prea-Milostiv.

Să neg contradicțiile – după cum înțelegea Musa, iar eu nu voi fi niciodată în stare să-i explic locotenentului Addison – nu este o opțiune deschisă mie.

În cabina mică pe care i-o confiscasem unui ofițer junior, mă dezbrac de însemnele Republicii. Nu e nicio oglindă acolo, dar un

proiector îmi arată o imagine reversată, cețoasă, de parcă dublura mea ar sta într-un coridor întunecat, întâlnesc ochii dublurii mele.

— Adio, Sasha, ne spunem unul altuia.

Adio lui Sasha Rusalev din Odessa, *cavaler* al dansului și filosof al naturii.

Acum sunt Yazmina Tanzikbayeva, crescătoare de catâri din Ezheler și negustoreasă de coca.

Hippolyta era deja o lume veche când a apărut febra, veche în sensul de vârstă pentru noi imposibilă, pentru ei obișnuită, genul care atrage îngrijorarea civilizațiilor tinere viguroase și serioase ca Republica și pe care restul lumii le ignoră. Când Hippolyta a fost teraformată și colonizată *(dacă* a fost teraformată și colonizată – există violări ale cauzalității și în istoria veche a Hippolytei), un caleidoscop de națiuni au făcut din ea căminul lor: culturi din toată partea islamicei ’*umma* ca și din exterior au aterizat ici colo, fuzionând, fragmentându-se, făcând comerț, furând, luptând în mici războaie, făcând pace – milenii de istorie comprimate în câteva generații.

Locuitoarele din Ezheler sunt crescătoare de vite nomade care trăiesc în munții din sud și pe câmpiile înalte ale continentului Aella. Fertilitatea cronic scăzută – proporțională cu distanța față de centrul anomaliei cauzale – le determină să rămână nomade, și în același

timp le împiedică pe vecinele lor mai bogate, cum ar fi vorbitoarele de limbă chineză din Tieshan, să se extindă pe teritoriile lor. Ezhelerele sunt islamiste, și vorbesc o limbă turcă influențată de rusă și farsi.

Eu am crescut în Odessa; rusa și turca au fost limbile mele materne. O serie de implanturi neurale ale Consilium-ului și câteva luni de studiu m-au făcut să vorbesc limba din Ezheler atât cât poate s-o facă orice alt străin care nu a trăit vreodată printre ei.

Dar ceea ce m-a atras cu adevărat spre Ezheler, când mi-am făcut planurile, au fost hainele lor.

Mă îmbrac în bumbac, piele, in și mătase. Mai exersasem asta; îmi amintesc acum, ca pașii unui dans. Mai întâi lenjerie de bumbac, neînălbită; pantaloni roșii de bumbac, mult mai aspri; cizme moi cu carâmbi înalți; bluză albă de bumbac brodată cu roșu; și la sfârșit *burka,* vălul-robă de in vopsit violet care acoperă totul de la păr și ochi până la glezne.

Majoritatea musulmanelor din Aella urmează tradițiile *hijab-ului*, până la un punct: poartă *khimar* în public, iar unele poartă *abaya.* Dar ezhelerele sunt printre puținele care poartă întreaga *burka,* și numai aici aceasta nu se scoate niciodată, nici chiar în familie.

Mi-am îndreptat *burka,* încercând să găsesc poziția care să-mi permită să văd cât mai mult

prin vălul dantelat. Mușchii mei sunt animați de false amintiri, o combinație de mișcări ce aparțin genului feminin și kinestetică Ezheler simulată de înregistrările AV ale etnologilor Consilium-ului.

Există tehnologii, ușor de obținut, cu care aș fi putut să mă reconstruiesc complet, începând de la cromozomi – făcând o parte din deghizarea mea impenetrabilă, nu doar o înșelătorie, ci purul adevăr. (Fără îndoială, se găsesc astăzi pe Hippolyta femei ai căror strămoși, în primele zile ale febrei, au făcut exact la fel.) Mi-aș putea păstra nu numai deghizarea, ci și viața.

Dar acționând astfel, nu aș dovedi nimic. Dacă ar fi fost de ajuns să-mi demonstrez ipotezele cu ecuații și dovezi, aș fi făcut-o la adăpostul camerelor mele din Petersburg. Trebuie să le testez eu însumi.

În plus, după cum spunea fostul meu profesor de balet, pentru o lebădă, arta nu constă în a fi o lebădă.

Îmi e de ajutor faptul că spectatorii mei nu se vor aștepta să fiu altceva.

Patru ore mai târziu, locotenentul Addison îmi leagă centura în capsula care mă va duce pe Hippolyta. Capsula este concepută pentru a-i trimite pe soldați în spatele liniilor inamice, sau pentru alte acțiuni la fel de provocatoare

și periculoase. Mie mi se pare că, pentru a ateriza pe Hippolyta, capsula e o exagerare – mai ales că urma să fie abandonată, și poate distrusă. Dar Addison se simte vinovat pentru că nu mă poate duce exact acolo unde vreau eu, iar oamenii lui par să se distreze bine – programând camuflajul capsulei, stabilind un curs prin care să minimalizeze șansele ca cineva să mă vadă intrând în atmosferă – așa că eu nu am inima să protestez.

În capsulă se presupune că este loc pentru șase soldați înarmați și echipamentul lor, dar cu excepția materialului medical, aparatura mea nu e construită după standardele Republicii. După ce totul a fost înghesuit în jurul meu, Addison, ca să-mi strângă mâna, trebuie să se aplece ezitant peste un balot ambalat în plastic, care ar putea conține fie orez, fie caise uscate, fie frunze de coca.

Se uită încă o dată de jur împrejurul capsulei aglomerate, la mărfuri, la trusele medicale, la cei doi catâri în coconii lor, la prezența pe jumătate simțită a motoarelor cu interferență cuantică. Apoi privește în jos spre mine.

— Ei bine, atunci, zice, ridicând neajutorat din umeri, baftă!

Apoi se dă înapoi, trapa se închide, și capsula se smucește pornind pe drumul ei și, în sfârșit, mi se dă drumul.

Când eu apuc pe drumul spre coastă, capsula se află la trei zile și cincizeci de kilometri în urma mea, camuflată și îngropată pe fundul albiei unui pârâu secat. Drumul de coastă e mai vechi și mai dificil decât cărarea îngustă pe care am urmat-o ca să ies dintre colinele aride: asfaltul turnat înainte de izbucnirea febrei e acum crăpat în dale, urme lăsate de un secol de veri și ierni. Iarba de pe margini e maronie, călcată în picioare, formând o potecă, iar eu îmi conduc catârii pe drumul mai moale, ca să le păzesc copitele și gleznele. Văd urmele celor dinaintea mea imprimate în țărână.

Un canal de simultaneitate leagă trusele medicale, îngropate împreună cu capsula, de implanturile de telemetrie dantelate pe corpul meu, și mă anunță că până acum sunt sănătos, mă dor mușchii și șaua mă irită pe lateral. Asta e tehnologia Republicii, simplă și de încredere, iar trusele probabil îmi vor supraviețui indiferent ce s-ar întâmpla. Motoarele cu interferență, mai delicate și mai abstracte, le port cu mine. Au fost fabricate în Damasc, iar existența lor e în mare măsură matematică; e puțin probabil să fie observate de cineva care nu știe cum să le caute. Deocamdată sunt liniștite, transformarea de către ele a fazei spațiale locale nu e încă deranjată. Sunt o ciudățenie în panglica de

improbabilitate care face ca Hippolyt a să fie ceea ce este, o bulă de realitate suspendată într-un mediu al nerealului.

Acum că sunt aici, cu acest pământ nisipos sub picioare, cu acest vânt mirosind a salvie și iarbă uscată șuierând pe lângă mine, îmi e greu să mai am aceeași încredere pe care o aveam când plănuisem toate astea în camera mea din Petersburg. Durase trei zile până să încetez să verific obsesiv monitoarele medicale și motoarele cu interferență, încercând să găsesc în cifrele și imaginile lor primele simptome ale febrei amazoanelor, care cel mai probabil mă va ucide.

Urcând pe creasta ultimului șir de dealuri joase și zărind pentru prima dată marea la orizontul estic, încrederea pe care o simțeam în Petersburg îmi reveni. Sunt mai puțin îngrijorat de febra amazoanelor decât de posibilitatea de a fi demascat.

Eram de două zile pe coastă când am văzut prima mea amazoană.

Arhitectura caravanseraiului este un amestec eclectic, secțiuni din prefabricate neperisabile datând dinainte de febră, îmbinate cu chirpici, cărămizi și ciment, cu acoperișuri de tablă și înconjurate de un gard înalt până la talie alcătuit din butuci și sârmă. Nu sunt primul călător care se oprește în seara asta aici. Doi

catâri priponiți și un cal, împiedicat, pasc în umbra unui stejar pipernicit, trăgând de iarbă cu perseverență resemnată. De cealaltă parte a curții stau o pereche de camionete descoperite, zgâriate și îndoite, cu remorcile înțesate de lăzi și pachete, cu prelatele care acoperă locul pasagerilor peticite în multe culori.

O femeie este suită pe una dintre camionete, purtând o jachetă din piele de oaie, pantaloni albaștri și sandale. Arată de vreo patruzeci de ani, din zona Tieshan, cu fălci puternice, păr negru tuns scurt și ochi înguști sub o basma cu dungi alb-albastre.

Prima mea amazoană. Schițez un salut, cu mâna pe inimă, și nu primesc niciun răspuns. Își schimbă ușor poziția și observ atunci că pe pânza de cort de lângă ea se află un pistol cu țeava lungă, la câțiva centimetri de mâna ei. Mă întorc cu o nonșalanță ostentativă și-mi conduc catârii acolo unde sunt priponiți ceilalți.

*

Interiorul caravanseraiului e întunecat, luminat numai de felinarele purtate de călători; în curte se simte mirosul oceanului, dar aici miroase a fum, transpirație și kerosen. Sunt cam o duzină de femei și fete, trei ezhelere, restul tieshaneze. Două dintre ezhelere, o mamă și o fiică ambele numite

Amina, sunt negustorese ca și mine, întorcându-se la clanul lor după ce trecuseră prin orașul comercial Haiming; catârii sunt ai lor. Cealaltă, Maryam, călăreața, este medic și călătorește spre nord sperând să cumpere leacuri.

Posesoarele camionetelor din Tieshan stau împreună, privindu-ne suspicioase și ținându-și copiii lângă ele. Se știe că ezhelerele fură copii.

— *Ar trebui* să furăm ceva de la ele, zise Amina-fiica.

Are cincisprezece ani, asta e a treia ei călătorie la Haiming din care se întoarce și, deși expresia ei e invizibilă în spatele vălului, o pot ghici. Știe că tienshanezele nu o plac, și din cauza asta nici ea nu le place pe ele.

În spatele propriului meu văl, zâmbesc. Probabil că adolescenții sunt la fel peste tot.

Sperasem să nu întâlnesc ezhelere pe drum – sperasem șă intru în Haiming ca străin. Rămân tăcut, concentrându-mă asupra pașilor dansului. Dar nici Maryam, nici Aminele nu-mi pun întrebări, ci doar împart cafeaua lor cu mine și îmi dau sfaturi despre piețele din Haiming. În cele din urmă mă relaxez suficient cât să pun eu o întrebare.

— Cunoașteți un samsar de coca pe nume Mei Yueyin? întreb.

Amina-mama și Maryam doctorița dau

amândouă din cap.

— E destul de cinstită pentru o orășeancă, zise Maryam.

— Vorbește ezhelera, adaugă Amina-fiica. E înfiorător.

— N-ar trebui s-o vorbești de rău cât timp încă mai mănânci bomboanele pe care ți le-a dat, zice blând mama ei.

Dintr-un motiv oarecare arunc o privire spre Maryam și văd că ea se uită la mine. Aș vrea să-i pot vedea fața.

Mei Yueyin lucrează, sau cel puțin lucra, pentru Serviciul Consilium-ului Etnologic. Era pe Hippolyta de șaptesprezece ani, dintre care cinci printre ezhelere. Ultimul ei raport, cel în care menționa că lucra ca samsar în Haiming, data de acum nouă ani. Mă bucur să aflu că încă mai trăiește și e tot acolo; chiar dacă legăturile ei cu Consilium-ul s-au întrerupt, ea este singura mea persoană de contact.

Tânăra Amina îmi dă câteva din bomboanele lui Mei Yueyin. Sunt bomboane de orez, din cele învelite în hârtie comestibilă. Le mestec gânditor în timp ce mă duc să verific animalele.

Le dau animalelor – calului lui Maryam și catârilor mei și ai Aminelor – niște apă și niște caise uscate. Apucă pofticios caisele din mâna mea cu buzele lor mobile și dinții mari, iar eu

mă bucur să văd că nu-mi tremură degetele.

Monitoarele medicale arată că temperatura mea e o idee peste treizeci și șapte; sistemul meu imunitar nu dă niciun semn că s-ar întoarce împotriva lui însuși. Aici nu ne aflăm mai aproape de centrul febrei, pata albă de pe hărțile lui Addison, decât era locul în care am aterizat, dar granița dintre realitatea consensuală și anomalia cauzală a Hippolytei (ceea ce locotenentul Addison numea – incorect – „granița de probabilitate”) este fluidă, fractală, și are componente de natură temporală. Însă până acum motoarele cu interferență stau liniștite. Până acum prezicerile mele se confirmă.

La o asemenea distanță, mă aștept ca mașinile să mă poată ține în viață un timp nedefinit – suficient de mult în orice caz pentru a muri de altceva decât de febra amazoanelor. Mângâi greabănul iepei lui Maryam și cochetez, scurt, cu ideea de a rămâne aici.

Totuși știu că n-o voi face.

Paznica tieshaneză pe care o văzusem mai devreme, cea pe care o numisem drăgăstos prima mea amazoană, a plecat.

O înlocuiesc două femei mai în vârstă care stau pe vine în praf, jucând zaruri la lumina unei lămpi fluorescente. Una dintre ele îmi zâmbește, dar e un zâmbet nepăsător ca al unei statui. Par că ar putea sta acolo la

nesfârșit.

În dimineața următoare, doctorița, Maryam, îmi sugerează pe ocolite că, dacă tot ne îndreptăm și eu și ea spre Haiming, aș fi binevenit să călătorim împreună. Nu știu de ce acest lucru mă face să tresar, dar așa se întâmplă și, înainte chiar de a-mi da seama ce fac, accept.

După rugăciunea de dimineață preparăm micul dejun împreună – plăcinte și budincă de orez, cu fructe uscate și ceai de coca din desaga mea – și-l împărțim cu Aminele, înainte ca ele să pornească pe drumul lor spre sud. Când plecăm și noi, soarele se ridică peste dealuri, iar călătoarele tieshaneze încep să se trezească. Două dintre femei au fetițe foarte mici, nu mai mult de patru sau cinci ani, și o văd pe Maryam uitându-se la ele – melancolic, cred eu, deși nu e ușor să-ți dai seama prin văl.

- Eram aproape un copil când am avut-o pe fiica mea, îmi spune Maryam.

Ne aflăm la trei zile de caravanserai, călărind alături pe un drum mărginit de pini contorsionați, iar Haiming e doar la două zile distanță, o pată petrochimică pe orizontul de nord-est.

— Paisprezece ani. Un copil. Îmi aruncă o privire: Eram într-o misiune, vezi tu. Când am

absolvit, douăzeci dintre noi am fost luate în susul râului, la Themiscyra, în Erethea. Privește din nou în depărtare, dincolo de ceața Haimingului, de parcă ar încerca să vadă în trecut: Nu am cuvinte să-ți descriu nordul, Yazmina. Clatină din cap cu frustrare: Mi-am lăsat cuvintele acolo... când am coborât iarăși pe râu. Dar era foarte frumos, îmi amintesc.

Se uită din nou la mine.

— Chiar și așa departe, în nord, șansele unei concepții spontane sunt foarte scăzute – poate una la o sută, și nici atât. Râde scurt: Am fost norocoasă, presupun, sau ghinionistă. Se întoarce în șa ca să mă privească în față: Tu câți ani ai, Yazmina?

— Douăzeci și unu.

E o minciună, șapte ani mai mult, dar o ezhereră de douăzeci și opt de ani n-ar putea fi așa ignorantă ca mine. Maryam revine la drum.

— Rabiah a mea ar face douăzeci și doi anul ăsta.

Asta face ca Maryam să aibă treizeci și șase de ani. Mă uit la ea, la ceea ce pot vedea prin *burka,* spatele drept și umerii slabi, mâinile mici bătute de vreme, cu degete lungi de chirurg, ținând ușor hățurile. Dintr-odată, minciuna cu privire la vârsta mea nu mai pare atât de gravă. E prea mult spațiu între viața mea și viața pe care a trăit-o această femeie,

iar opt ani nu sunt suficienți ca să-l măsoare.
— Ce s-a întâmplat? întreb. Ea scutură din cap.
— Nu contează.
Călărim un timp în tăcere, liniștea fiind spartă numai de sunetul valurilor îndepărtate și de mersul lent, greoi al copitelor.
Încet, fără să se întoarcă – aproape ca și cum ar fi singură Maryam spune:
— Sper să fii fericită aici.
O spune în arabă, nu în ezheleră. Araba ei este clasică și foarte curată, cu accentul unui judecător sau erudit *hadith.*
Apoi dă pinteni calului, luând-o înainte zece, douăzeci de metri. Abia după câțiva kilometri mă lasă din nou să merg în rând cu ea.

Vechiul drum este stricat într-un singur loc, acolo unde faleza lasă loc unei spintecători înguste, cam de un kilometru lățime. Spre est, valea se întinde pe o distanță nedefinită, poteca fiind imposibil, mecanic de dreaptă.
Pe hărțile mele dinaintea febrei nu se află nimic de genul ăsta. Însă mai de aproape, și în interior, unde apa e mai puțin adâncă, motivul devine limpede. O movilă de material de culoarea cărbunelui așezată în centrul văii, ridicându-se din nisip și apă ca spinarea unui șarpe scufundat.
— O scară spre cer, zice Maryam, privind în

vale. Asta era, odată.

În vocea ei este o emoție pe care n-o pot identifica. Se întoarce spre mine, evident simțindu-mi nedumerirea chiar și prin văl.

— Un *ascensor spațial* spune sec, folosind cuvintele moderne de arabă-de-bazar.

Acum înțeleg. Dau din cap și privesc în jos la panglica cenușie. O bucată de cablu spațial, un fragment din cei patruzeci de mii de kilometri de cablu care odată conectau Hippolyta de stele – retezat când stația de pe inelul ecuatorial al Hippolytei fusese distrusă pentru a instaura carantina.

Dacă am succes aici, oamenii vor trebui să se împace cu dureroasa recunoaștere a faptului că multe milioane ar fi putut fi salvați – dacă puterile exterioare ca Republica Erewhon și Consilium-ul în loc de carantină s-ar fi preocupat de evacuare. Dar n-am ce face în sensul ăsta.

Suntem nevoite să ocolim mulți kilometri în interiorul coastei înainte ca apa să devină suficient de puțin adâncă încât s-o putem trece cu piciorul.

*

Vechiul oraș Haiming este o insulă verde prelungă, acoperită de alb și albastru, așezată în mijlocul unui fluviu larg și cafeniu. Otrera curge de la nord la sud pe două sute de kilometri, înainte de a coti la stânga, exact la

sud de acest loc, și apoi se varsă în oceanul estic al Hippolytei. Pe malul estic al fluviului, aflat în proprietatea Tieshanului, malul este mărginit de construcții de metal și beton, iar orizontul e pătat de fum.

Aici pe malul vestic, unde se află piața, clădirile sunt scunde, maronii și sărace – toate părând construite fie din lut și foarte vechi, fie din lemn și foarte fragile. Efectul ar trebui să fie deprimant, dar vârfurile acoperișurilor sunt decorate cu steaguri colorate, aerul miroase a pământ, apă de râu și mirodenii, iar străzile sunt pline de lume, strigând, râzând și târguindu-se în ezhelеră, arabă și chineză.

O las pe Maryam la capătul de linie al feriboturilor, unde vasele care merg spre nord se opresc înainte de a o lua în amonte pe fluviu.

La intrare șovăie.

— Probabil asta e ultima mea șansă, știi, zice ea.

— Ce vrei să spui?

— Am treizeci și șase de ani. Nu mai am alte fiice, sau nepoate. De asta mă duc spre nord.

În Erethea. În interiorul petei albe de pe hartă, centrul anomaliei cauzale. Care fusese dintotdeauna ținta mea.

Nu știu ce să spun, în afară de:

— Sunt convinsă că o să reușești, cu voia lui

Dumnezeu.

— Voia lui Dumnezeu, repetă ea ca un ecou.

— Poate o să merg și eu spre nord, într-o zi, spun. Râde și, pe neașteptate, mă strânge în brațe, apăsându-și obrazul acoperit de văl de al meu.

— Ești prea tânără, fetița mea, îmi zice. Mai întâi trăiește pentru tine.

Sirena vasului fluieră, și ea se retrage. Ia un stilou și o bucată de hârtie din unul dintre bagajele ei și îmi mâzgălește un nume și o adresă. Mi-o întinde, iar eu citesc:

Dr. Aysun Orbay, 23 Marpesia 4, Themiscyra

— E prietena mea, zice ea. În caz că ești prea prostuță ca să mă asculți.

Apoi sirena vasului se aude din nou, și ea dispare, strunindu-și calul prin gang.

O negustoreasă de catâri pe nume Zhou Xiling îmi cumpără animalele cu ceea ce ar însemna un preț prost, dacă eu aș fi plătit vreodată pentru ele. Catârii, despovărați de istoria lor hibridă, se înmulțesc mai bine pe Hippolyta decât oriunde altundeva, altfel Aminele nu ar fi avut niciodată în proprietate cele două animale ale lor; dar în ținuturile muntoase din sudul Aellei, departe de centrul anomaliei, nu se înmulțesc mai bine decât ființele umane. În această relație, femei ca Zhou, care pot importa șeptel din nordul

îndepărtat, dețin toată puterea.
Mi-am ridicat pe umeri baloturile de coca. Nu sunt înalt – Maryam, de exemplu, era mai înaltă decât mine – dar sunt mai înalt decât majoritatea femeilor de pe străzile Haimingului de Est. Când îmi car baloturile spre piața de coca, mulțimea se ține la o distanță respectabilă de mine.

Mei Yueyin abia dacă scosese douăzeci de cuvinte de când mă prezentasem în magazinul de coca. Merge puțin înaintea mea – pășind repede de parcă ar fi vrut să mă lase în urmă, sau cel puțin să facă nedorita ei asociere cu mine mai puțin evidentă.
Totuși nu-i e de niciun folos; sunt singura ezeheră de pe podul spre Haimingdao, și n-am cum să nu atrag privirile.
Podul e larg, mărginit de ginkgo bătrâni; trotuarul de sub picioarele noastre e acoperit de frunzele lor căzute, verzi-aurii și moi ca niște petale de flori. Vârtejuri provenite de la traficul motorizat mișcă aerul umed, și învolburarea frunzelor seamănă cu un exotic *dame de caractere.*
— Ce-i asta? întreb, arătând în față spre insulă, unde la capătul sudic albul și albastrul orașului lasă loc unei largi coline verzi punctate cu structuri cenușii. Pe creasta ei soarele coborât al amurgului face să

sclipească ceva auriu.

Yueyi privește în direcția indicată de mine.

— Acolo au fost îngropați toți bărbații, zice.

Nu mă vrea pe aici.

Nu știu ce m-a trădat. Ceva din glasul meu, din mers, ceva din forma trupului, chiar și numai ghicit prin faldurile *burka.* Poate nimic altceva decât că dintre toate femeile de pe Hippolyta, Mei Yueyin este singura care a văzut un bărbat cu propriii ei ochi.

Mă opresc brusc.

Yueyin continuă câțiva pași, apoi se oprește și se întoarce.

— Ascultă, îi zic în arabă. N-am venit aici ca să-ți fac necazuri. N-am venit să te pun în pericol. Cu siguranță n-am venit ca să te târăsc înapoi, dacă asta te îngrijorează. Vreau doar câteva informații. Iar dacă tu n-o să mi le dai, o să mă descurc și fără ele.

Îmi aruncă o privire lungă, plată. Pe chipul ei ceva se îmblânzește pentru o clipă – apoi se asprește la loc.

— Venirea ta aici pune în pericol pe toată lumea de pe planeta asta, spune ea. Faci asta prin simpla ta prezență.

Apoi se întoarce și pornește iarăși.

După asta nu m-am așteptat ca Yueyin să-mi ascundă identitatea față de partenera ei, și bineînțeles când am ajuns la casa ei – un bloc

vechi, dar curat cu două niveluri înghesuit în spatele unui zid acoperit de iederă, într-un cartier cu străduțe înguste din partea de est a Haimingdao – primele sale cuvinte către asociata ei sunt:

— Liwen, avem un musafir. El e de pe Pământ. Spune asta în arabă. Pronumele din chineza vorbită nu au gen.

— Yazmina Tanzikbayeva, rostesc.

— Nu e numele tău adevărat, zice Yueyin.

— Este acum, îi spun.

Partenera lui Yueyin e înaltă, probabil mai înaltă decât mine, și slabă, cu pomeți înalți și păr împletit, care îi ajunge până în talie. Ține în poală o fetiță de vreo șase sau opt ani, care privește timid în sus spre mine – nu-mi dau seama dacă e a lui Yueyin sau a partenerei ei; la vârsta asta e toată numai ochi, coate și genunchi. Joacă un joc cu pietre colorate ca de domino.

— Pacea fie cu tine, spune femeia. Bine ai venit pe Hippolyta! Araba ei are un accent puternic, mult mai mult decât a lui Yueyin.

— Partenera mea, zice Yueyin. Fu Liwen. Este expert în rachete pentru guvernul din Tieshan.

Un inginer expert în rachete.

Numele fetiței îmi scapă, ca și restul prezentărilor. Răspund neatent în timp ce Yueyin face absentă ceai și Liwen o trimite sus pe fetiță.

Un inginer expert în rachete.

— Știi că nu au uitat de voi acolo sus, îi spun lui Liwen, în timp ce Yueyin se așază. E o navă de luptă la L2 care așteaptă să ucidă pe oricine ar încerca să plece.

Să numesc *Tenacious* navă de luptă sună a minciună. Dar pentru rachetele din era industrială ale lui Liwen, mica navă de pază a Republicii, cu strania sa colecție de lasere și lansatoare de particule, este la fel de letală ca și un roi-stabilizator al Consilium-ului.

Liwen ridică din umeri.

— Înțeleg ce simt ei, zice. Dacă părăsim Hippolyta, sute de miliarde de oameni ar putea muri. Dacă ar fi fost invers, dacă noi am fi fost acolo și bărbații ar fi fost prinși în capcană aici jos – și noi am fi făcut același lucru.

— Și totuși construiești rachete, zic.

— Pentru că nu vreau ca fiica mea să crească într-o închisoare, zice Liwen sorbind din ceai. Lasă jos ceașca cu o hotărâre fermă: Mai devreme sau mai târziu, vor uita. Și când o vor face, noi vom fi pregătite.

Să ucideți sute de miliarde, mă gândesc. Dar nu o spun cu voce tare. Adevărul este că eu nu cred că ceva – teama Consilium-ului și a Republicii – e posibil: că amazoanele ar duce cu ele ceea ce face ca Hippolyta să fie ceea ce este, și s-o răspândească. Eu cred că cel mai probabil e ca universul să facă Hippolyta după

chipul și asemănarea sa, mai devreme sau mai târziu, decât invers. Dacă nu aș crede asta nu aș fi aici.

Dar aș putea să greșesc.

Mă bucur că nu e decizia mea.

— Scoate-ți vălul, spune Yueyin dintr-odată.

— Cum?

— Nu ești ezheleră, zice. Nici măcar nu ești femeie. Vreau să văd cu cine stau de vorbă.

Bineînțeles, nu e chiar așa de simplu. Trebuie să-mi scot *burka,* trăgându-mi brațele din mâneci și ridicând strat după strat de material peste cap. Chiar dacă mai am încă bluza, pantalonii și cizmele, odată ce *burka* e scoasă complet – o grămadă tristă de pânză violet alături de mine pe canapea – mă simt dezbrăcat, înțeleg imediat de ce femeile de pe Hippolyta continuă să poarte *hijab,* de ce a fost așa de îngrozitor când bărbații din guvernele seculare al treisprezecelea și al paisprezecelea au încercat să abolească vălul cu forța.

Mă simt dezgolit.

Și, ceea ce e și mai dezarmant, mă simt iar ca Sasha Rusalev.

Văd că Liwen mă studiază, privirea ei zăbovind pe mâinile, fața, gâtul meu. Nu e nimic intim sau erotic în această privire, doar un fel de concentrare, și într-o clipă înțeleg ce vrea să însemne: atenția grijulie, clinică a unui

naturalist, încercând să-și înregistreze în memorie acest unic specimen al unei specii pe care nu o va revedea niciodată.

Yueyin mă studiază și ea.

— Ești mai tânăr decât credeam, zice ea. Și frumos. Sună mai mult ca o acuzație decât ca un compliment. La început am crezut că ești aici ca să trăiești cine știe ce fantezie de harem colonial, dar acum nu mai cred așa. Face o pauză, apoi întreabă: Ești homosexual?

— Da. Și înainte de a formula următoarea ipoteză, nu sunt aici nici pentru că aș crede că febra amazoanelor ar face din mine o femeie.

Yueyin ridică din umeri.

— Se mai întâmplă. O dată, de când sunt eu aici, de două sau trei ori în înregistrările Serviciilor Etnice. Mistici care nu cred în terapia genetică sau chirurgia reconstructiva. Febra îi omoară ca pe orice alt bărbat. Dar tu nu ești un mistic, nu-i așa?

Acum e rândul meu să ridic din umeri.

— Sunt un filosof al naturii și am fost pregătit în Califate. Uneori e greu de trasat o graniță.

— Lasă-mă să ghicesc, zice Liwen în araba ei cu accent. Crezi că ai găsit un tratament pentru febra amazoanelor.

— Mai mult sau mai puțin, îi spun.

— Și asta se mai întâmplă, zice Yueyin. Cam la fiecare zece ani Republica trimite un laborator automat cu o cușcă plină de gerbili

masculi, ca să testeze ultimul miracol medical.

— Febra îi ucide și pe ei, adaugă Liwen.

— Asta pentru că febra nu e o problemă medicală, spun. E un simptom al violării efectului de cauzalitate.

— Spui asta de parcă ar însemna ceva, zise Liwen.

— Pentru mine înseamnă. Beau o gură de ceai, apoi în timp ce las jos ceașca îmi vine în minte o analogie: Uite, zic arătând spre ceașcă. Consilium-ul – Serviciul Fenomenologic, adică – crede că universul e ca apa din ceașca asta de ceai. Frunzele sunt anomalia cauzală de pe Hippolyta. Iar febra este ceea ce se întâmplă dacă le pui laolaltă – febra e ceaiul.

— Iar blocada există pentru a împiedica ceaiul să difuzeze în continuare. Liwen își ridică ceașca și o învârte: Tu ești aici ca să scoți frunzele.

Încep să răspund, dar Yueyin mă întrerupe. Mă privește în ochi.

— Dacă *ai putea* vindeca febra, ai distruge bazele societății Hippolytei. Nu doar societatea umană, ci întregul ecosistem. Pe această planetă există un singur organism masculin, și acesta stă pe canapeaua mea.

— Am spus că Serviciul Fenomenologic crede asta. Nu am spus că și eu.

— Nu ești din partea SF?

— Nu sunt deloc din partea Consilium-ului. Sunt sponsorizat de Biroul de iraționalitate al Califatului din Londra, dar din motive practice sunt de capul meu.

Yueyin pare sceptică.

— Atunci, pentru ce *ești* aici?

Oftez.

— Aici metaforele încep să nu se mai potrivească. Să spunem că universul este o ceașcă de apă. Poate că anomalia e ca o grămadă de frunze de ceai – în care caz febra, difuzia, este ireversibilă. Nimeni nu știe cum să reverseze entropia la o asemenea scară. Și dacă nu e limitată, se va răspândi. Pe de altă parte, poate că anomalia este ca o pietricică aruncată în ceașcă. Poate febra e doar o undă pe suprafața apei, disipând energia loviturii. Când energia se epuizează, la fel și undele.

— În care caz suntem oricum condamnați, zise Yueyin. Dar eu nu cred.

— Ia, spune-mi. Fertilitatea spontană în teritoriile Ezheler – la marginea regiunii anomaliei – crește sau scade?

— Nu există nicio dovadă clară în niciunul din sensuri, spune Yueyin, părând jenată. Empiric…

— Empiric, scade. Nu-i așa? Privește în depărtare.

— Posibil.

— Uite, zic eu. Nu sunt aici ca să vă distrug

societatea. Sunt aici ca s-o eliberez. Spui că nu vrei ca fiica ta să crească într-o închisoare.

Yueyin spune:

— Nu vrem ca ea să crească nici ca să fie nevasta vreunui bărbat.

Scutur din cap.

— Nu e vorba doar despre voi. Hippolyta este *o singură lume.* Acolo sunt jumătate de trilion de femei. Flutur brațul spre tavan, încercând să încercuiesc întregul Polychronicon. Nu crezi că și ele merită o șansă să aibă ceea ce aveți voi?

Pe fața lui Liwen percep zorii înțelegerii.

— Nu încerci eradicarea febrei amazoanelor, rostește ea. Încerci s-o controlezi.

— Tot nu înțeleg, zice Yueyin.

— V-am spus că de aici metaforele nu se mai potrivesc. Nu mai pot descrie lucrurile cu ajutorul unei cești de ceai.

— Fără cești de ceai, acceptă Liwen.

— Fără cești? Inspir adânc: Sper să folosesc tehnicile matematice ale Califatului ca să realizez un echilibru metastabil care să permită unor regiuni convexe cu istorii virtuale și reale să coexiste într-un spațiu-timp cu patru dimensiuni, rămânând totuși atât distincte topografic, cât și adiacente într-un spațiu cu cinci dimensiuni.

Yueyin face ochii mari.

— Nu contează *ce* faci. Ce *înseamnă* asta?

Pentru noi?

— Înseamnă, dacă reușesc, că fiica ta va putea să aleagă cum vrea să trăiască. Fiica ta – fac din nou semn spre exterior – și fiicele tuturor.

— De ce te-am crede? Ridic din umeri.

— Contează? În orice caz, de mâine n-o să vă mai stau în cale. Merg în nord, în Erethea. Iau o înghițitură de ceai: Dacă vreți să mă opriți, cu siguranță nu va fi greu.

Liwen îi spune ceva lui Yueyin în tieshaneză. Conversațiile în limbile chineze mi se par întotdeauna că sună ca niște Certuri, dar în replica lui Yueyin nu observ dezacordul, ci disprețul și totuși un fel de resemnare.

Apoi se ridică și urcă scările.

— Poți dormi pe canapea în noaptea asta, zice Liwen. O să-ți aduc niște așternuturi. Baia e în spate, dacă vrei să te speli.

— Mulțumesc.

— Îmi pare rău pentru Yueyin, spune în timp ce ordonează serviciul de ceai. Trebuie să înțelegi că pentru ea nu e destul că pe Hippolyta noi, femeile, putem trăi fără bărbați. Faptul că Hippolyta este un loc unde bărbații *nu pot* veni este de asemenea important. Aruncă o privire spre haina împăturită alături de mine și zâmbește: Pentru Yueyin febra este *hijab-ul* perfect.

— Dar pentru tine? întreb. Ridică din umeri.

— Yueyin a ales să vină aici. Cât despre mine, eu sunt fericită aici – dar aici m-am născut. Dacă m-aș fi născut în altă parte, probabil aș fi fost fericită acolo.

Rămâne tăcută pentru o clipă, de parcă s-ar gândi dacă să spună mai multe.

— Cred că nu știi în ce te bagi, zice.

— Ce vrei să spui?

— Ai dreptate, febra este un efect secundar a unei violări a cauzalității. Oricare ar fi originea sa, centrul e acolo, în Erethea.

— De asta mă și duc acolo.

Oftează și coboară privirea, trasând desene invizibile cu degetul pe suprafața mesei.

— Am fost acolo de trei ori. Nu tot drumul. Ridică ochii: Cum aș putea să-ți explic? Știi mormintele pe care le-ai văzut pe drumul spre oraș, la capătul de sud al insulei, Cimitirul Bărbaților?

Aprob din cap.

— O să găsești Cimitire ale Bărbaților, morminte ca acelea, peste tot în sud. Dar nu și în Erethea. În Myrine – primul oraș mare în susul fluviului – în Myrine nu au decât un cenotaf. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu cadavrele. În Themiscyra nu au nici măcar atât; când vorbesc despre bărbați e ca și cum ar vorbi despre o metaforă sau un mit.

Zâmbesc.

— Poate așa e mai sănătos.

Cu un hohot de râs scăpat printre buze, Liwen clatină din cap.

— Poate că da. Spune-mi... pentru ce ar merita să murim?

— Nu mă aștept să mor.

— Dar știi că există posibilitatea.

Privesc în gol. E o chestiune în jurul căreia s-a învârtit toată lumea – profesorii mei, elevii mei, Ghilda Fizicienilor, Biroul de iraționalitate, atașatul militar al Republicii la Londra. Le-am distras atenția cu bune maniere și matematică și i-am lăsat să-și completeze propriile răspunsuri, de la altruism la nevroză.

— În perioada de început a psihologiei occidentale, spune Liwen, faptul că cineva era atrasă de altcineva de același sex era considerat un semn al inabilității, din partea ei, de a distinge între Sine și Celălalt. Ca un copil care încă nu înțelege diferența dintre jucării și propriile membre – și le bagă pe toate în gură. Dacă ar fi adevărat... atunci altruismul ar fi foarte apropiat de narcisism.

Mă uit la ea.

— Yueyin a avut dreptate să nu mă creadă, îi spun. Nu sunt aici pentru că vreau să vă ajut. Sunt aici pentru că sunt genul de persoană care nu se poate uita la un nod fără să vrea să-l deznoade.

— E un verset din *Tao Te Ching*, zice Liwen. E ambiguu, bineînțeles, mai ales în arabă, dar o

interpretare ar fi: „Nodul perfect nu lasă niciun capăt de la care să poată fi desfăcu”.

— Dacă aș crede că acest nod e perfect, nu aș fi aici. Dacă ceea ce s-a întâmplat pe Hippolyta s-a întâmplat o dată, probabil că se întâmplă tot timpul – numai că cele mai multe anomalii cauzale nu au efecte măsurabile. Iar dacă una are, Serviciul Fenomenologic – sau altcineva ca ei – le acoperă, se uită în altă parte. Dacă vreau să desfac *acest* nod – Hippolyta ar putea fi singura mea șansă.

— Și pentru asta ești dispus să mori.

— Dacă se ajunge la asta, da, spun ridicând din umeri. Trăim într-un univers cauzal. Nu e asta o justificare suficientă pentru orice?

— Un alt verset s-ar putea traduce astfel: „Cea care se distinge de restul lumii ar putea primi lumea în dar”, spune Liwen. „Cea care se identifică cu lumea ar putea accepta lumea”.

Își termină ceaiul și se ridică în picioare.

— Ești nebun, zice privind în jos spre mine. Respect asta la un om de știință. Noapte bună.

— Mulțumesc. Noapte bună.

*

Feribotul, *Jing Shi,* are un iz în același timp dulce și rece, ca metalul și otrava. Gazele evacuate de cele două motoare mari miros ca plasticul ars.

Speram să vorbesc mai mult cu Mei Yueyin despre geografia și demografia Hippolytei, ca

să înțeleg mai multe despre efectele macroscopice ale anomaliei, dar când m-am trezit de dimineață ea plecase deja. Probabil e mai bine așa.

Îmi așez mâinile cafenii pe balustrada umedă vopsită în alb, simțind vibrațiile motoarelor, și privesc dincolo de Canalul Haimingdao la complexul de lumini, vălătuci de fum, rezervoare și clădiri, la macaralele înalte care vor ridica rachetele lui Liwen.

Le vor ridica, apoi le vor lansa spre moarte sigură în brațele lui *Tenacious* și ale sateliților cu lansatoare de particule. Mă întreb ce va înțelege din toate astea locotenentul Addison și frații săi cei cumpătați.

Mă aștept să admire curajul. Nebunia a cărei oglindire văzuse Liwen în mine. Apoi vor trage în ele.

Nord. *Jing Shi* avansează încăpățânat contra curentului înghețat, ca o bunicuță de la țară îndoită sub o legătură de lemne. Sunt bolnav, conform monitoarelor medicale – temperatura e cu un grad peste normal, iar numărul celulelor albe din sânge crește.

Poate fi un atac al febrei. Ar putea fi doar efectul cinei de la Yueyin.

Motoarele cu interferență sunt agitate, murmurând în sinea lor, dar ele par să creadă că mica mea bulă de realitate, respingând

intruziunea Hippolytei, este intactă. Discut cu infirmiera vasului și obțin o sticlă de antipiretic și niște pilule mari și albe cu un gust amar care îmi rămâne în gură mult timp după ce le înghit.

La Myrine râurile se unesc, Ortigia din vest vărsându-se în Otrera. *Jing Shi* va continua să meargă spre nord-est urcând pe Otrera spre Themiscyra, dar peste noapte se va opri aici, pentru a se alimenta cu combustibil și a schimba o încărcătură cu alta.

Petrec ziua pe țărm, luând un tramvai rapid din port către partea cea mai veche a orașului.

Într-o cafenea de pe stradă urmăresc vrăbiile sărind de pe pământ pe mese și pe scaune, atente după firimituri. Toate sunt femele, desigur, cu capete mici și penajul cafeniu uniform.

Myrine e mai curat decât Haiming, și mai liniștit, deși încă agitat și prosper. Străzile din acest cartier, înguste, construite pentru pietoni, cu bizarele lor clădiri dinainte de febră, sunt vesele și pline de culoare, aglomerate cu mici magazine luminoase și clienții lor, femei tinere și fete cu păr castaniu sau blond, conversând într-o creolă turco-germană pe care aproape o pot înțelege.

Piața umbroasă spre care dă cafeneaua este o insulă în mijlocul tuturor acestora, o insulă de

culori stinse și de liniște. În centrul pieței se află Cenotaful Bărbaților. Nu sunt sigur la ce mă așteptam – vreun obelisc sau stâlp falic, poate, având în vârf o statuie musculoasă și bine dotată, în stil european?

În loc de asta, acolo este un aranjament circular de dale închise la culoare și ziduri dărâmate, puternic reliefate, evocând suferință. De la distanță, pietrele arată ca și cum ar avea nume înscrise pe ele. Dar văzute de aproape, literele se dizolvă în modele abstracte.

Mă întorc pe *Jing Shi* seara, îmbarcându-mă împreună cu forfota noilor pasagere care urcă la bord. Majoritatea sunt tieshaneze, imigrante sau expatriate; câteva sunt eritheene, din cele care nu au bani pentru tren sau nave pe pernă de aer, și pe care nu le deranjează puțină aventură.

Una din acestea este o femeie tânără cu care împart cabina, o studentă la economie din Antiope – unul dintre orașele de dincolo de Themiscyra, în Erithea de Est – care se întoarce acasă pentru vacanță. E suplă, musculoasă și cu pielea întunecată. Noaptea își scoate *khimar-ul,* dezvelind un păr negru, creț și foarte scurt, ca al lui Musa. Din anumite unghiuri arată ca un băiat.

Paturile au perdele, dar eu nu o trag pe a mea – cele doua deschizături mici lasă să intre prea

puțin aer curat. Nici studenta nu o face. Nu știe ce să creadă despre mine, ascuns în spatele *burka,* cu accentul meu ezheler și desagii mei aspri care miros a catâri și a mirodenii. Pentru ea sunt exotică și misterioasă și, cred, puțin excitantă.

Ca european, sunt produs al unei culturi – o istorie orală și scrisă – care mi-a construit sexualitatea personală într-un anume mod. În zilele de demult ale acestei istorii, dragostea femeilor era considerată de către mulți ca fiind un substitui inferior, dar acceptabil la limită, pentru dragostea bărbaților.

Poate pentru unii încă mai este așa, dar nu și pentru mine. Și, chiar dacă ar fi – probabil există puține femei pe Hippolyta, ici colo, care să stea treze noaptea visând la bărbații pe care nu i-au văzut niciodată. Dar să mă aștept că această studentă băiețoasă să fie una dintre ele – cât de prost ar trebui să fiu?

Noaptea, în strălucirea slabă a luminilor de urgență, privesc ceafa capului ei adormit, încercând să-mi amintesc cum era când îmi plimbam degetele prin părul lui Musa. Indiferent ce și-ar dori tânăra din celălalt pat, dorințele ei și ale mele sunt perpendiculare.

Mă bucur că am *burka.* Sub ea nu sunt sigur dacă vreau să râd sau să plâng.

Alarmă!

Sar și mă lovesc dureros cu capul de tavan. Motoarele cu interferență urlă solicitându-mi atenția...

Nu.

E doar liniștea.

Cer mașinilor un raport amănunțit, împiedicându-le să se grăbească. Totul e calm și liniștit, mai liniștit decât oricând de la aterizarea mea, la limita preciziei motoarelor cu interferență. Bula de realitate din jurul meu pare să se fi întins până la orizont. E ca și cum nu m-aș afla deloc pe Hippolyta.

Oare mi-am imaginat alarma? Jurnalele motoarelor cu interferență nu recunosc nimic.

Ne aflăm la o zi distanță de Themiscyra. Mă întind la loc în pat, fără să fie nevoie ca monitoarele medicale să-mi spună cât de repede îmi bate inima. Mă doare capul, nu numai acolo unde m-am lovit, ci peste tot. Sub *burka* o urticarie mi-a făcut mici bube roșii care mă mănâncă pe antebrațe și pe dosul palmelor, pe glezne și pe picioare. Simt ochii studentei ațintiți asupra mea și mă întorc cu fața la perete.

De dimineață, motoarele cu interferență sunt încă enervant de calme; chiar îngâmfate – nevoind să admită existența vreunei granițe între istoria divergentă a Hippolytei și istoria mea.

Monitoarele medicale, pe de altă parte, sunt moarte.

Coincidență? Sau feribotul a trecut vreun prag în timpul nopții, vreo linie trasată prin spațiu, timp sau probabilitate, întrerupând canalele de simultaneitate ale monitoarelor?

Mă doare capul. Ar trebui să am o teorie, dar nu am. Împrumut un creion de la casiera vasului și mâzgălesc un timp grafice și formule, dar Hippolyta nu e ceva ce poate fi rezolvat prin ecuații parțial diferențiale, și nu după mult timp îmi pierd interesul. Îmi petrec ziua așezat pe o bancă pe punte, la umbră, privind țărmul răsăritean târându-se încet pe lângă noi: șase, opt, zece nuanțe de verde, și ici-colo albul, galbenul sau albastrul iscoditor al caselor. Beau ceai călduț de orz, și la fiecare trei sau patru ore iau unul dintre antipireticele cerșite de la infirmieră.

Ce aș putea face – să mă întorc? Am știut de când am venit că nu există cale de întoarcere. Dacă motoarele cu interferență s-au defectat într-adevăr, dacă au dat peste cine știe ce fisură în ecuații, atunci chiar și întoarcerea în Tieshan, sau dincolo de teritoriile Ezheler, nu m-ar putea salva. Și dacă ar fi așa, tot aș muri într-o zi, tot fără să știu adevărul.

Simt că sunt aproape de a înțelege ceva. Că în curând se va apropia de mine pe furiș, ca un animal sălbatic pe o câmpie, numai să stau

suficient de liniștit.

Themiscyra. Orașul ni se arată în amurg, cu copacii care se retrag de pe țărm făcând loc culturilor, pășunilor, grădinilor, drumurilor, clădirilor. Mai sunt și alte vase pe fluviu; siajele lor se lovesc de carena feribotului, și un zgomot îndepărtat de trafic începe să se înalțe, ca un contrapunct la ritmul motoarelor.

Adorm chiar când de-a lungul malului se ivesc luminile.

Casiera mă scutură să mă trezească.

— Să coboare toată lumea care trebuie să coboare, zice ea zâmbind.

Mă cutremur și încerc să-i întorc zâmbetul, uitând pe moment că nu-mi poate vedea fața. Până să-mi amintesc asta – după ce mă ridic, ajutat de balustradă, și cu ceva efort îmi salt desagii pe umăr – când mă întorc să-i mulțumesc cu voce tare, ea dispăruse deja.

Acum orașul este pretutindeni în jurul nostru. Vasul a andocat în umbra unui pod, larg și solid, din metal, probabil colorat în timpul zilei, dar acum negru peste apele negre, ascunzând cerul nopții. Sunt aproape ultimul pasager care își târșește picioarele pe pasarelă până pe chei, întorcându-mă numai la final ca să privesc în sus și în jos de-a lungul fluviului. Ambele maluri sunt mărginite de lumini, panglici, arcade și turnuri în diferite stiluri

arhitectonice, strălucind cristaline pe fundalul nopții, reflectate în apele întunecate, ca peste tot, în Petersburg sau Baghdad sau Ho Chi Minh Viile – numai că aici un turn nu e doar un turn, și un arc nu e doar un arc. E mai mare și mai prosper decât mă așteptam. Un drum larg pavat merge de-a lungul țărmului, aglomerat de femei de toate vârstele, culorile și limbile.

*

E adevărat că, într-un oarecare fel, ideea că o istorie ar putea fi diferită cu atâtea miliarde de ani în urmă încât să se schimbe complet evoluția vieții multicelulare, și totuși să producă acest prezent – un prezent în care aceste femei, categoric umane, se plimbă pe străzile acestui oraș, la fel ca în orice alt oraș pe care l-am cunoscut vreodată, vorbind limbi pe care eu le-am învățat de la bărbați – este, cu o aproximație de multe, multe zecimale, pur și simplu imposibilă.

Dar adesea imposibilul are o integritate care improbabilului îi lipsește.

Am ajuns până aici; prea multe lucruri sunt deja ireversibile.

Opresc o femeie suplă, cu piele întunecată și pometi tipici Americii Centrale, în uniformă de lucru negru și alb, și o întreb în arabă dacă poate să-mi arate încotro e nordul.

— Într-acolo, zice, arătând. În sus pe scări. În

față, malul se ridică abrupt, și o scară largă de piatră urcă în grupuri de trepte panta de lângă pod.

Îmi dau seama că sperasem ca ea să arate în susul sau în josul fluviului. Atitudinea mea trebuie să fi trădat ceva, căci femeia zâmbește timid, ridicând neputincioasă din umeri.

— Unde te duci? întreabă.

Privesc de-a lungul fluviului, și înapoi la vas, și spre scări, apoi din nou la femeie.

— Nu sunt sigură, îi spun. Vin pentru prima dată în Erethea.

— Există un centru de informare pentru vizitatori în Khawlah Road, se oferă ea. Sus pe scări, apoi la stânga – adică pe strada Ste Jeanne – apoi la dreapta, la primul colț. Are indicatoare în cinci limbi; n-ai cum să-l ratezi. Ele o să-ți găsească un hotel.

E o idee la fel de bună ca oricare alta.

— Mulțumesc, îi zic.

— Pace.

Sus. Treptele sunt mici, construite pentru pași mai mici decât ai mei, altădată aș fi sărit câte două sau trei deodată. Acum șovăi sub greutatea bagajelor și a febrei – Febra, adică; nu mă mai pot preface că nu este ceea ce este. Frisoanele vin în valuri. Aerul e călduț, ceva mai puțin cald decât în deltă, și încărcat de apropierea fluviului, dar îmi amintesc de cel

de-al doilea an la universitate și de o plimbare pe jos pe colinele Pamirului, încovoiat împotriva unui vânt aspru, cu bocancii alunecând pe prima gheață a toamnei, pașii mei măsurându-se în centimetri și în teama crescândă că următorul mă va trimite alunecând în abisul adânc de un kilometru de lângă noi; măsurați în certitudinea morții.

Cumva am supraviețuit. Voi supraviețui și acum. Ajung la capătul scărilor, tremurând de epuizare și de ultimul val de friguri. Ajung sus și arunc o primă privire cerului.

— Dumnezeule!

Cuvântul vine involuntar, țâșnind printre dinții mei încleștați.

Dincolo de luminile străzii, dincolo de stelele ordonate ale turnurilor care se ridică acolo, o panglică zveltă de argintiu selenar lucind în auriu acolo unde se ridică deasupra orizontului, într-o formă conică aproape până la invizibilitate, dar refuzând să dispară chiar și din vederea mea încețoșată și tremurată. În punctul culminant, în unghi drept, se întâlnește cu o altă panglică, un inel de aur.

Un ascensor spațial, și o stație pe inelul ecuatorial.

Inelul este un arc care se extinde de la un orizont la altul. Nu există posibilitatea să-l fi ratat mai înainte. L-aș fi văzut de pe *Tenacious.* L-aș fi văzut din Haiming. Din orice

punct al Hippolytei, ar fi fost cel mai luminos obiect de pe cer.

(Undeva în fundalul minții mele, modelul mental al anomaliei cauzale pentru care mi-am cheltuit zece ani să-l construiesc se extinde brusc, căpătând trei, patru, cinci extra-dimensiuni…).

Hotărârea mea se spulberă. Îmi smulg privirea de pe inelul imposibil și deodată o iau la fugă, înapoi spre fluviu, departe de cer. În spatele meu, voci ridicate de femei, speriate, furioase sau îngrijorate.

Burka îmi limitează câmpul vizual la o fantă îngustă. Fără vedere periferică. Podul. Sunt pe pod. Nu găsesc scările.

Mă întorc, privesc înapoi și inelul e încă acolo.

Halucinație. Delirul este unul dintre simptomele febrei amazoanelor.

— Delirul este… — Mă izbesc de cineva, și mă întorc să-i explic – … unul dintre simptomele…

Cui îi vorbesc? Nu pot vedea nimic prin vălul ăsta blestemat. Mă împiedic, și privesc în jos la chipul unei matroane blonde robuste, îmbrăcată în roșu, arătând exact ca regina Angliei când am dansat pentru ea *Rege pentru totdeauna* la Glastombury.

— Eu eram Lancelot, îi spun, fără să mai fiu sigur dacă vorbesc în arabă, turcă sau rusă. A fost magnific.

Mă rotesc, reușind doar o jumătate de

pirouette a la seconde înainte de a-mi pierde echilibrul.

Regina îmi prinde brațul, încruntându-se îngrijorată.

— Ai nevoie de ajutor, spune ea cu toată seriozitatea, iar eu nu am nevoie să știu ce limbă vorbește ca să înțeleg.

— Vălul ăsta nenorocit, explic scuzându-mă. Nu pot vedea nimic prin el. Mă smulg din mâna femeii și încep să adun faldurile hainei, încercând să trag *burka* peste cap. De ce naiba n-ați încetat să le mai purtați după ce am murit noi?

Știu că nu e cinstit, regina Angliei nu poartă *burka* – oare ce poartă? O pălărie rotundă, cu flori. Încerc să-mi cer scuze, să-i spun cât de mult îmi place pălăria ei, dar haina îmi înăbușă vocea și renunț.

— Renunț!

Las haina să cadă, și mă întorc spre regină ca ea să știe că am renunțat.

În colțul ochiului meu sunt lumini, prin dantelă. Mă aflu pe stradă.

— Sunt pe stradă! strig. Vălurile astea blestemate! Se aude un scrâșnet de roți. Cineva mă apucă de braț, și eu îmi amintesc ceva de la școala elementară.

— Rata accidentelor mortale de circulație printre pietonii din Kabul, în secolul XIV al Hegirei… încep să spun, și dintr-odată, înainte

de a putea termina, sunt întins pe spate, pe pământ, cu răsuflarea tăiată. Miroase a iarbă strivită. Luminile orașului sunt aprinse în noapte deasupra mea. Voci de femei, peste tot în jurul meu.

— E rănită?

— Să cheme cineva o ambulanță!

Luminile se năpustesc asupra mea, extinzându-se să umple întreaga lume.

Le pot auzi, deși sunt orb.

— Temperatura patruzeci cu cinci, spune doctorul din spital, sună de parcă ar vorbi într-un microfon. Ritmul inimii o sută zece. Tensiunea…

— Poate e vreo formă de reacție autoimună. O altă voce, una cunoscută, într-o arabă frumoasă, de erudit.

— Maryam? croncăi.

Mâna ei e pe fruntea mea, puternică și răcoroasă.

— Dr. Orbay m-a chemat, zice ea. Au găsit adresa ei în bagajele tale. Acum taci, Yazmina. O să am grijă de tine.

Doctorița spitalului vorbește odată cu ea.

— … o sută cincizeci cu optzeci. Dacă ai dreptate… Mi-o imaginez clătinând din cap: Nu putem face prea multe decât să încercăm s-o stabilizăm. Poate ar putea face ceva pentru CM în afara planetei…

Prin pleoapele închise văd din nou arcul. Un

inel accelerator, un punct de lansare pentru navele cosmice. Cel al Hippolytei fusese distrus la începutul carantinei. Cel de aici există. Nu e atât un loc, cât o poartă.

Către ce?

Mă gândesc iar la Lancelot, oprit în ușa Capelei Graalului, aruncând o privire spre ceea ce nu va putea niciodată atinge.

Infirmierele mă dezbracă, mă spală, mă învelesc la loc în ceva ce probabil sunt niște pături moi, deși le simt ca un burete de oțel pe pielea mea înfierbântată. Aștept o reacție la anatomia mea – șoc? ofensă? dezgust? – dar aceasta nu vine.

Un ac îmi înțeapă brațul.

Aproape că pot să adorm.

Am greșit să-mi consider propria mea istorie ca reală și pe a Hippolytei cea ne-reală – să mă definesc pe mine ca Sine și pe Hippolyta ca Ceilalți. Asta încercau motoarele cu interferență să-mi spună.

Nu există niciun trecut care să nu fie într-un fel o minciună. Vedem trecutul distorsionat de amintiri și imaginație. Adăugăm distorsionării sale conștiente istoria și propaganda. Vedem legile cauzei și efectului violate nu numai de fiecare dată când o navă cosmică îndoaie spațiul-timp, ci și de fiecare dată când vizionăm înregistrările incomplete ale

trecutului cu ochii noștri moderni, impregnându-le cu presimțirea unui viitor care este propriul nostru prezent, un lucru pe care noi niciodată nu-l vom vedea sau înțelege altfel decât ca fragmente imperfecte. Ne spunem că suntem în căutarea adevărului când ceea ce ne interesează de fapt nu este nimic altceva decât plauzibilitatea.

Am numit istoria Hippolytei *virtuală,* dar asta ține de semantică. Dacă anomalia cauzală a creat această istorie, sau dacă numai ne-a conectat pe noi la ceva ce a existat dintotdeauna, cândva, cumva – probabil nici măcar nu mai contează.

Femeile de pe Hippolyta au o poveste pe care o spun despre ele însele, iar în aceasta nu sunt incluși bărbații.

Faptul că eu exist este suficient să demonstreze că povestea este falsă.

Eu sunt eroarea în calcule, prezumția ascunsă care invalidează dovada.

Din această cauză mor. Pentru a echilibra o ecuație.

— Ssst, zice Maryam în arabă, în timp ce îmi așază o cârpă umedă pe frunte.

Probabil am vorbit cu voce tare.

— Nu mai e mult, șoptesc.

Când va veni sfârșitul, va veni rapid.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă Liwen și-ar lansa rachetele de aici. Oare locotenentul

Addison și *Tenacious* le-ar mai aștepta? Dacă nu – dacă rachetele, lansate, se vor regăsi cu totul în alt spațiu-timp, rotite într-un set de dimensiuni superioare ce ar însemna asta? Că Hippolyta reprezintă la fel de mult un nod gordian văzut dinspre această parte ca și din cealaltă?

Dacă nodul va fi vreodată dezlegat, va fi dezlegat dinspre această parte.

— Fetița mea, zice Maryam. Sst.

Și oare există acea cealaltă parte? A existat vreodată? Cum aș putea dovedi?

Încerc să-mi amintesc numele profetului din Coran, cel pe a cărui soră evreii și creștinii o numeau Maryam. Numele femeii pe care am întâlnit-o în căminul de tranzit de pe Erewhon, cea care făcea spoturi cinetice. Ea i-a scos pe Copiii lui Israel din Egipt, dar a murit pe malurile Iordanului. Dacă ar fi trebuit să-mi aleg un nume ar fi trebuit să fie acesta, și nu Yazmina.

Maryam mă prinde de mână. Încerc să-mi amintesc dacă ea știe că sunt bărbat.

— Sst, fiica mea, spune din nou.

Fiul, încerc să rostesc, dar cuvântul se îndepărtează deja de mine.

Elizabeth Bear - Vise și trenuri

Elizabeth Bear s-a născut în Hartford, statul Connecticut, iar actualmente locuiește în Deșertul Mojave, lângă Las Vegas. În 2005 a câștigat Premiul John W. Campbell pentru „cel mai bun nou scriitor”. Prozele ei scurte au apărut în *Sci Fiction*, *Interzone*, *The Third Alternative*, *On Spec* și în alte părți și este autoarea a trei romane SF foarte bine primite, *Hammered*, *Scardown* și *Worldwired,* câștigătoare a Premiului Locus în 2006 pentru „cel mai bun roman de debut”. Alte romane publicate sunt *Carnival Undertow, Blood and Iron* și *Whiskey and Water* și culegerea *The Chains That You Refuse.*

În povestirea tulburătoare ce urmează, ea ne arată că cei aflați cel mai jos vor risca orice ca să-și lase urma în lume… pentru a nu spune nimic despre o urmă care *va ieși* de pe planetă pentru a fi văzută de stelele care așteaptă.

*

Acul trasa o dâră de tuș, spiralând și cicatrizând pe inelarul stâng al lui Patience. Nu lua în seamă durerea. Durerea asta avea viitor. Își ațínti privirile spre fereastra murdară, peste capul pleșuv al tatuatorului, ținându-și ochii deschiși prin perdeaua de lacrimi ce-i scălda fața.

Zărea prin ploaie farurile sclipitoare ale

enormului transpațial care străpungea norii și cobora ușor spre portul spațial cufundat în apă, ce purta numele de Lake Pontchartrain. În nopțile senine reușea să distingă trenul cu vagoane înlănțuindu-se în urma sa. Strânse din dinți și își îndepărtă privirea de la ac spre un perete decojit.

Din Lake Pontchartrain mai rămăsese doar numele, un estuar scăldat în apă sărată cu ieșire spre Golf. Dar pentru locuitorii din New Orleans reprezenta o moștenire din zile mai bune, asemenea unei flori de bougainvillea în haina ei de culori vii; asemenea plutelor de la festivalul Mardi Gras, care acum pluteau de-adevăratelea.

Mâna lui Patience zăcea deschisă pe brațul scaunului, de parcă aștepta un cadou. Nu-și coborâse privirea, nici ochii nu-i închise în timp ce acul își încheia misiunea ingrată. Șalupa lungă pe care se afla strada Poplar se clătina sub pașii ce treceau deasupra cabinei, dar mâna bărbatului rămase fermă, ca a unui doctor mahit cu gin.

Înțepăturile încetară, iar tatuatorul cu fața ciupită de vărsat se lăsă pe spate, își puse instrumentele deoparte și se pregăti să aplice pansamentul. Patience își privi palmele imprimate cu indigo, culoare care indica din ce castă făcea parte, apoi filigranul smarald-stacojiu de pe dosul mâinii drepte și sigiliul

străveziu de dedesubt, care-i colora ultimele două degete de la mâna stângă.

Simți o strângere de inimă ciudată. Își duse reflex stânga la piept, dar se opri la timp, lăsând-o să atârne moale pe scaun. Se ridică, sprijinindu-se cu dreapta și îi mulțumi tatuatorului. Așteptă ca acesta să-și dea jos mănușile murdărite cu sângele ei și îi vârî în palmă un teanc de bonuri. Mâinile lui aveau culoarea nămoloasă a castei comercianților. Fâșiile din polietilenă cu hologramă sclipeau ca niște solzi de pește în mâna lui.

— În curând o să ai toată mâna făcută. Își îndepărtă stropii de sudoare de pe frunte.

Și el era tatuat. Pe brațe se înșiruiau dragoni, sirene și lainantini, iar pe piept avea un mozaic de alte creaturi marine.

— Ai câștigat două degete în șase luni. Trebuie că înveți într-una.

Patience îl privi direct în ochi. Acesta își lăsă privirea în pământ și mâna în buzunar, cotrobăind după monede asemenea unui pelican după pește.

— Vreau să-mi dau băiatul la școala de comerț, să ne permitem și noi o cabină la suprafață. Nu-mi doresc să ajungă vreodată ca mine, să fie nevoit să-și vândă contractul de muncă, zise ea zâmbind. Trag de el să se apuce de inginerie, să profeseze, să primească roșu și verde. Sau tehnologia întreținerii, să-și

păstreze mâinile curate, ca ale dumitale. Dar el tot o dă cu arta lui. Nu-s la mare căutare artiștii *acolo* sus.

Bărbatul mormăi, lăsând deoparte instrumentele.

— Viața înseamnă mai mult decât transpațiale și trenuri. Patience arătă cu un gest scurt camera și ferestruica de care se lovea ploaia. Strângerea de inimă se înăspri, țintuind-o locului.

— Te referi la asta?

Tatuatorul dădu din umeri, își roti privirea și căzu pe gânduri.

— De ce nu? Sunt un om liber, fac ce-mi place. Se opri puțin.

— E bun puștiul?

— Ca artist? Se încruntă și zâmbetul îi pieri. Își întinse mâna în mod conștient, ca să nu-și strice tatuajul. E foarte bun. Dar poate s-o facă și ca hobby, nu?

— Bun? Sau *bun?* Sângele i se urcă în obraji.

— Foarte bun.

Tipul nu zise nimic. Îl știa de ani de zile: șapte degete, din care unul mare, șapte examinări trecute cu bine. Mai rămâneau trei.

— Dacă-și păstrează mâinile curate. Când termini casta – uită-te la mâinile ei – dacă nu vrea să plece, trimite-l la mine.

— Ar vrea el să plece, dar nu să lucreze, nu

știe să facă sacrificii. Tăcu, neștiind ce să mai zică.

— Ai copii?

Râse cu poftă, dar îi întâlni privirea. El și-o feri primul, trecând peste momentul jenant, iar Patience salută și ieși pe ușă. Ploaia șiroia pe nanopielea ei – care își modifica proprietățile pentru a respinge precipitațiile. Se opri pe punte.

Câțiva șobolani peticiți trecură grăbiți pe lângă ea. Urmări coborârea unui transpațial și a trenului din spate. Se lăsă lin pe lac, precum o frunză de toamnă. Se aplecă deasupra Canalului de pe strada Poplar, să vadă luminile unduindu-se pe suprafața apei, spre dană. Siajul trenului lovi ușor lanțul suspendat, lung de câțiva kilometri, făcând strada Poplar să se înalțe și să coboare. Părul înmuiat de ploaie și transpirație i se lipi de ceafă. Obișnuita duhoare de apă murdară fu străpunsă de un miros aspru de piper și rântaș. Cu mâna sănătoasă apucă balustrada și privi cum un alt tren se ridică. Spaima din inimă o părăsea încetul cu încetul.

— Javier Alexander, murmură ea, traversând un pod suspendat. Pentru binele tău sper să fii acasă, teafăr. Pentru *binele* tău, să fii acasă în pat.

Dintr-un oraș precum New Orleansul Scufundat nu pleci pur și simplu. Dintr-un oraș

precum New Orleansul Scufundat îți ei *zborul.* Dacă poți. Dacă nu…

Speri ca altul s-o facă în locul tău.

Javier stătea întins într-o băltoacă în care apa de ploaie și cea de mare se amestecau într-un lichid cald ca sângele scos din venă. Se afla într-o barcă „împrumutată”, privind luminile din pântecul trenului care-i scăldau fața. Pe fundalul norilor luminați în nuanțe gri-roșietice se vedeau vagoanele, asemenea unui șirag de perle. Mai că îi venea să întindă mâna după ele. Pentru câteva clipe, perdeaua de ploaie fu tăiată de puternicul curent de aer împins de ventilatoarele trenului. Jayve fu azvârlit cât colo. În spatele său perdeaua de ploaie se replia.

— Superb, Mad, șopti el, pur și simplu superb.

— Ești în barcă, Jayve? șopti vocea. Urmară niște bolboroseli și paraziți. N-aveau bani de aparatură de calitate. Tot ce aveau era fie furat, fie făcut de mântuială. Dar cui îi păsa, când ajungeai atât de aproape de o *nava spațială?*

— Ultima mi-a trecut deasupra capului. Mad, ai reușit?

— Da, sunt la geamandură. Rahat, verga… Jayve se lipi de podea și-l auzi pe Mad bâiguind ceva și tușind. Siajul trenului îl lovi din plin, ridicând barca și zgâlțâind-o puternic. Lemnul putred și unsuros îi zgârie palmele. Verga îi

crestă o tăietură adâncă în pielea capului, făcând loc apei sărate să năvălească în rană, împreunându-se cu sângele. Simți conținutul sacului de pânză lovindu-l în stomac. Gemu, dar încercă să se țină bine. Aproape că-i plesneau mușchii de încordare. Valurile se risipiră, iar el reușise să rămână în barcă, își privi sacul și căută speriat tuburile metalice sigilate, până când fu sigur că umezeala pe care o simțea era ploaie și nu acid unsuros, caz în care ar fi avut o surpriză foarte neplăcută când și-ar fi scos-o afară.

— Mad, mă auzi?

Se lăsă o tăcere rău prevestitoare. Apoi horcăiala lui Mad, care se părea că înghițise apă sărată.

— Sunt OK. La dracu, gagiu' și-a lăsat destul de jos barca, prea jos aș spune eu.

— Probabil era un tinerel. Jayve puse sacul deoparte și începu să vâslească. O fi fost prima lui cursă. Hai Mad, s-o brenduim pe curva asta.

Patience se îndrepta încet spre casă, intrând prin magazine să cumpere câte ceva, doar-doar s-ar opri ploaia. Lăsă să-i cada niște bonuri ca solzii de pește printre degetele multicolore. Mâinile angajaților care, asemenea ei, își vindeau contractul de muncă, trecând examenele, mâinile indigo ale celor

lipsiți de ambiție, mâinile curate ale comercianților din bazar. Mâinile verde-henna doldora de monedele vânzătorilor care mergeau legănându-se în stil marinăresc. Ecoul pașilor străbătea străzile, de la scândurile de lemn până la apă.

Digurile și canalele de scurgere erau inutile. Era pur și simplu prea multă apă în acea parte de lume, ca să o zăgăzuiești. Și nu exista un loc în care să scufunzi și să fixezi un stâlp suficient de solid pentru a susține o construcție.

Dar nu poți să părăsești un oraș care a pus stăpânire pe imaginația oamenilor, așa cum a făcut-o New Orleansul.

Așa că au împărțit orașul în bucăți plutitoare, făcând loc apelor din Golful Mexic să treacă pe dedesubt.

O nimica toată…

Transpațialele și trenurile erau nevoite să coboare în Lacul Pontchartrain, fiind prea mari pentru a ateriza pe uscat. Drenau fluidul sălciu prin gurile hulpave din pântec și îl descompuneau în hidrogen și oxigen, sare și alte elemente, și apă potabilă. Lăsau vagoanele și ridicau altele, străbăteau marea, se înălțau la cer și tot așa.

Uneori angajau tehnicieni și comercianți. Nu angajau în schimb din casta salahorilor, casta șomerilor, cu palmele imprimate în indigo,

asemenea țesătorilor din vechime, sau cea a criminalilor, cu mâinile negre. Și nici artiști.

Patience stătea sub o marchiză, observând șobolanii, inteligenți, cu blana mâncată de molii, făcându-și de lucru prin bazar. Nanopielea îndepărta stropii de transpirație. Deasupra mai trecu un transpațial. Își ținea mâna rănită aproape de piept, iar curelele sacului său de pânză îi lăsau urme adânci în încheietura dreptei. Amânase momentul prea mult.

— Sper să fie-n pat, pentru binele lui. Se întoarse și o porni spre casă.

Patul lui Javier era gol, cu așternutul înmuiat în ploaia care intrase pe fereastra deschisă. Prinse bandajul cu dreapta și îl smulse cu destulă dificultate. Locuia într-o clădire veche de sute de ani. Abia ce îndreptă draperiile că telecranul bâzâi.

Jayve se ghemui sub bordajul curbat al transpațialului, cu palmele lipite de învelișul cristalin siliconat. Vibrația pompelor care umpleau rezervoarele se simțea asemenea unor bătăi de inimă. Umbra monstrului îi ascundea pe Jayve și ambarcațiunea sa primitivă de privirile zecilor de mecanici și operatori care dezlegau frânghiile de pe încărcăturile din coada transpațialului.

— Mad, mă auzi?

Paraziți urmați de vocea entuziasmată a

prietenului său.

— Te aud, ai intrat?

— Da. Încep imediat s-o ard. Fii atent la patrule!

— Faci și partea mea!

— Te-am dezamăgit *vreodată?* Nu-ți face griji. O să-l însemnez pentru amândoi, iar tu poți să-l arzi și să-l însemnezi pe următorul, din partea noastră. Gândește-te câți or să vadă asta. Toată galaxia. Mai tare decât un vernisaj!

Răspunsul întârzie să vină, iar Jayve știu că Mad stătea în barca lui, chiar lângă pista de amerizare, cu ochii în patru după patrule.

Ploaia era o problemă. Jayve trebuia să-și proptească bula de bordajul navei. Avea să-i reducă o parte din câmpul vizual și să îl facă mai ușor de observat, ceea ce însemna că trebuia să aibă încredere deplină în simțurile prietenului său. Iar agentul coroziv avea să intre în interior. Trebuia să configureze bula pe porozitate maximă dacă nu voia să plece cu ochii topiți.

N-avea de ales. Actul artistic trebuia să fie dus la bun sfârșit. Arta trebuia să zboare.

În momentul în care bula se lipi de bordaj, fu învăluit de întuneric. Răpăiala domoală de pe părul și umerii săi încetă, ca și atunci când nava trecuse deasupra sa, așa că Jayve începu să curețe și să usuce metalul navei. Trebuia să lucreze pe secțiuni. Deci avea să dureze mai

mult.
— Mad, la posturi?
— Nimic la orizont. Cum ai convins-o pe maică-ta să te lase să ieși în seara asta?
— Nu i-am zis. Își mușca interiorul obrazului în timp ce lucra. Puteam să-i zic că mă duc să pictez la Claudette, dar mama spune că asta nu-i de viitor, și s-ar fi putut să verifice. Așa că m-am furișat. Oricum nu va fi acasă câteva ore bune.
Își fixă o bentiță de tehnician pe tâmple și aprinse lumina, asigurându-se că ochelarii sunt bine lipiți de piele. Bula avea să împiedice lumina să iasă. Căutând cu mâna prin sac își strivi un deget între două tuburi de acid și își înăbuși un țipăt. Apa băltea la picioarele sale, infiltrându-se prin nanopiele mai repede decât reușea țesutul să îi facă osmoza. Deasupra lui se întindea noaptea, fierbinte și umedă precum o mână gigantică. Nepăsător, cu inima bătându-i repede, Jayve scoase primul tub de acid, înlătură sigiliul cu un vârf ajustabil, apoi, rânjind ca un liliac, presuriza tabla.
Se lăsă pe spate cât de mult putu, având grijă să nu spargă bula sau să răstoarne barca, examina suprafața strălucitoare și neatinsă încă a navei spațiale și dădu drumul sprayului. Acidul eroda învelișul cristalin, vopsind suprafața oxidată în verde, portocaliu, violet. Ajungeau câteva clipe ca substanțele să lase

cicatrici în tegumentul navei. Nu cât să o deterioreze, dar suficient cât să îl imprime pe veci, în caz că firma care deținea transpațialul nu ar fi plătit să-l decojească și să-l vopsească la loc.

Jayve schimbă poziția bulei de patru ori. Vaporii materialului coroziv erau toxici și îl ardeau, așa că își trase gulerul nanopielii peste gură și nas ca să poată respira. Lucră în jurul rândurilor mărgelate de leduri, desenând pe ele solzii de pe pântecul șarpelui de mare, colții săi lucioși. O explozie de paraziți invada transmisia, dar Mad rămase tăcut, așa că Jayve își continuă neabătut opera, deși barca se legăna și putea să audă tot mai clar vocile mecanicilor. Când termină, șarpele avea cincisprezece metri în lungime și șase în înălțime. Semnă *jayve n mad* și aruncă ultimul tub gol în Lake Pontchartrain, unde apa îl înghiți fără urmă.

Nu primi răspuns. Sute de fascicule luminară dintr-odată bula lui Jayve. Simți un gol în stomac și se grăbi să desprindă clamele magnetice care țineau barca. Dar cineva îl somă prin portavoce să se oprească și să-și țină mâinile la vedere.

— La dracu’, Mad? șopti, simțind un nod în gât.

— Ieși de-acolo, puștiule, se auzi vocea polițistului în cască. L-am reținut pe prietenul

tău. Te luăm pentru vandalism, deocamdată. Ieși odată afară.

În lumina aspră de pe șalupa poliției îl aștepta Patience. Când îl lăsară să plece, îi strânse mâinile într-atât de tare încât îi ieși sângele prin proaspătul tatuaj negru. Javier se trase la o parte, smucindu-și mâinile, dar ea îl apucă atât de tare încât aproape că-i crăpau cicatricile. Îi venea să țipe la el, să șuiere, dar nu era în stare să rostească vreun cuvânt, iar el își ferea privirea.

Îi lăsă mâinile și se întoarse, podeaua de metal îi fugea de sub picioare ca un val. Javier venea în urma ei.

— Isuse, spuse ea când ușile se deschiseră, iar lumina răcoroasă a dimineții o lovi în față. Javier, unde dracu' ți-a stat gândul, unde dracu'…

Se opri și se aplecă peste balustradă, strângând puternic oțelul rece. Durerea îi cuprinse brațul până la cot. Un transpațial se pregătea să părăsească dana, realimentat și încărcat cu apă, descriind un arc, în timp ce mecanicii încercau să-i alinieze vagoanele.

Javier privi unduirea transpațialului pe lac. Ceva verde și stacojiu sclipi pe bordaj, chiar deasupra apei, lung și șerpuitor, cu solzi sclipitori și ochi înțelepți.

— Privește, spuse el. Ledurile merg la perfecție. Pare că se încolăcește, zburând spre

înălțimi ca un dragon…
— Ce mai contează? Se uită la mâinile lui, la cerneala care-i ardea degetele. N-ai să ajungi nimic acum. Patience se feri de valurile siajului, dar Javier se întoarse să vadă mai bine.
— Oricum, mamă, șanse mari nu erau.
— Javier, eu… Simți un junghi și își lăsă privirea în pământ. Se uită lung la sângele negru de pe mâinile ei, cum se scurgea pe balustradă și de-acolo în spuma apelor de sub ei. Își coji cicatricile, stricând simetria liniilor.
— Ai fi putut să ajungi cineva, spuse ea, când pântecul navei se ridică de pe lac, luând calea răsăritului ascuns după norii cenușii. Acum… nimic n-o să se-aleagă de tine.
Javier se apropie de ea și o atinse cu mâna bandajată. Dacă s-ar fi întors, ar fi văzut sclipirea din ochii lui.
— Doamne, șopti, aproape extaziat, urmărind capodopera lui înălțându-se. Gândește-te la toți oamenii care vor *vedea* asta. Uită-te numai puțin la copilașul meu!